LIZA MARKLUND

LUPUL ROȘU

LIZA MARKLND

LUPUL ROŞU

Original: *Den röda vargen* [*Red Wolf*] (2003)

Traducere din suedeză şi note de:
DANIELA IONESCU

virtual-project.eu

2015

Prolog

Nu suporta să vadă sânge. Era ceva legat de consistenţă, de vâscozitate, de curgerea pulsatilă. Înţelegea că era iraţional, în special pentru unul ca el. În ultimul timp repulsia îl surprindea în somn, luase o formă pe care nu o mai putea controla.

Îşi privi mâinile şi descoperi că erau pline de sânge omenesc, un lichid încă lipicios şi cald, care i se prelingea pe pantaloni. Se dădu înapoi şi încercă îngrozit să şi le şteargă. Mirosul îl izbi în nări.

— Hei, tu de-acolo, am ajuns!

Vocea străbătu prin membrana subţire a somnului, sângele dispăru odată cu tresărirea, în schimb senzaţia de greaţă persista. Frigul ascuţit năvăli prin uşa deschisă a autobuzului. Şoferul îşi ridică umerii într-un gest ridicol, încercând să se apere de valul îngheţat.

— Sau vrei să mergi cu mine la garaj?

Toţi pasagerii coborâseră.

Se ridică greoi, îndoit de durere. Luă sacul marinăresc de pe scaunul din faţă, murmură *merçi beaucoup.*

Şocul dureros provocat de contactul tălpii cu pământul îl făcu să icnească. Se sprijini câteva clipe de caroseria îngheţată a vehiculului şi îşi şterse fruntea.

O femeie cu o căciulă tricotată, care se îndrepta către staţia de autobuz aflată ceva mai încolo, îl văzu şi se opri. Se aplecă spre el, arcuindu-şi spatele, şi îl privi neliniştită.

— Ai nevoie de ajutor?

El reacţionă brusc, aproape agresiv, fluturându-şi mâna într-un gest de respingere.

— *Laissez-moi*![1] spuse el cu voce ridicată, gâfâind de efort.

Femeia rămase pe loc, cu gura căscată, şi clipi de câteva ori.

— *Êtes-vous surde*? *J'ai déja dit laissez-moi*.[2]

Chipul ei se contractă într-o grimasă de dezamăgire. Se dădu câţiva paşi înapoi, apoi se întoarse repede şi îşi continuă grăbită drumul către staţia liniei 3, cu o privire în care se citeau

[1] Lasă-mă în pace! (lb. franceză).

[2] Eşti surdă? Ţi-am spus să mă laşi în pace! (lb. franceză).

surprinderea şi amărăciunea. Bărbatul se uită după ea, cum se îndepărta legănându-se, purtând anevoie două sacoşe pline, câte una în fiecare mână.

Mă întreb dacă aşa sună vocea mea, se gândi el*. Când vorbesc în suedeză*.

Apoi îşi dădu seama că îşi formulase gândurile în limba maternă.

Indépendence[3], îşi zise el, obligându-şi mintea să gândească iar în franceză. *Je suis mon propre maître*[4].

Femeia îi mai aruncă o privire înainte de a se urca în autobuz.

Rămase învăluit în fumul înecăcios de motorină în timp ce autobuzele porniră. În scurt timp, strada fu pustie. Ascultă tăcerea gerului, în lumina difuză.

Nicăieri pe pământ cosmosul nu era mai aproape ca la Polul Nord. În copilărie pustietatea fusese de la sine înţeleasă, nu-şi dăduse seama cât de colosal era să locuieşti pe acoperişul lumii. Acum vedea clădirile, brazii îngheţaţi, la fel de limpede de parc-ar fi fost incrustaţi în asfaltul străzilor: singurătate şi vulnerabilitate, distanţe nesfârşite. Atât de familiare şi totuşi atât de străine.

E un loc dur, se gândi el, din nou în suedeză. *Un oraş îngheţat care trăieşte de pe urma statului şi a oţelului.* Şi apoi: *La fel ca mine.*

Îşi trecu grijuliu curelele sacului peste umeri şi piept şi începu să meargă către intrarea hotelului. Faţadele caselor de sfârşit de secol arătau exact aşa cum şi le amintea, dar nu ştia dacă în interior se schimbaseră sau nu. În tot acel timp cât locuise în Luleå nu avusese niciodată ocazia să viziteze conacele bogătaşilor.

Recepţionerul îl întâmpină pe bătrân cu o politeţe distrată. Îi dădu o cameră la etajul doi, îl informă despre orarul bufetului, îi înmână cardul cu bandă magnetică ce deschidea uşa, îi întoarse spatele şi îl uită instantaneu.

Cel mai puţin te faci remarcat într-o mare de oameni, se gândi el, mulţumi într-o engleză cu accent şi se îndreptă către lifturi.

---

[3] Independenţă (lb. franceză).

[4] Sunt propriul meu stăpân (lb. franceză).

Camera sugera preţiozitate. Mima luxul şi tradiţia: gresie în tonuri reci şi imitaţie de mobilă stil. În spatele lor vedea însă ferestrele murdare şi pereţii pătaţi, din fibră de sticlă.

Se aşeză un moment pe marginea patului, privind lumina amurgului – sau erau încă zorii?

Vederea la mare, cu care site-ul de pe internet se lăuda, era doar o întindere cenuşie de apă, câteva case de lemn într-un mic port, o reclamă de neon şi un acoperiş mare şi negru de mucava.

Fu pe punctul de a aţipi din nou, dar se scutură pentru a-şi limpezi mintea. Simţi din nou mirosul care venea dinlăuntrul său. Se ridică şi deschise sacul, se îndreptă către masa de scris şi înşiră cutiile de medicamente. Începu cu cele pentru durere. Apoi se întinse pe pat şi, treptat, senzaţia de greaţă dispăru. Deci ajunsese, în sfârşit.

La mort est ici.

Moartea e aici.

Marţi, 10 noiembrie

Annika Bengtzon se opri în pragul redacţiei şi clipi în lumina puternică a tubului de neon. Zgomotele se rostogoleau către ea: bâzâitul imprimantelor, zumzetul aparatelor de copiat, ciocănitul uşor al degetelor pe tastaturi. Oameni care alimentau aparatele cu texte, imagini, litere, comenzi, semnale umpleau stomacurile digitale fără speranţa de a le sătura vreodată.

Trase adânc aer în piept de câteva ori şi începu să plutească peste acea mare. La secţia de ştiri se desfăşura o activitate concentrată, încă lipsită de sunet. Spiken, redactorul-şef, citea nişte hârtii, cu picioarele pe birou. Adjunctul lui, cu ochi tot mai roşii, citea în lumina fulgurantă a monitorului ştiri de pe Reuters şi AFP[5], Associated Press, TTA şi TTB; ştiri externe şi interne, din sport, economie, precum şi telegrame din toată lumea într-un şuvoi nesfârşit. Strigătele exaltate nu începuseră încă; nici entuziasmul gălăgios sau dezamăgirea provocată de subiecte care rămăseseră fără ecou. Nu se auzeau nici discuţii în contradictoriu, apărând o poziţie sau alta.

Annika alunecă pe lângă ei fără să-i vadă şi fără să fie văzută.

Şi, deodată, un zgomot, un îndemn, o voce care sfărâmă tăcerea electrică.

— Te gândeşti să pleci iarăşi?

Ea tresări şi se dădu instinctiv la o parte. Îşi întoarse privirea în direcţia vocii lui Spiken şi fu orbită de lumina lămpii lui de birou.

— Am auzit că după-amiază zbori la Luleå.

Simţi colţul mesei în coapsă când se întoarse brusc către biroul ei, o colivie cu pereţi de sticlă. Se opri, închise ochii câteva secunde, simţi cum poşeta îi alunecă de pe umăr.

— Poate. De ce?

Dar redactorul-şef era deja departe, o lăsase să plutească în derivă, prinsă între privirile celorlalţi şi murmurul din redacţia de ştiri. Îşi umezi buzele cu limba, ridicându-şi poşeta pe umăr şi simţind aproape fizic neîncrederea din ochii lor.

[5] Agenţia France Presse.

Aproape ajunsese. Uşurată, trase uşa glisantă la o parte şi se refugie înăuntru. Închise uşa după ea şi îşi sprijini capul de sticla rece. Măcar o lăsaseră să-şi păstreze biroul.

Lucrurile durabile deveniseră tot mai importante – simţea asta – atât pentru ea însăşi, cât şi pentru restul societăţii. Când haosul se dezlănţuie şi războiul îşi schimbă caracterul, mai important decât orice altceva e să te uiţi înapoi, să înveţi din istorie.

Îşi puse geanta şi haina pe canapeaua pe care stăteau de obicei vizitatorii şi porni computerul. Simţea cum lumea jurnalismului era tot mai departe, deşi ea se afla chiar în miezul său fierbinte, care pulsa neîncetat. Subiecte care astăzi ocupau prima pagină mâine erau uitate. Nu mai era în stare să urmărească actualitatea din EMPS[6], monstrul digital al ştirilor din AP[7].

Îşi trecu mâna prin păr.

Poate că nu era decât obosită.

Aşteptă nemişcată, cu bărbia sprijinită în pumn, în timp ce programele se încărcară, apoi alese materialul de care avea nevoie. *E de-a dreptul interesant,* se gândi ea, *din păcate gaşca hodorogilor de la conducerea ziarului nu e la fel de entuziastă.*

•

Îşi aduse aminte de Spiken, de vocea lui tunând pe deasupra mării de electroni.

Îşi adună la un loc însemnările şi începu să-şi pregătească prezentarea.

Casa scărilor era cufundată în întuneric. Băiatul închise uşa apartamentului şi ascultă încordat. Ca de obicei, dincolo de fereastra neizolată, unde se termina scara care ducea la familia Andersson, se auzeau voci înfierbântate. Radioul bătrânului era deschis; în rest, era linişte, o tăcere aproape mormântală.

Eşti un laş, se gândi el*. Aici nu e nimic. Un caraghios*.

Rămase nemişcat un moment, apoi porni cu paşi hotărâţi către uşă.

Un luptător adevărat nu s-ar fi poticnit niciodată în felul ăsta. Ştia din jocurile lui video că era pe cale de a deveni un maestru; Cruel Devil urma să se transforme în Teslatron God. Ştia despre ce era vorba; în luptă nu trebuie niciodată să eziţi.

---

[6] Essential News Production System.

[7] Associated Press.

Împinse uşa: acelaşi scârţâit sfâşietor. Ninsoarea necontenită adunase zăpada în faţa uşii, împiedicând-o să se deschidă cum trebuie. Se strecură afară prin deschizătura îngustă. Rucsacul i se agăţă însă de mâner şi smucitura neaşteptată îl înfurie atât de tare, încât simţi că nu-i lipsea mult să izbucnească în plâns. Îl trase înfuriat şi o cusătură cedă. Atâta pagubă!

Alunecă pe treptele îngheţate, agitându-şi cu disperare braţele pentru a-şi ţine echilibrul. Ateriză la baza scării, aruncă o privire pe deasupra gardului, prin ninsoarea deasă, şi încremeni.

Tot cerul strălucea de o lumină albastră care se învolbura pe fundalul negru, aprinzându-se şi stingându-se la intervale egale.

Au venit, se gândi şi simţi cum gâtlejul i se contractă. *Acum sunt cu adevărat aici.*

Mai făcu apoi câţiva paşi şi rămase în picioare lângă o maşină stricată de tăiat iarba, care abia se mai vedea de sub zăpadă. Îşi auzi inima bătând din nou, năvalnic, tot mai repede, bum, bum, bum. Închise ochii şi îi strânse cu putere.

Nu voia să vadă, nu îndrăznea să se apropie şi să se uite.

Rămase acolo şi îşi ciuli urechile, simţind cum gelul i se întărise pe firele de păr. Fulgi grei i se opreau pe faţă. Zgomotul era amortizat de iureşul de zăpadă, iar bubuitul oţelăriei abia răzbătea.

Atunci auzi voci. Câţiva oameni care vorbeau. Motorul unei maşini sau două.

Poliţişti, se gândi el*. Sunt periculoşi*.

Aşteptă un timp, apoi îşi luă inima în dinţi şi se furişă până la drum, aplecându-se prudent.

Două maşini de poliţie şi o salvare, oameni cu spinări sigure şi umeri laţi, cu centuri şi uniforme.

Arme, se gândi băiatul*. Pistoale. Paf, paf şi în momentul următor eşti mort.*

Stăteau de vorbă, se plimbau încolo şi încoace, iar unul dintre ei ţinea în mână o bandă de protecţie pe care o desfăşura. O fată închise uşile din spate ale ambulanţei şi se aşeză pe locul de lângă şofer.

Aşteptă zadarnic sirenele. Nu mai era nevoie de ele.

Nu mai era nevoie să ajungă urgent la spital.

Pentru că e deja mort, se gândi băiatul*. Nu mai e nimic de făcut*.

Zgomotul unui autobuz care accelera crescu. Zări autobuzul 1 trecând în josul străzii şi se gândi: *La naiba, l-am pierdut şi mama o să se înfurie că întârzii*...

Ar fi trebuit să se grăbească. Ar fi trebuit să alerge.

Dar rămase pe loc, picioarele refuzau să-l asculte. Nu trebuia să iasă pe drum, puteau veni maşini.

Se lăsă în genunchi, mâinile îi tremurau şi începu să plângă, *laşule, laşule,* dar nu se putea opri.

— Mamă, şopti el, nu vreau să văd.

•

Redactorul-şef Anders Schyman întinse graficele cu tirajele în faţa sa, pe masa din sala de şedinţe. Mâinile îi erau nerăbdătoare, puţin umede. Ştia deja ce arătau articolele, dar concluziile şi analizele îl făceau să roşească.

De fapt, funcţiona. Era bine.

Trase încet aer în piept, îşi puse palmele pe masă, se aplecă în faţă şi se lăsă pătruns de această certitudine.

Noua orientare a ziarului se făcuse clar simţită atât în numărul exemplarelor vândute, cât şi pe partea financiară. Avea toate aceste cifre în faţa sa, negru pe alb. Lucrurile funcţionau; amărăciunea provocată de recentele măsuri de criză dispăruse. Reorganizarea se produsese; lumea începuse să se motiveze şi să se pună de acord, în ciuda măsurilor de austeritate.

Înconjură masa lucioasă din lemn de nuc, trecându-şi degetele de-a lungul tăbliei. Era o mobilă frumoasă. O merita. Măsurile dure pe care le luase se dovediseră a fi cele potrivite.

Mă întreb dacă altcineva ar fi reuşit s-o facă, se gândi el şi ştiu în aceeaşi clipă că acel altcineva nu exista. Autoritatea profesională îi fusese, în sfârşit, repusă în drepturi.

Înţelegerea la care ajunsese cu tipografia scăzuse costurile de tipar cu opt la sută. Asta le aducea patronilor un câştig de mai multe milioane în fiecare an. Criza făcuse ca preţul hârtiei să scadă, ceea ce nu era în niciun fel meritul său, dar contribuia din plin la prosperitatea firmei. Angajarea unui nou şef la departamentul de vânzări adusese mai multă publicitate, iar în ultimele trei trimestre luaseră cotă-parte atât de la ziarele de dimineaţă, cât şi de la mediile virtuale.

Şi cine îl concediase pe individul acela ramolit care vindea spaţiu publicitar de parcă ar fi lucrat la vreo fiţuică locală?

Schyman zâmbi pentru sine.

Dar lucrul cel mai important era contribuţia sa la îmbunătăţirea calităţii titlurilor de pe prima pagină, care perfecţionaseră strategiile de vânzare. Nu luase nicio victorie de-a gata, dar, slavă Domnului, se părea că erau pe cale, în anul viitor, să ajungă din urmă concurenţa.

Redactorul-şef îşi îndreptă spatele. Pentru prima dată de când venise la *Kvällspressen* avea cu adevărat un sentiment de satisfacţie. Aşa îşi închipuise întotdeauna că va fi noua sa slujbă.

La naiba, durase aproape zece ani.

— Pot să intru? întrebă Annika Bengtzon în interfon.

Simţi cum îi piere tot entuziasmul şi cum magia dispare. Respiră adânc de câteva ori înainte de a se întoarce la birou ca să apese pe butonul interfonului şi să răspundă: *Desigur.*

Privind pe fereastră, către Ambasada Rusiei, aşteptă bine cunoscuţii paşi nervoşi ai reporterei, care aveau să se audă dintr-o clipă în alta în spatele uşii. Succesul crescând al ziarului însemna şi că putea să se bucure, în sfârşit, de respect în redacţie. Scăzuse în mod vizibil numărul oamenilor care îi băteau la uşă. În parte, acest lucru se explica prin noua organizare din redacţie. Patru şefi de ediţie cu putere absolută lucrau în ture şi conduceau cu mână de fier toate secţiile ziarului. Totul funcţiona, de fapt, aşa cum plănuise. În loc să-i slăbească poziţia, delegarea sarcinilor îl făcuse, în mod paradoxal, mai important şi mai influent. Împărţise puterea, şi în loc să se certe fără întrerupere cu tot personalul, şi-o exercita acum prin subalternii săi.

Annika Bengtzon, fosta şefă a echipei de la investigaţii, primise oferta de a fi unul dintre cei patru. Dar ea refuzase. Se certaseră din cauza asta. Schyman îi dezvăluise cu mult timp în urmă intenţiile sale: o vedea ca pe unul dintre cei trei eventuali urmaşi pentru postul său şi voia s-o includă cât mai repede într-un program de specializare mai amplu. Postul de şef de ediţie ar fi fost un prim pas, dar ea refuzase.

— Nu pot să te mân cu biciul, spusese el şi remarcase pe loc cât de resemnată îi suna vocea.

— Ba poţi, răspunsese Annika, privindu-l ţintă cu ochii săi enigmatici. Dă-i drumul.

Bengtzon era unul dintre puţinii angajaţi care încă îşi mai luau libertatea de a veni şi de a pleca de la el când pofteau. Îl irita că nu era în stare să protesteze. Pe de-o parte, faptul că nu o putea

trata ca pe toţi ceilalţi se datora enormei furtuni mediatice de la Crăciun, când Annika fusese prinsă de un individ cu psihic labil şi cu mai multe crime la activ şi ţinută prizonieră într-un tunel. Întâmplarea contribuise definitiv la întreruperea trendului negativ al ziarului, lucru pe care îl arătaseră toate studiile de piaţă. Cititorii redescoperiseră *Kvällspressen* după ce citiseră despre noaptea de pomină pe care o mamă a doi copii o petrecuse sub ameninţarea Atacatorului. Aşa că fuseseră îndreptăţiţi să se poarte o vreme cu mănuşi de mătase cu ea. Felul în care ea gestionase situaţia şi toată vâlva care urmase eliberării îi impresionaseră chiar şi pe cei din conducere. Poate nu chiar ea ca persoană, ci insistenţa ei de a transmite conferinţa de presă direct din redacţia ziarului. Preşedintele comitetului de conducere Herman Wennergren rămăsese cu gura căscată când văzuse logoul ziarului în direct la CNN. Schyman îşi amintea transmisia dintr-o perspectivă dublă. Mai întâi, pentru că stătuse literalmente în spatele Annikăi, în lumina reflectoarelor, pe parcursul întregii transmisiuni, şi apoi pentru că urmaseră nenumărate reluări ale acestui episod pe toate canalele.

Îi privise părul ciufulit, îi remarcase umerii încordaţi. Bengtzon apăruse pe ecran palidă şi buimacă, răspunsese la întrebări clar, dar monosilabic într-o engleză acceptabilă. *Nicio răbufnire penibilă de emoţii, slavă Domnului,* raportase Wennergren la telefon după aceea unuia dintre patroni, din biroul lui Schyman.

Îşi aducea bine aminte groaza pe care o simţise când stătuse la gura tunelului şi auzise împuşcătura. *Nu un reporter ucis,* se gândise, *orice altceva, dar nu un reporter ucis.*

Îşi luă privirea de la clădirea ambasadei şi se aşeză pe scaun.

— Într-o bună zi se va prăbuşi sub tine, spuse Annika Bengtzon şi închise uşa după ea.

Schyman nu se simţi în stare să zâmbească.

— Îmi pot permite să cumpăr unul nou. Ziarul merge foarte bine, spuse el.

Reportera aruncă o privire grăbită, aproape timidă, în direcţia graficelor de pe birou. Schyman se lăsă pe spate şi începu s-o studieze, în timp ce ea se aşeză pe unul dintre scaunele destinate vizitatorilor.

— Vreau să fac o nouă serie de articole, spuse ea, privindu-şi foile cu însemnări. Săptămâna viitoare este comemorarea

victimelor atentatului de la baza aeriană F 21[8] din Luleå, aşa că ar fi cât se poate de potrivit să încep acolo. Cred că e timpul pentru un raport complet despre ceea ce s-a întâmplat. Ar fi bine să punem laolaltă toate datele cunoscute. Nu sunt chiar atât de multe, ca să fim sinceri, dar m-am gândit să scormonesc puţin. Au trecut peste treizeci de ani, dar câţiva angajaţi de atunci lucrează încă în aviaţie. Poate că vreunul dintre ei simte nevoia să vorbească. Dacă nu întrebi, nici nu ţi se răspunde...

Schyman dădu din cap şi îşi încrucişă braţele la piept. După Crăciun, când toată vâlva se potolise, ea stătuse acasă trei luni. Compensaţie pentru orele suplimentare pe care le făcuse, aşa se înţeleseseră să numească această vacanţă. Când se întorsese la redacţie, în aprilie, Annika insistase să devină reporter de investigaţii independent. De atunci, alesese să se ocupe de actele de terorism, de istoria şi de consecinţele lor. Nimic neobişnuit, nicio dezvăluire, un raport de rutină de la Ground Zero, 11 Septembrie, câteva articole despre bomba din centrul comercial finlandez, discuţii cu câţiva supravieţuitori din Bali.

De fapt, în ultimul timp, mai mult bătuse pasul pe loc. Acum voia să cerceteze mai în profunzime aceste acte teroriste. Întrebarea era: ce relevanţă avea şi dacă sosise momentul să înceapă această bătălie chiar aici, chiar acum.

— Da, spuse el încet, ar putea fi un lucru bun să dezgropăm traumele noastre naţionale, deturnarea din Bulltofta[9], explozia de la Ambasada Germaniei de Vest, criza ostaticilor din Norrmalmstorget[10]...

— ... şi asasinarea lui Palme, ştiu, şi din toate astea, despre atentatul de la F 21 s-a scris cel mai puţin.

Îşi lăsă însemnările pe genunchi şi se aplecă în faţă.

— Ministerul Apărării a ţinut lucrurile ascunse: a hotărât că era vorba despre un secret militar. Pe vremea aceea nu exista niciun purtător de cuvânt pentru relaţiile cu presa în conducerea ministerului, aşa că bietul şef al bazei de acolo a trebuit să stea şi să strige personal la ziarişti să respecte securitatea regatului.

---

[8] Flotila de nord a Suediei.

[9] Capturarea şi deturnarea unui avion de către trei croaţi pe aeroportul Bulltofta din Malmo în 15 septembrie 1972, primul atac terorist de acest gen din Suedia.

[10] Jaf armat asupra unei bănci din Stockholm, cu luare de ostatici în august 1973.

O mai las încă puţin să se desfăşoare, hotărî Schyman în sinea lui.

— Deci, ce ştim, de fapt? întrebă el.

Cu o expresie concentrată, Annika îşi coborî privirea asupra hârtiilor cu însemnări, dar Schyman era sigur că Bengtzon ştia pe de rost tot ce scria acolo.

— În noaptea dintre 17 şi 18 noiembrie 1969 un avion de vânătoare de tip Draken a explodat chiar în mijlocul bazei F 21, la Kallaxheden, aproape de Luleå, spuse ea repede. Un bărbat a suferit arsuri grave şi a murit la scurt timp după aceea.

— Era un băiat care îşi făcea serviciul militar, nu?

— Asta a ieşit mai târziu la iveală, da. A fost dus cu elicopterul la Spitalul Universitar din Uppsala şi s-a zbătut între viaţă şi moarte o săptămână înainte de a muri. Familiei i s-a pus căluş în gură, iar câţiva ani mai târziu, după ce familia nu a primit suma compensatorie de la Ministerul Apărării, s-a stârnit scandalul.

— Dar nimeni nu a fost făcut vinovat vreodată, nu?

— Poliţia a interogat sute de persoane, Säpo[11] şi mai multe. Au fost trecute prin ciur toate grupările de stânga din Norrbotten, fără să se descopere ceva. N-a fost chiar aşa de simplu. Stânga adevărată reuşise să ţină rândurile strânse. Nimeni nu ştia cum se numeau, de fapt, ceilalţi; cu toţii foloseau nume de cod.

Anders Schyman zâmbi nostalgic. Chiar şi el folosise o scurtă perioadă numele de cod „Per”.

— Aceste lucruri nu pot fi ţinute secrete, în niciun caz.

— Nu pe de-a-ntregul, desigur, toţi aveau prieteni în acele grupări, dar dacă înţeleg bine, există şi astăzi persoane în Luleå care nu se cunosc decât prin intermediul numelor de cod pe care le foloseau în grupările de stânga din anii ’60.

Nici nu erai născută atunci, se gândi el.

— Aşadar, cine a făcut asta?

— Ce să facă?

— Cine a aruncat avionul în aer?

— A! Ruşii, probabil. Aceasta este, în orice caz, concluzia Ministerului Apărării. Situaţia era cu totul alta atunci: vorbim despre cea mai acerbă cursă a înarmării, perioada cea mai îngheţată a Războiului Rece.

[11] Poliţia secretă suedeză.

Schyman închise o clipă ochii, evocând atmosfera acelor vremuri.

— A urmat o dezbatere însufleţită despre supravegherea unităţilor militare, îşi aminti el brusc.

— Exact. Deodată publicul sau mai degrabă mass-media a cerut ca fiecare bază din Suedia să fie păzită straşnic, ceea ce era complet nerealist, desigur. Ar fi costat cât tot bugetul apărării. Dar, un timp, s-au intensificat inspecţiile şi, treptat, s-au construit zone interne de securitate în interiorul bazelor. Garduri înalte cu camere video, cu alarmă şi tot felul de alte lucruri în jurul hangarelor.

— Şi tu vrei să te duci acolo? Cu care dintre şefii de ediţie ai vorbit?

Annika aruncă o privire la ceas.

— Jansson. De fapt, am bilet la avionul de după-amiază. Vreau să mă întâlnesc cu un ziarist de la *Norrlands-Tidningen*, un tip care a aflat informaţii noi şi care vineri pleacă în Asia de Sud-Est şi nu se mai întoarce până la Crăciun. De aceea a trebuit să mă grăbesc. Singurul lucru de care am nevoie e acordul tău.

Anders Schyman simţi cum iritarea îl cuprinde din nou, poate pentru că ea se scuza atât de însufleţit.

— Şi n-a putut s-o facă Jansson?

Annika se înroşi.

— În principiu, da, spuse ea şi îi întâlni privirea, dar ştii cum e. A vrut să aibă şi acordul tău, a vrut să aibă spatele asigurat.

Schyman dădu din cap.

Annika Bengtzon închise încet uşa în spatele său. Bărbatul privi îndelung după ea; înţelegea exact*. Annika e un om care nu cunoaşte limite,* se gândi*. Am ştiut asta întotdeauna. Îi lipseşte instinctul de conservare. Se expune la te miri ce, la lucruri la care oamenii normali nici măcar nu ar visa, întrucât ceva lipseşte. Ceva a dispărut pe drum, a fost scos din rădăcini, cicatricea a dispărut de-a lungul anilor, expunând-o în faţa lumii, în faţa ei înseşi. Ceea ce i-a rămas este sentimentul de dreptate, adevărul ca un far într-o lume plină de întuneric. Nu poate să procedeze altfel*.

Totul putea deveni extrem de complicat.

Euforia de care conducerea redacţiei fusese cuprinsă în legătură cu cifrele de vânzări din preajma Crăciunului încetase brusc când aflaseră că Bengtzon, în timp ce fusese ţinută

ostatică, îi luase ucigaşului un interviu pe care îl scrisese pe computerul şefului Comitetului Olimpic, care fusese omorât. Schyman îl citise, textul era senzaţional. Problema era că Annika Bengtzon, încăpăţânată ca un catâr, nu fusese de acord cu publicarea.

— Este exact ceea ce vrea blestematul acela, spusese ea. Deoarece eu am drepturile de autor, pot să spun nu.

Câştigase. Dacă l-ar fi publicat împotriva voinţei ei, i-ar fi dat în judecată, îi asigurase Annika. Deşi ea putea să piardă în instanţă, Schyman nu era pregătit s-o provoace, cu gândul la bunul renume pe care şi-l dobândise de-a lungul anilor.

Nu era lipsită de inteligenţă, dar poate că îşi mai pierduse din vivacitate.

Schyman se ridică şi se îndreptă din nou către graficele sale.

Ei bine, aveau să urmeze mai multe reduceri de buget.

•

Apusul răspândea o lumină roşie în cabina avionului, deşi nu era decât ora două după-amiaza. Annika Bengtzon căută cu privirea fisuri în întinderea ca de frişcă de sub avion, dar nu găsi niciuna. Individul rotofei de lângă ea îi vârî cotul în coaste când, icnind, deschise *Norrlands-Tidningen,* producându-i o durere ascuţită. Annika închise ochii, se închise în sine. Rămaseră departe de ea sistemul şuierător de aer condiţionat al avionului, durerea provocată de lovitură, rapoartele căpitanului despre temperatura de afară şi despre vremea din Luleå. Se lăsă dusă cu o mie de kilometri pe oră, se concentră asupra greutăţii pe care hainele o exercitau asupra corpului. Se simţea dezechilibrată şi ameţită. Zgomotele puternice începuseră s-o surprindă într-un fel pe care nu-l mai încercase niciodată. Locurile deschise, în nesfârşirea lor, deveniseră imposibil de parcurs, încăperile înguste o sufocau. Perspectiva spaţiului se distorsionase, avea probleme cu aprecierea distanţei şi era întotdeauna plină de vânătăi după ce se lovea de mobile sau de pereţi, de maşini sau de borduri. Oamenii din jur foloseau tot, pentru ea nu mai rămânea nimic.

Dar nu era periculos, ştia asta, nu trebuia decât să aştepte să treacă, zgomotele reveneau şi culorile deveneau normale din nou, nu era niciun pericol, absolut niciunul.

Se sili să nu se mai gândească la asta, se lăsă legănată şi dusă departe de acolo. Simţi cum bărbia îi căzu şi îngerii se înfăţişară pe dată.

Păr ca de ploaie, cântau ei*, vedenie de lumină şi de vânt de vară, nu-ţi fie teamă, cireşule-tei*...

Groaza o făcu să se cuibărească în scaun. Lovi cu mâna măsuţa coborâtă şi vărsă paharul cu suc de portocale, care se prelinse pe perete. Bubuitul inimii îi umplu mintea, lăsând afară celelalte zgomote. Insul rotofei spuse ceva, dar Annika nu înţelese ce.

Nimic nu o speria atât de mult ca versurile cântate de îngeri.

Atâta timp cât rămâneau în vis, nu era nicio problemă. Vocile cântau noaptea, evlavios şi consolator, cuvinte fără sens, de o frumuseţe greu de definit. Dar în ultimul timp continuau chiar şi după ce se trezea, lucru care îi provoca o neplăcere profundă.

Clătină din cap, îşi drese glasul, se frecă la ochi.

Verifică dacă nu intrase suc în învelitoarea computerului.

•

Când corpul de oţel străbătu stratul de nori înainte de aterizare, fu înconjurat de o învolburare de gheaţă. Prin ninsoarea deasă zări cenuşiul îngheţat al Golfului Botnic, presărat de dealuri şi insule.

Avionul părea nesigur şi aterizarea se produse cu zdruncinături.

Rămase ultima, bătând nerăbdătoare podeaua cu picioarele în scaunul său, în timp ce insul rotofei se ridică cu greu, îşi dădu jos bagajul de mână şi luptă cu un efort supraomenesc să-şi pună paltonul. Îl depăşi pe drum şi observă cu satisfacţie că ajunsese în spatele ei la coada de închirieri de maşini.

La ieşire, cu cheile în mână, se grăbi pe lângă adunarea de uniforme închise la culoare a grupului de şoferi de taxi, care râdeau zgomotos şi care o măsurară din cap până în picioare.

Când ieşi din clădirea terminalului, gerul o surprinse. Inspiră prudent şi îşi atârnă geanta de voiaj pe umăr. Şirurile de taxiuri albastre îi aduseră aminte de o vizită mai veche pe care o făcuse aici, când se aflase în drum către Piteå împreună cu Anne Snapphane. *Trebuie să fi fost acum zece ani,* se gândi. *Dumnezeule, cum trece timpul*!

Parcarea se afla jos, către dreapta, în spatele staţiei de autobuz. Mâna în care ducea computerul îi îngheţă imediat.

Zgomotul paşilor, asemănător celui făcut de mersul pe un strat de sticlă spartă, o umplu de încredere. Mişcarea înainte lăsa ezitarea şi teama în urmă, era pe drum, avea un scop, existau o ţintă şi un sens.

Maşina se afla ceva mai încolo. Annika trebui să dea la o parte zăpada de pe numărul de înmatriculare pentru a se asigura.

Întunericul se lăsa nespus de încet, luând locul unei lumini care nu fusese niciodată deplină. Ninsoarea ştergea contururile pădurii de pini pitici care mărginea parcarea. Se aplecă în faţă şi privi prin parbriz.

Luleå, Luleå, în ce direcţie era Luleå?

•

La mijlocul unui pod lung care ducea către oraş ninsoarea se domoli brusc, lăsând-o să întrezărească şuvoiul râului de dedesubt, îngheţat şi alb. Traveele podului se înălţau şi se coborau în valuri moi deasupra sa, în timp ce maşina se mişca înainte. Oraşul apărea încet din zăpadă, iar către dreapta se ridicau scheletele negre ale unor construcţii industriale.

Oţelăria şi portul pentru minereu, se gândi.

Când casele o înconjurară, reacţionă instantaneu şi intens, un déjà-vu din copilărie. Luleå era un Katrineholm[12] arctic, mai rece, mai cenuşiu, mai singuratic. Casele erau joase, în culori difuze, făcute din tablă, eternit, plăci de piatră sau cărămidă. Străzile largi, traficul potolit.

Găsi uşor Hotelul Oraşului, pe strada principală, lângă primărie. Constată cu surprindere că în faţa intrării erau locuri libere de parcare.

Camera dădea către Teatrul Norrbotten şi Stadsviken[13], un tablou bizar şi fără culoare în care apa cenuşie ca plumbul a râului înghiţea toată lumina. Se întoarse cu spatele la fereastră, sprijini computerul de uşa toaletei, îşi scoase periuţa de dinţi şi hainele de schimb, pentru a nu trebui să le care cu ea.

Apoi se aşeză la masa de scris şi sună de la telefonul hotelului la *Norrlands-Tidningen.* Semnalele se prelungiră aproape două minute. Era pe punctul de a închide când o voce plictisită de femeie îi răspunse.

— Îl caut pe Benny Ekland. E pe-acolo?

— Alo! spuse femeia cu glas scăzut.

[12] Mică localitate în sudul Suediei.

[13] Cartier din Luleå.

— Trebuie să ne întâlnim săptămâna asta. Numele meu este Annika Bengtzon, spuse ea, ridicându-se şi începând să răscolească în geantă după ceva de scris.

— Păi, n-ai auzit? zise femeia.

— Ce? spuse Annika şi scoase foile cu însemnări.

— Benny e mort. Am aflat azi-dimineaţă.

Mai întâi vru să râdă, îşi dădu apoi seama că gluma nu era deloc amuzantă şi se înfurie.

— Ce tot vorbeşti? spuse ea.

— Nu ştim exact ce s-a întâmplat, răspunse femeia cu un glas gâtuit. Numai că a fost un fel de accident. Aici la ziar suntem cu toţii şocaţi.

Annika rămase în picioare, cu însemnările într-o mână, receptorul şi creionul în cealaltă, cu privirea pironită la propria imagine reflectată în sticla ferestrei şi pentru o clipă simţi cum se ridică în aer şi pluteşte.

— Alo! spuse femeia de la celălalt capăt. Vrei să vorbeşti cu altcineva?

— Eu... îmi pare rău, zise Annika şi înghiţi cu greutate. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, spuse femeia aproape plângând. Acum trebuie să răspund la un alt telefon. Apoi plec acasă. A fost o zi îngrozitoare, o zi îngrozitoare...

În receptor se făcu din nou linişte. Annika închise, se aşeză pe pat şi încercă să lupte împotriva senzaţiei bruşte de greaţă. Căută cu privirea prin cameră şi descoperi o carte de telefoane pe noptieră. Aproape că o smulse de acolo, găsi numărul poliţiei, îl formă şi nimeri la procuratură.

— Ziaristul, da, spuse ofiţerul de gardă când îl întrebă ce i se întâmplase lui Benny Ekland. Erau afară, în Svartöstaden[14], undeva. Vorbeşte cu Suup de la Departamentul de criminalistică.

Annika aşteptă cu mâna la ochi în timp ce el îi făcea legătura, ascultând zgomotele hotelului: apă care curgea prin ţevile din perete, un ventilator în veranda din spate, gemete de plăcere venite de la vecinii de cameră cu pay-TV.

Comisarul Suup de la secţia de criminalistică părea să fi atins acea vârstă şi experienţă la care puţine lucruri îl mai puteau zgudui.

[14] Cartier de locuinţe din Luleå.

— Tristă poveste, spuse el şi oftă adânc. Cred că am vorbit cu Ekland în fiecare zi timp de douăzeci de ani. Suna mereu, părea să nu aibă linişte. Era întotdeauna ceva despre care voia să ştie mai mult, ceva care trebuia verificat, despre care, de fapt, nu aveam voie să vorbesc, ştia asta, auzi, Suppen, obişnuia să spună, la naiba, ceva nu se potriveşte, cum e cu aia şi cu ailaltă sau ce naiba faceţi voi acolo la poliţie toată ziua, parcă aţi avea degetele înşurubate în fund...

Comisarul Suup râse încet şi în voce i se simţi o undă de tristeţe. Annika îşi trecu palma peste frunte, auzi cum de partea cealaltă a peretelui actriţa din filmul porno simula un orgasm şi aşteptă ca bărbatul de la telefon să continue.

— Va fi cam pustiu fără el, zise Suup în cele din urmă.

— Trebuia să-l întâlnesc, spuse Annika, hotărâserăm să ne vedem şi să comparăm câteva materiale. Din ce cauză a murit?

— Autopsia nu e gata, aşa că nu vreau să speculez asupra cauzei morţii.

Prudenţa calmă a poliţistului o făcu nerăbdătoare.

— Dar ce s-a întâmplat? A fost împuşcat? Bătut? Înjunghiat?

Comisarul oftă adânc.

— Ei, tot se va afla până la urmă. Credem că a fost călcat de o maşină.

— Un accident de maşină? Lovit mortal?

— De un vehicul aflat în mare viteză, probabil o maşină mică puternică. Am găsit un Volvo furat în portul de minereu, cu caroseria lovită. Ar putea fi maşina în cauză.

Făcu câţiva paşi, ridică geanta şi scoase blocnotesul.

— Când ştiţi sigur?

— Am adus-o ieri după-amiază. Tehnicienii se ocupă de ea acum. Mâine sau miercuri.

Annika se aşeză pe pat, cu blocnotesul de însemnări pe genunchi. Îi tot aluneca într-o parte când încerca să scrie pe el.

— Ştiţi la ce oră s-a întâmplat?

— Duminică seara sau luni-dimineaţă. Duminică a fost văzut la berăria oraşului şi probabil a luat autobuzul către casă.

— Locuia în...

— Svartöstaden, de fapt cred că acolo s-a şi născut.

Creionul refuza să scrie. Desenă câteva cercuri mari până apărură primele mâzgăliturі.

— Unde a fost găsit? Şi de cine?

— Lângă stiva de cherestea din Malmvallen, vizavi de oţelărie. Trebuie să fi fost aruncat destul de departe. Un băiat care ieşea din tură ne-a sunat azi-dimineaţă.

— Şi nu ştiţi nimic despre şoferul care a abandonat locul accidentului?

— Maşina a fost furată sâmbătă în Bergnäset. Şi am găsit, desigur, o serie de lucruri acolo...

Comisarul Suup tăcu. Annika ascultă un timp foşnetul discret de pe linia telefonică. Vecinul din camera alăturată schimbase canalul şi se uita acum la MTV.

— Ce crezi tu despre asta? întrebă ea în cele din urmă cu voce joasă.

— Narcomani, spuse poliţistul pe acelaşi ton. Să nu mă citezi, dar cred că erau drogaţi rău. Era polei, l-au călcat şi au fugit. Omor prin imprudenţă. Dar îi vom prinde. Poţi fi sigură.

Annika auzi în telefon voci, colegi care îl strigau.

— Încă un lucru, spuse ea. Lucrai în Luleå în noiembrie 1969?

Bărbatul râse uşor.

— Sunt destul de bătrân, aş fi putut s-o fac. Dar am ratat atentatul de la F 21 cu doar câteva luni. Eram în Stockholm pe vremea aceea, am început aici în mai ’70.

•

Annika îşi luă geaca din cuier. În timp ce îşi căuta mănuşile în geantă, auzi telefonul sunând. Display-ul arătă număr secret, ceea ce însemna că unul dintre cei trei – ziarul, Thomas sau Anne Snapphane – aştepta la celălalt capăt.

Ezită câteva secunde, apăsă butonul şi închise ochii.

— Stau în „Operativ”, scaunul meu de birou de la IKEA, spuse Anne şi chiar acum îmi pun picioarele pe biroul „Prioritet”. Unde eşti?

Annika simţi cum umerii i se relaxează – nicio datorie, nicio pretenţie.

— În Luleå. Vrei să spui că te-ai mutat în noul birou?

— Cu nume pe uşă şi tot tacâmul. Aceasta este prima convorbire de la telefonul meu *Doro.* Ce număr am?

— Secret, spuse Annika şi lăsă să-i cadă pe podea mănuşile şi geaca. Ce-a spus doctorul?

Prietena ei oftă adânc.

— Părea mai obosit decât mine, dar poate că ar trebui să-l înţeleg. Sunt zece ani de când e doctorul meu. Asta poate obosi

pe oricine. Dar eu sunt, cel puţin, conştientă de boala mea. Ştiu că sunt ipohondră.

— Şi ipohondrii se pot îmbolnăvi de tumori cerebrale, spuse Annika.

Tăcerea de pe linie se prelungi un moment.

— Drace, spuse Anne Snapphane. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Annika râse, simţind acea căldură specială pe care numai Anne ştia s-o răspândească în jurul său.

— Ce naiba să fac atunci? spuse Anne. Cum să mă stresez mai puţin? Mâine am conferinţă de presă şi trebuie să prezint toată mizeria aia tehnică, documentele şi tot felul de asemenea lucruri.

— De ce? întrebă Annika. Tu eşti şef de programe. Lasă-l pe director să facă asta.

— E la New York. Ce spui de asta? „Scandinavia TV este deţinut de un consorţiu de investitori americani cu experienţă în conducerea posturilor de televiziune. Vom transmite prin intermediul reţelei digitale în Finlanda, Danemarca, Norvegia şi Suedia, cu sediul principal şi studioul aici, în Stockholm. Proprietarii au socotit că ţările scandinave plus Finlanda, care, împreună, au un număr de telespectatori corespunzând unei zecimi din SUA, au un potenţial pentru televiziune neexploatat. În proiectul de lege al Ministerului culturii din ianuarie, ministrul Culturii Karina Björnlund va propune ca reţeaua digitală să beneficieze de aceleaşi condiţii de concurenţă ca restul pieţei, aşa că acela care va împărţi licenţele celor care îndeplinesc condiţiile de transmisie va fi Ministerul Poştei şi Telecomunicaţiilor...” Ce zici?

— Nu te-am mai putut urmări de la *consorţiu,* spuse Annika. Nu poţi să povesteşti ceva mai vesel?

Anne Snapphane oftă adânc.

— Dacă ai şti ce vâlvă va face asta, spuse ea. Canalele de televiziune deja existente vor fi provocate într-un fel complet nou, deoarece noi vom putea transmite prin reţeaua terestră şi vom avea acces la tot Nordul. Toată lumea ne va urî.

— Dar atunci nu spuneţi nimic nimănui, zise Annika şi se uită la ceas. Povestiţi despre programul pentru copii pe care îl veţi transmite, cum mizaţi pe emanciparea culturală a populaţiei şi

pe programele culturale, pe ştiri serioase şi documentare produse în regim propriu despre Lumea a Treia.

— Ha, ha, spuse Anne. Foarte amuzant.

— Trebuie să plec, adăugă Annika.

— Iar eu trebuie să trag o duşcă, adăugă Anne.

Redacţia centrală a *Norrlands-Tidningen* se afla într-un bloc cu trei etaje, lângă primărie. Annika îşi ridică privirea spre faţada veche de cărămidă şi estimă că fusese construită pe la mijlocul anilor ’50.

Putea fi la fel de bine *Curierul de Katrineholm,* se gândi, arăta exact la fel. Impresia se intensifică atunci când se aplecă spre uşa de sticlă, îşi puse palma deasupra frunţii pentru a opri lumina care venea din tavan şi privi înăuntru în recepţie. Bizar şi pustiu, lumina plăcuţei care anunţa ieşirea de urgenţă dădea contururi verzi suporturilor de ziare şi scaunelor pentru vizitatori.

Difuzorul de deasupra butonului redacţiei începu să pârâie.

— Da?

— Numele meu e Annika Bengtzon şi lucrez la *Kvällspressen.* Aveam o întâlnire cu Benny Ekland în seara asta, dar acum aud că e mort.

Tăcerea se revărsă în întunericul iernii, însoţită de mici pocnete statice. Se uită la cer. Norii se risipiseră, lăsând să se vadă stelele. Temperatura scăzuse repede. Îşi frecă mâinile, înfrigurată.

— Aha, făcu vocea din redacţie. Suspiciunea acoperi tehnica defectuoasă.

— Benny trebuia să primească un material de la mine, trebuia să discutăm despre o serie de lucruri.

Acum răspunsul veni repede.

— În schimbul a ce?

— Dă-mi drumul, vorbim înăuntru, spuse ea.

Trei secunde de ezitare, apoi închizătoarea se răsuci şi Annika deschise uşa. Un aer cald, mirosind a praf, o învălui. Lăsă uşa să se închidă din nou după ea în timp ce, clipind, încercă să-şi obişnuiască ochii cu lumina verde.

Scara care ducea la redacţie, aflată la stânga intrării, era îmbrăcată în parchet laminat, prevăzut cu margini de cauciuc.

Un bărbat solid, cu o cămaşă albă, care-i ieşea din pantaloni, o întâmpină lângă aparatul de copiat. Faţa îi era roşie, ochii congestionaţi.

— Îmi pare rău, spuse Annika şi întinse mâna. Benny Ekland a fost o legendă, nu numai aici, la voi.

Bărbatul o salută şi dădu din cap. Se prezentă drept Pekkari, şef de noapte.

— Oricine l-ar fi angajat la orice ziar din Stockholm, oricând ar fi dorit, dar a refuzat de mai multe ori. A vrut să rămână aici.

Annika încercă să zâmbească pentru a compensa minciuna nevinovată de mai înainte.

— Am înţeles asta, murmură ea.

— Vrei o ceaşcă de cafea?

Îl urmă pe şeful de noapte în încăperea cealaltă, o chicinetă fără fereastră, cu o chiuvetă şi un aragaz înghesuite între suplimentul de sâmbătă şi pagina cititorilor.

— Tu eşti cea care a stat în tunel, nu? întrebă el pe un ton hotărât.

Annika dădu scurt din cap şi îşi scoase geaca, în timp ce bărbatul turnă o smoală vâscoasă în două ceşti spălate doar pe jumătate.

— Şi ce schimb de servicii trebuia să faceţi? întrebă Pekkari şi îi întinse borcanul cu zahăr.

Ea ridică mâna într-un gest de refuz.

— Am scris destul de mult despre terorism în ultimul timp. Săptămâna trecută am vorbit cu Benny despre atentatul de la F 21 şi mi-a spus că era pe cale de a descoperi ceva. Un lucru important, o descriere a ceea ce s-a întâmplat.

Şeful de noapte puse borcanul cu zahăr pe masă şi căută printre foi cu degetele pătate de nicotină.

— Am publicat asta vineri, spuse el.

Ea rămase uimită, nu auzise niciun cuvânt despre vreo dezvăluire în ziare.

Pekkari lăsă să cadă trei bucăţele de zahăr în ceaşcă.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse el. Dar tu nu ştii cum e într-un ziar local. Birourile nu se sinchisesc decât de Stockholm. Pentru ele, *scoop*[15]-urile noastre nu sunt decât rahaturi.

Nu-i adevărat, se revoltă ea în sinea sa*, depinde de nivelul materialului publicat.*

[15] Ştire senzaţională (în engl., în orig.).

Îşi reprimă gândul, coborându-şi privirea.

— Eu am început la *Curierul de Katrineholm,* spuse ea, aşa că ştiu exact despre ce este vorba.

Bărbatul o privi cu ochi mari.

— Atunci îl cunoşti pe Make?

— De la sport? Sigur că da. E o întreagă instituţie.

Insuportabil şi alcoolic încă de pe vremea mea, se gândi Annika şi îi zâmbi şefului de noapte.

— Ce te gândeai să-i dai lui Ekland? spuse bărbatul şi sorbi din cafea.

— O serie de compilaţii istorice, spuse ea repede. Mai ales material de arhivă din anii ’70, imagini şi text.

— Există pe internet, spuse Pekkari.

— Nu asta.

— Deci nu voiai să ajungi la ceea ce descoperise el?

Privirea bărbatului o ţintui pe deasupra ceştii, dar Annika i-o înfruntă liniştită.

— Am multe calităţi, spuse ea, dar citirea gândurilor nu se numără printre ele. Benny m-a sunat. Cum să fi aflat altfel ce intenţiona el?

Şeful de noapte mai luă un cub de zahăr şi începu să-l sugă în timp ce sorbea gânditor din cafea.

— Ai dreptate, spuse el după ce înghiţi cu zgomot. De ce ai nevoie?

— Să merg jos, în arhivă şi să vorbesc cu Hans.

•

Aşa arată toate arhivele ziarelor din Suedia, se gândi ea, *iar Hans Blomberg arată ca oricare alt arhivar.* Un bărbat scund şi prăfuit, cu o jachetă gri, ochelari şi părul pieptănat pe spate. Până şi panoul de afişaj conţinea recuzita previzibilă: un desen de copil înfăţişând un dragon galben, un citat care se voia amuzant în lipsa lui de modestie – „De ce nu sunt BOGAT în loc de FRUMOS?” – şi un calendar pe care se ţinea numărătoarea inversă a unui punct final nedefinit, cu îndemnul „REZISTĂ!”

— Benny era un pezevenghi încăpăţânat, spuse arhivarul şi se aşeză la computerul său. Mai rău decât atât: nu se lăsa niciodată. Producea mai mult decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut vreodată. Cunoşti genul?

O privi pe Annika pe deasupra ochelarilor şi ea nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Nimic rău despre cei morţi, spuse omul şi începu un vals lent al degetului arătător pe tastatură, dar putem totuşi să fim un pic sinceri, nu?

Îşi miji ochii şi chipul său căpătă un aer poznaş.

— Se pare că moartea lui i-a impresionat pe cei din redacţie, spuse Annika ezitant.

Hans Blomberg oftă.

— Era vedeta ziarului, favoritul conducerii, obiectul de ură al sindicatului, ştii tu, băiatul care dansa în redacţie după o misiune şi striga: Puneţi *byline*[16]-ul cu poză, pentru că în seara asta sunt nemuritor.

Annika izbucni în râs, mai văzuse pe cineva făcând aşa, parcă pe Herman Wennergren.

— Deci, spune-mi acum, ce vrei de la mine?

— Seria lui Benny despre terorism, în special articolul despre F 21 publicat zilele trecute.

Arhivarul o privi şi Annikăi i se păru că vede o licărire ciudată în ochii lui.

— Aha, spuse el, o fetiţă ca tine să fie interesată de lucruri atât de periculoase!

— Te rog, nene Blomberg, spuse Annika, sunt măritată şi am doi copii.

— Da, da, spuse el, feministele astea! Printuri sau tăieturi?

— Tăieturi mai bine, dacă nu e prea mult deranj, spuse Annika.

Omul icni şi se ridică.

— Chestia asta cu computerele, spuse el, totul ar fi trebuit să fie mult mai uşor, dar nu. Muncă dublă, asta s-a întâmplat după computerizare.

Dispăru pe după dulapurile de metal, mormăind *t, t, terorism*..., trăgând sertare, oftând şi gâfâind.

— Aici, spuse el după câteva momente şi reapăru ţinând triumfal în mână un plic maroniu. Cele câteva fire de păr de pe creştet îi căzuseră în faţă şi chelia îi strălucea. Terorism à la Ekland. Aşază-te acolo. Eu sunt aici până la şase.

Annika luă plicul, îl deschise cu degete umede şi se îndreptă către locul indicat. Tăieturile din ziar erau mult mai bune decât printurile. Pe ecranul unui calculator toate titlurile erau la fel de

[16] Într-un ziar, rândul de sub titlu în care se specifică data, numele şi funcţia autorului. (în engl., în orig.).

mari, toate textele la fel de lungi, toate fotografiile la fel de mici. În paginile de ziar articolele trăiau şi respirau sub titlurile pompoase sau discrete. Numai stilul literelor îi dădea o grămadă de informaţii despre ce voiseră redactorii să obţină, ce semnale voiseră să trimită. Mărimea, alcătuirea şi calitatea tehnică a imaginilor spuneau încă şi mai mult despre cât de urgent şi important era evenimentul, dar şi despre cât de exclusivă era acea imagine sau ce interes stârnea în acea zi în fluxul ştirilor. Competenţa unei profesii, cea a redactorilor, era ştearsă de pe faţa pământului în arhiva computerizată.

Dar ea avea acum în faţă materiale serioase de studiat.

Tăieturile erau sortate în ordinea datei, cele mai vechi deasupra. Primul text fusese publicat la sfârşitul lui aprilie şi povestea detalii picante din istoria terorismului suedez, printre altele istoria despre inventatorul şi doctorul în filosofie Martin Ekenberg din Töreboda care, de fapt, nu avusese decât o singură invenţie: bomba din scrisoare. Ea înţelese asta când descoperi o serie de formulări pe care singură le folosise în articolele sale despre acest subiect publicate cu numai o săptămână înainte. Se părea că Ekland se lăsase inspirat de colegii săi, se gândi ea sec.

Răsfoi teancul din faţa sa. Multe lucruri erau vechi poveşti răsuflate, altele erau complet noi pentru ea. Citi cu interes crescând despre agitaţia iscată în arhipelagul Norrbotten în primăvara lui 1987, când marina militară căutase zi de zi, printre insuliţe, submarine şi trupe speciale ruseşti debarcate. Conform unui zvon încăpăţânat, care rezistase peste cincisprezece ani, un scafandru rus ar fi fost împuşcat în picior de un ofiţer suedez. Câinele ofiţerului ar fi dat de o urmă, ofiţerul trăsese către un tufiş, după care se găsiseră urme de sânge care dispăreau în mare. Benny Ekland fusese mai interesat să repovestească acest zvon, încărcându-l cu cât mai multe picanterii, decât să cerceteze ce se întâmplase de fapt. Conducerea teritoriului militar din Boden era citată doar în treacăt, arătându-se că spiritul vremii la sfârşitul anilor ’80 era cu totul altul decât cel de azi, că se puteau face aprecieri greşite chiar şi în sânul apărării suedeze şi că nimeni nu mai cercetase dacă vreun submarin străin navigase fără permisiune în apele suedeze din Norrbotten.

Ultimul din teanc era articolul pe care îl căuta, şi aceste informaţii erau într-adevăr noi.

Spre sfârşitul anilor ’60, vechile avioane Lansen ale flotilei din Norrbotten fuseseră schimbate cu avioane moderne Draken, de vânătoare şi recunoaştere, scria Benny Ekland. La această dată baza aviatică fusese expusă de mai multe ori unor încercări de sabotaj îndreptate împotriva acestor avioane noi, constând în introducerea de chibrituri în tuburile Pitot ale avioanelor. Aceste tuburi stăteau ca o mică lance în partea din faţă a avionului şi funcţionau ca instrumente de măsurare a diferiţilor parametri ai aerului.

Părea evident că grupările de stânga din Luleå, probabil maoiste, erau responsabile pentru actele de sabotaj. Nu se produseseră niciodată pagube şi niciun răufăcător cu chibrituri nu fusese prins, dar în articol se preciza că surse secrete din F 21 confirmaseră că aceste infracţiuni stăteau la baza atentatului care urmase. Se considerase că maoiştii descoperiseră ceva care avusese urmări catastrofale.

După fiecare zbor, când avionul era parcat pe platou, pe sol trebuia împrăştiat material absorbant sau o găleată inoxidabilă era pusă în partea din spate a avionului. Tot combustibilul din motor care nu se ardea era drenat afară şi adunat.

În seara în care avusese loc atentatul, pe 18 noiembrie 1969, întreaga flotilă participase la un raid de seară. După aceea avioanele rămăseseră pe pistă. Atunci au acţionat teroriştii.

În loc să introducă chibriturile în tuburile Pitot, ca de obicei, le-au aprins şi le-au aruncat în găleata cu restul de combustibil din spatele avionului. Explozia fusese violentă şi instantanee.

Cu gândul la istoria tristă a flotilei, ideea că grupul local de stânga stătuse în spatele acestui sabotaj fusese la îndemână, mai ales că acesta provocase moartea unui om, scria Benny Ekland.

Se exprimă ca o greblă, se gândi Annika*, dar teoria e al dracului de interesantă.*

— Pot să fac o copie după asta? întrebă ea şi ridică în aer articolul.

Arhivarul nu slăbi monitorul din ochi şi nici nu lăsă valsul lent al arătătorului la voia întâmplării.

— Deci ţi s-a părut interesant?

— Oarecum, spuse Annika, n-am mai văzut aceste informaţii până acum. Ar merita să merg mai departe pornind de la ele.

— Aparatul de copiat e afară, lângă scară. Apasă cu grijă pe butoane, poate ai noroc şi funcţionează.

•

Bărbatul plutea fără zgomot pe străzile negre. Durerea era ţinută în frâu, corpul îi vibra cu putere. Gândurile aruncau ecouri între pereţii îngheţaţi, dădeau răspunsuri care îi erau străine.

Luleå se împuţinase cu anii.

Îşi amintea oraşul ca fiind mare şi zgomotos, emanând siguranţă, strălucire şi bunăstare.

Acum toate astea dispăruseră; probabil nici nu existaseră vreodată. Strada principală fusese închisă pentru maşini şi transformată într-un loc de joacă plictisitor şi bătut de vânt, mărginit de câţiva mesteceni pitici şi jalnici. Aici oamenii îşi primeau salariul pentru truda lor, aici îşi trăiau angoasele.

Blestemul libertăţii, se gândi el. Blestematul om al Renaşterii care s-a trezit într-o bună dimineaţă în anul 1100 la Florenţa şi a descoperit capitalismul, s-a aşezat în capul oaselor în pat şi şi-a dat seama de posibilităţile egoului său, a înţeles că statul este un organism care poate fi controlat şi manipulat.

Se aşeză pe o bancă în faţa bibliotecii pentru a lăsa beţia morfinei să-i iasă din corp. Ştia că nu era bine să stea nemişcat în frig, dar în clipa asta chiar nu-i păsa.

Voia să stea aici şi să admire catedrala, clădirea în care începuse să-şi construiască dinastia. Construcţia adăugată ulterior, lipsită de gust, din colţul cu strada Namnlösa, fusese unul dintre adăposturile sale. Înăuntru era lumină. Probabil că şi acum mai aveau loc întruniri.

Dar nu ca ale noastre, se gândi el*, niciodată ca ale noastre*.

Două femei tinere se pregăteau să iasă. Le văzu oprindu-se în vestibul şi citind anunţurile culturale de pe avizier.

Poate că e deschis, se gândi el vag*. Aş putea să intru*.

Fetele îi aruncară o privire rapidă când se întâlniră la câţiva metri de intrare, o căutătură alunecoasă specifică localităţilor mici şi limitate: nu-l cunoaştem, ne prefacem că nu-l vedem. În oraşele mari nu erai deloc privit sau băgat în seamă. Asta îi convenea cel mai bine.

Biblioteca era încă deschisă. Se opri în mijlocul vestibulului şi chemă amintirile. Iar ele veniră, îl învăluiră şi îl făcură să respire

greu. Timpul dispăru, avea din nou douăzeci de ani, era vară, cald, şi fata sa se afla lângă el, iubita sa, Lupul Roşu, care avea să reuşească mai mult decât ar fi crezut cineva vreodată, o trase lângă el şi simţi mirosul de henna al părului de culoarea cuprului. Nu-şi putu împiedica un oftat.

Un curent îi vâjâi deodată în jurul picioarelor şi îl readuse în prezent.

— Ce s-a întâmplat? Ai nevoie de ajutor?

Un bărbat în vârstă îl privea cu amabilitate.

O replică standard, se gândi el, scutură din cap şi îşi reprimă răspunsul în franceză.

Vestibulul se ivi în toată ambianţa lui pretenţioasă. Bătrânul intră la căldură şi îl lăsă singur cu anunţurile de pe avizier: un salon de lectură, o seară de imnuri, un concert cu Håkan Hagegård şi un festival al mişcării feministe.

Aşteptă până respiraţia i se linişti şi îşi netezi părul. Făcu un pas prudent către uşa de la intrare, cercetând discret cu privirea prin sticlă. Apoi trecu repede prin hol şi coborî pe scara din spate.

„O, Dumnezeule, sunt aici! Sunt, de fapt, aici!”

Privi uşile închise, una câte una, evocă imaginile din spatele lor. Le cunoştea pe toate. Lambriurile de lemn, scara de piatră, masa pliantă, lumina slabă. Zâmbi propriei umbre, tânărului bărbat care rezerva localurile în numele Asociaţiei Pescuitului la muscă şi apoi ţinea acolo întâlniri maoiste până noaptea târziu.

Făcuse bine că venise aici.

Miercuri, 11 noiembrie

Anders Schyman îşi puse haina şi dădu pe gât ultima înghiţitură de cafea. Întunericul adânc făcea ferestrele să funcţioneze ca nişte oglinzi. Îşi îndreptă gulerul în faţa imaginii Ambasadei Rusiei. Rămase pe loc, privind scobiturile întunecate unde ar fi trebuit să-i fie ochii.

În sfârşit, acolo, se gândi el. *Nu numai un idiot util, ci şi un bun organizator.* La şedinţa conducerii, care începea peste un sfert de oră, va fi nu numai acceptat, ci şi respectat.

Deci, unde era euforia? Satisfacţia? Efuziunea palpitantă care îl cuprindea când ţinea în mână graficele?

Ochii nu-i răspunseră.

— Anders, se auzi. Secretara părea agitată. Herman Wennergren vine sus la tine.

Rămase pe loc, lumina zilei se apropie şi mai mult în timp ce îl aştepta pe preşedintele comitetului de conducere.

— Sunt impresionat, spuse Wennergren, cu bine-cunoscuta sa voce tunătoare, când intră târându-şi picioarele şi îl salută strângându-i ambele mâini. Ai găsit undeva o baghetă fermecată?

De-a lungul anilor, preşedintele comitetului de conducere comentase foarte rar politica ziarului, dar când raportul trimestrial era cu paisprezece la sută mai bun decât bugetul, cifrele TS[17] arătau că tirajul creştea şi că distanţa până la Concurent scădea, văzu acolo un miracol.

Anders Schyman zâmbi şi îi făcu semn să se aşeze pe canapeaua destinată vizitatorilor. Se aşezară unul în faţa celuilalt.

— Transformările structurale s-au consolidat acum şi funcţionează, spuse Schyman simplu, atent să nu-l numească pe Torstensson, cel care îl precedase, bun prieten cu Wennergren. Cafea? Sau mic dejun?

Preşedintele comitetului de conducere făcu un semn de refuz.

---

[17] TS – *tidningsstatistik* (*statistica ziarelor* – lb. suedeză) este o companie care supraveghează şi raportează cifrele de distribuire a ziarelor, revistelor etc.

— Şedinţa nu va dura mult astăzi, trebuie să plec în altă parte, spuse el şi aruncă o privire la ceas. Dar am un plan despre care vreau să vorbesc mai întâi cu tine, şi e urgent.

Schyman se aşeză mai bine şi luă o mină neutră.

— Cât de activ ai fost în TU[18]? întrebă Wennergren şi îşi privi atent unghiile.

Schyman înţelese. Nu avusese prea mult de-a face cu această organizaţie.

— Sunt un membru supleant, dar nu mai mult decât atât.

— Dar ştii cum funcţionează, nu? Cum se ia pulsul de pe coridoare, jocul şi legăturile cu diverse grupări...

Wennergren îşi frecă unghiile de cracul drept al pantalonilor şi îl privi pe sub sprâncenele stufoase.

— Nu am nicio experienţă practică, spuse Anders Schyman şi simţi cum terenul devenea nesigur. Impresia mea e că activitatea, acolo, este puţin... complicată. Proprietarii de pe piaţa ziarelor, care de obicei sunt cei mai acerbi concurenţi, trebuie să se înţeleagă şi să gestioneze întrebări de interes comun. Îmi imaginez că nu poate fi chiar aşa de simplu.

— Ai înţeles corect, zise Wennergren. *A-pressen*[19], Bonniersfären[20], Schibsted[21], marile ziare locale, printre care *Hjörnes* din Goteborg, *Nerikes Allehanda*[22]*, Ziarul de Jönköping* şi noi, desigur. Multe voinţe trebuie unite.

— Cerinţa ca guvernul să dea prioritate desfiinţării impozitului pe reclame odată cu elaborarea bugetului a fost o problemă care s-a rezolvat, spuse Schyman.

— Da, răspunse Wennergren, de exemplu. În conducere, acolo, sus, la Casa Presei, există un grup al directorului care are grijă de aceste lucruri, dar cel care trebuie să ducă hotărârile la îndeplinire e preşedintele comitetului de conducere.

Anders Schyman rămase complet nemişcat, simţind cum părul de pe ceafă începuse să i se ridice uşor.

---

[18] Prescurtare de la *Tidningsutgivarna* (lb. suedeză) – organizaţie care acţionează în favoarea mediilor libere şi capabile de a face concurenţă într-o societate deschisă şi democratică.

[19] Ziar social-democrat suedez.

[20] Sfera Bonnier – noţiune care desemnează companiile asupra cărora au influenţă urmaşii lui Albert şi ai lui Betty Bonnier, familie foarte bogată din Suedia, care, printre altele, deţine una dintre cele mai mari edituri.

[21] Concern norvegian de media.

[22] Ziar din Örebro.

— Aşa cum poate ştii, sunt preşedintele comitetului de nominalizare al TU, spuse Wennergren şi îşi lăsă în sfârşit vârful degetelor pe catifeaua canapelei. La mijlocul lui decembrie comitetul va prezenta propunerile pentru noua conducere şi eu mă gândesc să te susţin pentru postul de preşedinte. Ce spui?

Gândurile se mişcau în capul redactorului-şef ca nişte viespi închise într-un borcan, se izbeau de frunte şi de tâmple.

— Nu se obişnuieşte ca directorii să aibă funcţia asta?

— Nu numai, au fost şi editori. Acum nu vreau să spun că tu va trebui să uiţi ziarul şi vei fi doar preşedinte al TU, am văzut destule asemenea exemple triste de-a lungul anilor, dar cred că eşti omul potrivit în acest post.

Un clopoţel de alarmă începu să sune printre viespi.

— De ce? spuse Anders Schyman. Credeţi că sunt uşor de mânuit? Că pot fi condus?

Herman Wennergren oftă adânc, se aplecă în faţă şi îşi puse mâinile pe genunchi, gata să se ridice.

— Schyman, spuse el. Dacă m-aş fi gândit vreodată să pun o marionetă pe postul de preşedinte al TU, n-aş fi început cu tine.

Se ridică greu, vădit iritat.

— Nu înţelegi că e exact invers? spuse el. Dacă te pot pune pe postul ăsta, şi nu am spus că pot, grupul nostru va avea un zid publicistic de beton în cercurile cele mai de sus ale TU. Aşa te văd eu pe tine, Schyman.

Se întoarse către uşă.

— Hai să nu amânăm şedinţa, spuse el cu spatele la redactorul-şef.

•

Annika trecu pe lângă ieşirea către baza aviatică din Luleå şi continuă spre Kallaxby. Peisajul era lipsit de culoare, brazii – fantasme întunecate, pământul alb-negru, cerul plumburiu. Văluri albe de nea dansau deasupra asfaltului cenuşiu, însoţite de bătaia surdă şi sacadată a liniei de pe mijlocul drumului. Termometrul maşinii închiriate arăta unsprezece grade în maşină şi minus patru afară.

Trecu pe lângă o magazie de pământ şi pe lângă trei milioane de pini pitici înainte de a ajunge la ieşirea către baza aeriană din Norrbotten.

Drumul drept care ducea la bază era nesfârşit şi lipsit de varietate, terenul de pe margini întins şi fără vegetaţie, pinii

chirciţi şi pitici. După o curbă la dreapta, apărură deodată garduri, o barieră şi ghereta paznicului. În spatele unor porţi mari văzu clădiri şi locuri de parcare. Fu cuprinsă pe dată de sentimentul că era un spion, cineva cu o misiune ruşinoasă. Chiar în spatele porţilor se aflau două avioane militare. Se gândi că unul dintre ele semăna cu un Draken.

Drumul continua şerpuind de-a lungul gardului înalt. Se aplecă în faţă pentru a vedea mai bine prin parbriz. Trecu încet pe lângă locul unde parcau militarii în termen şi ajunse la un enorm poligon de trageri. În jur de zece bărbaţi îmbrăcaţi în haine verzi de camuflaj, cu frunze acoperindu-le căştile, fugeau pe câmp, purtând puşti automate în mâini. Un indicator anunţa că drumul continua către Lulnäsudden, dar un semn de circulaţie care interzicea ceva aflat mai încolo o făcu să întoarcă maşina. Bărbaţii cu uniforme verzi nu se mai zăreau.

Se opri lângă ghereta paznicului, dar ezită câteva clipe înainte de a opri motorul şi de a coborî din maşină. Merse de-a lungul unei faţade din metal lucios, cu geamuri reflectorizante, nu văzu nicio uşă, niciun om, nicio sonerie, numai pe sine. Deodată o voce puternică i se adresă dintr-un difuzor aflat undeva sus, către stânga.

— Ce doreşti?

Se uită îngrozită în direcţia din care venise vocea, nu văzu nimic altceva decât tablă şi crom.

— Îl caut pe... ăăă... Pettersson, îi spuse ea propriei imagini din oglindă. Ofiţerul de presă.

— Căpitanul Pettersson, un moment, spuse vocea, care părea a unui tânăr recrut.

Întoarse spatele clădirii lucioase şi privi printre gratii. Se vedeau şiruri de vehicule militare şi hangare verzi-cenuşii. Era greu de apreciat de afară cât de mare era baza.

— Treci prin poartă şi intri pe prima uşă la dreapta, spuse vocea fantomatică.

Annika făcu întocmai cum i se spuse, ca un bun cetăţean şi spion.

Ofiţerul care o întâmpină era întruchiparea unui militar perfect, cu spatele drept, părul grizonant, bine instruit.

— Sunt Annika Bengtzon, spuse ea şi salută, am vorbit la telefon săptămâna trecută. Ziua atentatului...

Bărbatul îi ţinu mâna o secundă mai mult decât ar fi trebuit, iar ea se înmuie la vederea privirii lui deschise şi a zâmbetului prietenos.

— Aşa cum am spus la telefon, nu mai este de comentat prea mult în afară de ceea ce am declarat deja public. Singurul lucru cu care te putem ajuta este un rezumat al situaţiei care s-a ivit atunci, concluziile la care am ajuns şi o vizită în muzeul nostru. Gustaf, care are grijă de asta, e din păcate bolnav astăzi, dar mâine va fi cu siguranţă din nou pe picioare, dacă doreşti să te întorci.

— Şi nu pot intra să văd locul atentatului?

El zâmbi şi mai larg.

— Am crezut că am lămurit acest detaliu la telefon. Nu l-am făcut public încă.

Annika răspunse vag zâmbetului său.

— Ai citit articolul lui Benny Ekland publicat vineri în *Norrlands-Tidningen*?

Militarul o invită să ia loc în faţa unei mese simple. Annika îşi scoase haina şi pescui blocnotesul din geantă.

— Am aici o copie a textului, dacă vrei...

— Ştiu despre ce articol este vorba, spuse el şi privi în sus la recrutul care intră cu paşi hotărâţi în cameră, ducând un registru. Vrei, te rog, să semnezi?

Annika semnă pentru prezenţa sa la baza de zbor cu o mâzgăliturăindescifrabilă.

— E ceva adevărat în el? întrebă ea, refuzând cafeaua cu un gest din cap.

Ofiţerul de presă îşi turnă o cantitate considerabilă într-o cană cu fotografia lui Bruce Springsteen.

— Nu prea mult, spuse el şi inima Annikăi se întristă.

— O serie de informaţii sunt noi, zise ea, cel puţin pentru mine. Am putea citi textul împreună, frază cu frază, să-mi fac o imagine despre ce-i adevărat şi ce nu?

Vârî mâna în geantă după articol.

Căpitanul Pettersson suflă în cafeaua sa şi luă prudent o înghiţitură.

— Lansenul[23] a fost înlocuit succesiv de J35 Draken la sfârşitul anilor ’60, spuse el. Până aici, în orice caz, totul e exact.

[23] Saab 32 Lansen – avion de vânătoare suedez.

Versiunea de recunoaştere şi urmărire a apărut în ’67, avionul de vânătoare în vara lui ’69.

Annika citi în articol.

— Este adevărat că au existat încercări de sabotaj asupra avioanelor prin introducerea de chibrituri în diverse ţevi?

— Grupările de stânga se fâţâiau destul de mult pe-aici în vremea aceea, spuse ofiţerul de presă. Gardul împrejmuitor este mai mult simbolic, nu e greu să-l treci, de fapt. Se află acolo doar ca o atenţionare. Dar cine vrea cu adevărat să intre nu are nicio problemă. Băieţii cu chibrituri credeau, desigur, că pot distruge avionul prin plasarea de obiecte în tuburile Pitot, dar nu avem nicio dovadă că aceste grupări ar fi stat în spatele atentatului din 1969.

Annika îşi făcea însemnări.

— Şi restul de combustibil? Informaţia despre găleţile care îl colectau este corectă?

— Da, spuse bărbatul, sigur, dar combustibilul pentru avion nu ia foc de la un chibrit. Are prea puţini octani pentru asta. Pentru a lua foc trebuie să fie o căldură foarte mare afară, aşa că informaţia asta nu ţine. Cel puţin nu în Luleå, în noiembrie.

El zâmbi uşor.

— Dar fusese un exerciţiu amplu de zbor în seara aceea, nu? Toate avioanele erau afară.

— Era o seară de marţi, spuse militarul. Noi, toate navele militare din toată ţara, zburăm întotdeauna marţea, şi aşa se întâmplă de zeci de ani. Trei ture, ultima cu aterizare la ora 22:00. Apoi avioanele pot rămâne pe pistă timp de o oră până când le tragem în hangare. Atentatul a avut loc la ora 01:35, şi la acea oră, sunt întotdeauna înăuntru.

Annika înghiţi, lăsând foaia să-i alunece pe genunchi.

— Am crezut că în sfârşit se face puţină lumină în povestea asta, spuse ea şi încercă să-i zâmbească ofiţerului de presă.

El îi răspunse la zâmbet cu ochii lui de un albastru intens, iar Annika se aplecă în faţă.

— Au trecut treizeci de ani. Nu-mi puteţi spune măcar ce a cauzat explozia?

Tăcerea se prelungi. Annika nu avea nimic împotriva ei. Presiunea era pe el, nu pe ea. Din păcate, căpitanului Pettersson părea să nu-i pese că ea făcuse o mie de kilometri pentru nimic. Se văzu nevoită să abandoneze subiectul.

— Cum aţi ajuns la concluzia că ruşii au făcut asta? spuse în cele din urmă.

— Prin metoda excluderii, răspunse el şi îşi sprijini spatele de spătarul scaunului. Nu au fost stângiştii. Grupările locale sunt complet absolvite şi Säpo[24] ştie că atunci nu existau aici activişti externi, nici de stânga, nici de dreapta.

— Cum puteţi fi atât de siguri?

Ofiţerul de presă luă pentru prima dată o mină gravă, iar creionul lui se opri.

— Presiunea la care au fost supuse grupările locale după atentat a fost mare. Se zvonea câte ceva, ştim de exemplu exact cine umbla pe-aici cu chibrituri, dar nimeni n-a spus un cuvânt despre atentat. Concluzia noastră este că, pur şi simplu, nimeni nu ştia nimic. Dacă ar fi ştiut, am fi aflat.

— Cine a condus ancheta, voi sau poliţia?

Acum el zâmbi din nou.

— Să spunem că ne-am ajutat unii pe alţii, zise.

Annika întoarse argumentele în minte pe toate părţile şi îşi privi însemnările fără să le vadă.

— Dar, spuse ea, gradul de tăcere al unei grupări depinde de cât e de fundamentalistă, nu? Cum puteţi şti că nu a existat un nucleu puternic de terorişti experimentaţi pe care nu i-aţi văzut pentru că nu au dorit să fie văzuţi?

Bărbatul rămase tăcut un moment prea lung, apoi râse.

— Unde? spuse el ridicându-se. Aici, în Luleå? Baader-Meinhof[25] în Mjölkudden[26]? Ruşii au fost, nu putea fi altcineva.

— De ce să se mulţumească numai cu un avion Draken? întrebă Annika. De ce n-au aruncat în aer toată baza?

Căpitanul Pettersson scutură din cap şi oftă.

— Pentru a ne arăta că pot, probabil. Să ne tulbure echilibrul. Am fi dorit cu toţii să le fi putut citi gândurile, să le urmăm deciziile. De ce au trimis spioni polonezi la toţi ofiţerii noştri? De ce au eşuat cu un submarin 137 pe o insulă în apropiere de Karlskrona? Acum trebuie să mă scuzi, am de ţinut o conferinţă peste câteva minute.

Annika trase fermoarul genţii, se ridică şi îşi puse haina pe umeri.

---

[24] Poliţia secretă suedeză.

[25] Una dintre cele mai active organizaţii teroriste de stânga din anii ’70.

[26] Cartier din Luleå.

— Atunci, mulţumesc, spuse ea. Salută-l pe Gustaf, dar nu ştiu dacă apuc să vizitez muzeul mâine. Am multe de făcut şi plec înapoi acasă în jur de prânz.

— Fă-ţi timp, spuse ofiţerul de presă. Gustaf l-a aranjat extraordinar.

•

Annika privi în podea şi murmură ceva, dar nici ea nu înţelese ce.

Nu m-am ales cu nimic, se gândi ea în maşină, pe drum către şoseaua principală. *Nu pot să mă întorc la ziar şi să spun că am făcut toată această călătorie degeaba*.

Pradă dezamăgirii neputincioase în care se cufundase, apăsă cu putere pedala acceleraţiei, maşina derapă, iar ea îşi retrase piciorul înspăimântată.

În aceeaşi clipă sună telefonul mobil, număr ascuns. Chiar înainte de a răspunde, ştia că era Spiken.

— I-ai prins pe atentatori? întrebă el tărăgănat.

Ea frână cu grijă, semnaliză dreapta şi îşi potrivi casca mai bine în ureche.

— Ziaristul pe care trebuia să-l întâlnesc e mort, spuse ea. A fost lovit de o maşină alaltăieri de unul care a fugit de la locul accidentului.

— Doamne! zise Spiken. A venit o ştire despre ceva asemănător azi-dimineaţă devreme, de la un aşa-zis ziar de acolo. Despre el e vorba?

Annika aşteptă până trecu un camion încărcat cu buşteni. Curentul creat de vehiculul gigantic îi clătină Fordul. Strânse volanul cu putere.

— S-ar putea, spuse ea. Colegii lui au aflat ieri, ar fi fost ciudat să nu apară în propriul lor ziar.

Lăsă maşina să ruleze încet.

— L-au prins pe făptaş?

— Din câte ştiu, nu, răspunse ea şi se auzi apoi singură spunând: M-am gândit să cercetez mai îndeaproape acest deces, astăzi.

— De ce? întrebă Spiken. Poate că era beat, pe drum spre casă.

— Poate, spuse Annika. Dar era în mijlocul unei mari dezvăluiri. Publicase informaţii extrem de controversate în ziarul de vineri.

Care ştiu că nu sunt chiar adevărate, se gândi ea şi îşi muşcă buza.

Spiken oftă.

— Ai grijă să le verifici, spuse el şi închise.

•

Annika parcă în faţa intrării hotelului, urcă în cameră şi se aruncă pe pat. Femeia de serviciu apucase să facă ordine şi să şteargă urmele îngrozitoarei nopţi care trecuse. Dormise rău, se trezise transpirată şi cu durere de cap. Îngerii îi cântaseră aproape toată noaptea, într-un cor de tonuri care urcau şi coborau. Erau mai încăpăţânaţi când nu dormea acasă.

Îşi aranjă perna sub cap, se întinse după telefonul de pe noptieră, îl puse pe piept şi formă numărul direct al lui Thomas de la consiliul local.

— E în pauza de prânz, spuse posacă secretara lui.

Se ghemui sub cuvertură şi aţipi.

Crin al strălucirii soarelui, înfloriri de zahăr, diamantele suferinţei, demne de a fi iubite...

Nu mă pot împotrivi, se gândi ea şi se lăsă legănată de cuvinte.

•

Se trezi cu o tresărire şi nu înţelese imediat unde se află. Îşi trecu mâna peste faţă şi simţi că era udă pe bărbie şi în jos, către gât. Îşi dădu seama cu dezgust că era propria salivă. Hainele i se lipiseră de corp şi un sunet ascuţit îi sfredelea urechea stângă. Se ridică cu greu, intră în baie şi urină.

Când se întoarse în cameră, văzu că afară se întunecase. Scoase în grabă ceasul de mână din geantă. Nu era mai mult de trei şi un sfert.

Se şterse pe gât cu un prosop, verifică dacă avea în geantă tot ce îi trebuia şi părăsi camera.

La recepţie primi o hartă a oraşului Luleå, din care lipsea cartierul Svartöstaden, dar tânăra femeie din faţa ei îi desenă cu entuziasm drumurile pe care putea ajunge acolo.

— Şi acum urmează reportajul, spuse ea cu o anumită exaltare în voce.

Annika se afla pe drum către ieşire, dar se opri şi o privi surprinsă.

— Da, explică recepţionera roşind uşor, am văzut că factura va fi trimisă la *Kvällspressen.*

Annika făcu câţiva paşi înapoi, lovind cu călcâiul în uşa batantă. Câteva clipe mai târziu era afară, în vremea vântoasă. Nicio amendă. Se aşeză în maşina rece, porni motorul şi o coti pe Södra Varvslenden. Volanul era îngheţat; scotoci în geantă după mănuşi şi era cât pe-aci să lovească o femeie corpolentă care împingea un cărucior de copil. Conduse mai departe, cu inima bătându-i cu putere, grăbită să ajungă la Malmudden.

La un stop, pe viaductul de deasupra liniilor ferate, se uită din nou la hartă şi constată că se găsea deja în colţul drept de jos.

Sensul giratoriu, în care Hertsövägen se termina brusc cu o firmă în care era anunţată staţia de reciclare a deşeurilor, se ivi după două minute. Începând din acest moment trebuia să se ghideze numai după indicatoarele de drum. Se uită în sus, Skurholmen la stânga, Hertsön înainte, cartierul Svartöstaden la dreapta. Văzu lângă drum un semn cu inscripţia „Hamburgerii lui Frasse” şi simţi că glicemia îi ajunsese la un nivel insuportabil de scăzut. Când se făcu verde, ieşi de pe şosea, parcă maşina în faţa unei staţii Q8[27] şi intră. Luă un hamburger cu caşcaval, dressing şi ceapă, mâncă lacom în timp ce simţi mirosul greu de prăjeală, pereţii pictaţi din fibră de sticlă, ficusul de plastic din colţ, jocul cu episodul I din *Star Wars,* mobilierul din lemn lăcuit crom.

Asta-i Suedia, se gândi ea*. Centrul Stockholmului e o rezervaţie naturală. Nu avem nici cea mai mică idee ce se întâmplă afară, în adevărata sălbăticie.*

Uşor îngreţoşată de brânza topită şi de ceapa crudă, se urcă în maşină şi îşi continuă drumul. O pudră de zăpadă uscată se învârtejea în faţa farurilor maşinii şi îngreuna vizibilitatea, deşi era singură pe drum. Merse un kilometru şi dintr-un nor de praf de zăpadă apăru deodată combinatul metalurgic, chiar în faţa ei. Schelete de oţel luminate, negre de funingine, care gâfâiau şi respirau. Scoase o exclamaţie de uimire. Cât de frumos era! Atât de sinistru de... viu.

Un viaduct o duse pe deasupra unei staţii de triaj, douăzeci de linii care se întretăiau, se uneau, se despărţeau.

Staţia terminus a drumului minereului, desigur. Inimile munţilor, ferfeniţite în carierele de minereu de fier, erau coborâte aici, la mare, de trenuri nesfârşite. Le văzuse la

[27] Lanţ de benzinării.

televizor, când avusese loc o grevă a conducătorilor de locomotivă.

Mirată, conduse până la un panou luminat, aflat lângă intrarea principală, şi opri maşina lângă ceea ce se dovedi a fi Paznicul de Vest.

Enormul monstru din faţa sa era furnalul numărul doi, un uriaş care mârâia înfuriat şi în ale cărui măruntaie minereul se transforma în oţel. Ceva mai în spate se aflau uzina de laminare, oţelăria, cocseria şi centrala energetică. Peste tot acest organism se auzea un susur care creştea şi scădea, izbucnea şi cânta.

Ce loc, se gândi ea, *ce spectacol*!

Închise ochii câteva momente, simţi gerul muşcând. Îngerii tăceau. Se întunecase de tot.

•

Anne Snapphane plecă de la conferinţa de presă cu genunchii tremurându-i şi cu palmele transpirate. Voia să plângă sau să strige. Migrena sâcâitoare o făcea să fie şi mai furioasă pe directorul care plecase în SUA şi o lăsase cu prezentarea pe cap. Nu fusese angajată pentru a răspunde de toată TV Scandinavia, ci numai de alegerea programelor.

Ajunse în camera sa, formă numărul Annikăi şi simţi cu intensitate nevoia unui pahar cu vin.

— Stau în faţa combinatului metalurgic din Svartöstaden, în Luleå! strigă Annika în telefon din ţinuturile natale ale lui Anne. E un monstru, fantastic! Cum a mers conferinţa de presă?

— Îngrozitor, spuse Anne Snapphane cu glas scăzut, simţind cum mâinile îi tremurau. M-au sfâşiat în bucăţi, iar băieţii din familia proprietarilor au fost cei mai răi.

— Aşteaptă, spuse Annika, trebuie să mut maşina, stau în drumul unui camion. OK! Văd! Acum plec!

Ultimele cuvinte fuseseră adresate altcuiva.

Un motor de maşină se auzi pornind. Anne îşi căută flaconul de Panodil în sertarul biroului. Era complet gol.

— Povesteşte-mi, spuse Annika din nou în receptor.

Anne Snapphane îşi obligă mâinile să se liniştească, după care o duse pe cea dreaptă la frunte.

— Vor să mă facă să personific toate firmele-căpuşă supercapitaliste, aţâţătoare de război, americane, multinaţionale, aşa, deodată, spuse ea.

— Prima regulă a dramaturgiei, spuse Annika, e că trebuie să dai ticălosului un chip. Al tău e suficient de bun pentru asta. Deşi e ciudat că sunt atât de furioşi.

Anne închise încet sertarul biroului, puse telefonul pe podea şi se întinse lângă el.

— De fapt, nu, spuse ea; îşi aţinti privirea în lampa de pe plafon, respiră adânc şi simţi cum camera se rostogolea. Noi provocăm canalele consacrate pe singura piaţă de reclame pe care o mai au de cucerit, piaţa mărcilor internaţionale. Dar asta nu ajunge. Nu le luăm numai banii, ci le vom fura şi telespectatorii cu mizeriile noastre de programe comercializate până la refuz, pe care le cumpărăm la preţuri de nimic.

— Şi cel mai greu este lovită familia proprietarului de la *Kvällspressen,* nu-i aşa? întrebă Annika.

— Deoarece ni se va permite să transmitem în reţeaua terestră, da, spuse Anne.

— Cum e cu durerea de cap?

Anne închise ochii, iar în spatele pleoapelor văzu tuburile de neon din plafon ca pe nişte beţe albastre.

— Ca şi mai înainte, zise ea. Am început să nu mă mai pot ţine pe picioare.

— Crezi că e numai stresul? Nu poţi s-o iei mai uşurel?

Annika părea sincer neliniştită.

— Încerc, mormăi Anne şi respiră adânc.

— Miranda e la tine săptămâna asta?

Ea dădu din cap, cu mâna peste ochi.

— E la Mehmet.

— E bine sau rău?

— Nu ştiu, şopti ea. Nu ştiu dacă mai rezist.

— Rezişti, spuse Annika. Treci pe la mine mâine. Thomas joacă tenis. Cumpăr pricomigdale.

Anne Snapphane râse şi se şterse la ochi.

După ce închiseră, Annika simţi o nelinişte crescândă în stomac. Pentru prima oară începea să creadă că Anne avea cu adevărat o suferinţă fizică. De-a lungul anilor, prietena sa îl frecventase pe doctorul Olsson pentru toate simptomele care puteau fi cuprinse în literatura medicală şi până acum nu avusese nevoie decât de antibiotice de două ori. O dată primise şi sirop de tuse, şi când descoperise că siropul acela conţinea

morfină, o sunase cuprinsă de panică pe Annika, încredinţată fiind că devenise dependentă de droguri.

Annika nu se putu abţine să nu zâmbească acestei amintiri.

Coti încet şi intră printre casele din Svartöstaden.

Era cu adevărat o altă ţară sau, cel puţin, un alt oraş. Nu Luleå, câtuşi de puţin Suedia. Annika lăsă maşina să alunece de-a lungul străzilor, uimită de atmosfera lor.

Sate estoniene, se gândi ea, *suburbii poloneze*.

Lumina farurilor se plimba pe deasupra faţadelor de lemn din curţile construite în jurul lor, cu magazii şi coteţe, acoperişuri înclinate şi garduri rupte. Casele erau mici şi îngrămădite, ca nişte lăzi de ambalaj. Vopseaua era scorojită pe cele mai multe dintre ele şi sticla lucea. Trecu pe lângă un magazin Emaus care vindea haine pentru ajutorarea luptei de eliberare, nu se ştia care şi din ce ţară.

Se opri în spatele unui centru de colectare pe strada Bälte, lăsă sacoşa în maşină şi ieşi. Zgomotul combinatului siderurgic răzbătea până acolo ca o melodie slabă, care venea din depărtare. Făcu câţiva paşi, se uită peste garduri, printre curţi.

— Cauţi ceva?

Un bărbat îmbrăcat într-o haină cu glugă ieşise din una dintre casele de carton şi se îndrepta către ea, uitându-se curios la maşină.

Annika zâmbi.

— Am trecut pe-aici şi a trebuit să mă opresc, spuse ea cu mâinile în buzunarele gecii. Ce loc fantastic!

Bărbatul se opri şi îşi îndreptă spatele.

— Da, spuse el, e special. O parte de oraş veche, de la sfârşitul secolului, locuită de muncitori. Aici există un puternic spirit comunitar; o blestemată dorinţă de luptă. De aici nu te muţi de bunăvoie.

Annika dădu politicos din cap.

— Înţeleg că rămâi aici.

Bărbatul scoase o ţigară din buzunarul de la piept, o aprinse cu o brichetă Bic şi începu să vorbească.

— Acum avem şi grădiniţă, spuse el, trei secţii, Villekulla, Mumindalen şi Bullerbyn. A trebuit să luptăm mai mulţi ani până când primăria a cedat. Şcoală până la clasa a şasea, şi un club al copiilor dedicat activităţilor din timpul liber. Internet. Acum

luptăm pentru păstrarea vechii clădiri NJA[28], e demenţă curată, furia demolărilor nu se mai termină.

Dădu afară cu putere fumul din piept şi o privi pe sub glugă.

— Şi tu ce faci pe-aici?

— Trebuia să mă întâlnesc pe Benny Ekland, dar când am ajuns, am auzit că a fost călcat de o maşină.

Bărbatul scutură din cap şi se mută de pe un picior pe altul.

— O poveste ciudată, spuse el. Să mergi spre casă şi să dea o maşină peste tine, pur şi simplu... E îngrozitor ce s-a întâmplat.

— Toată lumea cunoaşte pe toată lumea aici? întrebă ea, străduindu-se să nu pară insistentă.

— Da. Asta e şi bine, şi rău. Mai mult bine. Avem grijă unii de alţii. Aşa ceva nu prea mai există în ziua de astăzi...

— Ştii unde s-a întâmplat?

— Lângă strada Skeppar, pe drum către şosea, zise el şi arătă cu mâna. Destul de aproape de Blackis, casa cea mare de la marginea pădurii. Copiii se duceau acolo cu o floare înainte. Acum trebuie să...

Bărbatul începu să se îndepărteze în direcţia apei.

Annika rămase pe loc şi se uită după el.

Mi-aş dori o viaţă ca a lui, se gândi ea*. Să mă simt acasă undeva*.

Urcă în maşină şi porni în direcţia în care arătase bărbatul.

•

Locul în care Benny Ekland fusese omorât se afla la numai o sută de metri de Västra Vakten, dar, cu toate acestea, nu se vedea de acolo. De fapt, acea bucată de drum nu se vedea de nicăieri, în afară de un bloc de locuinţe şi de un atelier de fierărie din apropierea lui. Un şir des de stâlpi de iluminat, dintre care unora le lipseau becurile, răspândea o lumină lăptoasă peste bariere, zăpadă şi noroi. La stânga creştea o pădurice rară şi joasă, la dreapta se înălţa o movilă enormă, înconjurată de un gard înalt.

Movila de minereu, se gândi ea. *Un teren de fotbal*.

Opri motorul şi rămase în linişte şi în întuneric.

Benny Ekland tocmai scrisese un articol despre terorism. Ultimul lucru pe care îl publicase vorbea despre atentatul de la F 21. După aceea fusese omorât de o maşină, aici, în locul cel mai pustiu din Luleå.

[28] Norrbottens Järnverk AB (Combinatul Siderurgic din Norrbotten).

Nu-i plăceau coincidenţele.

După câteva minute, un adolescent cu capul descoperit şi mâinile în buzunare ieşi dintr-un bloc din apropiere şi se îndreptă către benzile de plastic care înconjurau locul accidentului şi care fluturau bătute de vânt. Părul îi stătea ţeapăn de la gelul folosit în cantitate prea mare. Annika zâmbi. Kalle tocmai descoperise calităţile binecuvântate ale gelului de păr.

Băiatul stătea la numai câţiva metri de maşina ei şi se uita cu chipul lipsit de orice expresie la o grămadă de flori şi lumânări aflată în faţa barierelor.

Zâmbetul îi pieri de pe buze când înţelese cum primiseră locuitorii din zonă moartea lui Benny Ekland. Toţi îl plângeau. Ar fi plâns-o şi pe ea la fel vreunul dintre vecinii săi?

Câtuşi de puţin.

Porni maşina şi se gândi să meargă către portul pentru minereu. În clipa în care răsuci cheia în contact, băiatul sări în sus, de parcă ar fi primit o palmă, iar ea tresări la reacţia lui. Cu un strigăt care ajunse până la ea, băiatul o luă la fugă înapoi către casa din care ieşise. Annika aşteptă până când el dispăru în spatele gardului, apoi începu să meargă către port, unde fusese găsită maşina furată.

Drumul era negru, alunecos şi se termina într-o rotondă mărginită de un gard marcat cu iniţialele LKAB, Luossavaara-Kirunavaara Aktiebolag. Macarale enorme, cheiuri largi de beton.

Se hotărî să se întoarcă la locul accidentului şi se apropie cu viteză mică.

Când trecu pe lângă atelierul de fierărie, aruncă o privire în holul blocului. Văzu silueta neagră a băiatului cu gelul de păr la o fereastră de la parter, în partea stângă.

N-am vrut să te sperii, spuse ea pentru sine. *De ce te-ai speriat aşa*?

Opri maşina lângă bariere şi ieşi, luându-şi sacoşa cu ea. Privi în sus către furnalul al doilea şi se simţi şi de data aceasta impresionată. Se întoarse şi se uită în cealaltă parte. Vântul o lovi în faţă. Strada era una dintre intrările în zona de locuinţe.

Căută după o lanternă în sacoşă şi lumină terenul din spatele benzilor întinse de poliţie. Ninsoarea din ultimele zile acoperise toate urmele care ar fi putut fi vizibile pentru un diletant.

Gheaţa de pe trotuar nu purta urme de frână. Cele care, eventual, existaseră fuseseră şterse complet.

Lumină în direcţia gardului, la circa zece metri mai încolo. Acolo fusese găsit. Comisarul Suup avea dreptate. Ultima călătorie a lui Benny Ekland fusese un zbor de câţiva metri.

Stătea cu lanterna în mână şi o îndreptă spre locul de unde venea zgomotul îndepărtat al combinatului. Apoi se întoarse către atelierul de fierărie, văzu din nou capul băiatului, acum la fereastra din dreapta.

Ar fi trebuit să sune la uşă dacă tot era aici.

Curtea era cufundată în întuneric şi trebui să folosească lanterna să nu se împiedice. Arăta ca un cimitir de maşini, iar casa părea gata să cadă. Acoperişul de tablă era ruginit, vopseaua aproape dusă.

Stinse lanterna, o vârî în sacoşă şi merse până la uşa simplă de la intrare, care o conduse în holul la fel de întunecat.

— Ce faci aici?

Annika tresări, căută agitată lanterna în sacoşă. Glasul venea din dreapta, un băiat cu vocea în schimbare.

— E... cineva... aici? spuse ea.

Se auzi un clic şi casa scărilor se lumină deodată. Ea clipi buimacă. Pereţii acoperiţi de lambriuri cafenii o asaltară, se prăbuşiră peste ea, acoperişul o apăsă şi ea îşi puse mâinile peste cap şi ţipă.

— Ce-i cu tine? Linişteşte-te!

Băiatul purta şosete groase de lână, era slab şi deşirat. Se sprijinea de o uşă cu o tăbliţă pe care scria Gustafsson, ochii îi erau negri şi suspicioşi.

— Iisuse, spuse Annika, ce m-ai speriat!

— Nu sunt fiul lui Dumnezeu, spuse băiatul.

— Ce? spuse Annika, şi îngerii începură brusc să cânte *dor pustiu de vară-iarnă.* Ţineţi-vă gura! strigă ea.

— Nu eşti în toate minţile? spuse băiatul.

Annika încercă să se adune, îi întâlni privirea. Era întrebătoare şi puţin speriată. Vocile încetară, acoperişul se ridică din nou, pereţii nu mai bubuiau.

— Uneori, spuse ea, sunt un pic ameţită.

— De ce te furişezi pe-aici ca un hoţ?

Annika scoase o batistă mototolită din sacoşă şi îşi şterse nasul.

— Mă cheamă Annika Bengtzon şi sunt ziaristă, zise. Am venit aici să văd locul în care a murit colegul meu.

Îi întinse mâna. Băiatul ezită câteva clipe, apoi i-o luă stângaci.

— L-ai cunoscut pe Benny? întrebă el şi-şi retrase degetele subţiri.

Annika scutură din cap.

— Scriam despre aceleaşi lucruri, spuse ea. Trebuia să ne întâlnim ieri.

Casa scărilor se cufundă din nou în întuneric.

— Deci, nu eşti poliţistă? spuse băiatul.

— Poţi să aprinzi lumina, te rog? zise Annika şi auzi panica din propria voce.

— Eşti un pic ciudată, spuse băiatul. Sau ţi-e frică de întuneric?

— Ciudată, răspunse Annika. Aprinde, te rog!

Băiatul apăsă comutatorul şi o sută cincizeci de waţi se revărsară în încăpere pentru încă un minut.

— Pot să te rog ceva? Aş putea intra la toaletă?

Băiatul ezită.

— Nu pot să las înăuntru pe toată lumea, spuse el, înţelegi, nu?

Annika nu-şi putu stăpâni un hohot de râs.

— OK, spuse ea. Atunci o să fac în casa scărilor.

Băiatul îşi ridică ochii în tavan şi deschise uşa de la intrare cu mâna care până atunci se odihnise pe clanţă.

— Dar nu-i spune nimic maică-mii, zise el.

— Îmi dau cuvântul de onoare, spuse Annika.

Baia avea un tapet cu flori stilizate, din anii ’70. Annika îşi clăti faţa, se spălă pe mâini şi îşi netezi părul.

— L-ai cunoscut pe Benny? întrebă ea când ieşi.

Băiatul dădu din cap.

— Cum te cheamă? întrebă Annika.

Băiatul privea în pământ.

— Linus, spuse el cu o voce care izbuti să facă acrobaţii pe parcursul celor cinci litere.

— Linus, zise Annika, ştii dacă cineva aici, în bloc, a văzut ce s-a întâmplat cu Benny?

Ochii băiatului se măriră şi el făcu doi paşi înapoi.

— De ce, eşti poliţistă?

— Nu auzi ce-ţi spun? se răsti Annika. Sunt ziaristă, exact ca Benny. Scriam despre aceleaşi lucruri. Poliţia a spus că cineva l-a lovit cu maşina şi a fugit de la locul faptei. Nu ştiu dacă e adevărat. Ştii cumva dacă a auzit cineva ceva alaltăieri-noapte?

— Poliţia a fost deja aici. Au întrebat acelaşi lucru.

— Şi ce ai răspuns, Linus?

Vocea lui se ridică din nou.

— Că nu am văzut nimic, desigur. Nu ştiu nimic. Am venit acasă devreme. Acum poţi să pleci.

Băiatul făcu un pas către ea şi îşi ridică braţele, ca şi cum ar fi vrut s-o îmbrâncească pe uşă afară. Annika rămase nemişcată.

— E altceva să vorbeşti cu presa, spuse ea încet.

— Sigur, zise Linus. Când vorbeşti cu presa, ajungi pe prima pagină.

— Toţi cei care vorbesc cu noi pot rămâne anonimi dacă aşa vor. Nicio autoritate nu ne poate întreba cu cine am vorbit fără să încalce legea. Libertatea de exprimare – a vorbit vreodată Benny despre asta?

Băiatul stătea tăcut, cu ochii măriţi, profund sceptic.

— Linus, dacă ai văzut ceva sau ştii pe cineva care a făcut-o, acea persoană poate să vină la mine şi să povestească. Nimeni nu va afla identitatea ei.

— Ai crede ce spune acea persoană?

— Nu ştiu, depinde ce anume are de spus.

— Dar ai scrie în ziar?

— Numai informaţiile, nu şi cine mi le-a dat, dacă el nu vrea, bineînţeles.

Se uită la băiat şi văzu că intuiţia n-o minţise.

— N-ai venit deloc acasă devreme, nu-i aşa?

Băiatul se mută de pe un picior pe altul şi înghiţi în sec.

— Când ar fi trebuit să vii acasă?

— Cu ultimul autobuz, numărul unu, la 21:36.

— Şi, în loc de asta, ce-ai făcut?

— Există şi un autobuz de noapte, 51, are ultima staţie la Mefos. E, de fapt, pentru cei care lucrează în tură la combinat. Îl iau şi eu câteodată... când vin târziu.

— Dar atunci trebuie să mergi pe jos o bucată de drum, nu?

— Nu chiar atât de mult. Podul peste calea ferată şi apoi în jos, pe strada Skeppar.

Îşi luă privirea de la ea şi merse cu paşi mari prin hol, intrând în camera sa. Annika îl urmă. Când ajunse în cameră, îl găsi aşezat pe patul aranjat cu grijă, cu o cuvertură şi perne decorative. Câteva manuale şcolare zăceau deschise, împrăştiate pe masa de lucru, lângă un computer model vechi. În rest, totul în cameră era aşezat pe rafturi şi rânduit în grămezi..

— Unde ai fost în seara aceea?

Băiatul îşi trase picioarele sub el şi îşi privi mâinile.

— Alex are bandă largă la internet. Am jucat Teslatron.

— Unde sunt părinţii tăi...

— Mama, o întrerupse el şi o privi cu furie în ochi. Locuiesc cu mama.

Apoi îşi coborî din nou privirea.

— Lucrează în tură de noapte. I-am promis să stau acasă. Vecinii mă supraveghează, aşa că trebuie să mă furişez atunci când întârzii.

Annika îl privi şi simţi deodată un dor fierbinte de propriii copii. Lacrimile îi umplură ochii şi fu nevoită să respire pe gură de câteva ori pentru a şi le înfrâna.

Aşa va fi Kalle peste câţiva ani, se gândi ea. Afectuos, inteligent, cool, copilăros.

— Aşa că ai luat autobuzul următor? Autobuzul de noapte? spuse ea emoţionată.

— La ora 12:30 din staţie. Şi Benny l-a luat. O cunoştea pe mama. Toată lumea din Svartöstaden se cunoaşte. Aşa că m-am ascuns în spate.

— Nu te-a văzut?

Băiatul făcu o grimasă ridicolă.

— Era beat criţă. Altfel ar fi mers cu maşina, bineînţeles.

Bineînţeles, se gândi ea, aşteptând tăcută continuarea.

— A adormit în autobuz, spuse băiatul. Şoferul a trebuit să-l trezească la Mefos. Eu am ieşit repede pe uşa din spate.

— Unde locuia Benny?

— Pe strada Lax, ceva mai încolo.

Arătă într-o direcţie pe care Annika n-o putu defini.

— Şi l-ai văzut mergând către casă din staţia de autobuz?

— Da, deşi el nu mă vedea pe mine. Mergeam în spate şi ningea tare.

Băiatul tăcu. Annika începu să simtă căldura în haina sa groasă. Fără să spună nimic, o lăsă să alunece, apoi o luă în braţe şi se aşeză pe scaunul de la masa de lucru a băiatului.

— Ce-ai văzut, Linus?

Băiatul îşi coborî capul şi mai mult, începând să-şi frământe mâinile.

— Era o maşină, spuse el.

Annika aşteptă.

— O maşină?

El dădu din cap.

— Un Volvo V70, deşi asta n-am văzut atunci.

— Unde stătea?

Băiatul îşi trase nasul.

— Era oprit pe terenul de fotbal, nu se vedea decât pe jumătate. Botul îi ieşea de după un copac.

— Şi tu l-ai remarcat.

El nu răspunse, ci continuă să se joace cu degetele.

— Cum de l-ai văzut?

Băiatul îşi ridică privirea. Tremura.

— Cineva stătea în maşină, spuse el. La intersecţie e un bec care lumina puţin înăuntru. I-am văzut mâna pe volan, îl ţinea cam aşa.

Băiatul îşi ridică mâna la nivelul frunţii şi o lăsă să atârne în aer deasupra unui volan imaginar, cu ochii măriţi de emoţie.

— Şi tu ce-ai făcut?

— Am aşteptat. Doar nu ştiam cine era.

— Dar ai văzut că era un V70?

El scutură din cap.

— Nu de la început. Numai după aceea, când a ieşit de acolo. Atunci am văzut lămpile din spate.

— Ce era cu lămpile din spate?

— Se întindeau până la capotă. M-am gândit că arătau bine. Sunt aproape sigur că era un V70, auriu...

— Şi bărbatul din maşină a pornit şi a plecat?

— A pornit maşina şi a ieşit încet, apoi a apăsat brusc pe acceleraţie.

Annika aşteptă.

— Benny era beat, spuse băiatul, dar a auzit maşina şi s-a dat la o parte. Maşina s-a îndreptat către el şi Benny a început să

fugă către partea cealaltă, dar maşina l-a urmărit şi acolo, aşa că era în mijlocul drumului când maşina...

Băiatul respiră adânc.

— Ce s-a întâmplat?

— S-au auzit două bufnituri şi el a zburat.

— S-au auzit două bufnituri şi Benny a fost aruncat în aer? Şi a aterizat peste gardul terenului de fotbal?

Băiatul rămase tăcut câteva secunde, apoi îşi înclină capul. Annika trebui să-şi reţină un impuls de a-l îmbrăţişa.

— N-a aterizat pe terenul de fotbal?

Linus scutură din cap şi îşi şterse nasul cu dosul palmei.

— În mijlocul drumului, spuse el aproape neauzit. Şi maşina a frânat, încât toate lămpile din spate s-au aprins. Atunci am văzut ce Volvo era. Şi a dat înapoi, şi Benny zăcea acolo, şi l-a călcat din nou, apoi a fost ca şi când ar fi calculat unde era... capul, şi a mai trecut o dată peste faţa lui.

Annika simţi cum stomacul i se întoarce pe dos şi fu nevoită să respire cu gura deschisă.

— Eşti sigur? şopti ea.

Băiatul dădu din cap şi ea îi privi părul dat cu gel.

— Apoi a coborât din maşină, l-a luat pe Benny de picioare şi l-a târât până în Malmvallen... l-a scuturat de praf sau aşa ceva... apoi s-a urcat în maşină şi a cotit către strada Sjöfart, în jos, către port.

Annika se uită la băiat cu alţi ochi, ca printr-un filtru pentru neîncredere, dispreţ şi compasiune. Adevărat? Ce îngrozitor! Şi bietul băiat...

— Ce-ai făcut după aceea?

Băiatul începu să tremure.

— M-am apropiat... de Benny. Zăcea lângă gardul acela şi... era mort.

Îşi lipi braţele subţiri de corp şi se legănă uşor pe picioare.

— O parte din cap şi din faţă... nu mai era, curgea pe pământ şi tot spatele era încovoiat... în cealaltă parte... aşa că am înţeles că... Am plecat acasă, dar n-am putut dormi toată noaptea.

— Şi n-ai povestit nimic la poliţie?

El scutură din nou din cap, îşi şterse câteva lacrimi cu mâna care tremura.

— I-am spus mamei că am venit acasă la zece fără un sfert.

Annika se aplecă în faţă şi puse stângaci mâna pe genunchiul lui.

— Linus, spuse ea, ceea ce mi-ai povestit e îngrozitor. Trebuie să fi fost greu pentru tine. Cred că ar trebui să povesteşti cuiva, unui adult, pentru că nu e bine să porţi povara unui asemenea lucru.

Băiatul îi îndepărtă brusc mâna şi se dădu înapoi către perete.

— Mi-ai promis! izbucni el. Ai spus c-o să rămân anonim.

Annika îşi ridică mâinile într-un gest de neajutorare.

— Hei, spuse ea, n-am de gând să vorbesc cu nimeni. Sunt doar îngrijorată pentru tine. E una dintre cele mai teribile poveşti pe care le-am auzit vreodată.

Îşi lăsă mâinile în jos şi se ridică de pe scaun.

— Ceea ce ai văzut tu are o importanţă capitală pentru poliţie, dar ştii asta deja. Eşti un băiat inteligent. Moartea lui Benny nu a fost un accident, iar tu eşti singurul martor. Crezi că e bine că ucigaşul scapă?

Băiatul îşi privea cu încăpăţânare genunchii.

Deodată un gând o lovi pe Annika.

— Îl cunoşteai... l-ai recunoscut pe bărbatul din maşină?

Băiatul ezită, frământându-şi mâinile.

— Poate, răspunse el încet. Apoi o privi brusc şi spuse: Cât e ceasul?

— Şase fără cinci, zise Annika.

— La naiba, exclamă el şi sări în picioare.

— Ce? spuse Annika văzându-l că aleargă spre bucătărie. Vrei să spui că e posibil să-l fi recunoscut?

— E rândul meu să pregătesc cina şi nici măcar n-am început.

Apoi reveni în uşă.

— Mama trebuie să sosească dintr-un moment în altul, spuse el agitat. Dispari de-aici! Acum!

Annika îşi îmbrăcă haina şi făcu un pas către el.

— Gândeşte-te la ce-am vorbit, spuse ea, încercând să zâmbească.

Părăsi apartamentul cu o senzaţie de inutilitate.

•

Thomas simţea cum enervarea creştea în timp ce încerca diverse combinaţii de cifre la uşa închisă a grădiniţei. Cu o zi în urmă stătuse în acelaşi loc şi nu putuse să intre.

— Ştii codul? îşi întrebă fiul, care stătea lângă el.

Băiatul scutură din cap.

— Mama îl formează întotdeauna, spuse el.

O secundă mai târziu, cineva deschise uşa din interior. O femeie în jur de patruzeci de ani, cu doi copii mici cărora le curgea nasul, ieşi pe trotuar. El murmură un mulţumesc, îi ţinu uşa lui Kalle şi intră împreună cu el în casa scărilor.

— Îmi plăcea să vin la grădiniţă, spuse băiatul.

Thomas dădu absent din cap şi încercă să se adune. De câte ori păşea pe uşa grădiniţei se simţea ca un extraterestru. Costumul, cravata şi geanta-diplomat contrastau stânjenitor cu papucii de casă şi hainele lejere ale personalului. Printre cizmuliţe şi mobile liliputane el părea un uriaş stângaci şi transpirat. Dar cel mai mult îl bloca faptul că nu putea să comunice cu copiii lui aşa cum o făceau educatoarele. Nu putea să stea şi să vorbească despre acelaşi desen timp de zece minute, simţea că începe să nu mai aibă stare doar după câteva secunde, da, e foarte frumos, Ellen, e o pisicuţă? Apoi era deja sus, pe drum către următorul gând, către următoarea acţiune.

Fetiţa stătea şi tăia ceva cu foarfeca; îi arătă entuziasmată peştii şi plantele pe care le făcuse în marea sa.

— Vrei să te ajut cu salopeta? se oferi Thomas.

Fetiţa îl privi mirată.

— Dar pot singură, spuse ea, punând înapoi foarfecă şi hârtia la locul lor, şi se îndreptă către cuierul cu haine, o persoană micuţă, cu spate drept, picioare subţirele şi braţe care nu puteau sta liniştite.

Luară autobuzul din strada Fleming şi, încă înainte de a se urca, Thomas înţelese că fusese o greşeală.

— Vreau să încep să joc hochei, spuse Kalle în timp ce Thomas încerca să-l împiedice pe un pensionar cu baston s-o lovească pe Ellen.

Numai la gândul că ar fi trebuit să-şi ducă fiul la antrenamente, prin traficul haotic al oraşului, de mai multe ori pe săptămână, îl lua cu frig.

— Nu crezi că e prea devreme? spuse el, încercând să-l abată pe Kalle de la asemenea gânduri.

William a început deja să joace la Djurgården[29]. I-au spus că e aproape prea mare.

Dumnezeule, se gândi Thomas.

[29] Club sportiv din Stockholm.

— Aici, Ellen, aşază-te pe scaun. Ajungem imediat acasă.

— Am *tlansplilat,* spuse fetiţa.

— Transpirat se zice, o corectă plin de dispreţ băiatul. Nu mai înveţi odată!

— Bine, bine, făcu Thomas.

Jumătatea de kilometru care mai rămăsese până la locuinţa lor de pe strada Hantverkar le luă un sfert de oră. Kalle căzu de două ori când şoferul acceleră şi frână brusc pentru a trece de intersecţiile ticsite de maşini.

În timp ce transpiraţia îi curgea pe spate şi aerul devenea tot mai gros din cauza gazelor de eşapament, Thomas îşi promise să ignore orice altă discreţie politică şi de acum încolo să voteze partidul care găsea o rezolvare a traficului din Stockholm.

— Mama e acasă? întrebă fetiţa când ajunseră la apartamentul cu numărul 32 de la al doilea etaj.

— E în Norrland, spuse Kalle. Doar ţi-a spus ieri că pleacă.

— Mama e acasă? întrebă ea din nou, pe un ton la fel de plin de speranţă, întorcându-se de această dată către Thomas.

El o privi, îi văzu ochii nevinovaţi, obrajii rotunzi şi roşii, rucsacul. Pentru o clipă totul se nărui. *Dumnezeule, ce-am făcut*? *Ce responsabilitate ne-am luat*? *Cum vor supravieţui aceşti copii în lumea asta blestemată*?

Trebui să înghită în sec, se aplecă spre fetiţă şi îi luă de pe cap căciuliţa umedă.

— Nu, draga mea. Mama lucrează. Vine acasă mâine. Ţine, ia căciula, să pot deschide uşa.

— Ce mâncăm? întrebă băiatul.

— Chiftele cu usturoi şi legume la cuptor.

— Mmmm, spuse Ellen.

— Yummmi, spuse Kalle.

Aerul care năvăli din apartament mirosea a stătut. Lumina felinarelor din stradă arunca umbre albastre pe tavan.

— Vrei să aprinzi lumina, Kalle?

Copiii se dezbrăcară singuri în timp ce el intră în bucătărie, aprinse lămpile şi dădu drumul la cuptor. Annika pregătise mâncarea şi o congelase în cutii de plastic pentru a putea fi încălzită în cuptorul cu microunde, dar el prefera cuptorul obişnuit.

— Putem să ne jucăm la computer, tată?

— Dacă îl puteţi deschide singuri.

— Uraaa! strigă băiatul şi fugi în bibliotecă.

Thomas se aşează cu ziarul pe care nu apucase să-l citească dimineaţă, un nou atac terorist în Orientul Apropiat, bursa căzuse, industria de medicamente lansa avertismente pentru câştiguri dubioase.

Remarcă mirosul neplăcut care se înteţise.

Puse ziarul deoparte, se ridică şi începu să se uite în jurul său prin bucătărie. Când deschise dulapul de sub chiuvetă, mirosul îl lovi în faţă.

Resturi de peşte.

Îşi aminti imediat că Annika, înainte de a pleca de acasă, dimineaţă, îl rugase să arunce gunoiul.

Se aplecă scârbit, apoi auzi telefonul mobil sunând în hol. Închise repede dulapul şi se grăbi să răspundă.

Era colega sa de serviciu.

— Am primit broşurile de la tipografie, spuse Sophia Gronborg. Înţeleg că ai plecat deja acasă, dar presupun că vrei să le vezi imediat.

Creierul îi fierbea.

— Dumnezeule, ce drăguţ din partea ta că ai sunat, spuse Thomas. Bineînţeles. Poţi să-mi trimiţi câteva acasă, pe strada Hantverkar?

Se întoarse în bucătărie şi întredeschise fereastra ca să iasă mirosul de peşte stricat.

— Aha, spuse colega absent, ca şi cum ar fi notat. În Kungsholmen[30], nu?

El îi dădu codul de la intrare.

— Au sunat chiar acum la Departament, continuă ea. Cramne se întreba dacă am putea ţine şedinţa de seară ceva mai devreme, mâine dacă s-ar putea.

Thomas rămase în picioare şi privi pe fereastră, jos, spre curtea interioară. Ar fi pierdut partida de tenis.

— Nu ştiu, spuse el. Soţia mea e plecată şi nu se întoarce până mâine după-amiază. Lunea viitoare s-ar potrivi mai bine.

— A spus clar că nu poate luni, spuse Sophia. S-o ţinem fără tine?

Gândul de a fi lăsat pe dinafară îl amuţi pe moment, apoi îl înfurie.

[30] Cartier din Stockholm.

— Nu, zise el repede. Nu. Annika vine la cinci, aşa că la şapte pot fi acolo.

— OK, atunci îi spun aşa. Ne vedem mâine-seară...

Se aşează cu telefonul în mână. Zgomotul gurii de aerisire din curtea interioară pătrundea ca un susur uşor prin deschizătura ferestrei.

Departamentul, iarăşi. Noul proiect era un adevărat loz câştigător. După ancheta privitoare la regionalizare, care fusese un succes, avusese posibilitatea să aleagă după pofta inimii o nouă însărcinare în cadrul Consiliului Judeţean.

Annika fusese cea care îl îndemnase să reziste ameninţărilor politice. Existaseră şi alte însărcinări, mai importante, pe care le-ar fi putut accepta, dar ea văzuse lucrurile dintr-o perspectivă mai largă.

„Doar vrei să mergi mai departe, spusese ea în felul său obişnuit şi pragmatic. De ce să pierzi vremea la Consiliul Judeţean, cu proiectele lor pretenţioase, când ai şansa să-ţi faci o grămadă de relaţii în afară?”

Aşa că acceptase transparenţa socială şi accesibilitatea politicienilor, cu tot cu implicaţiile de violenţă şi ameninţare pe care acestea le presupuneau.

Simţi aerul rece la picioare. Se ridică şi închise fereastra.

Motivul pentru care proiectul fusese făcut era o anchetă care arătase că preşedintele consiliului de conducere al judeţului şi al cincilea preşedinte de comisie se confruntaseră cu violenţa sau cu ameninţările de tot felul în exercitarea funcţiilor lor politice. Cel mai adesea ameninţarea venea de la persoane izolate, iar ameninţările grupărilor rasiste sau xenofobe erau relativ obişnuite.

Răspunsurile la anchetă duseseră la constituirea unui grup care cerceta aceste probleme. În afară de Consiliul Judeţean erau reprezentate Direcţia Sanitară, Consiliul de prevenire a infracţionalităţii, Poliţia, Procuratura, Serviciul de informaţii şi câteva judeţe şi direcţii sanitare alese în mod special.

Se aşează greu pe scaun şi se gândi să ia din nou ziarul, dar îl lăsă acolo unde era.

Proiectul nu avea prea mare trecere în consiliu şi trezise multora mirarea când îl făcuse cunoscut.

Sarcina grupului de lucru era de a promova o societate transparentă şi democratică şi de a găsi idei de a acţiona în

situaţii-limită pentru aleşii poporului. Printre altele, trebuia să parcurgă un curs de formare şi să ţină conferinţe regionale în colaborare cu Autoritatea de integrare şi Comitetul pentru istoria vie.

Era acum convocat, împreună cu Sophia de la consiliul Direcţiei Sanitare şi deşi proiectul nu avea să dureze decât două luni, ştia că făcuse o bună alegere. Sprijinul pe care îl primiseră de la justiţie până acum fusese fantastic.

Visul de a lucra pentru guvern înainte de a împlini patruzeci de ani nu era imposibil de realizat.

Mobilul începu să-i vibreze în mână. Răspunse înainte ca semnalul sonor să se pornească.

— Ar fi trebuit să fii aici, spuse Annika. Sunt în maşină şi trec pe lângă Västra Vakten, la combinatul siderurgic din Svartöstaden, în Luleå. E atât de frumos! Las geamul în jos, auzi zgomotul?

Thomas se lăsă pe spate şi închise ochii. Nu auzi niciun alt pârâit decât cel cauzat de legătura telefonică proastă din reţeaua mobilă înfiinţată de un capitalist suedezo-american.

— Tată, spuse Kalle. Computerul s-a blocat.

Băiatul stătea în uşă cu ochii mari, puţin speriat.

— Aşteaptă puţin, Annika, spuse el, luă telefonul de la ureche şi se întoarse către Kalle. Am spus doar că trebuie să vă descurcaţi singuri. Ţine butonul apăsat douăzeci de secunde şi aşteaptă până se stinge beculeţul. Apoi numeri până la zece şi îl porneşti din nou.

Băiatul dispăru îndărătul uşii.

— Combinatul siderurgic? spuse el. Nu trebuia să fii la baza aeriană?

— Ba da, am fost deja acolo, dar am întâlnit un tânăr care...

— Dar ajungi, nu?

— La ce?

El nu răspunse. În tăcerea care se lăsă între ei, bănui un pârâit de fond sau, mai degrabă, un fel de bubuit. Simţi distanţa care îi despărţea ca pe o greutate în stomac.

— Îmi lipseşti, zise el încet.

— Ce-ai spus? strigă ea pentru a acoperi bubuitul.

Thomas inspira repede şi fără zgomot.

— Cum te simţi, Annika? o întrebă.

— Extraordinar de bine, spuse ea prea repede. Aţi mâncat?

— Chiftelele stau în cuptor.

— De ce nu le pui la microunde? Doar am...

— Ştiu, o întrerupse el. Pot să te sun mai târziu? Trebuie să le dau de mâncare...

Rămase apoi din nou cu telefonul în mână, stăpânit de o nelinişte iraţională, aproape furios.

Nu-i plăcea că Annika nu era acasă. Ea nu se simţea bine. Ştia asta, dar când deschidea discuţia, devenea reticentă şi se închidea în ea. Voia s-o aibă aici, lângă el, pentru a se asigura că totul era aşa cum trebuia să fie, că se simţea în siguranţă şi că era fericită.

După acel îngrozitor sfârşit de săptămână, când furtuna mediatică se mai potolise, totul reintrase oarecum în normal. Annika fusese tăcută şi palidă, dar liniştită. Se jucase mult cu copiii, cântase şi dansase cu ei, decupase şi lipise. Se ocupase puţin şi de asociaţia de locatari nou-formată şi de o mică reparaţie a bucătăriei care era motivată acum, când îşi cumpăraseră apartamentul. Gândul la afacerea pe care o făcuseră când cumpăraseră metrul pătrat cu mai puţin de jumătate din preţul pieţei îi produsese o bucurie copilărească, pentru că nu stătuse niciodată bine cu banii. El încercase să privească acest lucru cu calm, ştia că banii vin şi se duc. Annika nu-l lăsa să uite că pierduse toate economiile atunci când cumpărase acţiuni Eriksson.

Aruncă o privire în cuptor, se întrebă dacă mâncarea se încălzise, dar nu făcu niciun gest.

De când Annika începuse să lucreze din nou, îl evita tot mai des. Devenise străină şi de neînţeles. Se putea opri în mijlocul unei fraze să se uite în tavan, cu gura deschisă şi cu ochii măriţi de groază. Când o întreba ce se întâmplă, îl privea uimită, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată. I se făcea pielea de găină.

— Tată, nu pot.

— Încearcă încă o dată şi dacă nu merge, vin.

Brusc se simţi sleit de puteri. Aruncă încă o privire peste ziarul de dimineaţă, înţelese că şi contribuţia jurnalistică a acestei zile avea să ia drumul pubelei pentru reciclarea hârtiei.

Simţindu-şi picioarele ca de plumb, puse masa, aruncă treningurile pline de noroi ale copiilor în maşina de spălat, făcu o salată şi îi arătă lui Kalle cum se porneşte computerul.

În clipa în care se aşezară la masă, sosi un băiat cu broşurile pe care trebuia să le discute în seara următoare.

Pe când copiii vorbeau de-ale lor şi mâncau în dezordine, el citi scurta informaţie care conţinea sfaturi concrete despre cum ar trebui să se comporte politicienii ameninţaţi cu violenţa. O dată şi încă o dată.

Apoi se gândi la Sophia.

•

Annika opri motorul maşinii în faţa porţii negre a redacţiei *Ziarului de Norrland.* Felinarele galbene ale străzii aruncau o lumină piezişă pe bord.

Timpul cât stătuse acasă îi dăduse lui Thomas un spaţiu pe care el îl anexase imediat şi îl transformase în rezervaţie proprie. În cele trei luni, se obişnuise să-i fie pus totul la dispoziţie şi să-i privească pe copii ca pe nişte obiecte care împodobeau casa. Serile erau pentru tenis şi şedinţe, sfârşitul de săptămână, pentru vânătoare şi deplasări la meciuri de hochei. Când Annika începuse să meargă din nou la serviciu, această ordine se menţinuse. Îi reproşa că lucrează, sub pretextul că ar fi trebuit să se odihnească.

De fapt, voia să scape de încălzitul mâncării pe care ea o gătise, se gândea Annika, uimită de furia pe care i-o trezea gândul acela.

Coborî, trântind portiera maşinii. Deschise uşa din spate şi îşi luă sacoşa şi laptopul.

— Pekkari? spuse ea la interfon. Sunt Bengtzon. Trebuie să vorbesc cu tine.

Uşa se deschise şi Annika orbecăi prin vestibulul întunecos.

Şeful de tură o întâmpină în capul scării.

— Despre ce-i vorba?

Cu un gest reflex, când îi simţi respiraţia mirosind a alcool şi tutun, vru să se dea înapoi.

— Benny a aflat un lucru pe care nu trebuia să-l afle, spuse ea.

Bărbatul făcu ochii mari.

— F 21?

Annika ridică din umeri.

— Nu pot decide încă, zise ea. Trebuie să verific cu Suupen.

— El pleacă întotdeauna acasă la cinci fix.

— Dar nu e mort şi el, nu? spuse Annika.

•

I se îngădui să stea pe locul redactorului de ştiri, şi după ce dădu la o parte teancurile de hârtii sortate, îşi scoase laptopul. Îl porni în acelaşi timp în care sună la Centrul juridic. Comisarul Suup, într-adevăr, plecase acasă la ora cinci punct.

— Care e numele lui mic? întrebă Annika.

Poliţistul de serviciu păru surprins mai întâi de întrebare, apoi de propriul răspuns.

— Habar n-am.

Apoi strigă către cineva din cameră:

— Auziţi, cum îl mai cheamă pe Suup?

Se auziră murmure.

— La raport semnează LG.

Annika sună de la telefonul de pe birou la informaţii şi descoperi că numărul era nealocat. Aşa se întâmplase şi la *Curierul de Katrineholm,* Biroul de informaţii costa prea scump. Trase afară mufa din spatele telefonului şi o vârî în cel al propriului computer. Refăcu prefixul computerului în aşa fel încât să formeze un zero pentru a obţine conexiunea la serverul ziarului *Kvällspressen.*

Pe pagina de internet a companiei a putut constata că nu exista niciun Suup cu iniţialele LG în cartea de telefoane nici în Luleå, nici în Råneå, Piteå, Boden, Kalix sau Ålvsbyn. Mai departe de atât nu putea face naveta zilnică, hotărî ea. În loc de asta, intră pe Dafa Spar[31], care acum avea pagină de internet, slavă Domnului.

Exista un Suup, Lars-Gunnar, născut în ’41, care locuia pe strada Kron, în Luleå.

Înapoi la Telia, completă adresa cu strada Kron şi *voilà*! Un anume Aino Suup avea două abonamente la numărul 19. Se conectă, scoase cablul şi îl vârî înapoi în telefon.

În aceeaşi clipă sună mobilul. Îşi duse mâna la frunte.

— Oh! De ce naiba nu sun de la ăsta?

— Qué? spuse Anne în receptor.

Rumoarea din fundal dezvăluia consum de alcool şi un decor minimalist.

— Unde eşti? întrebă Annika.

Pe linie se auzeau pocnituri şi pârâituri.

— Ce? spuse Anne Snapphane. Alo! Eşti ocupată?

[31] Registru cu informaţii privitoare la toţi locuitorii Suediei.

Annika vorbea rar şi încet.

— Sunt pe cale de a descoperi că un jurnalist a fost omorât. Sună-mă după miezul nopţii dacă eşti trează.

Închise şi formă primul dintre numerele lui Aino Suup, dar ajunse la un fax. Îl formă pe cel de-al doilea şi ajunse chiar la cine trebuia.

— Deci, şi tu eşti unul dintre cei care sună şi deranjează lumea acasă, spuse comisarul, fără să pară însă enervat.

Ca şi Benny Ekland, se gândi Annika, închise ochii şi întrebă:

— Volvoul pe care l-aţi găsit în Malmhamn era un V70? Auriu?

Vocea plină a prezentatorului de ştiri umplu linia timp de câteva secunde, apoi televizorul fu dat mai încet.

— Acum mă faci foarte curios, spuse relaxat comisarul.

— Nu s-a scurs nicio informaţie, zise Annika. Am vorbit cu un posibil martor. E corectă informaţia?

— Nu pot comenta.

— *Off the record*?

— Pot schimba telefonul?

Închise, iar Annika trebui să aştepte o veşnicie înainte de a-l auzi din nou în receptor, de data asta fără zgomotul de fond al televizorului.

— Ai fi putut să-l faci pe ofiţerul de gardă să-ţi citească reclamaţiile de furt de la Bergnäset de sâmbătă-noapte, spuse el.

— Deci, e adevărat?

Luă tăcerea lui ca pe o confirmare.

— Acum vreau să-mi povesteşti ceva, zise el.

Annika ezită. Fără comentariile comisarului nu avea niciun fir de care să se agaţe.

— Am vorbit cu o persoană, spuse ea, care susţine că ar fi văzut cum Benny Ekland a fost lovit de o maşină pe strada Skeppar, în Svartöstaden, între Mefos şi strada Sand. Un Volvo V70 auriu stătea parcat la intrarea către terenul de fotbal, cu un bărbat la volan. Când Benny Ekland a apărut, clătinându-se pe picioare, maşina a pornit după el şi l-a lovit în plină viteză. Martorul meu susţine că Ekland a încercat să se ferească, a fugit dintr-o margine într-alta a şoselei, dar maşina l-a urmărit. Coliziunea a avut loc undeva în mijlocul şoselei.

— Dumnezeule! murmură comisarul.

— Şi asta nu-i tot, spuse Annika. Ekland s-a izbit de maşină de două ori, după care a zburat şi a aterizat tot în mijlocul şoselei. Maşina a frânat, a dat înapoi, a trecut peste corp şi peste cap, apoi s-a oprit. Bărbatul s-a dat jos şi a târât cadavrul până lângă zidul terenului de fotbal. Acolo i-a aranjat hainele, apoi a urcat în maşină şi a pornit către... cum se cheamă... strada Sjöfart care duce la Malmhamn. Unde era lovită maşina?

— Partea din faţă şi parbrizul, spuse comisarul Suup fără să ezite.

— Probabil că aţi înţeles că nu a fost un accident obişnuit, capul era zdrobit şi coloana vertebrală ruptă, toate organele interne ţăndări.

— Corect, raportul autopsiei a sosit azi după-amiază. Deci, cineva a văzut ce s-a întâmplat?

— Martorul a cerut să fie anonim.

— N-ai putea să-l convingi să ia legătura cu noi?

— Am făcut deja ce-am putut, dar am să încerc încă o dată.

— Dacă informaţiile martorului sunt corecte, lucru care e foarte posibil, atunci avem de-a face cu o crimă premeditată.

Annika scrise în computer.

— Ai putea să-ţi aminteşti vreun lucru pe care Benny Ekland l-a scris de curând şi care ar motiva ameninţarea cu moartea?

— Ekland nu s-a dat niciodată înapoi să scrie lucruri controversate sau neplăcute, aşa că nu e imposibil. Dar asta ar însemna o lipsă de profesionalism din partea mea să speculez în situaţia asta. Dacă informaţiile martorului sunt reale, şi spun „dacă”, trebuie să fim deschişi pentru orice tip de motiv.

— Tu eşti conducătorul anchetei în cazul ăsta?

— Nu, eu nu mai sunt decât purtător de cuvânt, dar cu mine trebuie să vorbeşti. Conducătorul de anchetă e Andersson de la procuratură, deşi a fost în procese toată ziua şi nu cred că ştie ceva despre asta.

După ce terminară convorbirea, Annika se întoarse la redacţie. Într-o cameră înghesuită, cu o masă lungă şi aerul încărcat de electricitate statică, stăteau câţiva redactori palizi şi cu ochii încercănaţi.

— Trebuie să vorbim, îi spuse ea şefului.

Bărbatul cel corpolent se ridică în picioare cu o uşurinţă uimitoare şi se îndreptă către ea, străbătând biroul redacţiei de sport, şi deschise uşa unei cămăruţe care funcţiona ca loc de

fumat. Annika rămase în uşă. În ciuda unui ventilator care se străduia să-şi facă datoria, mirosul era de nesuportat. Bărbatul îşi aprinse o ţigară şi tuşi sonor.

— M-am lăsat de nouă ani, spuse el, dar ieri-dimineaţă am început din nou. Închide uşa.

Ea făcu un pas, privi spre tavan şi lăsă uşa întredeschisă. Pereţii o apăsau, simţi că nu putea să respire.

— Despre ce-i vorba? spuse Pekkari şi suflă un nor de fum în direcţia ventilatorului.

— Benny a fost omorât, zise Annika şi simţi cum inima i se strânge. Poliţia confirmă că informaţiile martorului corespund cu probele ei, cel puţin până acum. Putem ieşi de aici?

Şeful o privi ca şi cum ar fi văzut o stafie. Ţigara îi înţepeni între degete, la jumătatea drumului către gură.

— Te rog, spuse Annika şi, nemaiputând aştepta, împinse uşa şi ieşi repede.

Nu se opri decât în colţul cel mai îndepărtat al redacţiei de sport. Un redactor o privi speriat pe deasupra monitorului.

— Bună! spuse Annika.

— Bună! zise bărbatul şi se adânci din nou în lucru.

— Omorât? îi şopti Pekkari în ureche. Îţi baţi joc de mine?

— Deloc. Eu scriu articolul, tu îl publici în totalitate, dar n-ai voie să-l dai la TT. Asta vom face.

— De ce ne oferi un asemenea lucru?

— Responsabilitate colegială, spuse Annika şi se concentră să-şi liniştească bătăile inimii. În plus, nu suntem concurenţi. Ne completăm reciproc.

— Îl pun pe reporterul nostru de noapte să lucreze la asta, spuse şeful.

Nu, zise Annika. E povestea mea, dar ţi-o ofer.

El o privi cu admiraţie.

— Îţi rămân dator, spuse.

— Ştiu, zise Annika şi se întoarse la computerul său.

Joi, 12 noiembrie

Anne Snapphane se trezi cu o durere surdă de cap; pe lângă asta, nu putea să-şi ţină ochii deschişi. Avea un gust rău în gură şi se auzea o gălăgie infernală undeva sub pat. După multe conexiuni greşite, creierul său înţelese în cele din urmă că era telefonul care suna. Mâna îi bâjbâi pe lângă pat şi reuşi să ajungă la receptorul pe care Anne îl duse la ureche cu un geamăt.

— Ai văzut ziarul? întrebă Annika de la capătul celălalt al firului. La naiba, nu sunt normali. Dacă n-ar fi ratele, mi-aş da demisia astăzi. Sau ieri.

Vocea ei avea un ecou ciudat, ca şi cum s-ar fi izbit de un perete de sticlă.

— Ce? spuse Anne cu un croncănit care ricoşă în tavan.

— *Paula de la fabrica Pop obligată să facă sex oral*, citi ea cu vocea sa răsunătoare.

Anne Bengtzon încercă să se ridice în capul oaselor.

— Cine?

— Nu ştiu dacă mai are vreun rost, spuse Annika. Am descoperit că un jurnalist a fost ucis, o crimă care are probabil legătură cu o reţea teroristă, suntem singurii care deţinem aceste informaţii şi... ce se întâmplă? Atât la radio, cât şi la televizor s-a vorbit numai despre Benny Ekland toată dimineaţa, şi noi ce dracu' punem pe prima pagină? Sex oral!

Anne renunţă, prăbuşindu-se la loc pe perne şi punându-şi braţul peste ochi. Inima îi bubuia ca un ciocan pneumatic. Era lac de sudoare. Neliniştea puse stăpânire pe ea.

Pe ultima n-ar fi trebuit s-o beau, se gândi ea ca prin vis.

— Anne!

Femeia îşi drese glasul.

— Cât e ceasul?

— În jur de zece. În plus, am fost din nou la muzeul ăla nenorocit de la baza aviatică. Crezi că tipul care îl administrează s-a întors la muncă? Pe naiba! Iar acum stau aici ca o proastă.

Anne nu încercă să priceapă, dar înţelese că pierduse controlul. Din nou.

— Ce mizerie, îi ţinu ea isonul.

Îşi trecu palma peste frunte de câteva ori, încercând să-şi amintească ce înţelegere aveau. Nu reuşi.

— Am putea vorbi mai târziu? Tocmai...

— Sunt acasă după cinci.

Anne lăsă receptorul să alunece pe podea. Deschise din nou ochii cu grijă, silindu-se să privească locul gol de lângă ea.

El nu mai era acolo.

Anne îşi întoarse privirea către tavan şi şi-o coborî pe partea cealaltă, spre fereastră. Îşi amintea mirosul lui, râsul şi cutele feţei când era furios.

Gândul tot mai insistent că n-o să-l mai aibă alături o încremeni.

Aveau o înţelegere, ajunseseră la un acord.

Aveau un copil minunat, o viaţă pe care o împărţeau. Îşi repartizaseră perfect timpul liber şi responsabilităţile. O aveau pe Miranda şi se aveau unul pe celălalt. Nicio datorie, nicio pretenţie, doar consideraţie şi atenţie binevoitoare faţă de celălalt. Fiecare cu locuinţa lui, fiecare cu săptămâna lui împreună cu fetiţa, cu multe seri şi sărbători comune, Crăciunuri şi zile de naştere.

Anne îşi ţinuse partea sa de promisiune, nu lăsase niciun alt bărbat să se apropie de ea.

Dar apoi el se mutase împreună cu o femeie adeptă radicală a monogamiei de la Televiziunea Suedeză, care credea în convieţuirea în doi şi în dragostea adevărată.

Măcar dacă cealaltă ar fi fost altfel, se gândi Anne ca prin ceaţă. *Măcar dacă ar fi fost mică şi dulce şi blondă şi drăguţă şi inofensivă. Măcar de-ar fi ales pe altcineva pentru un ceva ce eu nu am.* Dar cealaltă era la fel ca ea. Aceeaşi înfăţişare, aceeaşi slujbă.

Sentimentul că fusese trădată era şi mai dureros.

Nu era din cauză că ar fi fost ceva în neregulă cu ea. Nu, ea ca persoană nu era în regulă. Atitudinea ei faţă de viaţă era greşită, sentimentele şi devotamentul ei erau greşite.

Lacrimi de autocompătimire îi împăienjeniră ochii. Le sili să ia calea întoarsă cu o forţă mentală ieşită din comun.

El nu merita asta.

•

Annika strânse din dinţi până când maxilarele începură să o doară.

N-avea de gând să înceapă să se smiorcăie. În orice caz, nu pentru ce subiecte să aibă prioritate într-o redacţie de noapte. Se simţea din nou o stagiară sau mult mai rău. Atunci, cu nouă ani în urmă, n-ar fi înţeles contextul. Ar fi putut ierta judecăţile greşite, gafele şi abuzurile conducerii, pentru că nu le-ar fi înţeles. Exista un sens mai înalt, de care nu era conştientă. Dacă s-ar fi concentrat, ar fi înţeles. Îşi făcuse un crez din a fi deschisă şi receptivă la nou, fără să fie câtuşi de puţin vanitoasă, ignorantă şi critică precum mulţi alţi proaspăt absolvenţi.

Acum ştia, avea certitudinea, şi neputinţa o paraliza.

Uneori era sigură că era vorba despre bani.

Dacă ar fi fost la fel de rentabil să vândă narcotice, patronii ar fi făcut-o.

Alteori se simţea mai bine. Putea să vadă legăturile, aşa cum fusese învăţată: poliţistul garanta libertatea de exprimare şi democraţia, ziarul se făcea conform dorinţelor cititorilor, câştigul era destinat asigurării existenţei acestuia.

Slăbi strânsoarea în care ţinea volanul şi se sili să se relaxeze. F 21 dispăru în spatele său; coti pe porţiunea dreaptă către şosea. Sună la secţia de poliţie. Linia inspectorului Suup era ocupată, iar mai multe apeluri stăteau în aşteptare.

„Nu are nicio importanţă cât de pricepută sunt”, se gândi ea, neputând să-şi înăbuşe amărăciunea. Gândul se transformă într-o nouă frază înainte de a-l putea opri: *adevărul nu e interesant, doar iluzia pe care o poate construi.*

Pentru a nu eşua în autocompătimire şi pentru a nu pierde legătura telefonică, începu să-l bombardeze pe bietul operator, care devenea tot mai stresat, cu o grămadă de întrebări fără sens despre organizarea secţiei de poliţie. Scopul era să rămână în legătură cu centrala până se elibera o linie.

— Vă pot face acum legătura, spuse operatorul uşurat când Suup termină una dintre convorbirile sale.

O puse pe Annika în aşteptare, dar măcar era linişte. O variantă electronică a piesei *Für Elise* ar fi scos-o din minţi.

Apucă să treacă prin sensul giratoriu din Bergnäset înainte de a auzi un clic în receptor, care însemna că era rândul ei.

— Trebuie să-ţi mulţumesc, spuse inspectorul Suup. Mama lui Linus Johansson ne-a sunat la ora şapte azi-dimineaţă şi ne-a

povestit că fiul său este martorul secret din *Norrlands-Tidningen* de azi. Ne-a spus că l-ai îndemnat să vorbească cu poliţia şi cu un adult despre ce a văzut şi era recunoscătoare pentru asta. Băiatul n-a mai fost în apele lui de duminică seara, n-a mai putut să doarmă şi să mănânce, n-a vrut să meargă la şcoală...

Annika simţi o linişte ciudată punând stăpânire pe ea.

— Îmi pare bine să aud asta, spuse ea. Ce crezi despre povestea lui?

— N-am vorbit personal cu el, stau la telefon de la ora cinci şi jumătate, de când aţi dat drumul poveştii către agenţiile de presă, dar anchetatorii noştri l-au audiat deja şi îl consideră credibil.

— V-aţi mişcat repede, spuse Annika, încercând să pară impresionată.

— N-au vrut să piardă ocazia, în timp ce era încă întuneric, pentru a face o reconstituire în aceleaşi condiţii cu momentul crimei şi înainte ca furtuna mediatică să se dezlănţuie. Cred că au reuşit.

— Şi? spuse ea şi frână la un stop chiar înainte de podul Bergnäs.

— Hai să spunem că infracţiunea şi-a schimbat numele din fugă de la locul accidentului în crimă premeditată.

— Veţi chema Comisia naţională anticrimă?

Comisarul ezită.

— Vom vedea ce se întâmplă după prima zi de anchetă...

Lumina semaforului se făcu verde şi Annika porni în direcţia intersecţiei cu Granuddsvägen.

— Dar Benny a scris o serie de articole despre terorism în ultimele luni, spuse Annika. Vin chiar acum de la F 21. Crezi că moartea lui ar putea avea ceva de-a face cu articolul despre atentatul de acolo sau cu altceva scris de el?

— Nu pot specula nici despre asta. Poţi să stai o clipă?

Nu aşteptă răspunsul ei. Annika auzi cum inspectorul lăsă receptorul pe masă, străbătu încăperea şi închise o uşă cu o izbitură surdă.

— Dar, spuse el revenind la telefon, este un alt lucru pe care l-am discutat cu căpitanul Pettersson în această dimineaţă, ceva care te priveşte.

Annika ridică piciorul de pe acceleraţie, uimită.

— Nu vreau să vorbesc despre asta la telefon, continuă inspectorul. Ai putea veni până aici în după-amiaza asta?

Annika îşi privi ceasul.

— De fapt, nu. Avionul meu pleacă la 14:55 şi trebuie să mai trec şi pe la redacţia *Ziarului de Norrland.*

— Atunci ne putem vedea acolo. Avem o echipă acum la ziar şi i-am promis redactorului că vin să-i informez pe cei din redacţie despre anchetă.

•

Femeia de la recepţia ziarului avea ochii roşii şi umflaţi. Annika se apropie încet, dându-şi seama că deranja.

— Ziarul e închis pentru vizite, spuse femeia răstit. Vino din nou mâine.

— Mă cheamă Annika Bengtzon, spuse Annika blând, eu am...

— N-auzi bine? spuse femeia, ridicându-se şi începând să tremure. E zi de doliu aici, la ziar, astăzi, unul dintre reporterii noştri a... murit. Aşa că e închis. Toată ziua.

Annika se înfurie.

— La naiba cu prostiile! spuse ea. A înnebunit toată lumea?

Îi întoarse spatele femeii şi începu să urce scara către redacţie.

— Hei! ţipă recepţionera. Asta e o firmă particulară. Vino înapoi!

Annika nu se opri. Aruncă o privire peste umăr şi spuse:

— Împuşcă-mă, atunci.

După numai câţiva paşi auzi un fel de ceremonie de comemorare care avea loc acolo sus. În holul îngust din faţa biroului central îi zări pe participanţi, o masă cenuşie de oameni, cu părul cărunt, vestoane închise la culoare, pulovere pe gât, şi ele la fel de întunecate.

Spinări încovoiate, cefe transpirate, acel gen de furie confuză care îi face pe oameni palizi şi muţi. Suspinele sorbeau aerul, părând să golească tot restul clădirii de oxigen.

Inspiră adânc şi se opri în spatele lor, făcându-se nevăzută în acelaşi timp în care îşi îndreptă spatele pentru a-l vedea pe cel care vorbea undeva, în faţă.

— Benny Ekland nu avea familie, spuse el, un şef în costum negru şi pantofi de lac. Familia lui eram noi. Ne avea pe noi şi avea *Norrlands-Tidningen.*

Oamenii din încăpere nu reacţionară la aceste cuvinte. Cu toţii erau pătrunşi de propria îndoială tulburătoare, imposibilitatea morţii. Mâini care se mişcau fără sens, priviri care se pironeau în podea sau căutau puncte de sprijin.

De-a lungul pereţilor erau înşiraţi fotografi şi reporteri, oameni din alte zone ale presei. Annika îi recunoscu după curiozitatea avidă cu care ascultau; nu le păsa, atenţia le era acum îndreptată spre bărbatul care vorbea şi spre colegii îndureraţi ai lui Benny.

— Benny a fost acel tip de jurnalist care astăzi nu mai există, peroră cel cu pantofii de lac. Un reporter care nu renunţa niciodată. El trebuia să afle adevărul, cu orice preţ. Noi, cei care am avut privilegiul de a lucra cu Benny în toţi aceşti ani, am primit un dar imens, cel de a cunoaşte un asemenea profesionist devotat şi responsabil. Pentru Benny nu existau ore suplimentare, pentru că îşi lua meseria în serios...

— Acum să vezi, îi şopti cineva la ureche, cum începem să ne apropiem de adevăr.

Întoarse repede capul şi îl văzu pe Hans Blomberg, arhivarul, stând zâmbitor în spatele ei. Blomberg se aplecă în faţă şi continuă să-i şoptească:

— Benny era popular în rândul celor de la conducere, pentru că nu cerea niciodată plată pentru orele suplimentare sau mărire de salariu. Întrucât câştiga atât de puţin, dădea directorului un argument imbatabil: dacă vedeta ziarului lua atât de puţini bani, nu era deloc ciudat că şi ceilalţi o făceau.

Annika asculta uluită.

— Dar a tulburat armonia, şopti ea. De ce?

— Cinci săptămâni de concediu plătit printre curvele din Thailanda în fiecare an şi cont deschis la berăria oraşului. Ce şi-ar mai putea dori un bărbat?

Două femei mai în vârstă din faţa lor, cu pulovere identice şi ochi umflaţi, se întoarseră şi le făcură semn să tacă.

Ceremonia se termină cu un minut de reculegere în memoria celui mort, iar flash-urile bliţurilor se încrucişau peste capetele celor din adunare.

— Unde era biroul lui Benny? îi şopti Annika arhivarului.

— Vino, spuse el şi se îndreptă spre ieşire.

Părăsiră marea cenuşie şi aerul irespirabil. Urcară încă un etaj şi ajunseră la mansardă.

— Era singurul, în afara editorului, care avea o cameră proprie de lucru, spuse Hans Blomberg şi arătă către un coridor scurt.

Annika pătrunse în intrândul îngust şi simţi imediat pereţii apropiindu-se, aplecându-se peste ea. Se opri, respiră liniştit, văzu pereţii aşa cum erau de fapt.

Nemişcaţi.

Lemnul vopsit ieşea, într-adevăr, în afară pe anumite porţiuni, galben-maroniu, îngrozitor de urât.

Se apropie de uşa vopsită în maro a camerei lui Benny Ekland şi ciocăni cu putere.

— Ce-i? spuse un poliţist în civil care stătea în genunchi şi care o cercetă iritat din cap până în picioare.

În spatele lui îşi ridicară capetele, de prin dulapuri şi lăzi, alţi doi poliţişti. Annika făcu un pas înapoi şi simţi cum roşeşte.

— Iertaţi-mă, spuse ea, caut... mă întreb...

— Ăsta e biroul lui Benny Ekland, spuse poliţistul în civil şi apoi pe un ton mai amabil: Tu eşti Annika Bengtzon. Ai stat cu Atacatorul în tunel.

Ea îl privi câteva secunde, gândindu-se să plece de acolo; auzi în cap cum îngerii dădeau tonul. *Nu*! îşi zise ea. *Nu acum.*

— Suup a sunat şi a spus că trebuie să vă întâlniţi aici, dar încă n-a venit. Forsberg, spuse el.

Se ridică şi îi întinse mâna, afişând un zâmbet viclean.

Annika îşi coborî încurcată privirea, descoperind jenată că mâinile îi erau reci şi umede.

— Cum merge? spuse ea doar pentru a spune ceva, lovindu-şi uşor fruntea pentru a alunga vocile.

— Suup a povestit cum l-ai găsit pe băiat, pe Gustafsson, spuse Forsberg, punând un teanc de hârtii pe un raft.

— Nimic ieşit din comun, spuse Annika. El voia să povestească şi s-a nimerit să fiu eu cea care întreabă. Aţi găsit ceva?

Poliţistul oftă.

— E un talmeş-balmeş blestemat.

— A primit destul de multă corespondenţă astăzi, interveni Hans Blomberg din spatele Annikăi. Aţi citit-o?

Poliţiştii se priviră, scuturară din cap.

— Unde e? întrebă Forsberg.

— Am pus-o în cutia lui poştală, aşa cum fac întotdeauna. S-o aduc?

Annika îl urmă pe arhivar jos, unde se sorta corespondenţa, pentru a nu-i încurca pe poliţişti.

— Nu pari să fi fost cel mai mare fan a lui Benny Ekland, spuse ea în timp ce Hans Blomberg căuta scrisorile.

— Nu-i nevoie, zise bărbatul cel rotofei. Sunt atâţia alţii care se bat pentru această însărcinare. Eu am o imagine mai nuanţată despre reporterul nostru vedetă.

Bărbatul se îndreptă din nou către scară, iar Annika urmă jacheta lui ponosită.

— Şi cum arată ea?

Bărbatul icni când păşi pe prima treaptă şi trebui să-şi mute greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu conta cine primea vreun pont la ziar. Dacă era ceva important, numai Marele Ben punea imediat mâna pe el. Seara rămânea întotdeauna ultimul pentru a avea acces la computer şi completa o frază sau două în articolul altcuiva. În acest fel obţinea un bylin dublu.

— Era numit Big Ben?

— Era expert în a descoperi tot felul de lucruri. Trebuie s-o recunoaştem.

— Annika Bengtzon? spuse o voce de jos, de la etajul doi.

Ea făcu câţiva paşi în spate, se aplecă şi se uită după colţ.

— Suup, spuse un bărbat slab, cu o claie de păr alb în cap. Putem vorbi puţin?

Annika se duse la el, îi întinse mâna şi privi acei ochi care, pentru o clipă, i se păru că aparţineau unui copil, atât erau de limpezi şi de transparenţi.

— Am promis să vorbesc cu personalul imediat, dar asta nu durează mult, spuse el.

Cutele feţei sale accentuau impresia de echilibru şi sinceritate.

— M-ai făcut destul de curioasă, zise Annika şi intră în biroul redactorului de ştiri, unde îşi scrisese articolul cu o seară înainte.

Nu e resemnat, se gândi ea*. Serveşte umanitatea într-un fel pe care îl consideră just şi primeşte înapoi respect şi confirmarea că premisele de la care porneşte sunt cele corecte. E un om în care se poate avea încredere.*

Trase scaunul şi i-l oferi comisarului. Ea se aşeză pe marginea mesei.

— Apreciem faptul că ne-ai informat ieri despre ceea ce ştiai, spuse bărbatul, pe un ton uşor reţinut. Şi, trebuie să spun, am fost surprinşi că ne-ai oferit o ştire care era numai a ta. *Norrlands-Tidningen* apare mult mai devreme decât *Kvällspressen* aici, sus, aşa că n-aţi fost nici primii, nici singurii.

Annika zâmbi, dându-şi seama că îngerii tăcuseră.

— Ai lucrat mult timp cu presa, spuse ea, asta se simte.

— De aceea am vorbit cu Pettersson de la F 21 despre o informaţie pe care o avem de mulţi ani şi pe care ne-am gândit s-o dăm publicităţii.

Annika simţi cum adrenalina îi cuprindea şira spinării şi se împrăştia încet către torace.

— Poliţia are de mai mulţi ani un suspect principal în cazul atentatului, spuse el cu voce scăzută. Este un bărbat tânăr care a venit la Luleå din sud, la sfârşitul anilor ’60, dar care se trăgea de undeva din Tornedalen[32]. A fost activ în două grupări de stânga şi era cunoscut sub numele de cod Ragnwald. Avem două variante diferite despre identitatea lui, dar nu suntem siguri.

Annika stătea mută şi îl privea fix pe poliţist; informaţia îi făcuse pielea de găină.

— Ai ceva împotrivă dacă notez?

— Deloc.

Annika scoase un carnet şi un creion şi mâzgăli pe hârtie ce spusese inspectorul, tremurat, aproape indescifrabil.

— De ce îl bănuiţi tocmai pe el? întrebă ea.

— Ragnwald a dispărut, spuse Suup. Avem motive să credem că s-a mutat în Spania şi s-a înrolat în ETA[33]. A devenit terorist profesionist, iar atacul de la F 21 a fost examenul lui de admitere.

Cineva ciocăni în uşă. Poliţistul Forsberg vârî capul înăuntru.

— Iartă-mă, Suppen, dar am găsit ceva al naibii de ciudat.

— Ce?

— O scrisoare fără expeditor, cu conţinut neclar şi melodramatic.

Îi aruncă o privire Annikăi şi tăcu.

Ea gândea cu febrilitate, încercând să pară calmă.

---

[32] Zonă în nord-estul Suediei, la graniţa cu Finlanda.

[33] Euskadi Ta Askatasuna, organizaţie separatistă bască.

— Sigur e scrisoarea unui nebun, spuse ea. Am acasă optsprezece saci plini.

— Citeşte-o, zise inspectorul Suup.

Forsberg ezită o clipă. Scoase o pagină ruptă dintr-un caiet de şcoală, împăturită în patru, pe care o ţinu cu mâna înmănuşată.

— *Nu există construcţie fără distrugere*, citi el. *Distrugerea presupune critică şi supunere, presupune revoluţie. Include reflectarea asupra lucrurilor, ceea ce înseamnă construcţie. Dacă dărâmi mai întâi, poţi construi de-a lungul acestui proces.*

Annika nota de zor. Văzu cu coada ochiului cum Forsberg lăsă scrisoarea în jos.

— Vă spune ceva? întrebă el.

Annika îl văzu pe inspectorul Suup scuturând din cap şi îi imită mecanic mişcarea.

— Suntem acolo, sus, spuse Forsberg şi dispăru.

— Pot să scriu despre Ragnwald? întrebă Annika.

Inspectorul dădu aprobator din cap.

— Şi nu împiedic ancheta dacă o fac?

— Dimpotrivă, spuse Suup.

Annika îl privi în tăcere pe poliţist; ştia că naivitatea lui nu excludea principiul scopului care scuză mijloacele. Dacă era nevoie, putea fi suficient de şiret, pentru că, în meseria lui, era obligat la asta.

— Deci de ce îmi povesteşti? întrebă ea.

Bărbatul se ridică, surprinzător de sprinten.

— Informaţiile sunt corecte în măsura în care se potrivesc cu bănuielile poliţiei, spuse el. Dacă a făcut asta cu adevărat, nu ştim, dar credem că a participat într-un fel sau altul; e posibil să fi plănuit şi aranjat totul. Trebuie să fi avut un complice, ştii doar că s-au găsit urme de pantofi la locul atentatului. Nu mulţi bărbaţi au mărimea 36.

Aceste ultime cuvinte erau, şi ele, o noutate.

El părăsi încăperea, lăsând-o printre articole despre colectarea gunoiului şi a excrementelor de câine, cu senzaţia că avea mai mult decât o ştire fierbinte.

Annika Bengtzon completă încet în carnetul său de însemnări toate literele peste care sărise.

Nu există construcţie fără distrugere.

Adevărat, gândi ea.

Dacă dărâmi mai întâi, poţi construi de-a lungul acestui proces.

Dracu’ ştie.

•

Vocile şoferilor de taxi de la intrare o urmară ca o cascadă când străbătu micul aeroport, făcând-o să se simtă urmărită. Nu munceau niciodată? Stăteau tot timpul în curentul uşii de la intrare, bine înarmaţi împotriva frigului arctic, cu uniforme albastre şi nasturi auriţi?

Primi un loc în spatele avionului, lângă o femeie cu doi copii mici. Unul stătea pe genunchii femeii, celălalt se căţăra fără încetare pe tot ce nimerea.

— Iertaţi-mă, îi spuse ea stewardesei după ce avionul se înălţă, trebuie să lucrez. Pot să mă mut mai în faţă?

Se ridică din scaun, arătă cu o mişcare a capului către cabina pe jumătate goală. Copilul din braţele mamei începu să-i ţipe în ureche.

— Acum ai locul acesta, aşa că nu se poate. Ar fi trebuit să-ţi iei la business class, spuse stewardesa scurt şi se întoarse către căruciorul cu băuturi.

— Iartă-mă, zise Annika, de data aceasta mai tare, dar asta am şi făcut. Sau, mai bine zis, patronul meu. Pot să trec?

Se strecură pe lângă mama cu cei doi copii, blocând culoarul. Stewardesa ocoli căruciorul cu paşi mici şi iritaţi.

— Ai auzit ce-am spus. După 11 Septembrie nu se mai poate schimba locul aşa, oricum.

Annika făcu un pas către stewardesă şi îi suflă direct în faţă.

— Aruncă-mă din avion, atunci, şopti ea, după care îşi luă laptopul de la bagajele de mână şi se aşeză cinci rânduri mai în faţă.

Furioasă, scrise trei articole înainte ca roţile avionului să atingă pista aeroportului Arlanda: scrise despre Luleå, în ziua de după anunţul legat de crimă, durerea colegilor de la ziar şi interogarea martorului de către poliţie la locul faptei. Aranjarea textului putea fi făcută şi de cei care urma să lucreze la noapte. Păstră informaţiile despre Ragnwald şi atentat pentru sine. N-avea de gând să le împărtăşească prea repede.

Cu inima bubuindu-i în piept, străbătu pardoseala de gresie a terminalului patru şi coborî la subsol. Îl sună pe Spiken din

Arlanda Express[34] şi îl informă asupra situaţiei. I se făcu legătura cu fotograful Pelle, cu care discută despre alegerea şi aranjarea imaginilor. Noua colaborare cu *Norrlands-Tidningen* dădea publicaţiei *Kvällspressen* acces liber la tot materialul fotografic al *Norrlands-Tidningen,* nou şi vechi, ceea ce însemna că nu mai era nevoie să trimită propriii oameni sau să angajeze liber-profesionişti.

— Nu prea găseşti imaginea anului printre fotografiile astea, spuse editorul foto.

Annika auzi cum căuta frenetic pe laptopul său prin materialul trimis de ea.

— Dar merg pentru ziarul de mâine. Unele sunt destul de clare şi cu suficient de mulţi pixeli.

Se plimbă de la gara centrală până la grădiniţă, cu geaca desfăcută. Vântul era umed şi plin de mirosuri de pământ şi frunze, şi gaze de eşapament, iarba era încă verde şi multe crengi atârnau încă pline de frunze pe jumătate moarte. Privi cerul, roşu-cenuşiu şi mai. Lumina miilor de becuri de pe stâlpi umplea seara nordică de toamnă, dând iluzia că realitatea putea fi controlată.

În oraş nu sunt niciodată stele, se gândi ea.

Băiatul se aruncă în braţele Annikăi ca şi cum mama lui ar fi lipsit o jumătate de an. Îşi lipi obrazul de al ei şi îşi încurcă degetele în părul ei.

— Mi-a fost dor de tine, mama, îi spuse el la ureche.

Annika îl legănă, îi mângâie spatele, îl sărută pe păr.

Merseră apoi, ţinându-se de mână, până la grădiniţa lui Ellen. Băiatul se desprinse şi fugi cei zece metri până la poartă, salutându-le cu ochi strălucitori pe Lennart şi Helena, care se pregăteau să plece.

Ellen era obosită, nu voia să meargă acasă sau să fie îmbrăţişată. Voia să continue să decupeze, iar tata să vină să o ia mai târziu.

Annika trebui să strângă din dinţi pentru a nu exploda; nu mai avea răbdare.

— Ellen, spuse ea cu voce tare, eu şi Kalle plecăm acum.

Fetiţa înţepeni, faţa i se schimonosi, ochii i se măriră, din gâtlej îi ieşi un sunet de disperare.

— *Saiopeta,* strigă copilul, nu am *saiopeta* pe mine.

[34] Tren între aeroportul Arlanda şi centrul Stockholmului.

Dădu drumul foarfecii şi fugi către locul în care hainele atârnau sub o fotografie de vară, care o înfăţişa pe Ellen în faţa casei bunicilor de la Gällnö, scotoci febril printre haine şi încercă să-şi pună salopeta cu faţa în spate.

Annika simţi privirile pline de reproş ale celor două mame care se aflau pe coridor.

— Hai acum, spuse ea şi se apropie de fetiţă. Te ajut, dar trebuie să încetezi să mai fii supărată.

— Se cheamă, de fapt, salopetă, spuse Kalle.

Din când în când trupuşorul firav a lui Ellen se cutremura, străbătut de mici suspine.

— Cu tata mergem cu autobuzul, spuse băiatul în timp ce stăteau înghesuiţi pe un refugiu la semaforul de pe strada Kungsholm.

— E înghesuială şi cald în autobuze, spuse Annika şi simţi că se sufocă numai la simplul gând de a se urca într-un autobuz.

O purtă pe Ellen în braţe de pe Bergsgatan până acasă. Aprinse repede focul în şemineu pentru a alunga frigul şi fugi afară cu gunoiul care începuse să miroasă. Mâinile şi picioarele executau mişcările mecanic. Apoi puse orezul la fiert şi scoase computerul din geantă, îl deschise, scoase cablul telefonului din bucătărie şi vârî în cuptorul cu microunde o bucată de cod din congelator, pentru a-l dezgheţa.

— Putem să ne jucăm la computer, mama?

— E computerul tatei.

— Dar tata ne dă voie. Ştiu cum să-i dau drumul.

— Uitaţi-vă la Bolibumpa[35], mai bine, începe imediat, spuse ea şi se conectă la serverul ziarului.

Băiatul dispăru dezamăgit. Ea tăie bucata de cod în felii groase de un centimetru în timp ce computerul se conecta, presără sare pe ele, le tăvăli prin făină şi le puse la prăjit într-o cratiţă cu fundul gros, cu puţin unt. Ascultă sfârâitul în timp ce trimise cele trei articole, apoi se grăbi să stropească peştele cu suc de lămâie. Scoase puţin mărar îngheţat pe care îl presără în tigaie, turnă nişte smântână, o cană cu apă, supă şi o mână de creveţi congelaţi.

— Ce mâncăm, mamă? spuse Ellen şi o privi, cu bretonul intrându-i în ochi.

[35] Emisiune pentru copii.

— Draga mea, zise Annika şi se aplecă pentru a o lua pe fetiţă în braţe. Vino aici şi aşază-te.

Fetiţa se ghemui pe genunchii ei, îi puse braţele pe după gât.

— Iubita mea, spuse Annika, legănând-o şi suflându-i în păr. Ţi-e foame?

Fetiţa dădu din cap.

— Mâncăm peşte cu sos de smântână, cu orez şi raci. Îţi place, nu-i aşa?

Fetiţa dădu din nou din cap.

— Vrei să mă ajuţi să facem o salată?

Un al treilea semn aprobator din cap.

— OK, spuse Annika. O lăsă jos şi trase un scaun la masa de lucru de lângă aragaz. Te-ai spălat pe mâini?

Fetiţa fugi în baie şi dădu drumul la apă.

Annika luă un şorţuleţ şi un cuţit de fructe, îi înnodă şorţuleţul la spate, o învăţă cum să ţină cuţitul, apoi o lăsă să taie o bucată de castravete în felii, în timp ce ea mărunţi o căpăţână de salată şi o grămăjoară de roşii. Turnă deasupra ulei, oţet balsamic şi un amestec italian de condimente. Ellen amestecă.

— Ce frumos, nu? spuse ea când aşeză castronul pe masă. Vrei să pui tacâmurile? Ştii doar cum trebuie aranjate.

— Îl pierzi pe Björne[36]! strigă Kalle din camera cu televizorul.

Fetiţa dădu drumul tacâmurilor înapoi în sertar şi fugi într-acolo. Annika apucă să vadă că avea ciorapii murdari.

Uşa de la intrare se deschise, auzi strigătul de bucurie al copiilor şi izbitura când geanta-diplomat a lui Thomas ateriză pe bancheta din hol.

— Bună! spuse el, intrând în bucătărie şi sărutând-o pe frunte. Cu cine ai vorbit?

Annika se ridică în vârful picioarelor şi îl sărută pe gură, îi puse braţele în jurul gâtului şi îl lipi de ea. Dintr-un motiv oarecare, imaginea poliţistului Forsberg îi apăru în faţa ochilor.

— N-am vorbit cu nimeni, îi şopti ea la ureche.

— A sunat ocupat o jumătate de oră.

Annika îi dădu brusc drumul.

— La naiba, spuse ea, sunt deconectată.

Se grăbi să ajungă la computer, smulse toate cablurile şi conectă din nou telefonul.

— Putem să mâncăm chiar acum, spuse ea.

[36] Personaj dintr-o emisiune de televiziune pentru copii.

— Nu mănânc. Am întâlnire cu cei de la Departament în seara asta şi cinez cu grupa mea de lucru.

Annika rămase pe loc, cu cratiţa în mână.

— Credeam că joci tenis, spuse ea surprinsă.

Mânerul începu s-o frigă prin mănuşă; făcu doi paşi repezi şi lăsă cratiţa pe suportul de pe masă.

— Tipul de la justiţie vrea să facă o evaluare rapidă şi să mănânce ceva.

— Poţi să stai cu noi şi să guşti puţin, spuse Annika şi îi trase un scaun lui Ellen.

Îşi privi soţul, îl văzu cum oftează, şi puse orezul pe masă.

— Kalle, strigă ea în direcţia camerei cu televizorul. La masă!

— Dar vreau să văd asta! îi strigă băiatul înapoi.

Annika îi puse fetiţei orez şi peşte şi îi aranjă salata pe farfurie.

— Ellen a făcut salata, spuse ea. Poţi să te serveşti singur, nu?

Apoi se duse la televizor şi îl stinse, iar băiatul protestă cu un smiorcăit.

— Mâncare de peşte cu orez şi raci.

Băiatul făcu o grimasă.

— Raci, bleah...

— Îi dai la o parte. Grăbeşte-te, până nu se răceşte.

Când se întoarse în bucătărie, îl găsi pe Thomas mâncând cu poftă.

— E bun? îl întrebă şi se aşeză în faţa lui.

— Racii sunt puţin aţoşi, răspunse el. Îi pui întotdeauna prea repede.

Annika nu zise nimic, îşi puse mâncare în farfurie şi simţi că nu va putea lua nici măcar o singură înghiţitură.

Thomas ieşi pe poartă, îşi trase căciula pe urechi şi îşi umplu plămânii cu aerul proaspăt al serii.

Îşi îndreptă spatele, calm şi sigur de sine.

Era minunat că Annika se întorsese. Totul era atât de cald şi de plăcut când soţia lui era acasă. Şi avea atâta răbdare cu copiii.

Aveau o căsnicie fericită.

Rămase în faţa porţii, cu geanta în mână, neştiind dacă să ia maşina sau nu. Trebuia să se întâlnească în Södermalm, într-un restaurant de pe strada Horn, unde aveau un separeu. Probabil

vor lua cu ei o sticlă de vin şi atunci avea să fie nevoit să facă notă discordantă şi să nu bea. Pe de altă parte, era joi, noapte de curăţenie, aşa că avea să fie nevoit să mute maşina de acolo.

O luă la dreapta, apoi din nou dreapta, pe strada Agne.

Sper că hârbul ăsta porneşte, se gândi el şi deschise portiera Toyotei cu o smucitură.

Era sătul de maşina asta. Era deja veche atunci când o întâlnise pe Annika, dar ea nu voise să facă un împrumut la bancă pentru a cumpăra o maşină nouă.

— Eu merg cu autobuzul, spusese ea. E bun şi pentru tine. Numai idioţii folosesc maşina în oraşul ăsta.

Avea dreptate, dar nu era vina maşinilor, ci a politicienilor.

Porni şi merse de-a lungul străzii Hantverkar. Strada era, de fapt, închisă pentru maşini, dar se făcu discret că nu observă.

Desigur, acelaşi lucru era valabil şi cu străzile din jurul Zinkensdamm. Cu inima cât un purice şi pulsul crescut, începu să caute febril o stradă cu locuri libere de parcare. Nu găsi niciuna.

În cele din urmă, se opri chiar în faţa restaurantului. Annika s-ar fi înfuriat dacă ar fi văzut inevitabila amendă pe contul lor comun de bancă, aşa că trebuia să ţină minte s-o plătească la trezorerie.

Apoi se ridică pentru a se uita după locul în care trebuia să se întâlnească.

Un birt, se gândi el. *O tavernă.*

Oftă, îşi scoase căciula, o vârî în buzunar, îşi luă geanta şi intră.

Localul era plin de fum şi de zgomot, o piesă rock răsuna în nişte difuzoare de proastă calitate, iar pe pereţi atârnau table de darts. Un tonomat strălucea tăcut într-un colţ.

— Thomas! Aici!

Sophia Grenborg stătea într-un separeu în dreapta barului. Se îndreptă recunoscător în direcţia ei. O salută călduros pe colega lui, poate cu un mic sentiment de vinovăţie. Cu trei ani în urmă solicitaseră acelaşi post. Thomas fusese cel care îl primise, deşi ea avea un CV mai consistent. În anii care trecuseră de atunci, de câte ori se întâlneau, el se gândea cu jenă la asta, lucru care îl făcea să se poarte puţin grosolan.

— Unde e Cramne? întrebă şi îşi scoase haina.

— N-a venit încă, spuse femeia şi se mută pentru a-i face loc pe canapea. Mă întreb la ce s-a gândit când ne-a dat întâlnire într-un asemenea loc.

Thomas izbucni în râs, şi el se gândise la asta. Se aşează lângă ea şi văzu că luase o bere. Sophia îi observă privirea, ridică din umeri şi zâmbi.

— Mi s-a părut potrivit chiar aici şi chiar acum, spuse ea.

Thomas ridică mâna, opri un chelner tânăr şi comandă o bere tare.

— Ce părere ai despre broşură? îl întrebă Sophia.

Thomas îşi luă geanta pe genunchi, o deschise şi puse un teanc subţire de acte pe masă, cu broşura deasupra.

— În linii mari, bună, spuse el şi lăsă geanta jos. Anumite pasaje au devenit prea neclare la redactarea finală. Trebuie să fim mai expliciţi în privinţa măsurilor de precauţie pe care politicienii ameninţaţi ar trebui să le ia şi să nu-i speriem prea tare. Poate să prezentăm o statistică asupra reacţiilor lor şi câteva cifre ale acestui tip de infracţionalitate.

Părerile lui erau, de fapt, comentariile spontane ale Annikăi când răsfoise broşura înainte ca el să plece. Sophia Grenborg clipi des, părând impresionată. Thomas îşi îndreptă spatele.

— Sunt nişte observaţii pertinente, spuse ea. Pot să le notez?

Thomas dădu scurt din cap, uitându-se după cel de la departament şi după berea care nu mai venea.

— M-am gândit la un alt lucru, continuă Sophia, scriind în carneţelul său. Ce-ai spune dacă am face o anchetă de evaluare? Să stabilim cum priveşte societatea ameninţarea şi violenţa împotriva celor aleşi prin vot democratic.

El o privi, dându-şi seama că n-o ascultase.

— Ce vrei să spui?

Sophia puse carnetul şi creionul în geantă.

— Deci, zise ea, ce valori punem noi în joc pentru a-i reduce pe politicieni la tăcere? N-ar trebui să aflăm?

Thomas se încruntă ca să-şi ascundă entuziasmul.

— Vrei să spui că ar trebui să cercetăm cum reacţionează oamenii la acest fenomen?

— Da, spuse ea şi se aplecă în faţă, şi, în acelaşi timp, să cercetăm posibilitatea de a modifica această încărcătură prin a o conştientiza.

Thomas dădu încet din cap.

— Poate ar trebui să găsim un suport mediatic, spuse el, să pornim o dezbatere, o formare de opinie, ca în vremurile bune.

— Da! aprobă Sophia plină de entuziasm. Să angajăm secţia de informaţii pentru telegramele de presă şi rapoartele rapide.

— O serie de articole în ziar despre noii noştri eroi, spuse Thomas, având deja titlurile în faţa ochilor. Politicianul local care porneşte lupta împotriva extremiştilor de dreapta şi a anarhiştilor din oraşul său.

— Fără ca, pentru asta, să fie nevoie să exagerăm pericolul şi să-i speriem pe cei care se gândesc să intre în politică, remarcă Sophia.

— Voi sunteţi cei care aveţi o întrunire democratică? spuse chelnerul cel tânăr şi puse paharul cu bere pe documentele de pe masă.

Thomas ridică repede paharul; reuşise să evite ca un cerc de spumă să cadă pe proiectul de propuneri.

— A sunat Cramne, continuă chelnerul, m-a rugat să vă spun că nu poate veni în seara asta. Berea costă treizeci şi două de coroane.

Stătea în faţa lor cu o vădită nerăbdare, aşteptând banii pentru bere.

Thomas simţi cum furia se revărsa în el, ca spuma din pahar.

— Ce naiba? făcu el. Ce-i asta?

Sophia Grenborg îşi îndreptă spatele şi se aplecă spre chelner.

— Cramne a spus de ce?

Tânărul ridică din umeri şi se mută nerăbdător de pe un picior pe altul în aşteptarea banilor.

— A spus doar să vă transmit că nu poate să vină. Şi a mai spus că puteţi să luaţi masa, plăteşte el nota data viitoare când vine.

Thomas şi Sophia schimbară o privire.

— Per Cramne locuieşte în clădire, spuse chelnerul şi arătă către tavan. La etajul cinci. E aici cam tot de atâtea ori pe săptămână. Am pregătit deja masa jos, în salon, scara îngustă din spatele toaletei.

Thomas pescui treizeci şi două de coroane din compartimentul pentru monede al portofelului, pe care îl puse apoi, împreună cu toate hârtiile, în geantă.

— N-am timp de aşa ceva, zise el şi se pregăti să se ridice.

Chelnerul dispăru.

— Am putea discuta despre cum ar arăta o asemenea cercetare, spuse Sophia Grenborg. Tot suntem aici. Şi să vedem cum s-ar putea cristaliza sfaturile despre comportamentul în caz de ameninţare. De fapt, asta e cel mai important, că politicienii pot fi în siguranţă în poziţia lor şi ştiu cum să gestioneze ameninţările şi violenţa.

— Am renunţat la ora mea de tenis, se auzi Thomas spunând, cu tonul unui copil dezamăgit.

Ea îi zâmbi.

— Şi eu la cursul meu de salsa. Am putea cel puţin să-i permitem guvernului să ne invite la cină pentru tot acest deranj.

Thomas se relaxă şi îi întoarse zâmbetul.

•

Anne Snapphane respira cu greutate; îşi lăsă privirea să urmeze rotunjimea scării. Vălurirea molatică a pereţilor o linişti. Ce lung era drumul până sus, la etajul al doilea, şi ce greu mergea!

Se opri pe al doilea palier; se uită afară, în curtea din spate, prin sticla colorată a ferestrei. La vechea fereastră a Annikăi, din curte, era lumină.

Ce pitoresc şi ce înghesuit! N-ar mai fi putut locui din nou la oraş, simţea asta, şi mai ştia că această mahmureală nu era deloc bună.

Uşile de la intrare ale Annikăi erau înalte ca nişte porţi de biserică şi grele ca pietrele de moară. Ciocăni încet, conştientă că cei doi copii se culcaseră de curând.

— Intră, spuse Annika şi se dădu câţiva paşi înapoi. Îi spun noapte bună lui Kalle şi vin imediat.

Anne se prăbuşi pe bancheta din hol şi îşi scoase cu greu pantofii. Îi auzi pe Annika şi pe băiat chicotind.

Intră apoi în camera cu stucaturi gigantice, se aşeză pe canapea şi îşi lăsă capul pe spate.

— Vrei cafea? o întrebă Annika, intrând în cameră cu o farfurie plină de prăjituri.

Numai gândul la asta îi făcu stomacul să se întoarcă pe dos.

— Ai vin?

Annika puse jos farfuria.

— Thomas are, spuse ea, dar e atât de grijuliu cu sticlele lui... Nu lua unul dintre cele mai scumpe, le găseşti...

Arătă către o vitrină.

Îi fu imediat mai uşor să se ridice, abia atinse podeaua, pluti către locul unde se afla vinul. Întoarse sticlele pe toate părţile, le citi etichetele.

— Villa Puccini, spuse ea, costă optzeci şi două de coroane şi e foarte bun. Pot să-l iau?

— Ia-l, spuse Annika din hol.

Din câteva mişcări hotărâte, Anne dădu la o parte staniolul de pe dop, înfipse tirbuşonul în pluta moale şi trase cu atâta putere, încât se stropi pe pulover. Mâinile îi tremurau uşor când luă paharul de cristal de pe raftul de dedesubt şi turnă licoarea roşie. Gustul era dumnezeiesc, plin şi răcoros în acelaşi timp. Luă câteva înghiţituri lacome. Îşi umplu din nou paharul, puse sticla în vitrină, apoi se aşeză într-un colţ al canapelei, trase un suport şi puse paharul pe el. Dintr-odată, viaţa i se părea mult mai uşoară.

Annika intră în camera de zi şi respiră uşurată. După ce copiii se culcau, greutăţile i se ridicau de pe umeri. Nu mai avea nevoie să alerge ca o nebună, dar micşorarea vitezei însemna că ar fi putut fi ajunsă din urmă. Gândurile reveneau, începea să simtă golul din nou. Apartamentul devenea un deşert în care rătăcea neobosit, o temniţă cu stucaturi şi draperii.

Se aşeză în celălalt capăt al canapelei, cu trupul uşor şi capul golit de orice gând. Descoperi că tremura. Îşi trase genunchii sub ea, îşi privi prietena. Simţi nervozitatea lui Anne Snapphane, îi văzu trăsăturile concentrate, căutarea neîncetată după clicul care ar fi pus lumea la locul ei. Ştia că Anne nu-l va găsi. Învăţase că soluţia era de a se abţine, de a renunţa, de a aştepta echilibrul.

Anne Snapphane sorbea cu poftă din vinul lui Thomas.

— Îţi înţeleg frustrarea, spuse ea şi îi aruncă Annikăi o privire când puse paharul jos. Nici măcar eu n-o cunosc pe Paula de la Pop Factory.

Annika aranjă prăjiturile, şterse cu degetul arătător câteva firimituri lipicioase şi se întrebă dacă era în stare să ia o îmbucătură. Renunţă, se lăsă pe spate şi închise ochii.

— Trebuie să-mi aleg războiul, spuse ea, altfel n-aş rezista. Să mă duc la Schyman şi să mă cert cu el e ca şi cum m-aş împuşca singură în picior. Mulţumesc, nu.

Anne dădu din cap, învârti paharul şi cercetă culoarea vinului.

— Se cheamă prioritare inteligentă, spuse ea.

— Nu pot face totul în acelaşi timp, zise Annika şi îşi ridică braţele. Să am grijă de casă şi copii, să spăl, să fac curat, nu e nicio problemă, nici să lucrez optsprezece ore în şir nu e nicio problemă, dar nu pot face toate astea în acelaşi timp. Asta e problema.

— Nu vrei să faci schimb cu mine, spuse Anne Snapphane. Te asigur.

Rămaseră tăcute un timp şi ascultară zgomotul de afară. În spatele motorului turat al autobuzului trei, umbre întunecate începuseră să se strecoare pe nesimţite prin colţuri, să crească şi să scadă.

— Mă uit puţin la Aktuellt[37], spuse Annika şi se întinse după telecomandă.

Umbrele se retraseră nemulţumite.

Televiziunea suedeză apăru pe ecran, iar Anne Snapphane încremeni.

— Noua monogamă a lui Mehmet e redactor la secţia de ştiri... murmură ea.

Annika Bengzton clipi fără să-şi desprindă privirea de pe ecran.

— Mi-ai spus, ştiu asta, zise ea. Să ascultăm.

Dădu sonorul mai tare. În ritmul muzicii sacadate, prezentatoarea înghesuia un şir de propoziţii incomplete: bănuială de crimă asupra unui jurnalist la Umeå, Eriksson concediază 4 000 de angajaţi, o nouă lege a bibliotecilor într-o propunere de guvern, bună seara, începem cu Orientul Mijlociu, unde un sinucigaş cu bombă a omorât în această seară nouă tineri în faţa unei cafenele din Tel Aviv...

Annika dădu sonorul mai încet.

— Crezi că e ceva serios între Mehmet şi femeia aceea?

Anne Snapphane luă o gură de vin, o înghiţi zgomotos.

— A început s-o ia pe Miranda de la grădiniţă, spuse ea şi vocea îi suna uşor sufocată.

Annika rămase pe gânduri, încercând să-şi imagineze cum s-ar fi simţit ea.

— N-aş putea suporta, zise, ca altă femeie să aibă grijă de copilul meu.

Anne făcu o grimasă.

[37] Emisiune de ştiri.

— N-am de ales, nu?

— Vrei să ai şi alţi copii?

Annika îşi dădu seama că întrebarea avusese o considerabilă încărcătură afectivă, ca şi cum şi-ar fi luat avânt pentru a o rosti. Anne o privi surprinsă, scuturând din cap.

— Vreau să fiu un individ, spuse ea. Nu o funcţie.

Annika ridică din sprâncene.

— Aici e cheia, spuse ea. Să te înalţi deasupra prozaismului uman şi să devii o parte din ceva mai mare. Să renunţi la libertate pentru un alt om; asta nu se întâmplă niciodată în societatea noastră.

— Nu m-am gândit niciodată aşa la asta, spuse Anne şi sorbi din pahar. Dar acum, când te aud, îmi dau seama că acesta a fost unul dintre motivele pentru care n-am vrut să trăiesc împreună cu Mehmet. Să fiu lăsată în pace, cu gândurile mele, este lucrul cel mai important pentru mine, altfel aş înnebuni.

Annika ştia că Anne credea că ea nu înţelesese niciodată relaţia ei cu Mehmet, că habar nu avea cât de bine funcţionase până când, dintr-odată, se prăbuşise.

— Nu devii mai real numai pentru că eşti egoist, spuse Annika şi îşi dădu imediat seama de brutalitatea cuvintelor. Vreau să spun, există o grămadă de lucruri de care ţinem cont mai mult decât de noi înşine în fiecare zi. Nu numai copiii, ci şi slujba, sportul sau orice altceva. Câţi dintre noi sunt ei înşişi la serviciu şi aş mai putea fi Annika Bengtzon dacă aş juca pe postul de înaintaş la Tre Kronor[38]?

— Am ştiut că există un motiv pentru care urăsc sporturile de echipă, murmură Anne.

— Dar serios vorbind, spuse Annika şi se rezemă de spătarul canapelei. Să faci parte din context este cel mai important, să ai o funcţie mai mare decât tine însuţi. De ce este lumea atrasă de secte sau de alte grupări ciudate dacă nu ar exista ceva extrem de ademenitor în ele?

— Nici mie nu-mi plac sectele, spuse Anne şi bău din pahar.

Cuvintele luară sfârşit. Simţi murmurul difuz care venea de la televizor ca un fior la rădăcina părului. Tăcerea lor răcea aerul.

— Care au fost reacţiile de după conferinţa de presă? întrebă ea pentru a detensiona atmosfera şi îi întinse lui Anne prăjiturile.

Anne puse jos paharul şi îşi masă tâmplele.

[38] Echipă suedeză de hochei.

— Conducerii din New York nu-i pasă nici cât negru sub unghie de critica locală, aşa cum o numesc ei, aşa că m-am hotărât să fac şi eu la fel. Colegii n-au decât să latre, nu ne vor reduce la tăcere.

O imagine cu Svartöstaden umplu ecranul din spatele prezentatoarei şi Annika dădu din nou mai tare.

Poliţia confirma că jurnalistul Benny Ekland fusese omorât – fusese călcat de o maşină Volvo V70.

— Nu au nimic nou, spuse Annika şi dădu mai încet.

— A fost omorât de un Volvo? întrebă Anne şi încetă să-şi mai maseze tâmpla.

— Nu mi-ai citit articolul?

Anne zâmbi forţat.

— Am avut atâta...

— Nu înţeleg de ce toată lumea e atât de indignată de canalul tău, spuse Annika. De ce nu pot proprietarii să transmită şi ei de pe reţeaua terestră digitală?

— Ei, spuse Anne şi luă paharul gol, poate, dar au făcut deja investiţii de miliarde în sateliţi şi un cablu propriu de TV-net. Noi suntem o mare ameninţare pentru economia lor. Vor face tot ce le stă în putinţă pentru a ne zdrobi.

Annika scutură din cap, se ridică şi se îndreptă către bucătărie.

— Vrei apă?

— Nu, îmi mai pun puţin vin, strigă Anne după ea.

Holul era întunecat şi tăcut. În bucătărie, lumina indirectă a ventilatorului licărea ca un foc de tabără văzut de la distanţă. Apa porni într-un jet puternic, oprindu-se pe fundul chiuvetei şi trimiţând cascade strălucitoare pe pereţii de metal inoxidabil.

Turnă două pahare mari cu apă, deşi Anne refuzase.

Când se întoarse, îşi găsi prietena şezând pe canapea cu paharul gol în mână. Alcoolul îi relaxase trăsăturile.

— Cred că greşeşti, spuse Annika şi puse paharele pe masă. Familia proprietară e cunoscută ca o apărătoare a libertăţii de exprimare, doar promovează aceste idei de o sută de ani.

— De inimă bună ce au? spuse Anne Snapphane şi limba i se împletici puţin. Aceste idei i-au făcut, de asemenea, putred de bogaţi, nu-i aşa? Şi cu fiecare an devin tot mai multe. Au nevoie de câştiguri pentru a le investi în televiziune, crede-mă.

— Dar au atâtea alte firme, spuse Annika. Ce te face să crezi că le-ar păsa atât de mult de reţelele TV?

— Uită-te la editurile lor, spuse Anne. Publică mii de cărţi şi nu sunt niciodată pe listele de top. Toate ziarele, în afară de *Kvällspressen,* merg în pierdere. Posturile de radio sunt vândute sau desfiinţate.

Privirea îi fu atrasă de televizorul care tăcuse; Annika văzu deodată figura latră şi întunecată a ministrului culturii umplând ecranul. Dădu mai tare.

— Începând cu întâi iulie, toate comunele vor fi obligate să aibă cel puţin o bibliotecă, spuse ministrul culturii Karina Björnlund şi clipi de câteva ori. Noua lege a bibliotecilor este un mare pas înainte pentru egalitatea în drepturi.

Dădu din cap pentru a sublinia cele spuse; reporterul nevăzut aştepta probabil o continuare. Karina Björnlund îşi drese glasul, se aplecă spre microfon şi spuse:

— Pentru educaţie. Drepturi egale. Posibilităţi. Ştiinţă.

Reporterul se aplecă spre microfon şi spuse:

— Nu cumva această iniţiativă va deranja autorităţile locale?

Microfonul reveni în imagine, iar Karina Björnlund îşi muşcă buza.

— Ei bine, spuse ea, asta este o întrebare care s-a discutat mulţi ani, dar noi propunem, de exemplu, un nou ajutor de stat pentru copii şi tineret în valoare de douăzeci şi cinci de milioane de coroane, pentru achiziţionarea de cărţi pentru bibliotecile orăşeneşti şi şcolare.

— E nebună! spuse Annika şi dădu mai încet.

Anne ridică din sprâncene, indiferentă într-un fel simpatic.

— N-ar fi trebuit să ajungă ministru, spuse Annika. Ceva nu a mers cum ar fi trebuit după povestea cu Studio Six. Era purtătoarea de cuvânt a ministrului comerţului Christer Lundgren, dacă ţi-l aminteşti...

Anne îşi încreţi fruntea, începând să gândească intens.

— ... şi n-a făcut mare brânză nici atunci. Şi după alegeri a ajuns ministrul culturii.

— Aaa, spuse Anne Snapphane, Christer Lundgren, ministrul despre care toţi credeau că a omorât-o pe stripteuza aceea...

— Josefin Liljeberg, exact. Deşi n-a făcut-o.

Rămaseră tăcute din nou şi o priveau pe Karina Björnlund cum vorbea mai departe fără sonor. Annika bănuia de ce

purtătoarea de cuvânt primise postul de ministru şi bănuia că ea însăşi, fără să-şi dea seama, avusese o contribuţie la această numire.

— Pot să-l închid? întrebă ea.

Anne ridică din umeri. Annika se întrebă o clipă dacă să se ridice şi să aducă altceva, orice, de mâncat sau de băut, sau de consumat în vreun fel, dar se opri şi lăsă o nelinişte întunecată să treacă peste ea sau, mai bine, pe lângă ea.

— Astăzi am primit o serie de informaţii confidenţiale de la un poliţist din Luleå, spuse ea. Despre un bărbat din Tornedalen care se pare că a aruncat în aer avionul de la F 21 şi apoi a devenit terorist internaţional. De ce să laşi să se scurgă o asemenea informaţie după treizeci de ani?

Anne lăsă cuvintele să-şi facă efectul.

— Depinde şi de ce a spus exact poliţistul, răspunse ea. Probabil că nu e prost, că are cu siguranţă un scop. Oare ce urmăreşte?

Annika învârti paharul cu apă, aşteptând să treacă senzaţia de ameţeală.

— M-am gândit la asta toată ziua, spuse ea. Cred că tipul, teroristul, s-a întors, iar poliţa vrea ca el să ştie că ei ştiu.

Anne îşi încreţi din nou fruntea, privirea i se limpezi, ameţeala dispăru.

— Nu te gândeşti puţin prea departe? spuse ea. Poate că vor să sperie pe cineva din preajma lui. Pe vechii lui tovarăşi. Să atenţioneze forţele politice de dreapta şi de stânga pentru Dumnezeu ştie ce. Nu poţi şti nimic despre motivele poliţiei.

Annika bău puţină apă, înghiţi cu greutate, apoi puse paharul jos. Se hotărî să împrăştie singură umbrele.

— Poliţistul mi-a spus că a vorbit cu ofiţerul purtător de cuvânt de la baza aeriană, ceea ce înseamnă că Armata a discutat problema, deci e un lucru pe care îl plănuiesc de mult. Dar de ce chiar acum şi de ce chiar eu?

— Pe prima, spuse Anne, nu o ştiu, dar a doua e destul de limpede. Câţi reporteri de investigaţii există la ziarele mari din Suedia?

Annika se gândi câteva secunde; un vehicul de intervenţii, probabil o maşină de pompieri, trecu pe stradă.

— Gândeşte-te, spuse ea, dacă are ceva de-a face cu moartea jurnalistului. Prea se potriveşte.

— Nu e imposibil, zise Anne. Te gândeşti să dai informaţiile mai departe?

Annika oftă adânc.

— Aşa presupun, spuse ea, deşi Schyman este cel care hotărăşte. Cred că a început să se sature de mine.

— Poate că tu eşti cea care ar trebui să te saturi de el, spuse Anne şi luă o prăjitură.

Chipul Annikăi se posomorî; îşi trase genunchii la bărbie cuprinzându-şi-i cu braţele.

— Nu vreau decât să fiu lăsată în pace, să lucrez.

•

Chelnerul cel tânăr puse pe masă două pahare cu gin tonic, strânse ceştile de cafea şi îngheţata cu coniac, apoi înlocui o lumânare arsă în suportul de lumânări şi goli scrumiera.

— Bucătăria închide la zece, dar barul e deschis până la unu, aşa că vă rog să-mi spuneţi dacă mai doriţi ceva.

Dispăru apoi fără zgomot pe scara acoperită cu un covor gros.

— Cine ar fi bănuit asta? zâmbi Sophia şi făcu un gest larg cu mâinile.

Thomas nu-şi putu împiedica un râs gâlgâit. Îi plăcea ambianţa orientală a tavernei. Pereţi şi podea îmbrăcaţi în carpete groase, tipsii strălucitoare de bronz în colţuri, lămpi cu petrol pe mesele joase de piatră. Stăteau singuri, unul în faţa celuilalt, la o masă mare de stejar, cu scaune grele, îmbrăcate în piele. Tavanul de cărămidă avea arcade frumoase, care păreau să fie din secolul al XVII-lea.

— Casele din oraşul de piatră ascund multe secrete, spuse Thomas şi nu se ruşină de limba care i se împleticea.

— Locuieşti în Kungsholmen[39]? spuse colega lui şi îl privi pe deasupra paharului cu gin.

Thomas dădu aprobator din cap şi sorbi din băutură.

— Sobe de teracotă, spuse el, stucaturi, parchet care scârţâie, tot tacâmul.

— Proprietate personală?

— Acum, da. L-am cumpărat acum un an. Şi tu?

Sophia îşi aprinse o ţigară mentolată, trase din ea cu nesaţ, apoi dădu drumul unei trombe de fum şi făcu mici cerculeţe.

[39] Cartier central din Stockholm.

— Östermalm[40], spuse ea. Familia mea este proprietara unei clădiri acolo.

Thomas ridică impresionat din sprâncene, iar femeia îşi coborî privirea şi zâmbi.

— Este a noastră de generaţii, spuse ea. Eu nu am decât un mic apartament de trei camere. Sunt alţii din familie care au mai multă nevoie de apartamentele cele mari.

Sophia luă un pumn de alune rămase de la băutura de început.

— Locuieşti singură?

— Cu Socks, pisica mea. Botezată după cea a familiei Clinton, dacă îţi aminteşti...

El izbucni în râs, da, chiar aşa, Socks, Casa Albă.

— Şi tu ai familie? întrebă ea şi stinse ţigara.

Thomas îşi împinse scaunul în spate.

— Da, spuse el mulţumit şi îşi puse mâinile pe abdomen. Soţie, doi copii. Nicio pisică, totuşi...

Râseră.

— Soţia ta lucrează? întrebă Sophia şi gustă din băutură.

— Prea mult.

Ea zâmbi şi îşi aprinse încă o ţigară mentolată. Tăcerea urcă între ei ca un copac moale şi plin de promisiuni, cu frunze care fremătau şi raze calde de soare. În pivniţa lor orientală era linişte şi căldură.

— Astă-iarnă a stat acasă un timp, spuse el foarte încet. A fost cea mai bună perioadă din viaţa noastră. Copiii s-au simţit mult mai bine, eu m-am simţit mult mai bine. Până şi apartamentul s-a simţit bine, am renovat bucătăria şi era curăţenie.

Sophia se rezemase de scaun şi îşi încrucişase braţele pe piept. Thomas îi observă privirea atentă şi înţelese efectul pe care îl produseseră cuvintele lui.

— Nu vreau să spun, zise el şi înghiţi o gură de gin, că femeia ar trebui să fie casnică, să stea la cratiţă şi să aibă grijă de copii. Consider că femeile trebuie să aibă aceleaşi şanse la educaţie şi avansări ca bărbaţii, dar sunt o mulţime de slujbe de jurnalist. Nu înţeleg de ce se încăpăţânează să scrie despre violenţă şi moarte la o mizerie de ziar.

Brusc auzi vocea mamei sale, cuvinte pe care ea nu le pronunţase niciodată, dar pe care ştia că le gândea: *Pentru că*

[40] Cartier rezidenţial din centrul Stockholmului.

aşa e ea. O fiinţă inferioară care aduce ghinion. Eşti prea bun pentru ea, Thomas, ai fi putut avea orice altă femeie.

— E o femeie bună, spuse el cu voce tare. Inteligentă, dar nu e o mare intelectuală.

Sophia îşi lăsă capul în jos.

— Nu e nevoie să existe vreo legătură între una şi cealaltă, spuse ea. Poţi fi talentat fără să fii prea citit.

— Exact, spuse Thomas şi luă o înghiţitură din băutura sa. Exact aşa e. Annika e nemaipomenit de pricepută. Problema e că e atât de al naibii de lipsită de delicateţe. Uneori trece peste tot ca un buldozer.

Sophia îşi duse mâna la gură şi chicoti. Thomas o privi mai întâi surprins, apoi începu să râdă.

— Dar e adevărat! spuse el şi redeveni serios. E specială, în toate privinţele. Nu renunţă niciodată dacă s-a hotărât să facă ceva.

Sophia îl privea compătimitoare.

— Trebuie să fie greu să trăieşti cu o asemenea încăpăţânare, spuse ea.

Thomas dădu uşor din cap şi bău ceea ce mai rămăsese în pahar.

— Mama mea nu se prea înţelege cu ea, spuse el şi puse paharul pe masă. Consideră că m-am coborât la nivelul ei, că ar fi trebuit să rămân cu Eleonor.

Sophia îl privi întrebătoare.

— Prima mea soţie, explică Thomas. Era directoare de bancă. Este directoare de bancă. S-a recăsătorit acum, cu singurul guru de IT care a căzut în picioare. Ultima dată când am vorbit, îşi cumpăraseră o insulă privată lângă Vaxholm.

Copacul tăcerii îşi întinse crengile peste ei. Stăteau nemişcaţi şi se priveau în timp ce ţigara ei se transforma în scrum.

— Am putea împărţi un taxi, spuse Sophia Grenborg. Doar mergem în aceeaşi direcţie.

•

Băiatul se opri la uşa autobuzului şi înghiţi în sec. Se aplecă pentru a privi către drum, iar vântul îl izbi în faţă cu ace ascuţite de gheaţă. Mirosea a gaze de eşapament şi a fier.

— Cobori sau...?

Îl privi timid pe şofer, trase adânc aer în piept, sări peste ambele trepte deodată şi ateriză pe trotuar. Uşa se închise în

spatele lui cu un zgomot de vacuum, iar autobuzul se îndepărtă alunecând fără zgomot prin zăpadă şi ninsoare.

Dispăru pe strada Lax, zgomotul surd al motorului scăzu treptat în spatele nămeţilor şi al gardurilor. Rămase pe trotuar, privi atent împrejur şi ascultă concentrat. Nici măcar combinatul nu se auzea.

Se sili să respire adânc, să se relaxeze. Nu exista niciun motiv de teamă.

Scuipă în zăpadă.

La naiba, imediat avea să fie tot atât de stresat ca acea reporteră din Stockholm. Era de-a dreptul nevrotică. Îi citise articolul din *Norrlands-Tidningen,* îi arătase lui Alex cum se comportase ea în casa scărilor.

— Ea e, spusese Alex. Ostatica Atacatorului, ştii tu. După aceea a început să fie puţin ciudată.

Nu fusese destul de bun la joc în seara aceea, nu era chiar în formă. Era, de fapt, un maestru, mult mai bun decât Alex, dar în seara aceea fusese concurat de câţiva alţi luptători. Îl irita că asta îi strica statistica. Lovi cu piciorul o bucată de gheaţă şi simţi imediat durerea. Putea la fel de bine să inventeze un nou personaj, Cruel Devil nu va fi niciodată Teslatron God cu asemenea rezultate catastrofale în spate. Ninja Master, poate, dar el voia să ajungă în top.

Ieşi încet din cercul galben al felinarului şi se îndreptă către casă. La familia Andersson ardea o lumină slabă, albastră, care se prelingea afară în întuneric; soţul din familie se uita, desigur, la ştirile sportive.

Deodată o umbră zbură pe deasupra faţadei, un demon de-o clipă care îi suflă în ceafă şi dispăru. Băiatul trase aer în piept, atât de adânc, încât gâtlejul îi îngheţă. Simţi cum muşchii i se încordau, picioarele se pregăteau de fugă. Ochii îi stăteau larg deschişi în întuneric, percepând fiecare nuanţă.

Niciun zgomot. Lumina albastră de la fereastra familiei Andersson. Gerul, care prefăcea totul în gheaţă şi care venea de jos, din pământ, şi pătrundea prin tălpile pantofilor.

Nimic. Ceva care trecuse prin faţa unei ferestre, undeva.

Încercă să-şi relaxeze umerii, înţelese că nu respirase timp de aproape un minut. Respiră repede şi superficial de câteva ori, gâfâi, simţind cum îi dau lacrimile.

Ce porcărie, îşi zise băiatul, *ce porcărie*.

Fără să se mai gândească, cedă fricii şi se repezi orbeşte către uşa de la intrare. În curtea interioară era la fel de întuneric ca întotdeauna, dar ştia unde pusese Andersson lucrurile de aruncat şi se strecură cu uşurinţă printre moviliţele de zăpadă cufundate în noapte.

Cu o mişcare scurtă deschise uşa de la intrare, aprinse becul puternic din casa scărilor cu mănuşile ude. Tremurând din tot corpul, scoase cheia din buzunarul gecii.

Uşa se deschise în acelaşi timp în care înţelese că avea să urineze pe el. Cu un icnet se repezi în baie şi ridică repede capacul.

Închise ochii şi aproape că începu să plângă când jetul cald se porni. Apoi îşi trase chiloţii şi rămase pe toaletă cu pantalonii căzuţi într-o grămăjoară la picioarele sale. Florile-soarelui îi zâmbiră de pe tapetul lor lucios.

Cum de se speriase atât de tare, ca un copil? Pufni în râs, nu-i păsase niciodată mai înainte de întuneric.

Se ridică încet, trase apa, îşi clăti dinţii şi gura. Nu era în stare să se spele pe dinţi în seara asta. Dădu cu piciorul pantalonilor, luă hainele de jos şi intră în camera sa.

Cineva stătea pe patul lui.

Gândul veni de nicăieri şi el nu-l credea, deşi vedea cu ochii lui.

Pe patul său stătea o umbră.

Braţele îi căzură, hainele ajunseră înapoi pe podea. Încercă să strige, dar în mod sigur nu se auzi nimic, pentru că umbra se mişcă foarte încet, se ridică, se îndreptă către el, umplu tot spaţiul până sus la tavan.

Ţipătul veni, răsunând între cei patru pereţi. Băiatul se întoarse şi încercă să fugă; sunetele încetaseră, culorile dispăruseră, imaginea se tulburase. Îşi mută repede privirea către lumina orbitoare din hol, îşi văzu propria mână mişcându-i-se prin faţa ochilor şi simţi cum centrul de greutate i se muta de pe un picior pe altul. Rămase fără aer, deschizătura uşii se apropie, căzu, o mână lipicioasă pe fruntea sa, o alta în jurul braţului stâng. O reflexie fulgerătoare a lămpii din hol în ceva strălucitor.

Haos, un urlet în creierul său, un lichid cald peste piept.

Şi gândul, ultimul, minunat şi clar.

Mama.

Vineri, 13 noiembrie

Trenul înainta hipnotic prin noapte, cântând monoton. Bărbatul stătea culcat în vagonul de clasa întâi şi se uita pe fereastră, încercând să desluşească linia vârfurilor copacilor, desenată pe cerul înstelat. Durerea se lupta să înfrângă amorţeala provocată de morfină, făcându-l să gâfâie.

Luă cu greu încă o tabletă din trusa de sub pernă, o înghiţi fără apă. Începu să-i simtă efectul înainte ca ea să ajungă în stomac şi se linişti încetul cu încetul.

Se trezi deodată la una dintre întâlnirile-maraton din copilărie, în tabăra de corturi de la Pajala, mii de oameni pe bănci tari de lemn, mirosul de lână udă şi mirişte. Bărbaţii, pe podiumul vorbitorilor, perorau, mai întâi unul în finlandeză, apoi altul care traducea în suedeză, vocile lor urcând şi coborând.

Cu o zdruncinătură, trenul se opri într-o staţie. Se uită afară pe peron. Långsele.

Långsele?

Panica lovi puternic şi nemilos, *Dumnezeule, nu sunt în direcţia cea bună!* Braţele i se ridicară convulsiv, capul părăsi perna sintetică, respiraţia i se tăie.

Dans quelle direction est Långsele?[41]

Spre sud, se gândi el. *E la sud, lângă Ånge*.

Se prăbuşi din nou pe pat, se feri de propriul miros, verifică dacă sacul marinăresc se afla la locul lui la picioare, tuşi sec. Auzi o uşă trântindu-se, o smucitură a trenului care se pregătea de plecare. Se uită la ceasul de mână, era 05:16.

Nu avea vreun motiv să se neliniştească. Totul mergea conform planului. Era pe drum, nevăzut şi abstract, ca o umbră tulbure. Stăpân să poată călători cu gândul său liber într-o lume aservită, să se întoarcă sau să dispară.

Şi alese să se întoarcă la întâlnirea din tabăra de corturi, să evoce imagini care stătuseră prăfuite şi ruginite, îngălbenite de vreme, dar clare.

Perechile de predicatori, una după alta, reprezentaţia regizată până în cel mai mic amănunt, care începea întotdeauna cu un

[41] În ce direcţie e Långsele? – în lb. franceză, în orig.

citat din Biblie, o jumătate de pagină în finlandeză, apoi predica în suedeză, apoi tălmăcirile, variaţiile, analizele şi, uneori, lucrurile personale, mărturisirile: în tinereţe am trăit zile grele şi am căutat, ceva lipsea din viaţa mea şi eu m-a alăturat Păcatului, am găsit femeile şi alcoolul şi am furat un ceas de la un prieten, dar atunci am întâlnit un frate întru credinţă în armată şi Iisus Hristos a venit cu lumină în viaţa mea, pentru că fratele meu mi-a sădit o sămânţă în suflet.

Zâmbi în cuşeta sa, ascultă poveştile pline de durere şi anxietate, triumfătoare şi însufleţite de recunoştinţă.

Dar nu-l înălţaseră niciodată, îşi zise el. Niciodată vreun strigăt, niciodată vreo voce înaltă. Nicăieri nicio senzaţie de extaz.

Îşi amintea amărăciunea din tinereţe.

Adesea, lăsase vocile să scadă, să zboare prin deschizătura cortului, împreună cu gândurile, speranţele şi neliniştea. Oraşul de corturi şi rulote de afară ademenea şi atrăgea, un ocean de posibilităţi care se ascundea printre trăsuri cu cai şi maşini Volvo. Ocheadele aruncate fetelor necunoscute din rândul din faţa lui, cu broboadele şi fustele lor lungi, percepţia căldurii lor, strălucirea din şuviţele lor rebele, rătăcite de sub batic.

Certitudinea că gândurile despre ele şi mădularul lui întărit erau păcate.

Se legăna până adormea, cu mirosul de bălegar în nări.

•

Annika străbătea parcul Kronoberg cu respiraţia tăiată şi gheaţa scârţâindu-i sub tălpi. Era frig, o creştere de presiune care anunţa aer rece dinspre Marea Nordului. Asfaltul era alunecos, acoperit cu un strat compact de gheaţă, copacii zăcând sub păturile groase de cristale albe. Pajiştile, cu o zi mai înainte umede şi verzi, erau acum complet îngheţate, presărate cu argint. Vântul nu ajungea până la ea, acolo jos, printre copaci, şi lăsa gazele de eşapament să umple aerul ca nişte vălătuci cenuşii deasupra aleilor.

Mai lumină decât atât nu avea să se facă. Ziua era cenuşie, lipsită de strălucire. Îşi ridică ochii şi privi cerul. Era ca un porţelan în culori pastel, nuanţe de albastru care se prefăceau în gri şi alb, nori de un roz difuz, mânaţi de vânturile nordului, care băteau pe deasupra lor. Tăie drumul prin spatele cuştii pentru câini, firele de iarbă pocneau, zdrobite sub picioarele ei. Ajunse

la cimitirul evreiesc din spatele parcului, chiar în locul în care Josefin fusese găsită. Se opri lângă gardul negru de fier, îşi trecu mănuşa peste stele şi liniile curbe; chiciura, asemenea cristalelor de zahăr, îi căzu pe pantofi.

Cimitirul fusese renovat cu doi ani în urmă. Micile monumente funerare, făcute din piatră de nisip, tocite de vreme, fuseseră ridicate din nou pe postamentele lor, arbuştii sălbatici îndepărtaţi, copacii curăţaţi. În acelaşi timp, magia se risipise, într-un fel, impresia de tunel în timp pe care locul i-o făcuse întotdeauna Annikăi nu mai exista, zgomotul oraşului venea parcă mai aproape acum, spiritele care stăpâniseră acolo se făcuseră nevăzute.

Numai Josefin rămăsese.

Se lăsă în genunchi şi privi printre gratii, la fel cum făcuse şi de data aceea, cu mulţi ani în urmă, în vara fierbinte în care viespile erau atât de multe şi campaniile electorale nu se mai sfârşeau. Atunci Josefin fusese găsită acolo, cu gura deschisă într-un strigăt mut, cu ochi tulburi, tânăra fată, ucisă împreună cu toate visurile sale. O creangă îngheţată scârţâi, o sirenă lovi faţadele caselor de pe strada Hantverkar.

El şi-a primit pedeapsa în cele din urmă, se gândi Annika*. Nu pentru ce ţi-a făcut ţie, dar măcar nu a scăpat nepedepsit.*

Iar Karina Björnlund adunase destulă muniţie pentru un post de ministru.

Annika se ridică, se uită la ceas, o părăsi pe Josefin cu o mângâiere pe deasupra gardului. Se îndreptă cu paşi grăbiţi către Fridhemsplan, în parcul Rålambshov primi vântul în faţă, şi când intră pe uşa redacţiei obrajii îi erau roşii.

Ajunse la birou fără să întâlnească pe cineva şi îşi aruncă hainele groase de pe ea într-o grămadă în colţul camerei.

Ragnwald, se gândi ea în timp ce computerul se deschidea. *Cine eşti tu*?

Căută numele pe Google, dar obţinu un număr mic de rezultate.

O informaţie sumară despre Folke Ragnwald, mort în 1963, un site despre genealogiile din Malta, un candidat creştin-democrat, dar fără să se specifice pentru care circumscripţie.

Citi repede, se uită la alte câteva rezultate.

Un site despre genealogiile franceze, un material despre regalitate, o pagină de ştiri despre o vedetă daneză de muzică pop.

Ieşi de pe net şi formă numărul lui Suup, la Luleå.

— Avem probleme aici, spuse inspectorul, iar îngrijorarea i se simţea în glas.

— S-a întâmplat ceva?

Annika luă automat un creion, simţind de îndată vinovăţia lucrului nespus.

— Nu ştim încă, spuse poliţistul. Poţi să suni după prânz? Poate ştim mai mult.

Auzind tonul lui, Annika simţi cum muşchii i se contractă.

— E vorba despre Ragnwald, spuse ea. Teroristul.

— N-am timp, spuse Suup. Sună după ora 14. Nu pot să-ţi spun nimic acum.

Ea îşi privi ceasul de mână, ştia că nu avea niciun motiv să insiste chiar acum, cu optsprezece ore înainte de deadline. Mulţumi şi închise, apoi puse pe masă, în faţa sa, însemnările de la ultima lor întâlnire. Avea nevoie de încă o ceaşcă de cafea înainte de a se apuca de lucru.

Merse pe lângă pereţi, cu capul aplecat, până la automatul de cafea, se feri de priviri, luă direct două cafele. Se aşeză cu paharele de plastic lângă tastatură şi îşi structură materialul, încercând să-şi facă o imagine despre teroristul său.

Tânărul din Tornedalen se mutase în sud, dar se întorsese la Luleå după un timp.

Îşi lăsă mâinile în jos, bău puţină cafea.

De ce se muta un tânăr în sud în anii ’60?

Muncă sau studii, se gândi ea.

De ce se întorcea?

Ceea ce avusese de făcut era terminat sau contramandat.

De ce Luleå?

Dacă satul era prea mic, dar voiai totuşi să te simţi acasă, alegeai un oraş mai mare din apropiere.

Dar de ce pe cel mai mare?

În sud trebuie să fi locuit într-un oraş mare. Poate un oraş cu universitate. Stockholm, Uppsala, Göteborg sau Lund.

Scrise oraşele în computer, îşi înţelese apoi greşeala.

Tânărul nu trebuise neapărat să se afle în Suedia, putea învăţa sau munci oriunde.

Deşi era mult înaintea Uniunii Europene, îşi aminti.

Abandonă pista, încercând alta.

Unde dispăruse după aceea?

ETA? Spania? De ce?

Convingere politică, se gândi ea, dar sentimentul de îndoială persista.

Separatiştii basci erau, desigur, una dintre puţinele grupări teroriste care reuşiseră cu adevărat să obţină multe dintre lucrurile pe care le revendicaseră, inclusiv democraţia şi conducerea politică pe termen îndelungat în Ţara Bascilor. Dacă ETA nu l-ar fi aruncat pe succesorul lui Franco în aer în decembrie 1973, trecerea Spaniei la democraţie nu s-ar fi desfăşurat atât de firesc şi, din câte ştia, Ţara Bascilor avea astăzi atât poliţie, cât şi sistem propriu de impozitare şi era pe cale de a deveni un paradis fiscal pentru firme.

Dar şi ETA, mai mult decât aproape toate celelalte grupări de acest fel, fusese vătămată de automatismul terorii. După alegerile libere din 1977, existase o întreagă generaţie de basci de vârstă medie care nu făcuseră altceva în viaţa lor adultă decât să activeze ca terorişti împotriva statului spaniol. Cotidianul pacifist devenise prea plictisitor, aşa că au hotărât că statul democratic era la fel de enervant ca şi cel dictatorial şi şi-au reluat activitatea criminală. Iar statul spaniol s-a răzbunat prin a înfiinţa GAL[42], grupul antiterorist de eliberare...

Trebuia să citească despre ETA, dar ştia că era una dintre grupările teroriste din lume cu care nu se prea putea negocia, moarte pentru moarte. Ca reprezentanţi autoînvestiţi ai unei patrii care nu exista, ei cereau compensaţii pentru nedreptăţi care nu se comiseseră niciodată.

Pentru a-şi aduce aminte, îşi notă „citeşte mai mult din Björn Kumm” şi merse mai departe.

De ce Ragnwald? Avea numele codificat vreo altă semnificaţie?

Simboliza un lucru pe care era important să-l ştie?

Căută numele în dicţionarul enciclopedic şi găsi că era o combinaţie dintre *ragn,* forţa divină, şi *vald,* stăpân.

Stăpânul forţei divine, un alias inspirat. Însemna asta altceva decât megalomanie?

Dar ce era terorismul, dacă nu chiar asta?

[42] Grupos Antiterroristas de Liberación (lb. spaniolă).

Oftă, încercând să nu cedeze presiunii care-i apăsa pleoapele. Cafeaua se răcise şi avea un gust metalic. Merse şi vărsă în toaletă conţinutul paharelor de plastic aproape pline, apoi îşi îndreptă spatele, fiind aproape orbită de lumina tuburilor fluorescente.

Se uită către locul lui Berit; acesta încă nu venise.

Închise uşa bârlogului său şi continuă.

Apoi erau pantofii. Urmele nu fuseseră un secret, una dintre puţinele dovezi împotriva infractorilor, dar nimic despre mărimea lor.

Treizeci şi şase. Nu putea fi altcineva decât o femeie micuţă sau un bărbat foarte tânăr, de fapt, un copil. Ce era mai credibil? Că un copil de doisprezece ani aruncase în aer un avion sau că asta fusese opera unei femei?

„Probabil a avut o femeie cu el”, scrise ea.

Dar cine ar putea face aşa ceva? Suup nu pomenise nimic despre vreo femeie. Scrise întrebarea în caietul cu însemnări.

Care femei deveniseră, istoriceşte vorbind, teroriste?

Gudrun Ensslin era prietena lui Andreas Baader. Ulrike Meinhof devenise cunoscută în toată lumea când îl eliberase pe acelaşi Baader. Francesca Mambro fusese condamnată pentru aruncarea în aer a gării din Bologna împreună cu iubitul său Valerio Fioravanti.

„Prietena lui Ragnwald”, scrise ea şi concluzionă:

„Tânărul din Tornedalen a plecat să lucreze sau să înveţe într-un oraş mare din sud, s-a întors în Norrbotten, s-a înrolat într-o grupare de stânga sub numele de Ragnwald, stăpânul forţei divine, ceea ce indică o oarecare grandomanie. Şi-a făcut rost de o prietenă pe care a convins-o să arunce în aer un avion. A fugit apoi din ţară şi a continuat ca ucigaş plătit, cu ETA ca bază”.

Oftă şi îşi citi însemnările.

Dacă voia să publice în ziar aceste informaţii, trebuia să le argumenteze mult mai bine. Se uită la ceas. Mai era până putea să-l sune pe Suup din nou.

•

Miranda apăsă pe buton şi sunetul obişnuit, intens, al soneriei se auzi în toată casa. Anne Snapphane alergă pe scară în jos, încercând să evite istericalele boşorogului de la parter, veşnic nemulţumit când fetiţa suna de prea multe ori. Cu una dintre

mâini îşi ţinea prosopul în jurul său, cu cealaltă prosopul făcut turban pe cap.

Uşa se deschise greu, ca întotdeauna când temperatura cobora sub zero.

Fetiţa i se aruncă în braţe fără un cuvânt, ea se aplecă şi o ţinu strâns. Cu coada ochiului văzu cum Mehmet venea de la maşină, ducând geanta fetiţei, cu o expresie concentrată.

— Sunt prăjituri în bucătărie, şopti Anne în urechea fetiţei.

Copilul scoase o exclamaţie de bucurie şi se repezi la etaj.

Cu un exces de îndărătnicie şi îndrăzneală, se ridică fără să-şi mai înfăşoare prosopul în jurul său şi fără să-i pese dacă s-ar fi întâmplat s-o vadă vecinii. Complet goală, numai cu turbanul pe cap, se uită în ochii lui Mehmet şi îi luă geanta din mână. El îşi coborî privirea.

— Anne, spuse el, nu-i nevoie...

— Ai vrut să vorbeşti cu mine, spuse ea şi se sili să vorbească pe un ton liniştit. Presupun că este vorba despre Miranda.

Îi întoarse spatele şi lăsă fesele să-i joace lui Mehmet în faţă, în timp ce urca scara. Intră în baie şi îşi puse halatul. Se opri în faţa oglinzii, încercând să se vadă cu ochii lui.

— Vrei cafea? strigă ea cu privirea fixată în cea a femeii din oglindă.

— Mulţumesc, spuse el, nu. Trebuie să ajung la slujbă.

Anne înghiţi în sec, înţelese că era vorba despre ceva neplăcut. Voia să-şi asigure o cale rapidă de retragere, nu să stea cu o ceaşcă fierbinte în mână şi să afişeze o grabă jenantă.

— Eu o să beau una, în orice caz, spuse şi îşi scoase turbanul de pe cap.

Îşi netezi şuviţele ude în timp ce se îndrepta către bucătărie şi îşi turnă cafea într-o ceaşcă mare.

El rămase în camera de zi, privind pe fereastră în grădina vecinului.

— Ce s-a întâmplat? spuse Anne şi se aşeză pe canapea.

— Ne căsătorim, spuse Mehmet şi se întoarse către ea.

— Asta n-are nimic de-a face cu mine şi cu Miranda, zise Anne şi suflă în cafea.

Mehmet se aşeză în faţa ei cu coatele pe genunchi.

— Vom avea un copil, spuse el. Miranda va avea un frate sau o soră.

O ameţeală neplăcută o cuprinse şi, deşi nu voia, îşi aţinti privirea în pământ.

— Aşa..., spuse ea, apucând strâns ceaşca între degete. Felicitări...

Mehmet oftă.

— Anne, spuse el. Ştiu cât e de greu pentru tine...

Ea îşi ridică privirea şi trase adânc aer în piept.

— Nu, spuse. N-am nevoie de compasiunea ta. Ce înseamnă asta, practic, pentru Miranda?

Mehmet îşi strânse buzele, un gest pe care Anne îl cunoştea atât de bine; fu cuprinsă de un dor fierbinte şi intens de bărbatul din faţa sa, simţi o durere în inimă şi în pântece. Spre nemulţumirea sa, începu să plângă.

Mehmet întinse mâna către obrazul ei; Anne închise ochii şi se lăsă mângâiată.

— Am vrea să locuiască la noi, spuse Mehmet, permanent. Dar nu mă voi lupta cu tine dacă tu nu vrei.

Ea se sili să zâmbească.

— Multe poţi să-mi iei, spuse ea, dar nu şi copilul. Dispari de-aici.

— Anne...

— Dispari!

Vocea i se îneca de furie.

Fetiţa apăruse în uşă, se uita surprinsă când la unul, când la altul.

— Sunteţi supăraţi? spuse ea, cu o prăjitură pe jumătate mâncată în mână.

Mehmet se ridică, puternic şi sprinten, ca un animal de pradă, se îndreptă către copil şi îi sărută părul.

— Ne vedem vinerea viitoare, draga mea.

— De ce e mama supărată? Nu te-ai purtat frumos cu ea?

Anne închise ochii, auzi zgomotul paşilor lui dispărând în jos, pe scară. Aşteptă până ce uşa de la intrare se închise înainte de a se repezi la fereastră ca să privească în urma lui.

El se îndreptă către maşină fără să se uite înapoi, scoase telefonul din buzunarul hainei şi formă un număr.

Pe ea o sună, se gândi Anne.

Mehmet îşi sună logodnica şi îi povesti cum stăteau lucrurile, că acum discutase şi că fusese al naibii de neplăcut, că ea

devenise furioasă şi agresivă, nu credea că avea să renunţe la fetiţă de bunăvoie.

•

Berit Hamrin ciocăni la uşa ei de sticlă, o deschise puţin şi îşi vârî capul înăuntru.

— Ti-e foame?

Annika îşi lăsă mâinile să cadă de pe tastatură, simţind cum responsabilitatea îi împovăra umerii.

— Nu chiar.

Berit deschise uşa şi intră în încăpere.

— Trebuie să mănânci, hotărî ea. Şi cum poţi lucra în dezordinea asta?

— Ce dezordine? spuse Annika mirată, uitându-se în jurul său cu o privire vinovată. Care-i problema?

— Ai, de fapt, un cuier, zise Berit şi îi atârnă hainele pe stâlpul prevăzut cu cârlige. Aşa, acum e mai bine. Au lasagna azi, am comandat deja două porţii.

Annika îşi deconectă computerul pentru ca nimeni să nu poată intra şi citi însemnările sale.

— Ce faci astăzi? întrebă ea pentru a abate atenţia colegei de la haosul pe care îl crease în jurul său.

Pentru moment, departamentul de criminalistică o împrumutase pe Berit departamentului politic înaintea alegerilor din UE.

— Documentez marcarea teritoriului, spuse ea şi oftă. Nu se întâmplă nimic, dar te formezi, vorbeşti cu alţii din afara graniţelor partidului sau cauţi divergenţe de opinie care nu există.

Annika râse, urmând-o afară din birou.

— Văd titlul: *Jocul secret al UE* şi o imagine neclară a unei ferestre luminate la Rosenbad[43].

— Ai lucrat aici prea mult timp, spuse Berit.

Annika închise uşa şi se îndreptă către micul restaurant. În spatele lui Berit lumea era sigură şi uşor de înţeles, podeaua stabilă, şi ea nu ezita.

Restaurantul era pe jumătate gol, slab iluminat. Vizitatorii nu se puteau distinge, siluetele lor se profilau negre în semiîntunericul cleios, sub cerul de porţelan.

[43] Clădire din centrul Stockholmului unde guvernul Suediei îşi ţine întrunirile.

Se aşezară la o fereastră ce dădea spre parcare, fiecare cu porţia sa fierbinte de lasagna.

— Şi ce scrii? o întrebă Berit.

Annika întorcea fără chef cu furculiţa bucăţile de lasagna.

— Uciderea jurnalistului, spuse ea, şi aruncarea în aer a avionului la F 21. Poliţia are un suspect, l-a avut timp de mulţi ani.

Berit ridică mirată din sprâncene, îşi vârî în gură o bucată mare de lasagna şi gesticulă cu furculiţa în aer, îndemnând-o să continue.

— Ragnwald îl cheamă. E din Tornedalen. S-a mutat mai la sud, apoi s-a întors şi a devenit terorist, a fugit în Spania, la ETA.

Chipul lui Berit căpătă o expresie sceptică.

— Când s-au întâmplat toate astea?

Annika se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele pe piept.

— A început pe la sfârşitul anilor ’60.

— Hm, făcu Berit, încântătoarea epocă revoluţionară. Existau o grămadă de elemente care credeau în eliberarea maselor prin terorism, şi nu numai în cercul nostru.

— Care era cercul vostru?

— *Buletinul de Vietnam,* spuse Berit şi zgârie fundul farfuriei cu furculiţa. Aşa am început să lucrez ca jurnalist, ţi-am povestit doar, nu?

Annika îşi puse la încercare memoria slabă.

— Atunci care cercuri încurajau terorismul?

Berit privi porţia de mâncare pe jumătate mâncată din farfuria Annikăi.

— Chiar nu mai mănânci?

Annika dădu hotărâtă din cap, Berit oftă şi puse tacâmurile deoparte.

— Mă duc să iau nişte cafea, spuse ea şi se ridică.

Annika rămase pe loc, urmărind cum colega ei se aşeza la coadă, părul tuns scurt puţin rebel la spate, răbdarea pe care o emana. Zâmbi când o văzu venind cu două ceşti de cafea pline şi două bucăţi de turtă dulce.

— Mă răsfeţi, spuse Annika.

— Povesteşte-mi despre teroristul tău, zise Berit.

— Povesteşte-mi despre anii ’60, replică Annika.

Berit puse cu grijă ceştile pe masă şi o privi cercetător pe Annika.

— OK, spuse ea.

Se aşează, puse două bucăţi de zahăr în cafea şi amestecă.

— Aşa a fost. În 1963 s-a produs ruptura oficială dintre Partidul Comunist al Uniunii Sovietice şi Partidul Comunist Chinez. Ruptura a influenţat toate organizaţiile comuniste din lume. Nici noi n-am scăpat. Partidul Comunist Suedez, PCS, s-a destrămat în trei falange.

Îşi roti în aer degetul arătător de la mâna stângă.

— Falanga de dreapta, spuse ea, condusă de C-H Hermansson. A luat atitudine faţă de stalinişti şi maoişti şi a eşuat într-un revizionism de modă veche pe care, cel mai adecvat, l-am putea numi social-democraţie. Este partidul de stânga de astăzi, cu aproape zece procente în parlament.

Berit luă o înghiţitură de cafea şi continuă.

— Apoi avem falanga de mijloc, condusă de redactorul-şef de la *Norrskensflamman* Alf Lövenborg, care a fost pentru Uniunea Sovietică. Şi, în cele din urmă, falanga de stânga, condusă de Nils Holmberg, prieten al chinezilor.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Annika.

— Partidul Comunist Suedez s-a destrămat după Congresul douăzeci şi unu, în mai 1967, spuse Berit. Partidul şi-a schimbat numele în Partidul de Stânga Comunist, falanga de stânga s-a desprins şi a format Uniunea Comunistă Marxist-Leninistă, UCML. Apoi totul a mers repede. Mişcarea pentru Vietnam, Clarté, revoluţionarii – toate au început să apară. În primăvara lui ’68 totul a culminat cu ocuparea Casei studenţilor şi mişcarea rebelilor din Uppsala. Ei au fost, de fapt, cei mai răi dintre toţi. În acea primăvară ne-au ameninţat mereu.

Îşi duse mâna dreaptă la ureche, mimând gestul de a vorbi la telefon.

— „Dacă nu vă prezentaţi la întâlnirea generală a revoluţionarilor pentru a asculta plângerile maselor, vor veni câţiva tovarăşi să vă aducă.”

— Simpatici băieţi, spuse Annika. Şi erau maoişti?

— De fapt, cu adevăraţii maoişti nu era nicio problemă. Ei se întrebau mereu: Ce-ar fi făcut Maestrul? Ar fi executat personal aceste acţiuni în numele revoluţiei? Dacă răspunsul era nu, se abţineau. Coada era cea mai rea, mizerabilii care se ţineau de ei, şi nu urmăreau decât aventura, psihoza generală, gândirea de sectă.

Se uită la ceas.

— Trebuie să plec, spuse ea. Partidul Verzilor a promis să vină la ora unu cu o propunere în ce priveşte cota de peşte din Marea Baltică.

Annika scoase un căscat teatral.

— Ha, ha, făcu Berit şi se ridică.

Apoi strânse farfuriile de plastic de pe masă şi le aruncă la gunoi.

— Scrie tu despre jurnaliştii tăi morţi. Aici, în colţul meu, ne ocupăm de lucruri importante, de peştii morţi...

Annika râse până când în jurul său se făcu rece şi linişte. Un iz stătut de lasagna sleită o ajunse; îl îndepărtă cu mâna. Abia atunci îşi observă colegii, unii vorbind cu voce joasă, alţii singuri, aplecaţi deasupra ziarelor, cu tacâmuri de plastic în mână. Undeva, în spatele chiuvetei, se auzea piuitul unui cuptor cu microunde, iar doi redactori de la sport îşi cumpărau prăjituri cu cremă de vanilie.

Îşi bău încet cafeaua; era una dintre numeroasele siluete negre în lumina rece, unul dintre muncitorii din fabrica ziarului.

Funcţii. Nu indivizi.

•

Thomas încercase întotdeauna o senzaţie de neplăcere la gândul şedinţelor ţinute la sediul Consiliului Judeţean. Chiar dacă încuraja fuzionarea celor două instituţii, se simţea uşor în dezavantaj de fiecare dată când se întâlnea cu Sophia Grenborg. Era vorba, de obicei, despre lucruri mărunte ca, de exemplu, că greşea biroul, că lua alt lift, că nu ştia cum se numeau ceilalţi membri ai echipei.

Deşi nici ceilalţi nu ştiau, îşi dădu el seama.

Trase adânc aer în piept, deschise uşa spre Hornsgatan, simţind imediat gerul muşcător. Toate turneele de hochei din tinereţe, meciurile pe patinoare în aer liber lăsaseră urme. Dar Consiliul Judeţean se afla acum pe partea cealaltă a străzii şi ar fi fost caraghios să-şi pună căciula pentru o distanţă atât de scurtă.

Găsi, uşor stresat, drumul cel bun în labirintul de la etajul cinci. Sophia îl întâmpină, cu părul blond tuns bob legănându-i-se, strălucitor şi drept, cu jacheta descheiată şi tocurile ţăcănind cochet pe parchet.

— Bine ai venit! spuse ea, luându-i mâna într-a ei, mică şi catifelată, caldă şi uscată. Ceilalţi au venit deja.

Thomas îşi scoase repede paltonul, stânjenit că trebuise ca ei să-l aştepte.

Sophia se apropie, iar el îi simţi parfumul. Uşor şi răcoros, sport.

— N-ai întârziat, şopti ea. Stau şi îşi beau cafeaua în sala de conferinţe.

El răsuflă uşurat şi zâmbi, uimit de intuiţia ei.

— Bine, îi şopti şi el, o privi în ochi.

Erau de un albastru intens, limpede.

— Cum te simţi astăzi? şopti ea din nou. Puţin mahmur?

Thomas zâmbi larg.

— Un lucru e sigur, spuse el cu voce joasă. Tu nu eşti mahmură. Arăţi fantastic.

Sophia îşi coborî privirea, el văzu că roşise şi, în aceeaşi clipă, îşi auzi propriile cuvinte ca pe un ecou, le înţelese semnificaţia şi se emoţionă.

— Vreau să spun..., murmură el şi făcu un pas în spate.

Sophia îşi ridică privirea, se apropie de el şi îi puse o mână pe umăr.

— E OK, Thomas, şopti ea, atât de aproape încât îi simţi răsuflarea.

O privi drept în ochi câteva clipe, apoi se întoarse, îşi scoase fularul, puse geanta pe un scaun, o deschise şi vârî fularul în ea. Se întrebă dacă urechile îi erau încă roşii.

— Am împărţit broşurile, spuse ea. Sper că am făcut bine.

Thomas se opri din mişcare şi privi către pachetul cu broşuri din geantă, pe care se gândise să le înmâneze singur. Acum, toată munca aceea, care, în cea mai mare parte, fusese responsabilitatea lui, apărea ca fiind numai meritul ei şi al Consiliului Judeţean.

Închise geanta.

— Desigur, spuse el scurt şi simţi cum zâmbetul îi piere de pe faţă. Poţi să-l rogi pe administratorul vostru de site să ia legătura cu al nostru, pentru că noi am pus tot conţinutul pe net şi ar trebui s-o faceţi şi voi.

Sophia păru puţin nervoasă şi îi arătă drumul către sala de conferinţe.

— Da, spuse ea, ştiu.

Per Cramne, reprezentantul Departamentului de Justiţie, se ridică în clipa când îl văzu pe Thomas intrând în sală, se repezi către el şi îl salută cordial.

— Îmi cer iertare pentru ieri, spuse el. Blestematele astea de alegeri UE...

Thomas puse geanta pe masă şi îşi ridică mâinile în aer.

— Nicio problemă, zise. Am avut şi alte lucruri de discutat. Consiliul Comunal şi Consiliul Judeţean au congres la primăvară, vom discuta despre posibilitatea unei fuziuni, şi eu fac parte din grupul care...

Îşi dădu seama de greşeală prea târziu. Cramne avea deja ceva tăios în privire; în clipa aceea nu-i putea păsa mai puţin decât de o afurisită de fuziune.

— E toată lumea aici? spuse Cramne şi se întoarse cu spatele. Atunci, să începem. Doar e vineri, la naiba.

Thomas îşi scoase hârtiile, evită să se uite în jur ca să vadă dacă observase cineva incidentul penibil.

Cramne fu, bineînţeles, cel care începu: Departamentul de Justiţie se confunda întotdeauna cu ierarhia cea mai înaltă. Delegatul Comandamentului Poliţiei se abţinu să spună ceva, la fel şi procurorul general, precum şi reprezentantul poliţiei secrete. Thomas luă iniţiativa şi prezentă broşura pe care o alcătuiseră. Enumeră câteva argumente care pledau pentru ideea că violenţa crescută îndreptată împotriva aleşilor poporului era o ameninţare pentru democraţie, prezentă modificările, liniile directoare şi activităţile care ar fi trebuit să urmeze. Îi informă despre întâlnirea pe care o avusese cu Consiliul de Prevenire a Infracţionalităţii în dimineaţa aceea, apoi făcu un semn din cap către delegatul acestuia şi prezentă rezultatul la care ajunsese.

— Consider că avem nevoie de evaluare, încheie el. E o problemă care priveşte pe toată lumea. Nu doar pe toţi politicienii, ci şi pe toţi cetăţenii. Trebuie să facem din asta o problemă naţională. Cum priveşte societatea ameninţarea şi violenţa împotriva reprezentanţilor noştri democratic aleşi? Ce set de valori folosim noi în încercarea de a-i reduce la tăcere pe politicieni? Am putea modifica aceste valori prin a le conştientiza?

Întoarse o hârtie şi observă că toată atenţia grupului era îndreptată către el.

— Cred că ar trebui să pornim o dezbatere în presă, spuse el, un curent de opinie, aşa cum se obişnuia în vremurile bune de altădată. Articole care să-l înfăţişeze pe politicianul local ca pe un erou al timpului nostru, exemple de oameni care luptă împotriva extremiştilor de dreapta şi a anarhiştilor, însă fără să exagerăm pericolul şi să-i speriem pe cei care vor să se apuce de politică...

Se hotărî repede o începere a evaluării sub conducerea lui Thomas, iar materialul de presă trebuia publicat şi întocmit în paralel.

Thomas încheie întâlnirea cu o anecdotă despre un membru al Consiliului Comunal din Jämtland, pe care o spunea de câte ori se ivea ocazia şi care provoca întotdeauna hohote de râs. După aceea lumea îşi strânse repede lucrurile, adunarea se risipi şi în mai puţin de un minut sala rămase pustie.

Doar era vineri după-amiază.

Thomas rămase în picioare, sortându-şi însemnările, în timp ce Sophia aduna hârtiile lăsate de participanţi. Nu ştia cum să iasă din încurcătură: era conştient că ceea ce făcuse nu fusese în avantajul ei, că îi suprimase posibilitatea oricărei luări de iniţiativă. Broşura însemna la fel de mult munca şi meritul ei, discuţia despre evaluare, la fel.

— Trebuie să-ţi spun, zise Sophia Grenborg şi veni lângă el, că ai fost fantastic astăzi.

El o privi uimit, simţind broboane de transpiraţie pe frunte.

Nu părea supărată, dimpotrivă. Ochii îi străluceau.

— Mulţumesc, spuse el.

— Ştii cu adevărat cum să prezinţi problemele şi cum să gestionezi propunerile, zise ea şi făcu un pas mai aproape, îi ai pe toţi cu tine, chiar şi justiţia.

Thomas privi jenat în pământ.

— E un proiect important.

— Ştiu, spuse ea, şi se vede limpede că e important şi pentru tine. Crezi într-adevăr în ce faci şi simt că e mai mult decât nimerit să colaborez cu tine...

Thomas inspiră adânc, ameţit de parfumul ei.

— Îţi doresc un sfârşit de săptămână plăcut! spuse el.

Apoi îşi luă geanta şi se îndreptă către uşă.

•

Annika formă numărul direct al comisarului Suup, pe care îl obţinuse, după multe tentative de convingere, de la centrala telefonică a Centrului Judiciar, cu o senzaţie neplăcută în stomac. Cu cât se gândise mai mult la asta, cu atât mai ciudată i se păruse convorbirea de dimineaţă cu poliţistul. Regreta că o informase despre Ragnwald? Crezuse că va apărea în ziarul din ziua următoare? Se simţea trădat?

Aşteptă, cu palmele transpirate, să răspundă cineva.

— Ce s-a întâmplat? întrebă prudent când el ridică receptorul.

— Ceva foarte neplăcut, spuse poliţistul. Linus Gustafsson e mort.

Prima ei reacţie fu de uşurare: numele nu-i spunea nimic.

— Cine? întrebă ea.

— Martorul, spuse Suup, iar Annika simţi cum o lumină orbitor de albă, ca de laser, îi pătrunde în creier, dărâmând ziduri şi fortăreţe asemenea unui uragan.

Vinovăţia se ridică învingătoare peste toate gândurile sale; îşi auzi respiraţia gâfâită.

— Cum?

— Cu gâtul tăiat, în camera lui. Maică-sa l-a găsit într-o baltă de sânge când a venit acasă azi-dimineaţă.

Annika scutură din cap cu putere.

— Nu poate fi adevărat, şopti ea.

— Bănuim că aceste morţi au legătură între ele. Singurul numitor comun până acum e că băiatul a depus mărturie despre prima crimă. Felul în care au fost înfăptuite diferă.

Annika stătea cu mâna dreaptă peste ochi, simţi bolovanul din piept îngreunându-se, îngreunându-i respiraţia.

— Eu sunt de vină? reuşi ea să şoptească.

— Ce-ai spus?

Annika îşi drese vocea.

— Linus mi-a spus că ar putea să-l recunoască pe criminal, spuse ea. V-a povestit cine ar fi putut fi?

Uimirea comisarului părea sinceră.

— Acestea sunt informaţii noi, zise el. Eşti sigură?

Annika se strădui să-şi redobândească gândirea logică şi responsabilitatea jurnalistică.

— I-am promis băiatului protecţie totală, gândi ea cu voce tare. E valabil şi acum, când e mort?

— Nu mai are nicio importanţă, a venit la noi nesilit, lucru care te absolvă de păstrarea secretului profesional, spuse poliţistul, şi Annika ştia că avea dreptate.

Respiră.

— Când am vorbit cu el, mi-a spus că i se păruse că-l recunoscuse pe ucigaş, dar n-am scris despre asta în articolul meu. Am considerat că era inutil să dezvălui un asemenea lucru.

— Corect gândit, spuse poliţistul. Din păcate, n-a fost destul.

— Se poate să fi povestit şi altcuiva ce a văzut?

— N-am întrebat, dar o vom face.

Tăcerea deveni stânjenitoare, iar Annika simţi cum sentimentul său de vinovăţie bloca total comunicarea dintre ei.

— Mă simt vinovată, spuse ea.

— Înţeleg, zise poliţistul, dar nu ai de ce. O cu totul altă persoană ar trebui să se simtă vinovată aici, şi pe această persoană o vom găsi. Fii sigură de asta.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi? Să bateţi pe la uşi? Să căutaţi amprente? Urme de paşi, de maşini, de motorete?

— Toate astea, plus alte câteva lucruri.

— Îi interogaţi pe prietenii băiatului, pe profesori, vecini?

— Pentru început.

Annika îşi lua notiţe, tremurând din tot corpul.

— Aţi găsit ceva?

Din nou tăcere.

— O scurgere de informaţii, spuse Annika. Bănuiţi că cineva a dezvăluit identitatea băiatului.

Oftat adânc la capătul celălalt al firului.

— Mulţi ar fi putut povesti, chiar şi eu. N-a apărut în ziare, dar cel puţin doi dintre prietenii lui ştiau că el era martorul. Mama lui i-a povestit şefului ei, la serviciu. Poate şi tu?

— Nu, nimănui. Sunt sigură.

Tăcerea se lăsă din nou, o tăcere ezitantă; Annika nu era din oraş, poliţistul nu ştia ce intenţii are ea, ce gândea, un jurnalist dintr-un oraş mare, pe care poate că nu-l va mai întâlni niciodată: avea ea vreo responsabilitate?

— Poţi avea încredere în mine, spuse ea, respirând greu. Vreau să ştii asta. Ce pot să scriu din toate astea?

— Nu spune nimic despre cum a fost omorât, n-am declarat încă. Nu mă cita decât atunci când spun că omorul a fost

înfăptuit cu o cruzime ieşită din comun şi poliţia din Luleå a fost şocată de brutalitatea acesteia.

— Pot să scriu despre mamă? Că ea l-a găsit?

— Poţi scrie, dar nu lua legătura cu ea. De fapt, nici nu e acasă, cred că poliţiştii au dus-o la secţia de psihiatrie. Nu mai avea pe nimeni altcineva în afară de băiat. Tatăl e un amărât, unul dintre cei care stau şi beau în faţa centrului comercial şi îi terorizează pe proprietarii de magazine de pe strada principală.

— E posibil să fi fost el făptaşul?

— Tatăl a fost în arest de ieri, de la ora 17, şi a fost dus la secţia de dezalcoolizare din Boden azi-dimineaţă la ora şapte.

— Ăsta e ceea ce eu numesc un alibi, spuse Annika. Pot să vă ajut în vreun fel? Căutaţi ceva deosebit despre care am putea pomeni în ziar?

— Singurul despre care ştim cu siguranţă că l-a văzut ultima dată pe băiat este şoferul de autobuz care a condus ultima tură către Svartöstaden aseară şi care a ajuns la staţia terminus imediat după zece. Conform unei aprecieri preliminare, băiatul a murit imediat după aceea, aşa că, dacă l-a văzut cineva în jurul acelei ore, am dori să dea o declaraţie.

— Aţi vorbit cu şoferul de autobuz?

Suup oftă adânc.

— Şi cu toţi pasagerii, spuse el. Îl vom prinde pe nenorocitul ăla, promit!

Annikăi îi trecu prin minte un gând.

— În camera lui, ai spus? Cum a pătruns criminalul în apartament?

— Nu erau semne de intrare prin efracţie.

Annika se gândi; se silea să se elibereze de vinovăţie, până povara ar fi dispărut pentru totdeauna, dar ştia că se chinuia în zadar, ştia exact cum funcţiona puterea gândului împotriva sentimentului de vinovăţie.

— Putea să-i fi dat singur drumul înăuntru, spuse ea. Putea fi cineva pe care îl cunoştea.

— Sau făptaşul l-a aşteptat în întuneric şi a intrat fără să bată la uşă. Închizătoarea de la uşa apartamentului era la fel de complicată precum cea a unei magazii de lemne. Ar fi fost de-ajuns să tragă cineva un pic mai tare de uşă şi se deschidea.

Annika se chinui să gândească limpede.

— Ce pot să scriu? întrebă ea din nou. Pot să public aceste informaţii?

Poliţistul păru dintr-odată extrem de obosit.

— Scrie ce vrei, spuse el şi închise.

Annika rămase cu receptorul în mână şi cu o întreagă listă de întrebări despre Ragnwald, pe care le înşirase în carnetul său de însemnări.

Abia puse receptorul jos când telefonul sună, un semnal intern care o făcu să tresară.

— Poţi să vii până la mine? spuse Anders Schyman.

Rămase pe scaun, paralizată, încercând cu disperare să revină la realitate. Îşi lăsă privirea să cuprindă dezordinea de pe masa de lucru, carnete de însemnări, creioane, ziare, foi tipărite şi alte lucruri obişnuite, creatoare de adevăr, instrumente de stabilitate. Lăsă vinovăţia s-o ajungă, să pună stăpânire pe ea; se prinse de tăblia mesei şi o strânse cu putere.

Era vina ei, Dumnezeule, ea îl convinsese pe băiat să vorbească.

Propriile ambiţii fuseseră decisive pentru soarta lui.

Îmi pare rău, şopti ea. *Te rog, iartă-mă.*

Apoi simţi o uşurare treptată, încordarea din mâini dispăru, degetele o dureau.

Trebuia să vorbească negreşit cu mama băiatului, nu acum, mai târziu.

Exista un viitor, mâine era o nouă zi, o existenţă care urma dacă ea îi permitea.

Cel care stă pe malul apei suficient de mult îşi vede cu timpul majoritatea duşmanilor plutind prin faţa sa.

Îşi trase nasul, zâmbi la amintirea proverbului chinezesc pe care Anne Snapphane obişnuia să-l citeze.

Nu mori, se gândi ea. *Doar aşa simţi*.

Îşi adună hârtiile.

Redactorul-şef stătea la fereastră cu o foaie în mână, privind în jos, spre Ambasada Rusiei. Annika aruncă o privire către masa de conferinţe şi văzu că astăzi bărbatul îşi strânsese tabelele.

— Stai jos, spuse el şi arătă către un scaun.

Annika se aşează, dar se simţea stingherită.

— Am citit materialul tău despre Ragnwald, zise Anders Schyman, şi înţeleg ce vrei să spui atunci când scrii că nu e un articol, ci o idee.

Annika se aşează picior peste picior şi-şi încrucişă braţele, dar înţelese imediat că adoptase o poziţie de apărare; se relaxă, lăsând braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Stau puţin la îndoială în privinţa articolului tău despre Benny Ekland. E speculativ într-un fel nefericit.

Ea nu-şi mai putu împiedica impulsul de a-şi încrucişa braţele pe piept.

— Cum adică?

Schyman se lăsă pe spate; cămaşa prea strâmtă i se desfăcu, lăsând la vedere pielea abdomenului.

— Cred că marşezi prea mult pe chestia asta cu terorismul, spuse el. Nu toţi infractorii sunt şi terorişti, nu orice act de violenţă este şi unul de terorism. În jurnalistică trebuie păstrate distanţa şi echilibrul, setea de senzaţional nu trebuie lăsată să influenţeze cuvintele tari. Vom avea nevoie din nou de adevăratele cuvinte care să descrie terorismul, de adevăratele întâmplări, poate chiar mai devreme decât credem...

Annika oftă, ridicând mâinile în aer.

— Te rog, spuse ea, nu-mi ţine mie predici despre etica în presă.

El strânse din maxilare atât de tare, încât venele îi ieşiră în relief pe gât.

— Nu-ţi ţin predici, vreau doar să subliniez...

Annika se aplecă în faţă, simţind cum sângele îi năvăleşte în cap.

— Am crezut că mă sprijini în activitatea mea de reporter independent, spuse ea, că ai încredere în discernământul meu.

— Annika, o fac, crede-mă, dar...

— Este ceva la mijloc, simt asta, băiatul acela a aflat ceva ce nu trebuia să afle.

— ... Dacă mă laşi să vorbesc... aş vrea să subliniez că te susţin cu toată convingerea, dar eu sunt responsabil de ceea ce se scrie în ziar, eu hotărăsc dacă-i numim pe oameni terorişti sau nu şi de aceea îţi spun care este poziţia mea, ca să nu munceşti degeaba.

Annika se opri, se ridică pe jumătate şi rămase sprijinită de biroul redactorului-şef cu gura deschisă şi roşie la faţă. În

tăcerea care urmă, gândurile începură să i se învălmăşească în cap; încerca să găsească soluţii şi explicaţii.

— Trebuie să fie Spiken, zise. A spus ceva despre călătoriile mele?

Schyman oftă şi se ridică.

— Deloc. Vreau numai să-ţi atrag atenţia că terorismul şi actele de terorism au început să-ţi răpească prea mult timp.

— În ultimul an subiectele mele au fost destul de actuale, dacă putem spune aşa.

Annika se aşează, iar redactorul-şef înconjură scaunul ei şi se îndreptă către masa de conferinţe.

— Vreau doar să reflectezi dacă nu cumva există alte motive care te fac să fii interesată în mod special de lucrurile astea.

— Ce vrei să spui?

Schyman oftă din nou şi începu să ruleze distrat hârtia cu graficele.

— Că mă identific cu teroriştii, asta vrei să spui? Crezi că faptul că eu însămi am omorât un om face ca mintea mea să inventeze ucigaşi acolo unde, de fapt, nu există? Sau te gândeşti la tunel, la explozibilul în care Atacatorul m-a învelit? Am devenit atât de ciudată încât văd câte un Atacator în fiecare tufiş? Aşa vezi tu lucrurile?

— Annika, spuse el, nu ştiu, singurul lucru pe care-l pot spune este că povestea asta e foarte ciudată, nu pot să dau drumul unui subiect despre un anume Ragnwald care poate fi mort şi îngropat sau cultivator de coacăze în Moskosel[44], sau scafandru la serviciul de urgenţă, sau mai ştiu eu ce mama naibii. Astea sunt lucruri grele, acuzaţii grave.

— Ragnwald e numele de cod, el nu e deconspirat.

— Poate că e mai cunoscut sub numele de Ragnwald decât sub adevăratul lui nume; nu putem şti, nu?

Annika nu răspunse; îşi simţi maxilarele încleştându-i-se şi îşi aţinti privirea spre zona ambasadei.

— În plus, continuă Schyman, chiar şi numai bunul-simţ arată că ideea ta de articol nu e din cale-afară de credibilă. Mediul rural suedez nu e îndeosebi cunoscut pentru producerea de teroriştiprofesionişti, nu-i aşa?

Annika îl privi consternată.

[44] Mică localitate în nordul Suediei.

— Glumeşti? pufni ea. Sau eşti numai ignorant? Scrisoarea-bombă a fost inventată de un tip din Töreboda şi a explodat în mâinile directorului Lundin în august 1904.

— Uite ce e, spuse el pe un ton împăciuitor. Ziarul merge acum al naibii de bine. Nu ne putem expune unei situaţii în care am pune în pericol credibilitatea pe care am redobândit-o în rândul cititorilor cu câteva acuze nefondate de terorism.

Annika se ridică repede, simţind că ia foc.

— Credibilitate? Crezi într-adevăr că lumea cumpără ziarul pentru tipul nostru de jurnalism serios şi pe care îl practicăm?

Annika izbucni într-un hohot forţat de râs.

— Anna Nicole Smith pe prima pagină, trei zile la rând, săptămâna trecută, spuse ea. Un tip care s-a masturbat într-un reality-show, sâmbătă. Prinţesa moştenitoare a tronului care şi-a sărutat prietenul pe obraz, duminică. Ce-i asta? Nu înţelegi ce-ai făcut cu ziarul ăsta? Acum te mai şi minţi singur?

Annika văzu că Schyman era gata să explodeze, dar se abţinea.

— Am crezut că te bucuri de succesul ziarului, spuse el.

— Să mergi numai pe cifrele de vânzări şi pe reclame, nu? Ştii cum numesc eu asta? Să mizezi pe rahat.

— Suntem la al doilea ziar. Trebuie să adoptăm în mai mare măsură ideea de tabloid decât primul. Nu vrei să-l depăşim?

— Nu cu orice preţ. Cred că e păcat că faci rabat de la calitate.

O uimea mânia lui mocnită.

— Nu-i adevărat, spuse el stăpânit. Practicăm în continuare jurnalismul de investigaţie, ştii bine asta. Cred că ar trebui să ai o perspectivă mai largă decât cea a vulgarităţilor noastre, să judeci mai drept.

— Asta nu mă împiedică să regret direcţia de dezvoltare a jurnalisticii. Graniţele dintre realitate şi ficţiune se şterg din ce în ce mai mult. Atât noi, cât şi alte tabloide scriem despre reality-show-uri ca şi cum ar fi cele mai importante lucruri care există în momentul de faţă. E inacceptabil.

— Îi uiţi pe Cain şi pe Abel, spuse Schyman şi încercă să zâmbească.

— Ce-i cu ei?

Annika îşi încrucişă braţele pe piept în aşteptare.

— Să fie văzut este cel mai important lucru pentru om, nu tu ai spus asta odată? Chiar şi la televizor? Să joci într-un reality-show care se filmează şi se publică pe net douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru înseamnă să fii văzut de Dumnezeu tot timpul.

— Cine e Dumnezeu? spuse Annika. Obiectivul camerei de filmat?

— Nţ, răspunse Schyman. Publicul. Când a avut careva dintre noi şansa să fie Dumnezeu ultima dată?

— Tu eşti Dumnezeu în fiecare zi, cel puţin peste ziarul ăsta, spuse Annika. La fel de despotic, nedrept şi fără discernământ cum adevăratul Dumnezeu a fost cu Cain şi Abel.

Acum fu rândul lui Schyman să rămână fără cuvinte. Annika auzi acuzele pe care tocmai le lansase ca un ecou în liniştea camerei şi simţi că ar fi trebuit să-şi muşte limba.

— Mă simt al dracului de înjosită că articolul meu despre uciderea jurnalistului a fost scos de pe afiş, spuse ea repede, într-o încercare de a diminua efectul cuvintelor sale.

Schyman pufni pe nas, scuturã din cap, apoi merse la fereastră.

— Jurnalistul tău nu era cunoscut, spuse. În plus, legătura cu teroriştii e extrem de vagă.

— Şi cât de cunoscută e Paula de la Pop Factory?

— Paula a câştigat locul doi astă-primăvară şi a înregistrat un disc care a fost pe locul şapte în topuri. A făcut o plângere la poliţie şi povesteşte în lacrimi, cu nume şi fotografie, spuse Anders Schyman fără să pară câtuşi de puţin jenat.

Annika făcu doi paşi către el.

— Şi de ce face asta? A ieşit din topuri. Ar trebui să ne gândim mai bine înainte de a servi intereselor unor vedete de doi bani. Pe cine acuză?

— Dacă ai face rabat de la principiile tale de a nu citi despre vedetele din reality-show-uri, ai şti, spuse el şi se întoarse.

Privirea îi trăda încercarea de a glumi.

— Mă întrebam doar dacă să divulg şi eu numele băiatului şi să-i public fotografia, spuse ea şi simţi că vocea începe să-i tremure. Mă întreb doar cât de jos am ajuns.

Chipul redactorului-şef se contractă în penumbra camerei.

— Highlander de la TV Plus şi-a făcut un obicei din a le abuza sexual pe fetele înscrise la concursurile pentru reality-show-uri,

spuse el cu voce joasă. Nu scriem despre asta, nu încă, dar lucrăm.

Îşi duse palmele la ochi.

— Ştii, Annika, spuse el, n-am putere să mă cert cu tine. N-am nevoie să-ţi dau socoteală pentru ce aleg ca fiind prioritar ca să salvez acest ziar de la faliment.

— Atunci de ce o faci?

— Ce?

Annika îşi strânse hârtiile, gata să izbucnească în plâns.

— Trebuie să lucrez acum, spuse ea, dacă nu ai nimic împotrivă. Dar înţeleg că trebuie să ai anumite priorităţi. Dacă Ozzy Osbourne mai aruncă încă un cotlet de vacă peste gardul vecinului, înţeleg că sunt terminată.

Ieşi din cameră înainte ca el să-i vadă lacrimile de furie.

•

Stăteau la televizor, fiecare cu paharul său de vin în faţă. Annika îşi ţinea privirea aţintită pe imaginea care pâlpâia, fără s-o vadă însă. Copiii dormeau, maşina de spălat vase mergea în bucătărie, aspiratorul o aştepta în hol. Se simţea sleită de puteri, se uita la un bărbat care se plimba înainte şi înapoi în holul unui hotel. Simţea o presiune insuportabilă în coşul pieptului.

Băiatul, Linus, atât de simpatic cu părul lui ciufulit, atât de sensibil şi atent. Închise ochii şi îi văzu privirea inteligentă, circumspectă. Vocea uscată a lui Schyman îi răsuna în creier, *jurnalistul tău nu era cunoscut, n-am nevoie să-ţi dau socoteală.*

Thomas începu brusc să râdă în hohote, iar Annika tresări.

— Ce e?

— Tipul e atât de hazliu.

— Cine?

Thomas o privi ca pe cineva din altă lume.

— John Cleese, desigur, spuse el şi arătă cu mâna către televizor. Fawlty Towers.

Thomas îşi întoarse privirea, se concentră din nou asupra ecranului, se aplecă în faţă şi sorbi puţin vin, savurându-l.

— În altă ordine de idei, spuse el, ai băut sticla mea de Villa Puccini?

Ea închise ochii o clipă, apoi îl privi.

— Cum adică a ta?

Thomas o privi mirat.

— Dar ce-i cu tine? Doar am întrebat dacă mi-ai băut vinul, mă gândisem să-l beau mâine.

Annika se ridică.

— Mă duc să mă culc.

— Dar ce-i acum?

Thomas îşi ridică mâinile pentru a sublinia întrebarea, dar ea îi întoarse spatele şi porni către hol.

— Annika, la naiba! Vino aici. Doar te iubesc. Stai cu mine.

Ea se opri în uşă, Thomas se ridică, veni către ea şi îi puse braţele în jurul umerilor. Annika îi simţi braţele grele îmbrăţişând-o, o mână pe fiecare sân.

— Annika, şopti Thomas, vino. Nici nu te-ai atins de vin.

Ea nu-şi putu împiedica un oftat.

— Vrei să ştii ce-am făcut astăzi la slujbă? spuse Thomas cu entuziasm şi o duse înapoi la canapea, trăgând-o lângă el.

Annika îi simţi mirosul de parfum bărbătesc.

— Ce? murmură ea, lipită de pieptul lui.

— Am vorbit despre proiectul nostru pentru tot grupul de lucru.

Annika rămase nemişcată; aştepta, crezând că avea să urmeze ceva.

— Dar tu?

— Nimic deosebit, şopti ea.

Sâmbătă, 14 noiembrie

Bărbatul mergea ezitând, cu respiraţia tăiată, de-a lungul străzii Linné, îndreptându-se către Fyrisån. Îşi ţinea mâna stângă pe abdomen, iar cu cea dreaptă îşi proteja urechea. Din când în când pe chipul lui răsărea o grimasă, nu de durere, ci din pricina amintirilor care îl copleşiseră în tren. Nu se putea apăra de ele, se revărsau asupra lui, năvălindu-i drept în inimă, ca un fluviu ieşit din matcă, şi răscoleau mâlul de mult sedimentat de pe fund. Totul se întorsese acum, imaginile şi mirosurile, şi tonurile, care nu-i făcuseră rău atâta timp cât se odihniseră nederanjate printre alte vechituri, dar acum începuseră să cânte, să predice şi să recite atât de zgomotos, încât nu-şi mai auzea propriile gânduri.

Se trezi uitându-se la fereastra de la etajul doi a căminului studenţesc Fjellstedska, în care tronau o stea de Crăciun şi o floare. Erau din nou cu el, fetele pe care le avusese în spatele acelei ferestre, cu trei decenii şi jumătate în urmă, primele lui femei, le simţi răsuflarea mirosind a bere şi roşi la gândul propriei timidităţi şi stângăcii.

Fusese atât de uimit, lumea i se înfăţişa atât de străină. Mirarea lui neprefăcută în faţa posibilităţilor şi dimensiunilor ei, dezamăgirea cruntă când îngrădirile îl loviseră ca nişte porţi de fier în faţă.

Tonurile începură să urle a pustiu, simţi curentul podelei, şobolanul care îl privea fix de pe pervazul ferestrei, îl văzu într-o altă lumină, florile de gheaţă de pe geam, ţolul de cârpă pe care îl luase cu el ca o amintire a Mamei, cel în care ea ţesuse cămaşa lui de copil şi vechiul ei jupon.

— E din Kexholm, spusese ea şi îl lăsase să pipăie materialul, atât de moale încât semăna cu mătasea, pentru că ţesăturile din Karelia erau cele mai bune din lume, şi materialul foşni sub degetele lui de copil şi el înţelese forţa uriaşă cu care îl atrăgea vechea lui ţară, ţinutul copilăriei Mamei, înţelese pierderea îngrozitoare pe care ea trebuise s-o accepte.

Respira anevoie – cum avea să reziste?

Avea o ultimă misiune. Nu dezamăgise niciodată şi nu se gândea s-o facă nici acum, când era vorba despre familia sa; era singurul lucru care-i mai rămăsese.

Întoarse spatele căminului studenţesc, păstră în minte fereastra cât putu mai mult, apoi o lăsă să dispară: n-avea să se mai întoarcă acolo niciodată.

Făcu câţiva paşi nesiguri de-a lungul străzii Svartbäck. Simţi cum bubuitul înceta, iar respiraţia îi deveni mai uşoară. Încetul cu încetul, totul se limpezi; nu avea vreo amintire despre acest loc în aglomeraţia de Crăciun care îl făcea de nerecunoscut. Trebuie să fi arătat cu totul altfel la sfârşitul anilor ’60. Îşi îndreptă puţin spatele, receptă realitatea în toată falsitatea ei şi, cu asta, se pregăti pentru o altă cacofonie: melodiile imitate din vitrinele urlătoare. Strigau pentru a atrage atenţia, femei de plastic pe jumătate goale, fără cap, jucării zgomotoase animate de baterii, *made in China,* ghirlande de becuri peste halate de casă şi cravate de mătase, unelte electrice pe care să le foloseşti şi să le încarci, iar şi iar.

Înălţă capul pentru a le evita, dar privirea i se opri în ghirlandele unui brad verde de plastic, cu lumini galben-aurii, care acoperea toată strada. O luă la dreapta, peste apă, către universitate, castelul la stânga şi, ceva mai încolo, Carolina Rediviva cu comoara sa inestimabilă, Codex Argenteus, Biblia de Argint.

Se opri, îşi trase sufletul, auzi răgetul monstrului comercial ca o cascadă la distanţă.

Gerul era cu adevărat năprasnic astăzi, nu-şi amintea să fi văzut vreodată pământul atât de îngheţat. Rămase fascinat de aerul nemişcat al Oceanului îngheţat de Nord care accentua culorile şi lumina, părea să le facă mai clare, mai desluşite. Privi către cele două turnuri ale catedralei care se ridicau, grele şi umbroase, către cerul transparent. Închise ochii, fusese demult, atât de demult, aproape că uitase cum era să inspiri adânc aerul acela de sticlă care nu exista decât la Uppsala. Simţi apoi cum sticla pune stăpânire pe el, îi transformă plămânii şi tălpile în gheaţă. Dinţii începură să-i scrâşnească într-un fel necunoscut până atunci.

Înaintă cu greu, se opri în faţa clădirii impozante din cărămidă şi piatră de calcar a universităţii, privi treptele lungi şi studie cele patru statui de deasupra intrării, reprezentând cele patru

facultăţi care existau în cadrul universităţii când aceasta fusese inaugurată: teologia, dreptul, medicina şi filosofia. Privirea i se plimbă înapoi către figura feminină cu cruce, facultatea sa.

Ai dezamăgit, se gândi el. *Trebuia să devii o operă de-o viaţă, dar nu ai fost decât o piedică.*

Urcă treptele, cu privirea aţintită pe cele trei porţi şi pe mânerele enorme de fier. Balamalele bine unse deschiseră poarta fără zgomot, surprinzător de uşor; pătrunse cu grijă în anticamera holului principal. Sala, asemenea unei catedrale, se deschise deasupra lui cu trei cupole colosale, prin care venea lumina. Paşii stârneau un ecou solemn, care pornea din mozaicul pardoselii, lovea în coloanele lucioase de granit, în stucaturi, în picturile de pe tavan, ricoşa pe trepte, până sus, în aulă, unde cuvintele înţelepte ale umanistului Thorild erau incrustate cu litere de aur: *Să gândeşti liber e important, dar să gândeşti corect e şi mai important.*

Libertatea, se gândi el, *tirania timpului nostru.* Trădarea omului Evului Mediu, cel care trăia în candoare, avea locul său în societate, invariabil şi incontestabil, o viaţă cu un conţinut determinat, care nu dădea naştere la îndoieli. Cel care punea izbăvirea sufletului mai presus de orice altceva: câştig economic, libertate personală, punerea sub semnul întrebării a structurii sociale.

Întoarse spatele sălii; cuceririle Renaşterii îl făceau să plângă de furie: perfidia Evei faţă de Adam, târfa care convinsese umanitatea, păcălind-o, să muşte dintr-un măr din pomul cunoaşterii, să-şi lase virginitatea violată. Răsăritul orbitor al zgârceniei care avea să dureze sute de ani, care otrăvise relaţiile dintre oameni cu ambiţiile de câştig şi putere, până a venit Luther, îngerul căzut, paznicul de prizonieri care a adăugat ultima verigă a lanţului la cătuşele zornăitoare care legau picioarele clasei muncitoare.

Părăsi repede aerul greu, academic, scala de culori arsă, ieşi şi o luă la dreapta. Ajunse lângă o clădire ciudată şi cunoscută, de pe strada Övre Slot, sobră şi înnegrită de vreme şi, dintr-odată, se trezi înapoi acolo, dar atunci casa era nouă, nu văzuse niciodată mai înainte o casă atât de modernă, Casa studenţilor, destinată întâlnirilor de tot felul.

Aici se simţea acasă, era căminul lui spiritual, găsise acolo acea eschivare pe care nu reuşise niciodată să o perceapă în

cortul cel mare sau în timpul vreuneia dintre acele placide slujbe religioase lestadianiste. Chiar acolo se rostogoliră peste el, pentru prima dată, cuvintele Maestrului: *Popoare ale lumii, uniţi-vă şi învingeţi-i pe agresorii americani şi pe toţi lacheii lor. Oameni din întreaga lume, fiţi viteji, îndrăzniţi să luptaţi, să înfruntaţi greutăţile şi să înaintaţi, val după val. Atunci întreaga lume va aparţine poporului. Monştrii de orice fel vor fi nimiciţi.*

Închise ochii şi imediat se făcu întuneric în jurul său şi în el, noaptea întârzia din nou, ca atunci, biciuit de vânt şi îngheţat, era o insulă pustie în noaptea oceanului, rămasă în picioare în timp ce extazul şi aplauzele se scurgeau afară prin fereastra aburită lăsată întredeschisă, în casa cea modernă. Cuvintele lui Mao deveniră flacără în noapte, citate de voci tremurătoare de tineri şi primite cu euforie, fără îndoială: *Poporul chinez şi cel japonez trebuie să se unească, popoarele mai multor ţări ale Asiei trebuie să se unească, toate popoarele şi naţiunile asuprite din lume trebuie să se unească, toate ţările iubitoare de pace trebuie să se unească, toate ţările şi indivizii aserviţi agresiunii imperialiste, controlului, intervenţiei şi tiraniei Statelor Unite ale Americii trebuie să se unească şi să creeze un front larg împotriva imperialismului american, pentru a le dejuca planurile de agresiune şi război şi pentru a apăra pacea lumii.*

Şi după aceea au ieşit, transpiraţi, entuziasmaţi, fericiţi, satisfăcuţi, iar el s-a apropiat de ei, iar ei l-au văzut, oamenii l-au văzut, l-au întrebat dacă era un revoluţionar adevărat şi el le-a răspuns da, oameni ai lumii, uniţi-vă şi învingeţi-i pe agresorii americani şi pe toţi lacheii lor. Şi ei l-au bătut pe umăr şi i-au spus mâine, tovarăşe, Laboremus[45], la ora şapte, şi el a dat din cap şi a rămas singur acolo cu o nouă însufleţire în inimă. Pista vieţii se lumină sub el şi ştiu că venise timpul să aterizeze.

Oftă, deschise ochii. Se întunecase, era obosit. Nu mai era mult până îşi putea lua din nou medicamentul. Motelul la care trăsese era destul de departe, trebuia să caute staţia de autobuz. Camere anonime în complexuri mari, niciodată taxi.

Se întoarse la gară, cu o mână pe abdomen şi cealaltă atârnând în aer, pe lângă corp.

Ştia că era un bărbat invizibil.

[45] Asociaţia studenţească social-democrată din Uppsala.

Luni, 16 noiembrie

Norii se adunaseră peste noapte. Annika ieşi pe poartă, ţinându-i pe cei doi copii de mână. Se zgribuli sub cerul plumburiu care coborâse până deasupra acoperişurilor. Simţi un fior rece şi-şi strânse haina în jurul corpului.

— Trebuie să mergem pe jos, mamă? N-am putea lua autobuzul? Cu tata mergem întotdeauna cu autobuzul.

Luară autobuzul 40 din strada Scheele şi merseră două staţii până în strada Fleming. Copiii rămaseră la grădiniţă, de data asta fără proteste, iar Annika ieşi înapoi în stradă, cu sufletul greu şi creierul golit de orice gând. Se gândise să facă o plimbare pe jos până la ziar, dar simţea că se sufocă, nu avea putere să înoate prin zloata deprimantă până la Marieberg. Aşa că se urcă în numărul unu, unul dintre acele autobuze noi şi lungi care, de fapt, fuseseră o alegere proastă, deoarece traficul oraşului se mişca atât de încet, încât ajungeai mai repede pe jos, dar găsi un loc în spate, la fereastra pe care şiroia apa cenuşie a ploii, şi se lăsă dusă încet.

Îşi luă, ca de obicei, două pahare cu cafea. Închise uşa, trase perdelele şi descoperi că automatul era stricat, iar cafeaua călâie. Gustul amar care îi rămase pe buze îi înfierbântă obrajii. Nu avu putere să se întoarcă şi să arunce cafeaua, aşa că o lăsă să stea într-un colţ, pe masa de lucru.

Fără să se gândească prea mult, scrise un articol simplu şi direct despre explozia de la F 21, despre informaţiile mai vechi, despre cele noi ale poliţiei, privitoare la atentatorul bănuit, eventualul terorist, cunoscut sub numele de Ragnwald, şi despre micul său tovarăş. Articolul era subţirel, nu avea ce să facă. Schyman voia informaţii grele, nu o descriere poetică a unor vremuri dispărute şi a unui bărbat probabil dispărut şi el.

Cu picioare de plumb, se ridică pentru a-şi face rost de o cafea care să poată fi băută. Telefonul sună şi ecranul îi arătă că era Thomas. Rămase în picioare, ezitând.

— Diseară întârzii, spuse el, cuvintele bine-cunoscute ştia că vor veni, dar de data aceasta erau forţate, nu la fel de nonşalante ca altă dată.

— De ce? întrebă ea şi privi prin cameră fără a vedea.

— Grupul de lucru trebuie să se întrunească, spuse Thomas, urmând aceleaşi căi bătătorite. Ştiu că e rândul meu să iau copiii, dar ai putea tu...

Annika se aşeză, îşi puse picioarele pe birou, privi podeaua ternă a redacţiei şi se gândi la ziua nesfârşită.

— Da, spuse ea, nu-i nicio problemă. S-a întâmplat ceva?

— Nu, deloc, de ce crezi asta?

Annika ascultă tăcerea care urmă acestor cuvinte.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, spuse ea cu voce joasă.

Când Thomas începu să vorbească din nou, glasul lui sună chinuit.

— M-a sunat o femeie acum o oră, spuse el. Ea şi bărbatul ei au completat ancheta mea astă-primăvară. Sunt amândoi activi în conducerea comunei, din partea partidului de centru, şi acum bărbatul ei a murit. De atunci stau la telefon, încerc să-i adun pe toţi...

Annika asculta tăcută; îi auzea respiraţia precipitată, care pulsa în receptor.

— De ce te-a sunat să-ţi spună asta?

— Proiectul, spuse el. Au păstrat documentele despre ameninţările asupra politicienilor, pe care le-am trimis. Aveau numele meu de expeditor. E încredinţată că bărbatul ei a fost omorât.

Annika îşi lăsă picioarele pe podea.

— De ce crede asta?

Thomas oftă greu.

— Annika, spuse el, nu ştiu dacă mai rezist.

— Povesteşte numai ce s-a întâmplat, spuse ea, cu tonul pe care îl folosea când copiii deveneau isterici.

Thomas îşi căută cuvintele, ezită.

— Nu ştiu dacă pot, spuse el.

— Dacă s-a întâmplat ceva, voi afla oricum.

Un nou oftat.

— OK. Bărbatul era împuşcat în cap cu propria armă de apărare şi zăcea în fotoliu. Tocmai asta e ciudat, spune nevasta, pentru că era fotoliul ei. El nu se aşeza niciodată acolo. Dacă ar fi avut de gând să se împuşte, s-ar fi aşezat în propriul fotoliu.

Annika îşi roti privirea, căutând un creion.

— Unde locuieşte?

— Crezi că ar fi putut fi omorât? Ce crezi că se va întâmpla cu proiectul nostru? Îl vor anula? Vor considera că, într-un fel oarecare, am contribuit la...

— Unde locuieşte femeia?

El tăcu, apoi Annika auzi o exclamaţie iritată de mirare.

— De ce?

Annika începu să roadă capătul creionului.

— Sună cam copilăreşte, spuse ea. Un tip e mort şi tu te nelinişteşti pentru slujba ta.

Replica lui veni repede şi tăioasă:

— Dar tu? Nu faci decât să te plângi de şefii neînţelegători şi de colegii arţăgoşi.

Creionul rămase nemişcat. Annika îl puse pe birou, simţind un ţiuit uşor în urechea stângă. Crezu că el închisese telefonul, când îi auzi din nou vocea.

— Lângă Östhammar, spuse el, într-un sat în nordul Upplandului. Sunt fermieri. Nu ştiu cât întârzii, depinde cum ne împărţim sarcinile şi, desigur, de concluziile la care va ajunge poliţia.

Ea îi ignoră ofensa.

— Ai vorbit cu anchetatorii?

— La început, au considerat că e vorba despre o sinucidere, dar după declaraţiile soţiei, vor cerceta cazul mai îndeaproape.

Annika îşi puse din nou picioarele pe birou.

— Chiar dacă a fost omorât, spuse ea, asta nu înseamnă că a fost împuşcat pentru că era politician, dacă înţelegi ce vreau să spun. Poate să fi avut datorii, probleme de abuz, copii obraznici, vecini nebuni sau orice altceva.

— Ştiu, spuse Thomas scurt. Nu mă aştepta.

— În altă ordine de idei, spuse Annika privind către perdele, cum o cheamă?

— Pe cine?

— Pe femeie, bineînţeles, cea care te-a sunat.

— Nu vreau să te amesteci în asta.

Rămaseră tăcuţi un lung răstimp. Ea capitulă.

— Slujba ta nu e în pericol, zise. Dimpotrivă. Dacă bărbatul a fost omorât, proiectul vostru devine şi mai important. Dacă ar trebui să răspundă cineva, aceia sunt politicienii. Ar fi trebuit să vă angajeze mult mai devreme. Să sperăm că veţi putea împiedica o nouă întâmplare tragică.

— Crezi?

— Nu sunteţi băieţii cei răi de data asta, crede-mă. Deşi poate că ar fi bine ca eu să fiu cea care scrie articolul.

Thomas rămase tăcut câteva secunde; Annika îi auzea respiraţia.

— Gunnel Sandström, spuse el apoi. Pe soţ îl chema Kurt.

•

Thomas încheie convorbirea cu fruntea transpirată. Fusese pe punctul de a se trăda.

Când Annika întrebase cum „o” chema, îi veni în minte Sophia Grenborg, părul ei strălucitor, zgomotul tocurilor ei, parfumul ei răspândit în cameră.

Era cât pe-aci, se gândi el confuz, fără să înţeleagă ce era cât pe-aci, ştia doar că ceva se întâmplase, un proces – pe care nu ştia dacă îl putea controla – începuse şi totuşi nu-l dorea sfârşit.

Sophia Grenborg, cu apartament în Östermalm, în clădirea deţinută de familia sa.

Mamei lui i-ar fi plăcut, îi trecu prin cap. Amintea puţin de Eleonor. Nu la înfăţişare, Eleonor era înaltă şi viguroasă. Sophia era mică şi graţioasă. Altceva aveau în comun. O atitudine, o seriozitate, ceva profund atractiv, ceva ce Annika nu avea.

O persoană care se simte în largul ei în camere luxoase, aşa o descrisese Annika pe Eleonor o dată la telefon şi nu era prea departe de adevăr. Eleonor şi Sophia se aflau în mediul lor natural pe coridoarele populate de funcţionari înalţi şi în sălile de şedinţă, în saloanele rafinat amenajate şi în barurile hotelurilor internaţionale. Annika devenea stângace în asemenea locuri, hainele parcă nu mai cădeau bine pe ea şi arăta de parcă voia să-şi iasă din piele. Când călătoreau, nu voia decât să stea de vorbă cu localnicii şi să mănânce la restaurante de cartier, nu era interesată de clădirile cu valoare culturală sau de piscinele hotelurilor private.

Tuşi de două ori pentru a-şi drege glasul, apoi luă receptorul şi formă numărul direct al Sophiei de la Consiliul Comunal.

— S-a aranjat, spuse el. Vin şi eu la clubul de jazz după şedinţă.

•

Annika primi de la ziar o maşină dotată cu cauciucuri de iarnă pentru că ar fi putut fi polei pe drumurile secundare din

Norduppland. Radioul era fixat pe unul dintre posturile comerciale şi îl lăsă acolo.

În sfertul de oră următor se târî cei şapte sute de metri pe aglomerata şosea Essinge, opri iritată muzica şi căută P2. Ştirilor în sârbo-croată le luau locul cele în arabă şi îşi imagină că urmau cele în somaleză. Ascultă melodiile străine, atentă la cuvinte pe care le-ar fi putut recunoaşte, şi se gândi la un loc, o ţară, un preşedinte.

După berăria Järva traficul se decongestionă, şi când Annika trecu de ieşirea către Arlanda[46], se rări considerabil. Apăsă pe acceleraţie şi continuă către Uppsala, apoi o luă la dreapta către Östhammar.

În jurul său se întindeau câmpiile Roslagenului, pământuri întunecate, îngheţate în rândurile simetrice lăsate de plug, insule de aşezări omeneşti cu case roşii şi grajduri văruite în alb. Locuri despre care nici măcar nu bănuise că existau se perindau prin faţa maşinii, apărând ca din pământ şi rămânând cu repeziciune în urmă, localităţi cu şcoli şi magazine, şi policlinici, în care oamenii îşi trăiau viaţa fără ca ea să-i ştie, chioşcuri cu perdele cu modele abstracte de la IKEA şi ghirlande rămase de la Crăciun. Lumina cenuşie estompa contururile clare ale împrejurimilor. Porni ştergătoarele.

Drumul devenea tot mai îngust şi mai cotit pe măsură ce se apropia de nord. Ajunse în spatele unui autobuz local care mergea cu şaizeci pe oră şi trebui să stea în spatele lui vreo zece kilometri înainte de a-l putea depăşi. Se hotărî să nu se mai streseze. Unul dintre scopurile acestei călătorii fusese să iasă din mediul redacţiei. Profită de viteza mică şi începu să caute în geantă descrierea drumului, pe care o primise de la Gunnel Sandström.

Sensul giratoriu, direcţia Gävle, şapte kilometri spre nord, apoi o fermă cu o casă mare roşie pe partea dreaptă a drumului, cu o rulotă şi o verandă cu flori. Mai clar nu se putea, totuşi era cât pe-aci să treacă mai departe şi fu nevoită să frâneze brusc. Se opri în spatele rulotei, lăsă motorul să meargă în ralanti câteva clipe, în timp ce studia ferma.

O casă mare la dreapta, îmbrăcată în lemn, pervazurile ferestrelor aveau nevoie de un strat proaspăt de vopsea. O verandă destul de nouă, o lampă micuţă cu abajur de porţelan şi

[46] Aeroportul principal al Stockholmului.

patru glastre mici cu violete de Parma în fereastra de la bucătărie. La stânga, magazii şi grajduri cu silozuri, staule pentru animale, furci pentru întorsul fânului şi câteva maşini agricole care păreau defecte.

O fermă adevărată, se gândi ea, *îngrijită bine, dar nu ostentativ.*

Opri motorul, văzând umbra femeii mişcându-se în bucătărie.

— Intră, o întâmpină Gunnel Sandström cu voce subţire, ochi umflaţi şi jachetă roşie cu cordon.

— Condoleanţe, spuse Annika şi i se păru imediat că vocea sa sunase stângaci, dar femeia îşi coborî umerii, cuvântul avusese totuşi efect.

— Scoate-ţi haina. Pot să-ţi ofer o ceaşcă de cafea?

Annika simţea încă gustul acid al cafelei reci din automatul redacţiei, dar acceptă. Îşi atârnă haina în cuier şi îşi scoase pantofii; simţea că femeia acţiona în virtutea unor reflexe condiţionate, a unui comportament învăţat de decenii. În această casă vizitatorii erau invitaţi la cafea, indiferent de motivul vizitei lor. Gunnel se îndreptă către aragaz şi puse ochiul cu încălzire rapidă pe poziţia maximă, turnă patru ceşti de apă în cană, luă patru măsuri de cafea măcinată pentru filtru din cutia cu verde şi roz de lângă raftul cu condimente, puse mâna dreaptă pe mâner, pregătită să tragă cana când primele clocote aveau să înceapă.

Annika se aşeză la masa din bucătărie cu sacoşa lângă ea; studie pe furiş mişcările mecanice ale lui Gunnel, încercând să ghicească starea mentală a femeii. Inspiră mirosul de cafea, gunoi de grajd şi ceva care ar fi putut fi mucegai. Îşi odihni privirea pe şemineu, pe dulăpioarele din lemn lăcuit, pe grinzile din tavan, pe podeaua acoperită cu linoleum verde.

— Nu citesc *Kvällspressen* chiar aşa de des, spuse Gunnel Sandström când cafeaua dădu în clocot şi ea turnă în ceşti, ridicând şi coborând cana de mai multe ori. E plin de-atâtea fleacuri în ultimul timp. Nimic despre oameni şi viaţa lor. Nimic care înseamnă ceva pentru noi, cei care locuim aici.

Puse cana pe masă, se aşeză, cu umerii coborâţi.

— Thomas, soţul meu, spuse Annika, mi-a povestit că atât tu, cât şi Kurt v-aţi implicat politic pe plan local.

Gunnel Sandström se uită pe fereastră. Annika îi urmări privirea şi văzu un stativ cu mâncare pentru păsările în jurul căruia se agitau aripi de toate culorile şi mărimile.

— Kurt era în comitetul de conducere, spuse ea, iar eu sunt preşedinta asociaţiei de femei şi membru într-un partid.

— Ce partid? întrebă Annika.

Femeia o privi miratã.

— De centru, bineînţeles. Luptăm pentru zona rurală. Kurt a fost întotdeauna interesat de politică, aşa ne-am întâlnit.

Annika zâmbi, dădu din cap şi se ridică.

— Să aduc ceştile? întrebă ea şi se îndreptă către chiuvetă.

Gunnel Sandström sări în picioare.

— Ah, iartă-mă, ce neatentă sunt! Aşază-te, draga mea.

Femeia se duse şi se întoarse de câteva ori, aducând ceştile, o tavă, linguriţe, zahăr, lapte şi prăjituri cu scorţişoară pe jumătate îngheţate, cu migdale deasupra.

— Cum v-aţi întâlnit? La asociaţia de tineret a Centrului? întrebă Annika în timp ce Gunnel Sandström se aşează.

— Nu, nu, spuse femeia. Kurt a fost radical în tinereţea lui, mulţi au fost, din generaţia noastră. El a venit încoace pe la începutul anilor ’70. Ne-am văzut pentru prima oară la o întrunire a proprietarilor de terenuri. Kurt considera că sistemul de taxe ar trebui să fie mai corect. Asta a produs aproape o revoluţie în sat.

Annika luă din geantă carnetul de însemnări şi creionul şi scrise „întrunirea proprietarilor”.

— Deci, el nu era de pe-aici?

— Era din Nyland, lângă Kramfors. A studiat biologia la Uppsala şi după examen şi-a însoţit câţiva colegi de facultate până aici, pentru a pune bazele unei agriculturi fără otrăvuri. Da, nu se numea ecologică pe vremea aia...

Privirea femeii se îndreptă din nou către păsările, cufundându-se în trecut. Annika aşteptă.

— N-a mers chiar atât de bine, continuă ea după câteva clipe. Membrii colectivului au început să nu se mai înţeleagă între ei. Kurt voia să cumpere un siloz şi un tractor, ceilalţi voiau un cal şi să înveţe să înalţe căpiţe de fân. Pe atunci ne întâlneam deja şi Kurt a început să lucreze aici, la fermă.

— Erai foarte tânără, aşa-i? spuse Annika.

Femeia o privi.

— Asta e casa părinţilor mei, zise ea. Eu şi Kurt am preluat-o când ne-am căsătorit, în vara anului ’75. Mama încă trăieşte, e într-un azil de bătrâni la Östhammar.

Annika dădu din cap, devenind dintr-odată conştientă de ticăitul monoton al ceasului din bucătărie, răsunând între aceiaşi pereţi, generaţie după generaţie. Într-o secundă ameţitoare putu auzi toate secundele bubuind simultan prin timp, un vârtej care lăsa să se întrezărească un fragment de veşnicie.

— Să te simţi acasă, se auzi Annika spunând. Ce bine trebuie să fie să te simţi acasă în felul ăsta.

— Kurt se simţea acasă aici, zise Gunnel Sandström. Iubea viaţa. Nu exista niciun gând de sinucidere în capul lui, sunt sigură de asta.

O privi pe Annika şi ochii i se însufleţiră, se transformară în două focuri albastre. Annika ghici îndârjirea femeii, ştiu imediat şi fără rezerve că avusese dreptate.

— Unde a murit?

— În salon, spuse ea şi se ridică, îndreptându-se către uşa dublă de lângă şemineu.

Annika intră în camera mare. Era mai răcoare decât în bucătărie, un aer închis şi umed, mochetă aspră verde-bleu, un fotoliu maro de piele sub o lampă de citit, cu o măsuţă alături.

Gunnel Sandström arătă; degetele îi tremurau.

— Acolo stătea Kurt, spuse ea, întotdeauna. Scaunul meu stătea în partea cealaltă a măsuţei. Întotdeauna după cină, ne aşezam acolo şi citeam ce se adunase peste zi, ziare locale, reviste şi hârtii ale fermei. Făceam totul aici, în fotoliile noastre.

— Unde e fotoliul tău acum? întrebă Annika, deşi bănuia răspunsul.

Femeia se întoarse către ea şi ochii i se umplură de lacrimi.

— L-au luat cu ei, spuse ea încet. Poliţia, pentru cercetări. Stătea în el când a murit şi arma atârna în mâna lui dreaptă.

— Tu l-ai găsit?

Femeia îşi aţinti privirea în gol, în locul unde se aflase fotoliul său, apoi dădu aprobator din cap.

— Am fost la bazarul de toamnă al cercetaşilor sâmbătă după-amiază, spuse ea, cu privirea încă fixată pe urma pătrată de pe mochetă. Fiica noastră e conducătoarea grupei mici, am rămas s-o ajut să strângă după aceea. Când am venit acasă... stătea acolo... în fotoliul meu.

Femeia se întoarse şi lacrimile începură să-i curgă. Se îndreptă cu paşi nesiguri către masa din bucătărie. Annika o urmă, cântărind impulsul de a o lua de după umeri, dar renunţă.

— Unde a nimerit glonţul? întrebă Annika încet şi se aşeză alături.

— În ochi, şopti Gunnel Sandström şi vocea îi răsună slab între pereţi.

Ceasul ticăia, lacrimi tăcute curgeau pe obrajii femeii. Deodată, ceva se întâmplă cu temperatura din bucătărie. Annika simţi prezenţa în cameră a bărbatului mort, se afla acolo ca o suflare rece ca gheaţa, un ton slab al corului îngerilor care se înghesuia să-şi facă loc în conştiinţa ei.

Femeia stătea complet nemişcată, dar îşi aţinti privirea spre Annika.

— Dacă vrei să te împuşti, respiră ea încet, de ce să tragi în ochi? De ce să te uiţi în ţeava puştii când apeşi pe trăgaci, ce speri să vezi?

Închise ochii.

— Ceva nu se potriveşte, spuse ea mai tare, cu ochii în continuare închişi. N-ar fi făcut asta niciodată şi, în mod clar, nu în fotoliul meu. N-a stat niciodată-n el. E un semn pentru mine că altcineva l-a silit s-o facă. A fost ceva legat de discuţia de la telefon.

Deschise ochii, iar Annika văzu cum pupilele i se dilată, pentru ca apoi să se micşoreze brusc.

— A sunat vineri-seară, spuse ea. Târziu, după nouă şi jumătate. Ne uitaserăm la Aktuellt[47] şi ne pregăteam de culcare; obişnuim să ne trezim cu noaptea-n cap, odată cu vacile, dar Kurt a ieşit, nu mi-a spus cine a sunat, ci s-a îmbrăcat şi a ieşit şi a rămas acolo destul de mult. Am stat trează şi l-am aşteptat, dar nu s-a întors decât pe la unsprezece şi l-am întrebat, bineînţeles, unde a fost şi cu cine s-a întâlnit, dar el a spus mai târziu, vorbim mâine despre asta, pentru că acum sunt obosit, dar a intervenit altceva, n-am mai apucat să vorbim, eu a trebuit să plec la cercetaşi şi când m-am întors acasă...

Se prăbuşi în scaun şi îşi puse palmele peste faţă. Annika nu mai ezită şi îşi aşeză braţul pe umerii femeii.

— Ai povestit asta poliţiei?

[47] Program de ştiri la televiziunea suedeză.

Femeia se linişti imediat; apoi se întinse după un şerveţel şi îşi şterse nasul. Annika îi dădu drumul.

— Nu ştiu dacă le-a păsat de asta, spuse ea, dar, în orice caz, au notat. Sâmbătă eram atât de disperată, încât n-am putut spune nimic, dar ieri i-am sunat şi-atunci au venit şi au luat fotoliul, au luat amprente de pe uşi şi mobilă.

— Şi arma?

— Au luat-o sâmbătă, au spus că aşa sunt regulile.

— Kurt făcea parte din serviciul de apărare civilă?

Gunnel Sandström dădu din cap.

— În toţi anii, spuse ea. Făcuse şcoala de ofiţeri din Vällinge.

— Unde păstra arma?

— În dulapul de arme. Kurt era foarte atent să închidă întotdeauna dulapul. Nici măcar eu nu ştiu unde păstra cheia.

— Deci trebuie s-o fi luat singur?

O nouă mişcare a capului.

— V-a ameninţat vreodată cineva?

Femeia scutură din cap, iar umerii îi căzură şi mai mult.

— Nicio altă convorbire telefonică ciudată, în afară de cea de vineri?

Femeia rămase nemişcată, cu capul aplecat într-o parte.

— A venit ceva ciudat cu poşta de astăzi, spuse ea. Ceva fără cap şi fără coadă. Am aruncat-o la gunoi.

— O scrisoare? Astăzi? De la cine?

— Nu ştiu, nu scria.

— Ai aruncat gunoiul?

Gunnel Sandström reflectă câteva secunde.

— Nu cred, spuse ea, se ridică şi se îndreptă către dulapul de sub chiuvetă, scoase coşul de gunoi, scotoci printre bucăţi de pâine şi coji de cartofi.

Se uită la Annika.

— Nu-i aici, spuse ea, cred că totuşi am aruncat-o.

— Poate ai pus-o în altă parte? întrebă Annika.

Femeia împinse coşul de gunoi înapoi la locul lui.

— De ce crezi că era importantă? întrebă ea.

— Nu ştiu dacă era importantă, zise Annika. Ce scria?

— Ceva despre mişcarea ţăranilor, nu ştiu. Am crezut că era de la Federaţia Fermierilor Suedezi.

— Un fel de reclamă?

— Nu, deloc. Era scrisă de mână.

— Gândeşte-te bine. Nu puteai s-o pui în altă parte?

— În şemineu, în cazul ăsta, spuse ea şi arătă într-acolo.

Din doi paşi, Annika fu lângă şemineu, văzu câteva hârtii mototolite, luă un vătrai şi răscoli printre ele. Femeia se apropie şi întinse mâna către şemineu.

— Da, aici s-ar putea să fie, aici arunc uneori hârtii. Sunt bune de aprins focul.

— Aşteaptă, spuse Annika. Ai nişte mănuşi?

Gunnel Sandström se opri, o privi mirată, apoi dispăru în hol. Annika se aplecă şi cercetă ghemotoacele. Trei erau din hârtie lucioasă de reclame, una verde cu text negru, şi a cincea o foaie liniată dintr-un caiet.

— Ia-o pe-asta, zise ea când femeia se întoarse cu o pereche de mănuşi şi i-o arătă pe cea liniată.

Gunnel Sandström se aplecă în faţă şi luă hârtia cu un icnet. Apoi se ridică şi o desfăcu.

— Da, spuse ea. Asta e.

Annika veni lângă ea şi începură să citească împreună conţinutul scrisorii.

— *Avântul actual al mişcării ţărăneşti este un eveniment important*, citi Gunnel pe un ton de îndoială. *Nu peste mult timp, mai multe sute de milioane de ţărani din centrul Chinei, din provinciile de nord şi de sud se vor ridica precum o furtună de neoprit, ca un uragan, o forţă atât de rapidă şi de violentă încât nicio altă forţă nu va putea s-o oprească, oricât de puternică ar fi.*

Lăsă scrisoarea jos.

— Ce înseamnă asta?

Annika scutură din cap.

— Nu ştiu, spuse ea. Ai plicul?

— Ar trebui să fie tot în şemineu, în cazul ăsta.

Îl găsiră sub reclame, un plic simplu din Suedia, cu un timbru înfăţişând un jucător de hochei, adresat familiei Sandström, cu ştampila poştei din Uppsala, expediat în ziua antecedenţă.

— Poţi să pui hârtia pe masă, s-o copiez?

O expresie speriată apăru în ochii lui Gunnel.

— De ce? Crezi că-i ceva periculos?

Annika o privi pe femeie, şuviţele ei de păr alb şi jacheta împletită, obrajii moi şi spatele îndoit şi un val de simpatie care îi tăie respiraţia o copleşiră.

— Nu, spuse ea şi încercă să zâmbească. Nu cred. Dar ar fi bine să povesteşti poliţiei despre scrisoare.

Annika începu să copieze scrisoarea pe masa din bucătărie. Literele erau regulate şi rotunde, cuvintele ordonate simetric pe pagină, tot al doilea rând lăsat liber, pentru a se putea citi mai bine. Remarcă marginea neregulată care arăta că hârtia fusese ruptă dintr-un caiet dictando, se gândi s-o pipăie într-un colţ pentru a-i vedea calitatea, dar se hotărî să renunţe.

— Vrei să scrii în ziar despre Kurt? întrebă Gunnel Sandström după ce se ridică şi împinse scaunul sub masă.

— Nu ştiu, spuse Annika, poate. Dacă o voi face, te voi suna şi-ţi voi spune.

Luă mâna femeii.

— Ai pe cineva care să aibă grijă de tine acum? întrebă ea.

Gunnel dădu din cap.

— Avem un fiu şi două fiice, vin încoace după-amiază cu familiile lor.

Annika simţi cum camera începe din nou să se rotească, era ceva acolo, un lucru care aparţinuse acelei familii de generaţii, dragostea care locuia aici de secole.

Poate că omul n-ar trebui să-şi părăsească rădăcinile, se gândi ea. *Aspiraţia noastră de progres distruge, poate, acea forţă a naturii care ne-a creat ca fiinţe iubitoare.*

— Va fi bine, spuse ea şi se miră singură de convingerea cu care o spusese.

Gunnel Sandström o privi cu nişte ochi din care Annika ştia că ceva se pierduse pentru totdeauna.

— Trebuie să ni se facă dreptate, de asemenea, spuse ea.

Apoi se întoarse brusc, ieşi în hol şi urcă o scară care scârţâia, la etaj.

Annika îşi puse repede haina, ezită la piciorul scării.

— Mulţumesc, atunci, strigă ea.

Nu primi niciun răspuns.

•

Berit Hamrin o întâlni pe Annika lângă ghereta pazniculuі, aproape de lift.

— Mergi să mănânci? întrebă ea.

Annika puse cheile de la maşină pe tejghea şi se uită la ceas.

— Nu astăzi, spuse ea. Trebuie să mă uit peste o grămadă de hârtii şi apoi să-i iau pe copii. Eşti moartă de foame sau ai timp să te uiţi la ceva?

Berit făcu un gest teatral.

— Gata să leşin. Ce?

Vino cu mine, spuse Annika şi o porni către biroul ei, fără să-i mai pese de eventuala cascadă de întrebări.

Aruncă haina de pe ea şi răsturnă conţinutul sacoşei pe masă. Găsi carnetul, răsfoi până la ultima pagină, dădu ocol mesei şi deschise al doilea sertar, scoţând un alt carnet.

— Citeşte asta, îi spuse ea lui Berit şi îi puse în faţă două pagini de mâzgălituri.

Colega ei luă primul carnet şi citi rândul de deasupra.

— *Avântul actual al mişcării ţărăneşti este un eveniment important,* spuse ea cu voce tare şi lăsă caietul jos. Dar e un text clasic.

— În ce fel? spuse Annika, încordată ca un arc.

Privind-o pe Annika, Berit începu să declame, fără să se mai uite în carnet:

— *Nu peste mult timp, mai multe sute de milioane de ţărani din partea de mijloc a Chinei, din provinciile de nord şi de sud se vor ridica întocmai ca o furtună de neoprit, ca un uragan, o forţă atât de rapidă şi de violentă, încât nicio altă forţă nu va putea s-o oprească, oricât de puternică ar fi.*

Annika rămase cu gura căscată, fără să poată scoate o vorbă.

— Raportul unei anchete despre mişcarea ţăranilor din Hunan, spuse Berit. A fost scris în 1949, dacă-mi amintesc bine. Unul dintre citatele clasice ale lui Mao Tse-Tung. Toţi îl ştiau pe de rost.

Annika scotoci într-un sertar, scoase două carnete diferite, le răsfoi, găsi în cele din urmă ce căuta.

— Şi asta?

Îi dădu lui Berit carnetul în care scrisese la Luleå.

— *Nu există construcţie fără distrugere*, citi Berit. *Distrugere presupune critică şi supunere, presupune revoluţie. Include reflectare asupra lucrurilor, ceea ce înseamnă construcţie. Dacă dărâmi mai întâi, poţi construi de-a lungul acestui proces.*

— Şi? spuse Annika.

— Un alt citat din Mao. De ce le-ai scris?

Annika simţi nevoia de a se aşeza.

— Sunt nişte scrisori, zise ea. Scrisori anonime către persoane ucise. Cea cu distrugerea i-a venit lui Benny Ekland la serviciu, la două zile după moartea lui, iar cea cu mişcarea ţărănească a fost expediată către un politician local din Östhammar, la o zi după ce a fost găsit mort.

Berit se aşează pe birou, palidă la faţă.

— Ce naiba...?

Annika scuturã din cap şi îşi duse mâna la frunte.

— Trebuie să vorbesc cu mama lui Linus Gustafsson.

Telefonul răsună într-un spaţiu îngheţat, la o mie de kilometri depărtare. Transpiraţia mâinilor deveni şi mai abundentă când îşi lipi receptorul de ureche.

— Vrei să ies? întrebă Berit prin semne.

Annika scuturã din cap şi închise ochii.

Cineva ridică receptorul, iar vocea care răspunse era confuză.

— Numele meu e Annika Bengtzon şi sun de la *Kvällspressen,* spuse Annika pe tonul limpede pe care şi-l exersase în toţi acei ani în care lucrase nopţile ca editor de text, când, de cele mai multe ori, vorbea cu oameni tocmai treziţi din somn.

— Cine? întrebă femeia de la celălalt capăt al firului.

— Eu sunt cea care a scris în ziar despre Linus, spuse Annika şi simţi cum lacrimile erau gata să ţâşnească. Am vrut doar să sun şi să spun cât sunt de mâhnită.

În aceeaşi secundă îl văzu pe băiat în faţa ochilor, părul ciufulit, ochii cercetători, gesturile reţinute, vocea în schimbare, şi nu-şi putu împiedica un suspin.

— Iartă-mă, spuse ea, eu...

Îşi puse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi plânsul. Se ruşină în faţa lui Berit care se aşezase în unul dintre scaunele pentru vizitatori.

— Nu-i vina ta, spuse femeia, cu vocea răguşită.

— Eşti mama lui?

— Eu sunt Viveka.

Accent pe *e.*

— Mă simt atât de vinovată, spuse Annika, descoperind că discuţia luase altă turnură decât cea la care se gândise. N-ar fi trebuit să scriu despre Linus. Poate că astăzi ar fi trăit.

— Nu putem şti, zise femeia pe un ton sec. Dar eu cred că a fost bine că l-ai făcut să vorbească. Nu înţelegeam ce se

întâmplă cu el. Era complet schimbat şi refuza să-mi spună ceva.

— Da, spuse Annika, dar gândeşte-te, dacă...

Femeia o întrerupse brusc.

— Crezi în Dumnezeu, Annika Bengtzon?

Annika aşteptă până accesul de plâns se potoli.

— Nu direct, reuşi ea să spună.

— Dar eu cred, zise femeia încet şi cu o convingere forţată în glas. Asta m-a ajutat în toate încercările prin care am trecut în viaţă. Domnul l-a chemat pe Linus la El, nu înţeleg de ce, dar accept.

Durerea se aşternu ca un vânt îngheţat peste legătura telefonică cu Luleå, o făcu pe Annika să tremure, un spaţiu gol, ceva înspăimântător, negru ca smoala, se întinse după ea, înfrângerea pustiitoare a omului, când dragostea lui Dumnezeu ar putea fi flacăra care împiedică ultima prefacere în gheaţă.

— Bunica mea a murit, spuse Annika. Sunt şapte ani de atunci. Mă gândesc la ea în fiecare zi. Nici măcar nu pot bănui ce simţi tu.

— Trebuie să-mi continui pribegia pe pământ fără Linus, spuse mama, chiar dacă astăzi nu ştiu cum voi fi în stare. Dar mă simt la adăpost în credinţa mea că Tatăl face tot ce poate pentru mine, că îşi ţine mâna deasupra mea.

Femeia tăcu şi Annika îşi dădu seama că plângea. Aşteptă; nu ştia dacă să încheie convorbirea sau nu.

— La vremea potrivită voi înţelege de ce, continuă femeia brusc, cu voce clară şi hotărâtă, şi îl voi întâlni pe Linus din nou. În casa Tatălui Nostru Ceresc. Ştiu că e aşa. Asta mă face să pot trăi.

— Aş vrea să-l am şi eu pe acest Dumnezeu, spuse Annika.

— El este acolo şi pentru tine, zise femeia. El este acolo, doar să vrei să ţi-l aduci aproape.

Tăcerea care urmă ar fi putut fi apăsătoare, dar, spre uimirea sa, Annika simţi că era caldă.

— Mai vreau să te întreb şi altceva, spuse ea. Ai primit vreo scrisoare ciudată după moartea lui Linus?

Viveka Gustafsson se gândi câteva secunde înainte de a răspunde.

— Vrei să spui, aia despre tineri?

Annika se uită la Berit.

— Care tineri?

— Ieri a venit o scrisoare fără expeditor sau semnătură, am crezut că e unul dintre vecini care vrea să se plângă şi nu îndrăzneşte să bată la uşă.

— Mai ai scrisoarea?

Femeia oftă cu o greutate care venea din deznădejdea de a face ceva care aparţinea celor vii, un lucru prozaic care, timp de decenii, însemnase lumină şi căldură, şi comuniune, dar care acum îşi pierduse sensul.

— Am pus-o peste teancul de hârtii, aşteaptă, o aduc...

O bufnitură scurtă răsună în urechea Annikăi când celălalt receptor ateriză pe o masă de lemn în Svartöstaden. Se auzeau foşnete şi pârâituri, paşi ce alergau de colo-colo.

— Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi, spuse femeia cu o voce obosită, o am aici. Aşa scrie: *Cum putem decide dacă un tânăr este revoluţionar*? *Cum putem şti asta*? *Nu poate exista decât un singur criteriu, şi anume cât de pregătit este el să se alăture maselor muncitorilor şi ţăranilor. Dacă e pregătit s-o facă şi dacă într-adevăr o face, este revoluţionar*; *altfel este nonrevoluţionar sau contrarevoluţionar.*

Annika o privi pe Berit cu ochi măriţi şi luă un creion.

— Ai putea să repeţi mai rar? Aş vrea să scriu. Cum putem decide dacă un tânăr este revoluţionar?

— Cum putem şti asta? Nu poate exista decât un singur criteriu, şi anume cât de pregătit este el să se alăture maselor muncitorilor şi ţăranilor.

Berit dădu din cap şi şopti „Mao”, pe când Viveka Gustafsson continuă să citească în receptor.

— Ai spus asta poliţiei?

— Nu, răspunse femeia şi pentru prima dată între ele se insinuă uimirea care, într-o zi, va trezi curiozitatea şi, în cele din urmă, adevărata bucurie de a trăi. Trebuia să le spun?

— Cum arată scrisoarea?

— Ăăă..., ezită femeia, ce pot să spun? O hârtie obişnuită, ruptă dintr-un caiet.

— A4? Liniată?

— Linii albastre. E important?

— Ai plicul?

— Da, e aici.

— Cum arată?

— Arată? Un plic alb, obişnuit, ca atunci când îndoi o hârtie în patru. Adresat nouă, familiei Gustafsson. Timbru obişnuit, ştampilat în... ce scrie? Luleå, dar nu pot să văd data.

— Ce fel de timbru?

Câteva clipe de tăcere.

— Cineva care joacă hochei.

Annika închise ochii, strângându-i cu putere şi încercând să-şi liniştească pulsul.

— Cred că ar trebui să suni la poliţie şi să le spui că ai primit scrisoarea asta. Poate voi scrie în ziar că ai primit-o, mă laşi să fac asta?

Uimirea femeii se transformă în confuzie.

— Dar, spuse ea, de ce?

Annika ezită; nu putea fi sinceră faţă de Viveka Gustafsson.

— Nu ştiu dacă înseamnă ceva, răspunse ea. Ar fi o greşeală din partea mea să spun ceva ce nu ştiu.

Femeia reflectă câteva clipe.

— Când nu ştii, e mai bine să nu spui nimic, zise ea. O să vorbesc cu comisarul.

— Sună-mă în cazul în care crezi că aş putea face ceva pentru tine, spuse Annika, cuvinte goale care răsunară a pustiu în gaura neagră a durerii.

— Ce convorbire ciudată, spuse Berit. O clipă am crezut că băiatul e aici, în cameră.

Annika îşi cuprinse obrajii cu palmele, dându-şi seama că tremura.

— E acelaşi ucigaş, spuse ea. Nu poate însemna altceva decât asta.

— Care secţii de poliţie sunt avizate?

— Două în Luleå, una în Uppsala.

— Cel mai bine ar fi să ia imediat contact cu Direcţia Naţională de Combatere a Crimei. Dacă nu au deja cazul pe masa lor, asta se va întâmpla de îndată ce vei suna.

— Şi eşti sigură? Toate trei sunt citate din Mao?

Berit se ridică, se frecă la ochi şi se îndreptă către uşă.

— Acum jigneşti o veche revoluţionară, spuse ea. Sau mănânc în clipa asta, sau voi fi o revoluţionară decedată.

Închise uşa în urma sa.

Annika rămase pe scaun, ascultându-şi bătăile inimii.

Exista şi o altă explicaţie? Ar fi putut persoane diferite, independente unele de altele, să trimită citate din Mao unor persoane ale căror rude decedaseră de curând prin moarte violentă, pe acelaşi fel de hârtie, cu acelaşi fel de timbru şi plic?

Se ridică, se îndreptă către sticla care despărţea lumea în care trăia ea de cea a redacţiei, se uită la oameni şi încercă să zărească realitatea aflată dincolo de secţia de sport. De la etajul al patrulea vedea orizontul cenuşiu, ghicind în depărtare câţiva fulgi ca nişte respiraţii albe, crengi trosnind în vârful unui mesteacăn înalt.

Trăim într-o ţară dezolantă, se gândi ea. *De ce au ales oamenii să se stabilească tocmai aici*? *Şi de ce rămânem*? *Ce ne face să rezistăm*?

Închise ochii şi ştiu răspunsul. *Trăim acolo unde îi avem pe cei apropiaţi, trăim pentru cei pe care îi iubim, pentru copiii noştri.*

Şi vine cineva şi-i omoară, distrugând tot sensul vieţii noastre.

De neiertat.

Se întoarse repede la birou şi formă numărul lui Q.

Vocea metalică a robotului o informă că era ocupat şi urma să stea în şedinţă tot restul zilei, nu se puteau lăsa mesaje, trebuia să revii mâine.

Formă numărul lui direct de la Direcţia de Criminalistică. O secretară răspunse în cele din urmă.

— E într-o şedinţă, spuse ea. Apoi intră în alta.

— Da, ştiu, zise Annika şi se uită la ceas. E 15:32. Ne-am înţeles să ne vedem scurt între şedinţe, să-l caut înainte de patru.

Secretara păru bănuitoare.

— Nu mi-a spus nimic despre asta.

— Ştie că nu durează mult.

— Dar trebuie să fie la Departamentul de Justiţie la ora patru, maşina vine să-l ia la patru fără un sfert.

Annika scrise *Rosenbad 4* în carnetul său, Justiţia se afla la etajele patru şi cinci din clădirea guvernului.

— Trebuie să fi înţeles greşit, spuse ea. Încerc din nou mâine.

Azvârli carnetul în sacoşă, căciula, mănuşile şi fularul, îşi căută mobilul în dezordinea de pe birou, fără să-l găsească, şi se gândi că ar trebui să fie pe undeva, prin sacoşă, smuci uşa şi se grăbi către secţia de ştiri.

Jansson tocmai intrase în tură; stătea cu ochii roşii şi nepieptănat, cu un pahar de plastic alături, şi citea un ziar local.

— Automatul e stricat, spuse el şi arătă către pahar.

— Nu vrei să fumezi? întrebă ea, şi Jansson luă imediat pachetul de ţigări de pe masă.

Annika intră în cuşca goală de sticlă pentru fumători, care trona singuratică şi urât mirositoare în mijlocul redacţiei.

— S-ar putea să fi descoperit un asasin în serie, spuse ea în timp ce Jansson îşi aprindea a douăzecea ţigară a zilei.

El dădu fumul afară şi îşi fixă privirea pe grătarul gurii de ventilaţie.

— S-ar putea?

— Nu ştiu dacă sau ce ştie poliţia, spuse ea. Sper să-l prind pe Q pe drum către Departamentul de Justiţie peste un sfert de oră.

— Dă-mi ce ai.

— Trei morţi, spuse ea. Un jurnalist călcat de maşină şi un băiat omorât în Luleå, un politician local împuşcat în Östhammar. După decese, rudele au primit fiecare câte o scrisoare anonimă cu citate din Mao, scrise de mână pe foi liniate, rupte dintr-un caiet studenţesc, trimise în plicuri identice, cu timbre identice.

Jansson îşi mută către ea privirea somnoroasă, consumată de optsprezece ani de muncă de noapte, o a patra nevastă şi un al cincilea copil mic.

— Văd că eşti foarte informată, spuse el. Poliţiei nu-i mai rămâne decât să comenteze ştirea.

— Să sperăm că vor face mai mult decât atât.

Şeful de ediţie se uită la ceas.

— Coboară direct în stradă, spuse el şi stinse ţigara fumată pe jumătate în scrumiera cromată. Îţi fac rost de un taxi.

Ea ieşi din cuşca fumătorilor, o coti la dreapta şi se prăvăli către lift, fără să vadă nimic în jurul său. Aproape zbură pe scări când văzu că amândouă erau ocupate.

Un taxi stătea deja în faţa intrării.

— Numele? întrebă şoferul.

— Torstensson, spuse Annika şi se afundă pe bancheta moale din spate.

Un truc vechi, de pe timpul fostului redactor-şef. Annika, Jansson şi încă vreo câţiva obişnuiau să comande taxiuri în numele şefului, pentru că, de cele mai multe ori, era mai rapid

să iei un alt taxi decât pe cel pe care l-ai chemat. Uneori se întâmpla că şoferul furios, care rămânea să-l aştepte pe „Torstensson”, în cele din urmă intra şi îi striga numele peste întreaga redacţie, lucru care avea întotdeauna consecinţe comice. Deşi Torstensson fusese îndepărtat de Schyman de la conducerea ziarului, vechea tradiţie supravieţuise.

Lapoviţa biciuia parbrizul maşinii şi o făcea pe Annika să clipească des. Traficul se opri, un stop la stânga se făcu roşu, verde şi roşu din nou, fără ca maşinile din faţă să se mişte.

Annika simţi cum adrenalina pune stăpânire pe ea.

— Mă grăbesc, spuse ea. Nu putem să trecem, într-un fel?

Şoferul se uită la ea cu coada ochiului, peste umăr, o scurtă privire dispreţuitoare.

— Ai sunat după un taxi, spuse el. Nu după un tanc.

Annika se uită la ceas, încercând să se împace cu gândul că şi pentru Q traficul se mişca la fel de încet.

— După stopul ăsta se face o bandă pentru autobuze, spuse şoferul consolator.

La patru fără trei minute taxiul se opri pe strada Hamn, colţ cu strada Regering. Îşi mâzgăli semnătura pe chitanţa pentru facturare, sări afară cu sacoşa atârnând pe braţ şi pradă neliniştii.

Zgomotul maşinilor o înconjură, una o stropi pe pantaloni cu apă şi noroi. Băncile şi magazinele începuseră deja să-şi decoreze vitrinele pentru Crăciun, luminiţe galbene şi roşii îi pulsau în ochi. Îşi miji privirea spre înaltul cerului, de unde se cernea lapoviţa.

Ajunsese prea târziu? Apucase să intre?

Un Volvo bleumarin cu geamuri fumurii frână în faţa porţii din strada Regering; îl remarcă deoarece era o maşină obişnuită. Înainte ca mintea ei să poată formula de ce, ştiu că el se afla înăuntru. Fugi şi se opri în faţa porţii.

— Secretara mi-a spus că m-ai căutat, spuse el şi trânti portiera din spate a maşinii.

Maşina alunecă repede şi fără zgomot înapoi în şuvoiul traficului, fiind înghiţită de vârtejul ninsorii.

— Am vrut să aud ce ştii despre asasinul în serie, zise ea şi îl privi în ochi. Apa rece îi şiroia pe tâmple.

Comisarul se opri într-o băltoacă şi o ţintui cu privirea, într-o atitudine neutră, de aşteptare.

— Care dintre ei? întrebă.

— Ha, ha, făcu Annika şi simţi cum apa începuse să-i ajungă pe gât. Cel care împarte citate din Mao victimelor sale.

Q o privi tăcut câteva secunde, iar ea văzu cum zăpada i se aşeza pe păr şi îi aluneca pe sprâncene. Haina impermeabilă portocalie se umezi repede pe umeri. Mâna goală cu care ţinea geanta-diplomat strânse mai tare mânerul.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse bărbatul şi ea simţi gerul venind mai degrabă de dinăuntru.

— Jurnalistul din Luleå, zise Annika. Băiatul care a fost martor. Un politician din Östhammar. Trebuie să aibă ceva în comun.

Q făcu câţiva paşi către ea, cu ochii întunecaţi, atenţi, încercând să treacă mai departe.

— Nu pot să vorbesc acum, murmură el.

Annika se mută repede către dreapta şi îi tăie calea.

— E Ragnwald, spuse ea încet. S-a întors, nu-i aşa?

Comisarul o privi câteva clipe, aburii albi care le ieşeau din gură se amestecau şi se împrăştiau în vânt.

— Într-o bună zi vei fi prea şireată pentru propria ta securitate, zise Q.

— Aşa am fost toată viaţa, spuse Annika.

— Te sun diseară, conchise el şi Annika auzi scurta lui prezentare în interfon şi clicul mecanismului de deschidere.

•

Indiferent către ce punct cardinal mergea, Anne Snapphane avea mereu vântul în faţă. De fiecare dată când schimba direcţia, şi lapoviţa făcea acelaşi lucru. Ca de obicei, îşi blestema îngăduinţa neinspirată pe care o avusese în ziua în care Mehmet propusese ca Miranda să meargă la grădiniţa din cartierul lui în loc de cea din cartierul ei. El avea o locuinţă stabilă, dar nu şi ea, de aceea păruse mai logic atunci.

Dar nu şi acum, totuşi, cu patru ani şi optsprezece mii de ore de călătorie cu autobuzul mai târziu.

Grădiniţa era aşezată într-o grădină mare, pe una dintre străzile cele mai liniştite şi mai importante din Östermalm. Aproape toţi prietenii fetiţei aveau nume pompoase, în care „von” sau „af” erau incluse.

Totuşi, mai erau şi două fetiţe care se numeau doar Andersson, fiicele celei mai populare actriţe suedeze de film.

Coti după ultimul colţ şi fu întâmpinată de un pumn de bucăţi de gheaţă care îi intrară în ochi; icni, fiind pe cale de a renunţa. Se opri ca să respire, îşi miji privirea şi zări poarta prin perdeaua de ninsoare, ceva mai încolo, pe stradă, şi se sprijini câteva clipe de zidul casei în faţa căreia se afla.

Nu vântul şi zăpada o îngrijorau cel mai tare, ştia asta. Nici vreo boală nedescoperită care ar fi putut fi numită după ea.

Era slujba sau, mai bine spus, lupta pentru putere pe care proprietarul firmei o înteţise când scosese pe piaţă TV Scandinavia.

Astăzi familia proprietară care controla cel mai mare distribuitor de filme din nord şi care, de altfel, deţinea şi mizeria de ziar la care lucra Annika sabotase toate negocierile pe care le avusese cu casele de filme, atât cele străine, cât şi cele suedeze. Înţelegerile verbale care stătuseră la baza lansării TV Scandinavia fuseseră încălcate una după alta, începând cu ora opt şi jumătate în dimineaţa aceea. Familia proprietară muncise din greu tot sfârşitul de săptămână, speriind – nu numai financiar – fiecare companie independentă de film de la nord de ecuator.

Mă întreb ce se va întâmpla acum, se gândi Anne Snapphane şi închise ochii în întuneric. *Se sprijină această companie de televiziune pe pământ alunecos sau pe nisipuri mişcătoare*?

Simţea nevoia imperioasă să bea alcool, un blestemat de pahar mare de votcă cu lămâie şi gheaţă, vata din creier, moliciunea treptată a corpului.

Dar nu când Miranda e de faţă, se gândi ea şi văzu în faţa ochilor chipul Annikăi atunci când îi povestise despre alcoolismul tatălui ei, cum se făcea de râs, cădea şi striga şi, în cele din urmă, fusese găsit mort în zăpadă, la o sută de metri de fabrica din Hälleforsnäs.

Asta, niciodată, se gândi ea, înfruntând vântul potrivnic şi îndepărtându-se către poarta grădiniţei.

Când deschise uşa, mirosul greu de copil mic şi haine umede o izbi. Holul de la intrare era o mare de noroi, cu îndemnul vasel „Rogu-vă frumos, toţi pantofii jos!” aflat pe o tăbliţă viu colorată, atârnată de dulapul de pantofi.

Anne Snapphane se şterse pe picioare, dar starea covoraşului de la intrare arăta că asta nu era de niciun folos. Apoi intră în vârful picioarelor în holul mare, în care toate dulăpioarele

albastre, unul pentru fiecare copil, dădeau pe-afară de haine, jucării de pluş, desene şi fotografii din vacanţă.

Inspiră adânc pentru a o striga pe fetiţă, când o văzu pe femeie în uşa de la bucătărie.

Înaltă, slabă, părul lung şi roşcat i se revărsa în bucle uşoare peste umeri. Şal palestinian.

Anne clipi surprinsă.

Incredibil, ce primitiv, purta şal palestinian!

Când o zări pe Anne, femeia rămase nemişcată; în privire i se citea panica.

— Eu..., spuse ea când îşi mai reveni. Mă cheamă Sylvia... eu sunt Sylvia.

Făcu apoi câţiva paşi în faţă, întinse mâna.

Anne Snapphane se uită la ea, simţind greaţa crescându-i în stomac; nu fu în stare să ridice mâna şi să răspundă la salut.

— Ce faci aici? spuse ea şi îşi auzi propria voce ca venind dintr-un borcan.

Noua femeie a lui Mehmet, logodnica lui, viitoarea soţie, femeia care purta noul lui copil stătea în faţa ei confuză şi destul de speriată.

— Eu... am venit s-o iau pe Miranda, dar mi-a spus că tu...

— E săptămâna mea, zise Anne şi nu înţelese de ce vocea părea să-i vină de undeva din spate. De ce eşti aici?

Logodnica Sylvia Gravida îşi umezi buzele cu limba şi Anne văzu că avea o limbă senzuală, că era frumoasă, Sylvia era mult mai frumoasă decât ea. Gelozia şi răutatea îi împunseră ochii cu zeci de cuţite, vederea i se împăienjeni, simţi cum furia clocotea în ea şi înţelese, în secunda următoare, că pierduse, dacă se arăta învinsă, *era* învinsă, trebuia să-şi construiască singură respectul de sine.

— Eu trebuie să fi socotit greşit, spuse Sylvia. Eu am crezut că trebuie s-o iau astăzi. Eu am crezut că e rândul meu.

— Începi toate propoziţiile cu *eu*? făcu Anne şi simţi că se putea mişca din nou.

Picioarele i se dezmorţiseră. Trecu prin faţa Sylviei Gravida, Frumoasa Logodnică, şi intră în bucătărie, unde fu întâmpinată de un strigăt de încântare: *Mama*!

Miranda zbură în braţele ei cu un cotor de măr în mână, afundându-şi gura plină de zeamă în părul ei.

— Iubito, şopti Anne Snapphane. Nu te-a luat vântul pe sus astăzi?

Fetiţa se lăsă pe spate şi luă o atitudine teatrală.

— A trebuit să mă lege, spuse ea. Apoi am zburat ca un zmeu tot drumul până la Lidingö.

Anne râse, fetiţa se smulse din îmbrăţişare, trecu prin faţa Sylviei cea Frumoasă fără a observa prezenţa mamei vitrege. Strigă peste umăr:

— Putem să mâncăm clătite la cină? Pot să sparg eu ouăle?

Annika se îndreptă către Sylvia, care bloca uşa.

— Ne scuzi? spuse ea scurt.

— Mă simt atât de rău, şopti Sylvia şi ochii i se umplură de lacrimi. Nu înţeleg cum de am putut să greşesc. Iartă-mă. E pentru că... mă simt atât de rău tot timpul. Nu fac decât să vărs.

— Fă avort, atunci, spuse Anne.

Frumoasa Sylvia tresări, ca şi cum ar fi primit o palmă, şi se înroşi.

— Ce? spuse ea.

Anne făcu un pas către ea, suflându-i direct în faţă.

— Cele mai rele lucruri pe care le ştiu, şopti Anne, sunt tipele sclifosite care se plâng mereu. Ai vrea poate să-mi fie milă de tine?

Gravida Minunata Sylvia făcu un pas în spate şi se lovi cu capul de tocul uşii, cu gura şi ochii larg deschişi.

Anne Snapphane trecu pe lângă ea, simţind văpaia din obraji, se îndreptă către fetiţa sa, care se îmbrăca singură, şi începu să discute cu ea despre aluatul de clătite. O luă apoi de mână şi părăsi grădiniţa, lăsând-o în urmă pe Sylvia, amuţită şi profund ofensată.

•

Annika prăji nişte peşte şi făcu un piure din fulgi de cartofi – nu gătea aşa ceva niciodată când Thomas era acasă. Thomas era obişnuit cu mâncare bună, el dăduse întotdeauna o mare importanţă calităţii ingredientelor, dar, Dumnezeule, cât de greu era? Familia lui avea un magazin alimentar. Soacra cea iubită nu se putea plânge că se epuizase din cauza muncii în magazin. Nu făcea decât să coboare şi să-şi aleagă ce-i trebuia, fără să plătească, sigur că avea timp să gătească.

Thomas nu curăţase în viaţa lui un singur cartof. Mâncarea semipreparată îi era total necunoscută când Annika venise cu conservele sale de ravioli şi pizza congelată.

Copiii lui însă mâncau peşte prăjit şi piure din fulgi cu mare poftă.

— Trebuie să mănânc chestia asta roşie? întrebă Kalle.

Conştiincioasă, Annika tăiase un ardei şi îl împărţise în farfuriile copiilor, dar ei îl dădură discret la o parte.

Se grăbea, fiindcă ştia că o aşteptau încă vreo patru ore de muncă.

— Nu, spuse ea. Puteţi să vă uitaţi la un film dacă vreţi. Pe care să-l luăm?

— Ura! strigă Ellen şi îşi aruncă braţele în sus, lovind farfuria care ajunse pe podea.

Annika se ridică, strânse farfuria, care nu se spărsese, şi resturile de mâncare.

— *Frumoasa şi Bestia,* spuse Kalle şi sări jos de pe scaun.

— Nu! spuse Annika şi îşi dădu seama că se răstea. Nu ăsta!

Copiii se opriră, privind-o cu ochi mari.

— Dar l-am primit de la bunica, spuse Kalle. Nu-ţi place *Frumoasa*?

Annika încercă să se calmeze şi se aşeză în genunchi înaintea copiilor.

— *Frumoasa şi Bestia* e un film prost, spuse ea. Ne minte. Bestia îi ia ostatici pe Frumoasă şi pe tatăl ei, îi chinuie pe amândoi, îi răpeşte şi îi închide. Ce spuneţi, e frumos ce face?

Amândoi copiii scuturară tăcuţi din cap.

— Vedeţi, deci. Şi totuşi, Frumoasa trebuie să iubească Bestia, pentru că, dacă îl iubeşte suficient de mult, poate să-l salveze.

— Dar e foarte bine, spuse Kalle. Că îl salvează.

— De ce ar trebui să facă asta? întrebă Annika. De ce să salveze Bestia, care a chinuit-o şi s-a purtat urât cu ea?

— Dar dacă el se face bun până la urmă? spuse Kalle şi buza inferioară îi tremură uşor.

Ea văzu deruta lui, ochii întrebători ai lui Ellen, se întinse şi-l luă în braţe.

— Tu eşti cuminte şi bun, îi şopti ea. Nu înţelegi cum oamenii pot fi răi. Dar există oameni răi, pe care nu poţi să-i vindeci cu dragoste.

Îl mângâie pe cap şi-l sărută pe obraz.

— Puteţi să vă uitaţi la *Mio min Mio.*

— Ne e frică, spuse Ellen. Trebuie să stai cu noi.

— *Pippi Şoseţică*, atunci?

— Daaa!

Treizeci de secunde după ce apăsă pe butonul play al videoului, Annika auzi telefonul sunând din fundul genţii. Fugi cu geanta în dormitor, închise uşa şi deşertă conţinutul pe patul nefăcut. Cablul mobilului se încurcase în spirala de metal a carnetului de însemnări.

Era Q.

— Am verificat citatele despre care mi-ai vorbit.

Annika răscoli febril prin geantă după ceva de scris.

— Şi? întrebă şi se lăsă pe podea cu spatele sprijinit de pat.

— Al naibii de ciudată întâmplare, spuse el. Puţin cam ciudată ca să credem că e doar o coincidentă.

— Aveţi şi altceva care leagă cele trei întâmplări?

Q oftă adânc.

— Ştim prea puţin în momentul de faţă, dar nu există nimic comun în chiar modul în care au fost înfăptuite crimele. Metodele sunt cu totul şi cu totul diferite. Am găsit o serie de fibre pe victime, dar niciuna nu seamănă cu cealaltă. Nicio amprentă.

— Numai scrisorile?

— Numai scrisorile.

— Şi ce concluzii ai putea trage?

Încă un oftat.

— Bărbatul din Östhammar a fost omorât, atât am putut constata. A fost împuşcat de la o distanţă de cel puţin un metru. E greu să ţii o AK4 atât de departe de tine şi, în acelaşi timp, să apeşi pe trăgaci. Există, desigur, o legătură între băiat şi jurnalist, dar până acum n-am găsit niciuna cu politicianul. Băiatul a văzut când jurnalistul a fost omorât, acolo există un motiv clasic. L-ar fi putut identifica pe ucigaş.

— Sau îl cunoştea pe ucigaş, spuse Annika.

Comisarul rămase tăcut câteva clipe.

— De ce spui asta?

Ea scutură din cap şi privi în tavan.

— Nu ştiu, zise. E vorba despre un sentiment pe care l-am avut când l-am întrebat. A devenit dintr-odată foarte, foarte speriat, m-a dat afară.

— Am citit documentele interogatoriului de la secţia din Luleå. Nu scrie nimic despre aşa ceva.

— Sigur că nu, spuse Annika. Se proteja singur.

Tăcerea din receptor era suspectă.

— Nu credeţi deloc că băiatul îl cunoştea, spuse Annika, credeţi că Ragnwald a făcut-o.

Uşa se deschise busc şi Ellen apăru în cameră.

— Mama, mi-a luat telecomanda şi nu vrea să mi-o mai dea!

— Aşteaptă o clipă, spuse ea şi puse jos telefonul, se ridică şi o urmă pe Ellen în camera de zi.

Kalle stătea ghemuit pe canapea, ţinând telecomanda strâns la piept.

— Kalle, îl rugă Annika, dă-i-o şi ei.

— Nu, zise băiatul, ea numai apasă şi strică tot.

— OK, spuse Annika, atunci o iau eu.

— Nu! ţipă Ellen. Vreau şi eu!

— Fir-ar să fie! strigă Annika. Daţi-mi blestemata de telecomandă şi staţi liniştiţi şi vă uitaţi sau plecaţi imediat în pat!

Îi smulse lui Kalle telecomanda şi, cu ţipetele lui în urechi, se întoarse în dormitor.

— Tu eşti de vină! Acum nu mai avem niciunul! Proasto!

Annika închise uşa în urma ei şi luă din nou telefonul.

— Ragnwald, spuse Q.

— Suup mi-a dat câteva informaţii ca să mă facă să scriu că Ragnwald s-a întors. Eşti amestecat în această scurgere de informaţii?

El râse scurt.

— Încă n-am văzut niciun articol.

— Apare în ziarul de mâine, o poveste destul de subţirică, trebuie să spun. Suup nu mi-a zis chiar atât de multe. Cred că nici nu prea are ce.

Comisarul nu răspunse.

— Cât ştiţi? întrebă Annika. Aveţi vreun document de identificare?

— Două lucruri, mai întâi, spuse Q. Poţi să scrii despre scrisorile anonime, dar nu şi că în ele sunt citate din Mao.

Annika notă.

— Şi Ragnwald?

— Suntem siguri că e din nou aici.

— De ce s-a întors? Ca să-i omoare pe aceşti oameni?

— A fost plecat timp de peste treizeci de ani, aşa că trebuie să aibă nişte motive serioase pentru care s-a întors. Care sunt ele, nu ştim.

— El e ucigaşul-Mao?

— Bun titlu, păcat că nu-l vei putea folosi. Nu ştiu dacă e el. Poate să fie, dar n-aş băga mâna în foc.

— Dar el a aruncat în aer avionul de la F 21, nu?

— A fost amestecat, dar nu ştim dacă a fost acolo când explozia a avut loc.

— Cum îl cheamă, de fapt?

Comisarul Q ezită.

— Ţi-am pus pe tavă un ucigaş în serie, spuse Annika. Aş putea şi eu să primesc un terorist de la tine?

— N-ai voie să foloseşti asta, zise Q. Am reuşit să-l ţinem secret timp de treizeci de ani şi trebuie să-l păstrăm aşa încă o perioadă. Asta e numai pentru arhiva ta personală. Niciun document în computer, nicio notiţă pe hârtie.

Annika înghiţi în sec, se aşeză mai bine, cu creionul în mână, simţind cum inima îi bate cu putere. Trase adânc aer în piept şi se pregăti să întrebe despre secretul atât de bine păstrat, când uşa se deschise din nou, iar Kalle se repezi înăuntru.

— Mama, mi l-a luat pe Tigru! Spune-i!

Un scurtcircuit în creier o făcu să continue să respire adânc, pregătind un urlet. Simţi cum faţa i se înroşeşte şi îl privi pe Kalle cu ochi de nebun.

— Ieşi afară, şopti ea. Acum!

Băiatul o privi îngrozit, se întoarse şi ieşi lăsând uşa deschisă după el.

— Mama spune să mi-l dai! strigă el. Acum!

— Nilsson, spuse Q. Îl cheamă Göran Nilsson. Fiul unui predicator lestadian din Sattajärvi, Norrbotten, născut în octombrie 1948. S-a mutat la Uppsala pentru a studia teologia în toamna anului 1967. Un an mai târziu, era înapoi la Luleå, a lucrat în administraţia catedralei, a dispărut pe 18 noiembrie 1969 şi de atunci n-a mai fost văzut sub adevărata sa identitate.

Annika scrise atât de repede, încât degetele începură s-o doară; spera să poată descifra după aceea mâzgăliturile de pe hârtie.

— Lestadian? spuse ea.

— Lestadianismul e o mişcare religioasă din Norrbotten care, la anumite capitole, e foarte exigentă. Fără perdele, fără TV, fără contracepţie.

— Ştii de ce îşi spune Ragnwald?

— Era numele lui de cod din grupul maoist din Luleå, pe la sfârşitul anilor ’60. L-a păstrat ca nume „de artist” când a devenit criminal profesionist, dar identitatea lui din ETA e, probabil, franceză. Se pare că a trăit într-un sat din Pirinei, pe partea franceză, şi a trecut graniţa când a avut chef.

Annika îi auzi pe copii certându-se şi bătându-se în camera de alături.

— A fost cu adevărat ucigaş de profesie? Ca Léon?

— Din ăştia nu există decât în filmele lui Luc Besson, dar ştim că a acceptat misiuni murdare. Trebuie să plec şi cred că şi tu ai ceva de lucru.

— Se bat pe tigrul de pluş.

— *Violenţa-ţi va fi moştenirea,* spuse Q şi închise telefonul.

Annika se uită la *Pippi Şoseţica* împreună cu copiii, câte unul pe fiecare genunchi, apoi îi puse să se spele pe dinţi şi le citi două capitole din Bullerbyn[48]. Cântară împreună trei cântece din *Cartea cu cântece suedeze,* apoi adormiră imediat. Annika era ameţită de oboseală când, într-un târziu, se aşeză la masă şi începu să scrie. Literele îi jucau în faţa ochilor, ca nişte mici insuliţe pe ecran, nu reuşea să le oprească. Un sentiment intens şi deprimant de neputinţă o cuprinse.

Se ridică de la masă şi se îndreptă către baie. Îşi clăti faţa cu apă rece, intră în bucătărie, unde turnă apă în cana de fiert, adăugă patru măsuri de cafea, turnă apa şi apăsă cu putere filtrul metalic. Luă cu ea filtrul şi o ceaşcă şi se aşeză din nou în faţa computerului.

Gol. Nu rămăsese nimic.

Luă telefonul şi îl sună pe Jansson.

— Nu sunt în stare să încropesc nimic, spuse ea. Nu merge.

— O să reuşeşti, spuse Jansson, cu o voce însufleţită din pricina fluxului de ştiri. Am nevoie de tine acum. Te pot ajuta. Unde te-ai împotmolit?

— Chiar înainte de a începe.

— S-o luăm pas cu pas. Unu. Un ucigaş în serie se află încă în libertate, asta e ideea numărul unu. Începi cu un rezumat,

[48] Serie de povesti de Astrid Lindgren.

recapitulezi cazurile de omor din Norrbotten, descrii citatele din scrisori.

— N-am voie, spuse ea şi scrise „ucigaş în serie, recapitulează Luleå”.

— Problemă tehnică de scriere, găseşte un echilibru între informaţii, atât cât poţi. Doi. Apoi vorbeşti despre uciderea politicianului din Östhammar, e o noutate şi am putea fi singurii care relatează despre asta. Povestea soţiei, ancheta poliţiei. A fost o crimă?

— Da.

— Bine. Trei. Apoi legi Östhammar de Luleå şi descrii eforturile disperate ale poliţiei de a-l găsi pe ucigaş. Ai unu, şase, şapte, opt, nouă, plus mijlocul cu bătrânul terorist, pe care deja l-am schiţat.

Annika nu răspunse. Stătea tăcută şi asculta zgomotul îndepărtat din fundal, un televizor cu o voce monotonă care prezenta ştirile în engleză, doi redactori care râdeau, un telefon care începu să sune, clapele unei tastaturi. Presa – o simfonie de eficienţă şi cinism.

O văzu în faţa ochilor pe Gunnel Sandström, jacheta ei roşie şi obrajii moi, şi se simţi cuprinsă de o nesfârşită neputinţă.

— OK, şopti ea.

— Gândeşte-te la fotografii, spuse Jansson. Le aranjăm noi aici. Au fost mutre cam acre că ai plecat la Östhammar fără fotograf, dar am explicat că te-ai dus acolo numai să încerci şi n-ai ştiut că vei face un *hole-in-one*[49]. Am făcut o fotografie a casei, tanti nu a vrut să apară în poză, dar o avem pe mama băiatului şi pe redactorul-şef de la *Norrlands-Tidningen* ca rude îndurerate. Reporterul acela nu era prea familist, dacă am înţeles bine, nu?

— E adevărat, spuse Annika încet.

— Avem vreo şansă să fotografiem scrisorile?

— În seara asta? Nu se prea poate. Deşi nu e greu să aranjezi o fotografie, la redacţie există toate condiţiile.

— Pelle! strigă Jansson spre departamentul foto. Imagine de studio pe câteva scrisori, acum.

— Plicuri obişnuite de Suedia, spuse Annika, timbru cu un jucător de hochei. Hârtia e o foaie obişnuită, liniată, dintr-un

[49] Termen folosit în golf care înseamnă aproximativ „dintr-o lovitură”.

caiet studenţesc, cu marginea puţin neregulată, textul scris cu pixul, un rând liber, cam jumătate de pagină.

— Altceva?

— Scrie, la naiba, că imaginea e aranjată.

— Da, da, da. Când poţi să-mi laşi materialul?

Ea se uită la ceas, simţind din nou pământul sub picioare.

— Când îl vrei?

•

Thomas ieşi din localul întunecat al clubului de jazz şi ajunse pe strada luminată. Avea picioarele moi din pricina berii, iar creierul îi vibra de muzică. Nu era, de fapt, un împătimit al jazzului, îi plăcea mai mult să asculte Beatles, dar trupa din seara asta fusese bună, muzica ei îi produsese o senzaţie stranie.

Auzi în spatele său râsul cristalin al Sophiei, răspunsul ei la o întrebare pusă de băiatul de la garderobă. Ea cunoştea pe toată lumea de acolo, era un client permanent şi de aceea primise şi cea mai bună masă. Thomas lăsă uşa să alunece în spatele său, îşi încheie paltonul, şi în timp ce o aştepta se întoarse cu spatele în direcţia din care bătea vântul. Zgomotul oraşului era inegal şi fals, îi zgâria urechile, după armonia încântătoare a muzicii din club. Îşi ridică privirea spre firma de neon de deasupra sa, simţind cum pielea i se colora în mov şi albastru, şi verde. Gazele de eşapament îi îmbâcseau părul.

Sophia era atât de veselă şi de necomplicată, râsul i se revărsa ca izvoarele argintii de primăvară peste pardoseala clubului de jazz, la fel ca pe deasupra meselor grele din sala de şedinţe, era ambiţioasă şi conştiincioasă, şi discretă, şi recunoscătoare pentru ce-i dăduse viaţa. Cu ea, se simţea mulţumit şi împăcat. Îl respecta, îl asculta, îl lua în serios. Nu trebuia să se justifice niciodată, nu-i cerea socoteală şi nu-l cicălea, era sincer interesată când îi povestea despre părinţii săi şi despre copilăria lui din Vaxholm. În plus, îi plăcea să navigheze, familia ei avea iaht în Möja.

O auzi venind, se întoarse şi o văzu ieşind din întuneric, coborând cu grijă cele câteva trepte, în cizmuliţele ei nostime şi fusta strâmtă.

— Vor avea o *jam session* vineri, spuse Sophia. Cred că va fi un eveniment. Odată am stat până la şase şi jumătate dimineaţa, a fost extatic.

Thomas zâmbi ochilor ei calzi, se lăsă absorbit în albastrul lor strălucitor. Ea se aşeză în faţa lui, îşi îndreptă umerii şi îşi vârî mâinile adânc în buzunarele mantoului, în timp ce un zâmbet larg îi înflori pe chip.

— Ţi-e frig? întrebă Thomas şi simţi că gura îi era complet uscată.

Sophia continuă să zâmbească în timp ce scutură din cap.

— Deloc, spuse ea. Sunt încălzită.

Renunţă să mai întrebe ceva şi o trase spre el. Creştetul ei îi ajunse sub nas, era mai înaltă decât Annika, părul îi mirosea a măr. Ea îl îmbrăţişă, îl ţinu strâns. Un curent fierbinte îi străbătu întreg corpul, făcându-l să-şi piardă pentru o clipă respiraţia.

— Thomas, şopti ea lângă pieptul lui. Dacă ai şti cât de dor mi-a fost de asta!

El înghiţi în sec şi închise ochii, o îmbrăţişă şi mai tare, îi inspiră mirosul de măr şi de parfum şi de lână, o văzu cum îşi ridică faţa către el, respiră cu gura deschisă în timp ce o privi în ochi, văzu cum pupilele i se micşorează, observă că gâfâia.

Dacă o fac, nu mai am drum de întoarcere, se gândi.

Dacă cedez acum, sunt pierdut.

Se aplecă şi o sărută, nesfârşit de uşor, buzele ei erau reci şi aveau gust de gin şi ţigări mentolate. Senzaţia îi trimise impulsuri de-a lungul şirei spinării. Ea făcu un pas mai aproape, imperceptibil, dar dinţii li se întâlniră şi căldura gurii ei se revărsă într-a lui, iar în secunda următoare el avu senzaţia că avea să explodeze, Dumnezeule, trebuia s-o aibă pe această femeie, trebuia s-o aibă, acum!

— Vrei să vii la mine? şopti ea.

Nu putu decât să aprobe uşor din cap.

Sophia îi dădu drumul şi făcu semn unui taxi. Se desprinseră, ea îşi luă un aer care amintea de funcţia ei din consiliu, îşi aranjă părul şi îi aruncă lui Thomas o ocheadă fierbinte peste capota maşinii. Se urcară în Volvo, fiecare pe partea sa, iar ea îi dădu şoferului adresa din Östermalm. Apoi se aşeză fiecare în colţul lui de banchetă, cu mâinile încleştate convulsiv una într-a celuilalt, în timp ce maşina aluneca de-a lungul străzilor pustii, îndreptându-se către Karlaplan.

Thomas plăti taxiul cu cardul de firmă şi semnă cu degete tremurătoare.

Sophia locuia la ultimul etaj într-o clădire frumoasă, construită în 1898. Casa scărilor, din marmură, era luminată discret de lămpi din cupru, iar un covor gros, veritabil le absorbi paşii. Ea îl trase nerăbdătoare în lift. Închiseră uşile cu ornamente din fier forjat, Sophia apăsă pe butonul pentru etajul şapte şi îl dezbrăcă de palton. Thomas îl lăsă să cadă, nu-i mai păsa dacă se murdărea şi, la rândul său, reuşi s-o dezbrace pe Sophia de mantou, de taior şi de bluză şi îşi umplu mâinile cu sânii ei. Ea gemu uşor, îşi coborî mâinile şi-i mângâie penisul. Găsi fermoarul, îl trase, căută în chiloţi şi i-l scoase. Thomas simţi nevoia de a închide ochii şi de a se sprijini de peretele liftului; avea senzaţia că va leşina.

Liftul se opri cu o smucitură uşoară; ea îl sărută şi râse cu buzele încă lipite de ale lui.

— Vino, conducătorule de proiect, spuse. Suntem aproape acasă.

Îşi strânseră hainele, poşeta şi geanta-diplomat şi se repeziră afară din lift. Sophia căută cheile, Thomas îşi lăsă limba să se plimbe pe gâtul ei, în timp ce ea deschidea uşa.

— Trebuie să decuplez alarma, şopti ea.

Ajunseră în hol, iar mâinile lui îi mângâiară mijlocul gol. Continuară în sus spre sâni, ea îşi lipi coapsa de a lui, se întoarse şi îl trase pe podea.

Ochii ei străluceau, respiraţia îi deveni tot mai grea, şi când îl simţi, Sophia îl privi cu ochi mari şi uimiţi, iar el se afundă în privirea ei albastră, se înecă în ea şi îşi dori să moară făcând asta, totul crescu până ajunse la un paroxism aproape de neîndurat, apoi se făcu întuneric.

Atunci Thomas deveni conştient de propria respiraţie. Stătea culcat, cu genunchiul peste un pantof de damă, şi îşi aduse aminte că nu închiseseră uşa de la intrare; un curent rece îi făcea pielea de găină.

— Nu putem rămâne aici, spuse el şi se lăsă pe-o parte.

— O, Thomas, spuse Sophia, cred că sunt îndrăgostită de tine.

O văzu sub el, cu părul blond răsfirat pe parchet, cu ruj întins pe obraz şi rimel sub ochi. O senzaţie de jenă enormă îl copleşi şi simţi un gust amar, năclăit. Îşi întoarse privirea şi se ridică. Încăperea se clătina uşor, băuse desigur mai mult decât era planificat. Cu coada ochiului, văzu cum Sophia se ridică lângă el,

cu sutienul în continuare pe ea şi fusta ridicată în jurul mijlocului.

— Nu-i aşa că a fost fantastic, Thomas?

El înghiţi în sec şi se sili s-o privească. Fără haine părea slabă şi fragilă, neajutorată şi cu respiraţia tăiată, ca un copil.

— Eşti fantastică, spuse şi o mângâie repede pe obraz.

— Vrei cafea? întrebă ea şi închise uşa de la intrare, trase în jos fermoarul de la spate al fustei şi o lăsă să cadă la pământ, împreună cu sutienul.

— Da, spuse Thomas în timp ce Sophia intra, goală, în apartament. Cu plăcere.

Câteva clipe mai târziu se întoarse, înfăşurată într-un halat de baie alb şi cu un altul, vişiniu, în mână.

— Uite-aici, spuse ea. Duşul e înainte şi la dreapta.

Thomas luă halatul şi se gândi câteva clipe. Chiar dacă Annika dormea când el ajungea acasă, nu merita să rişte.

Sophia dispăruse undeva la dreapta, i se păru că aude zgomotul unui aparat de espresso. Intră în cameră şi se trezi în mijlocul unui studio înalt de opt metri, cu ferestre către cerul mat al oraşului. Pereţi de cărămidă, podea de stejar lăcuit, la fel ca holul.

Era impresionat. Aşa trebuia să arate un apartament.

— Zahăr? strigă Sophia din bucătărie.

— Da, mulţumesc, spuse el aproape strigând şi se grăbi către baie.

Făcu repede un duş, folosind un săpun cu miros neutru. Se feri să-şi ude părul.

Sophia stătea la o masă din sticlă roşie, în bucătăria sa cu mobilă elegantă, şi îşi aprinsese o ţigară mentolată.

— Trebuie să te duci acasă..., spuse ea, dar era o întrebare.

Thomas dădu aprobator din cap, se aşeză, încercând să înţeleagă ce simte. Se simţea doar mulţumit. Îi zâmbi, atingându-i mâna.

— Acum, imediat?

El rămase tăcut câteva clipe, apoi dădu din cap. Sophia stinse ţigara, îi luă mâinile şi i le aşeză pe genunchi.

— Îţi iubeşti soţia? îl întrebă, cu privirea aţintită în tăblia de sticlă a mesei.

Thomas înghiţi în sec; nu ştiu ce să răspundă, nu ştia, de fapt, dacă o iubea.

— Da, spuse el, aşa cred.

Îşi obligă creierul să caute imaginea Annikăi, reacţiile pe care i le trezea.

Într-o noapte, când încă mai locuia cu Eleonor, o visase şi, în vis, părul ei ardea. Capul îi era complet înghiţit de flăcări care cântau şi dansau în jurul chipului ei, dar ei nu-i păsa, focul era elementul în care se simţea cel mai bine şi îi curgea ca o mătase de-a lungul umerilor şi al spatelui.

După acea noapte o văzuse de multe ori aşa, ca pe cineva care locuia în foc.

— Într-un fel, nu are limite, spuse el. Îi lipsesc frânele pe care le au ceilalţi oameni, se poate expune la orice, dacă aşa a hotărât.

— Sună puţin neplăcut, observă Sophia.

El dădu încet din cap.

— Şi fascinant, adăugă el. N-am mai întâlnit pe cineva ca ea.

Sophia Grenborg îi zâmbi, un zâmbet prudent şi binevoitor.

— Mă bucur că eşti aici.

Thomas îi întoarse zâmbetul.

— Şi eu.

— Să chem un taxi?

Thomas dădu din nou din cap şi îşi privi mâinile, aşteptând nemişcat până când Sophia se întoarse.

— În cinci minute, spuse ea.

Thomas sorbi din cafea, era prea tare şi prea dulce, se ridică şi puse ceaşca în chiuvetă. Ieşi în hol şi îşi strânse repede hainele, îmbrăcându-se cu mişcări eficiente.

Când îşi puse paltonul şi îşi găsi geanta-diplomat, ea alunecă în spatele lui în holul întunecos, o umbră luminoasă de parfum şi miros de măr. Îl înconjură cu braţele, îşi lipi obrazul de spatele lui.

— Mulţumesc pentru seara asta, îi şopti.

Thomas clipi de câteva ori, se întoarse şi o sărută.

— Şi eu îţi mulţumesc, şopti el.

Sophia încuie uşa în urma lui, iar el îi simţi privirea care îl urmări prin vizorul uşii, până dispăru în lift.

Afară începuse să ningă. Taxiul nu venise; se opri, îşi dădu capul pe spate, privind perdeaua deasă a fulgilor.

Mă întreb cât timp va trece până când unul îmi va intra în ochi, se gândi.

Kurt Sandström fusese împuşcat în ochi.

Prima crimă asupra unui politician cu care grupul se confrunta.

Întâlnirea cu cei care se ocupau de proiect fusese fructuoasă. Scurtă şi constructivă. Conveniseră destul de repede că ceea ce se întâmplase nu reprezenta vreun pericol pentru proiect. N-ar fi putut să împiedice crima, dar puteau lucra într-un fel din ce în ce mai eficient, începând de acum, ţinând cont de ceea ce se întâmplase. În ziua următoare, aveau să continue discuţiile la Departament, pe strada Regering.

Maşina aluneca fără zgomot în zăpada tot mai multă. Tresări când îi apăru deodată în faţă. Se aşeză pe bancheta din spate şi dădu adresa de acasă, strada Hantverkar numărul 32.

Trebuie să fi aţipit, pentru că în secunda următoare se afla deja acolo. Plăti cu cartea de credit, încă ameţit de somn, îşi adună anevoie lucrurile, reuşi să închidă portiera maşinii şi îşi ridică privirea către ferestrele apartamentului.

La una dintre ele era lumină; zări o umbră care se mişca acolo, înăuntru.

Annika nu se culcase, ea, care era atât de obosită seara, după anii lucraţi în schimbul de noapte.

De ce nu dormea? De ce se plimba din cameră în cameră la acea oră târzie a nopţii?

Nu existau decât două motive.

Sau lucrase până acum, sau bănuia ceva şi, odată ce aceste gânduri prinseseră contur, rezultatul era inevitabil.

Vinovăţia şi regretul îl întâmpinară ca o lovitură în stomac, paralizia totală, care venea cu o presimţire de rău augur. Respiraţia i se îngreună şi îl făcu să se îndoaie de mijloc.

O, Dumnezeule, ce făcuse?

Dacă Annika aflase?

Dacă înţelesese?

Dacă ştia deja?

Îl văzuse cineva? Sunase cineva? Poate cineva informase ziarul?

Respira sacadat şi cu greutate, se scutură şi încercă să se adune.

Să informeze ziarul? De ce naiba să informeze cineva ziarul?

Era pe punctul de a pierde controlul.

Cu un efort supraomenesc reuşi să-şi îndrepte spatele şi se uită din nou către ferestre.

Acum lumina era stinsă în camera de zi, iar Annika se pregătea să se culce.

Poate ştie că vin, se gândi el. *Poate încearcă să mă facă să cred că nu ştie nimic, deşi ştie tot. Poate că se va preface că doarme când intru, apoi mă va omorî în somn.*

Şi o văzu în faţa sa, cu foc în păr şi cu o bară de fier pe care o ţinea cu ambele mâini, ridicată pentru a lovi.

Când deschise uşa de la intrarea în bloc, simţi un nod în gât; nu ştia cum va avea curajul s-o privească în ochi. Urcă scările fără zgomot şi rămase în faţa uşii de la intrare, uşa *lor* de la intrare, cu detalii de sticlă colorată, care îi plăcuseră atât de mult Annikăi.

Rămase acolo, cu cheile în mână, tremurând, cu o vibraţie în stomac ca o orchestră de jazz care improviza, privind uşa cu ochi de străin, până respiraţia i se linişti, şi el putu din nou să se mişte.

În hol era întuneric.

Se furişă înăuntru, închise cu grijă uşa grea după el.

— Thomas?

Capul Annikăi se ivi din baie, îşi scoase periuţa de dinţi din gură.

— Cum a mers?

El se prăbuşi pe bancheta din hol, golit de orice emoţie.

— A fost o şedinţă blestemată, spuse el. Toţi sunt şocaţi.

Annika dispăru din nou în baie, iar el auzi cum îşi clătea gura şi scuipa apa. Zgomotul se rostogoli până în hol, se amplifică, apoi crescu până când Thomas se văzu nevoit să-şi ducă mâinile la urechi.

Ea ieşi din baie, cu chiloţii tanga ca un triunghi care îi acoperea sexul, sâni mari, legănându-se.

— Cred, spuse ea şi se aşeză lângă el, punându-i mâna pe ceafă. Dar nu cred că moartea lui are ceva de-a face cu angajamentul lui politic. Sunt aproape sigură că puteţi respira uşuraţi.

El o privi, îi văzu sânul îndesat în braţul său, simţi că avea lacrimi în ochi.

— Cum poţi să ştii?

— De fapt, nimeni nu ştie încă nimic, spuse ea, dar e vorba despre un lucru mai important decât poate conducerea comunei din Östhammar să priceapă.

Îl sărută pe obraz, îl mângâie pe umăr şi se ridică.

— Nu mi-e deloc somn, spuse ea, am băut o tonă de cafea.

El oftă adânc.

— Şi eu, spuse el.

— Miroşi a alcool şi ţigări, zise ea peste umăr, intrând în dormitor.

— Sper, spuse Thomas, s-a consumat pe seama plătitorilor de impozite.

Annika râse puţin trist.

— Vii? îl strigă.

Mă descurc, se gândi el.

Mă voi descurca.

Marţi, 17 noiembrie

Afişele de ziar anunţau noi ştiri despre ucigaşul în serie şi ancheta poliţiei. Pe toată strada Fleming, stăteau ca păpădiile pe covorul de iarbă, cenuşiu în lumina dimineţii. Annika le văzu de pe fereastra autobuzului şi fu mişcată, în acelaşi fel ca întotdeauna, simţind fascinaţia de a fi creat ceva care mergea mai departe şi îşi trăia propria viaţă. Se gândi că articolele sale erau întâmpinate de sute de mii de oameni pe care nu avea să-i întâlnească niciodată, cuvintele sale dădeau naştere unor sentimente şi reacţii pe care nu avea să le ştie niciodată.

Drumul către birou nu dură prea mult, acompaniat de alaiul păpădiilor.

La intrare, un perete întreg era tapetat ca în fiecare dimineaţă cu afişe de ziar.

Sus, în redacţie, când pluti peste mare, remarcă o schimbare de temperatură. Capul său plecat fu întâmpinat de priviri călduroase, acolo unde, de obicei, vedea doar ţurţuri de gheaţă. Annika e din nou pe val, era cineva pe care se putea conta, trecutul era uitat, acum se petreceau lucruri noi, nouăsprezece ore de lucru şi poza sa se afla lângă textul introductiv al articolului.

Întoarse spatele privirilor linguşitoare şi închise uşa biroului său cu o izbitură.

Göran Nilsson, se gândi ea şi îşi aruncă paltonul pe un scaun. Născut în 1948 la Sattajärvi; ucigaş de profesie, emigrase în 1969.

Stătea şi bătea iritată cu degetele în masă în timp ce computerul se deschidea, apoi căută pe Google „göran nilsson” şi primi sute de rezultate.

Erau mulţi Göran Nilsson în lume. Un prorector de facultate de construcţii, un cercetător în psihologie, un fabricant de peşti de lemn, un politician comunal din Karlstad, un agricultor ecologic din Halland, un şef de comună din Norrköping, dar niciunul nu era Göran Nilsson al ei, pentru că Göran Nilsson al ei pierduse controlul. Dintre toate alegerile pe care un om le poate face în

viaţa sa, Göran Nilsson se hotărâse să împrăştie moarte asupra altora.

Se uită peste rezultatele căutării.

Prin anii ’50 şi ’60, Göran trebuie să fi fost printre cele mai populare nume ca parte a unui nume dublu, pentru că existau o mulţime de Stig-Göran, Lars-Göran, Ulf-Göran, Sven-Göran şi o mulţime de alte combinaţii.

Căută în *Pagini Aurii* de pe internet pentru a vedea cât de obişnuite erau diversele combinaţii de nume, deschise la întâmplare diferite cărţi de telefon.

Existau 73 numai în Blekinge, 55 în Borås, 205 în Stockholm şi 46 în Norrbotten.

Câteva mii în toată ţara, cu alte cuvinte.

Trebuia să-şi limiteze căutarea într-un fel, cu un cuvânt-cheie.

„göran nilsson sattajärvi”

Niciun rezultat.

Scrisorile, se gândi ea. Maoismul sau grupările de *stânga.*

Zadarnic. O grămadă de rezultate de genul Kristina *Nilsson. Mao* Zedong, *Göran* Andersson.

Căută fotografii, „göran nilsson mao”.

Patru rezultate, mici pătrate pe care trebui să facă mari eforturi ca să le desluşească, având ochii aproape în monitor.

Două erau logouri pentru ceva pe care nu se mai obosi să-l cerceteze, un portret culturalo-revoluţionar al Maestrului însuşi, pus pe site-ul cuiva şi, în cele din urmă, o fotografie alb-negru cu câţiva tineri îmbrăcaţi modern. Se uită mai bine, citind descrierea fotografiei. Dădu clic, ajunse la site-ul cuiva care vorbea despre anii de studenţie din Uppsala şi citi un text care aşeza fotografia în contextul ei.

După recunoaşterea declaraţiei de la 9 aprilie, Mats Andersson, Fredrik Svensson, Hans Larsson şi Göran Nilsson au fost gata să mobilizeze cu mult curaj masele în numele Maestrului Mao.

Citi textul de două ori, puţin surprinsă de religiozitatea ridicolă a tonului. Se uită apoi la tânărul din dreapta, cu umărul ascuns de tovarăşul său din faţă, un băiat tuns scurt, cu trăsături fine, care părea destul de scund. Ochi închişi la culoare care priveau cu intensitate undeva, într-un punct, spre stânga fotografiei.

Dădu clic pe pagina de început a site-ului, descoperi că acolo existau multe fotografii din Uppsala, câteva de la diverse demonstraţii şi de la petreceri. Se uită la toate, dar băiatul cu numele de Göran Nilsson nu mai era în niciuna.

Dacă era el? Dacă fusese activist în anii ’60? Atunci ar fi putut să apară în presa de atunci.

Aceste arhive nu erau totuşi digitale. Era vorba despre plicuri cu fotografii şi tăieturi din ziar.

Ziarul la care lucra dispunea de cea mai mare arhivă din ţară. Luă receptorul şi rugă personalul de la arhivă să verifice dacă existase vreun Göran Nilsson în cercurile maoiste de la sfârşitul anilor ’60.

Femeia care preluă sarcina nu fu prea entuziasmată.

— Când ai nevoie de asta?

— Ieri, spuse Annika. E grabă.

— Când nu e?

— Stau şi aştept şi nu pot face altceva până nu primesc un răspuns de la voi.

Un oftat aproape imperceptibil în receptor.

— O să mă uit peste tot materialul şi o să văd dacă găsesc ceva anume. Să citesc tot ce s-a publicat despre maoism mi-ar lua mai multe săptămâni.

Annika se întoarse cu faţa către redacţie şi aşteptă răspunsul.

— Sorry. Niciun Göran Nilsson descris ca maoist. Dar avem alţi două sute.

— Îţi mulţumesc că ai fost atât de promptă, spuse Annika.

Ce alte arhive existau din acel timp, în localităţile în care activaseră maoiştii?

Oraşele universitare, se gândi ea. *Konkurrenten* exista pe atunci, dar nu era potrivit să sune acolo. Uppsala *Nya Tidning*? Acolo nu avea intrare. Ce ziar exista la Lund?

Se scărpină iritată în cap.

Dar la Luleå?

Ridică receptorul şi formă numărul *Ziarului de Norrland* înainte de a înţelege că făcea cu adevărat asta.

— Hasse Blomberg a fost bolnav ieri, nu ştiu dacă vine astăzi, spuse recepţionera, nerăbdătoare să termine convorbirea cât mai repede.

Annika fu cuprinsă de o teamă imediată şi de neînţeles, Dumnezeule, să nu i se fi întâmplat ceva.

— De ce? E grav?

Recepţionera oftă ca şi cum avea de-a face cu cineva greu de cap.

— Deprimat, exact ca toţi ceilalţi. Personal, cred că nu sunt decât leneşi.

Annika se încruntă.

— Sper că nu vorbeşti serios, spuse ea.

— Ai remarcat că acest val de depresii a început de îndată ce am intrat în UE? Tot rahatul care vine de dincolo, tot felul de oameni, de otrăvuri, de depresii? Şi eu, care am votat „da”! Am fost înşelată, asta-i.

— Hasse Blomberg lipseşte des?

— E pensionat pe caz de boală jumătate din timp, şi în puţinele zile în care ar trebui să muncească, nu vine.

Annika îşi muşcă buza. Era obligată să se ducă personal la arhiva *Ziarului de Norrland* cât mai repede posibil.

— L-ai putea ruga să mă sune când apare?

Îşi lăsă numele şi numărul de telefon.

— Dacă apare, spuse recepţionera.

Göran Nilsson, se gândi ea când puse receptorul jos, şi îl privi pe băiatul de pe monitor.

Tu eşti, Göran?

•

Automatul de cafea fusese reparat şi băutura era mai fierbinte ca niciodată. Îşi umplu cele două ceşti obişnuite şi le duse cu ea în birou.

Ochii o usturau de nesomn, nu-şi putuse găsi liniştea noaptea care trecuse. Stătuse lângă Thomas, trează, cu ochii închişi, în timp ce el se sucise pe toate părţile. Moartea politicianului îl afectase cu adevărat.

Se scutură şi începu să caute mai departe. Scrise „sattajärvi” şi ajunse la o pagină despre un proiect de construcţie de la sfârşitul anilor ’90. Era vizitatorul numărul 16 781. Era acolo o hartă; se aplecă spre ecran pentru a găsi satul şi pentru a putea citi literele minuscule care alcătuiau numele localităţilor din jur: Roukovaara, Ohtanajärvi, Kompeluslehto.

Nu numai altă limbă, se gândi ea. Altă ţară, întinsă şi îngheţată, în tundra de deasupra cercului polar de nord.

Se lăsă pe spate.

Cum fusese să-ţi petreci copilăria dincolo de cercul polar de nord în anii ’50, într-o familie în care tatăl era conducătorul unei comunităţi religioase cu reguli stricte şi ciudate?

Annika ştia că psihanalista elveţiană Alice Miller constatase că remarcabil de mulţi terorişti din Germania de Vest aveau taţi care fuseseră preoţi protestanţi. Miller văzuse o legătură, violenţa teroriştilor ca o revoltă împotriva unei educaţii religioase severe.

Asta putea fi valabil şi pentru Suedia şi lestadianism, se gândi Annika şi se frecă la ochi.

În aceeaşi clipă o văzu pe Berit ivindu-se din spatele perdelelor pline de praf. Se chinui să-şi limpezească mintea şi reuşi să se ridice de pe scaun.

— Ai puţin timp? strigă ea prin deschizătura uşii.

Berit îşi scoase căciula şi mănuşile şi-şi împături fularul.

— M-am gândit să iau prânzul mai devreme. Vii şi tu?

Annika închise computerul, pescui portofelul din geantă şi descoperi că nu mai avea cupoane de masă.

— Trebuie neapărat să mergem în sala de mese? spuse ea şi se uită în jur – simţi că nu avea încredere în atitudinea prietenoasă de adineauri.

Berit îşi atârnă mantoul pe umeraş.

— Putem încerca altceva, dacă vrei, dar am trecut pe lângă „Sju råttor”, era gol. Aveau pui la wok cu alune cashew.

Annika îşi roase unghia de la degetul arătător, se gândi dacă era sau nu în stare, dădu afirmativ din cap.

— Ce-ai făcut afară? întrebă ea pe scară.

— Zvonurile despre restructurarea guvernului, spuse Berit şi îşi potrivi părul care se turtise sub căciulă. Prim-ministrul nu are prea mult timp înainte de alegerile UE; dacă vrea să schimbe miniştrii, trebuie s-o facă acum.

Ajunseră în hol. Annika mergea în spatele lui Berit. Intrară în restaurant.

— Şi? spuse Annika în timp ce lua o tavă portocalie de plastic.

Berit scutură din cap.

— Ştii cum e el. Nicio vorbuliţă înainte.

— Care ar trebui să plece, de data asta? întrebă Annika, evitând să privească şirul nesfârşit de mese.

— Nepriceputa de Björnlund, desigur, spuse Berit. E cel mai slab ministru al culturii din istorie. Nu i-a trecut niciun proiect de

lege în nouă ani. Ministrul economiei are o soţie bolnavă şi vrea să aibă grijă de ea, aşa că pleacă singur. Ministrul locuinţelor nu a avut deloc succesul la care a sperat partidul, aşa că trebuie să părăsească postul şi ministerul să se desfiinţeze.

Berit avea cupoane şi plăti şi pentru Annika.

— Cine vine în locul lor?

Se aşezară una în faţa celeilalte într-un colţ al restaurantului.

— Se zvoneşte că Christer Lundgren se întoarce din exilul de la SSAB din Luleå, spuse Berit şi îşi deschise sticla de bere fără alcool.

Annika se înecă şi izbucni într-un acces isteric de tuse.

— E OK? Să te ajut?

Annika scutură din cap şi ridică o mână.

— E OK, spuse ea, cu lacrimi în ochi. E adevărat?

Berit luă o îmbucătură generoasă de pui.

— N-a părăsit niciodată comitetul executiv, aşa că un post de ministru i-a fost rezervat. Sigur eşti OK?

Annika dădu din cap şi respiră încet, cu mâna pe piept.

— Se pare că a făcut lucruri bune acolo, sus. Noul ministru al industriei e un zvon fierbinte, dar nu se ştie niciodată. Întrebarea e dacă lumea a uitat de stripteuza de a cărei sinucidere a fost făcut vinovat.

— Josefin, spuse Annika. Liljeberg. Deşi n-a omorât-o el.

— Şi ştii tu sigur asta, da.

Annika simţea că puiul fără niciun gust era prea mult. Împinse farfuria la o parte.

Cu câţiva ani în urmă îi povestise lui Berit despre concluziile la care ajunsese în legătură cu demisia lui Christer Lundgren, îi arătase documentele şi chitanţele de călătorie care dovedeau că ministrul comerţului exterior nu era în Stockholm în noaptea în care Josefine Liljeberg fusese ucisă. El se întâlnise cu cineva la Talin, în Estonia, o întâlnire atât de controversată, încât el mai degrabă acceptase o acuzaţie de omor decât să dezvăluie pe cine întâlnise.

Exista o singură explicaţie, se puseră de acord Annika şi Berit. Christer Lundgren se sacrificase pentru partid. Pe cine întâlnise la Talin şi despre ce vorbise nu se aflase niciodată.

Că guvernul a fost nevoit să se întrunească, deoarece adevărul despre afacerea IB era pe cale de a ieşi la suprafaţă, nu s-a putut dovedi. Nici că era vorba despre un export ilegal de

arme către fostele republici ale Uniunii Sovietice. Totuşi, Annika fusese sigură.

Şi îi povestise asta Karinei Björnlund.

Făcuse greşeala de a încerca să obţină un comentariu de la Christer Lundgren prin a-i spune toată povestea purtătoarei lui de cuvânt. Nu primise niciodată vreun răspuns.

Singurul lucru care se întâmplase fusese că Björnlund devenise dintr-odată membră a guvernului.

— Întrebarea mea prostească i-a deschis drum ministrului culturii, spuse Annika.

— Aşa se pare, spuse Berit.

— Şi asta presupune că, de fapt, e vina mea că Suedia are politici culturale total falimentare, nu-i aşa?

— Pe de-a-ntregul adevărat, spuse Berit şi se ridică. Vrei ceva? Salată? Apă?

Annika scutură din cap şi îşi urmări colega cu privirea, în timp ce aceasta deschise o sticlă de apă minerală şi turnă în pahar.

— Ce voiai de la mine, de fapt? spuse Berit când se întoarse şi se aşeză din nou pe scaun.

— Mă interesează trecutul tău, răspunse Annika. Ce e declaraţia de la 9 aprilie?

Berit mestecă şi înghiţi de câteva ori, cu privirea în gol, apoi scutură din cap.

— Nu-mi spune nimic. De ce întrebi?

Annika bău din paharul cu apă.

— Am găsit pe net un text cu fotografii, câţiva băieţi cu frizuri de anii ’60 care, în numele Maestrului Mao, trebuia să mobilizeze cu mult curaj masele.

Berit încetă să mai mestece şi o privi.

— Sună ca rebelii Uppsalei, spuse ea.

Puse jos tacâmurile şi dădu din cap pentru sine.

— Aşa e, spuse ea, au proclamat un fel de declaraţie în primăvara lui ’68. Dacă a fost la 9 aprilie, nu ştiu să-ţi spun, dar au fost neobişnuit de activi în acea primăvară.

Râse, scutură din cap, luă din nou tacâmurile şi continuă să mănânce.

— Ce? zise Annika. Spune!

Berit oftă şi zâmbi.

— Am povestit doar cum au sunat la *Buletinul de Vietnam*[50] şi ne-au ameninţat, spuse ea. Rebelii Uppsalei erau nişte ciudaţi. În fiecare zi ţineau întâlniri-maraton în diverse locuri, obişnuiau să înceapă la unu după prânz şi nu terminau decât târziu, după miezul nopţii. Un prieten care a participat o dată mi-a spus că nu erau câtuşi de puţin întruniri politice, ci orgii sexuale în numele religiei.

— Întâlniri ale Mişcării de Revelaţie? spuse Annika.

Aminteau destul de mult de aşa ceva, da. Toţi participanţii erau credincioşi maoişti trup şi suflet, se ridicau unul câte unul şi vorbeau despre bomba atomică spirituală care era pentru ei învăţătura lui Mao. După fiecare discurs se aplauda frenetic. Între discursuri se lua pauză, se mâncau sandviciuri, se bea bere, apoi se continua cu un nou discurs.

— Cum? întrebă Annika. Ce spuneau?

— Îl citau pe Maestru. Cei care încercau să formuleze fraze proprii erau acuzaţi de folosirea limbii burgheze. Singura excepţie era „Moarte fasciştilor din KFML”[51].

Annika se lăsă pe spate, căută o alună sub câteva frunze de salată şi o vârî în gură, mestecând atent.

— Dar, spuse ea, şi KFML erau comunişti.

— Sigur, zise Berit şi se şterse la gură cu şerveţelul. Dar pentru rebeli, nimic nu era mai groaznic decât cei care aveau aceleaşi opinii ca ei. Torbjörn Säfve, care a scris o carte excelentă despre mişcarea rebelilor, a numit-o „paranoia certăreţilor”. Afişele de pe ziduri erau o mare problemă pentru ei. Dacă cineva punea un portret al lui Lenin, care era mai mare decât cel al lui Mao, asta era imediat considerat contrarevoluţionar. Ajungea să pui portretul lui Mao puţin mai jos decât al lui Lenin sau al lui Marx pentru a fi acuzat de convingeri false.

— Îl cunoşti pe un oarecare Göran Nilsson, rebel activ? spuse Annika şi se uită încordată la Berit.

Colega ei se întinse după o scobitoare, o scoase din învelitoarea de plastic şi se încruntă.

— Nu, din câte îmi amintesc, spuse ea. Ar fi trebuit să-l cunosc?

Annika oftă, scuturând din cap.

---

[50] Ziar al mişcării suedeze pentru Vietnam.

[51] Numele Partidului Comunist Suedez în anii ’60.

— Ai încercat la arhivă? întrebă Berit.

— N-am găsit nimic.

Pe fruntea lui Berit apărură cute adânci.

— De 1 Mai, în acel an, spuse ea, rebelii au organizat un marş prin Uppsala într-un convoi enorm. Din câte îmi amintesc, toate ziarele mari au scris despre asta. Poate că aşa îl găseşti.

Annika se ridică, ducând tava într-o mână şi portofelul în alta.

— Verific acum, zise ea. Vii cu mine?

— De ce nu? spuse Berit.

Ieşiră prin spate din sala de mese şi urcară pe scara de serviciu la etajul doi, merseră printr-un coridor lung până ajunseră la gigantica arhivă de texte şi imagini. Tot ce se tipărise în *Kvällspressen* şi în *Fina Morgontidningen* în ultimii o sută cincizeci de ani exista acolo.

— Depozitul e la stânga, spuse Berit.

Găsiră *Fina Morgontidningen* din mai 1968 după numai un minut. Annika scoase ziarele legate din raftul de sus, ridicând praful, care îi veni în ochi. Tuşi şi făcu o grimasă de surpriză.

În ziua de 2 mai 1968, prima pagină era ocupată de demonstraţia mişcării rebelilor din Uppsala care avusese loc în ziua precedentă. Annika se încruntă şi privi mai de aproape.

— Ăştia sunt rebelii tăi revoluţionari? spuse ea uimită. Arată ca nişte mic-burghezi toată adunătura.

Berit îşi trecu palma peste pagina îngălbenită de ziar, un foşnet uşor se iscă sub degetele ei, degetul mijlociu întârzie pe creştetul acoperit de păr tuns scurt al conducătorului.

— O făceau conştient, spuse ea, gânditoare. Trebuia să semene cât mai mult cu lumea obişnuită, încercau să se pună de acord asupra unui prototip al muncitorului industrializat, dar cred că n-au reuşit. Sacou îngrijit şi cămaşă albă, aşa s-a hotărât. Cei din Uppsala erau afectaţi şi emfatici.

Se sprijini cu spatele de rafturi, îşi încrucişa braţele pe piept şi privi în tavan.

— În mai ’68 a izbucnit o grevă generală în Franţa, spuse Berit. Un milion de oameni au demonstrat la Paris împotriva statului capitalist. Rebelii trebuia să-şi arate solidaritatea cu fraţii lor francezi şi au organizat o întrunire pe Slottsbacken, în Uppsala, într-o vineri seara. Eram un grup de la *Buletinul* care ne-am dus acolo. A fost îngrozitor.

Scutură din cap, cu privirea în podea.

— Era multă lume, cel puţin trei sute de persoane, şi rebelii au făcut greşeala de a citi cu voce tare din „scrierile sfinte”. Publicul, care, în majoritatea lui, se compunea din lume obişnuită, a reacţionat normal: a huiduit şi a strigat.

Annika se lăsă furată de poveste şi făcu un pas mai aproape.

— Care scrieri?

Berit îşi ridică privirea.

— Lecturile din Mao, bineînţeles, spuse ea, discursul lui Lin Biao, *Trăiască victoria în războiul poporului,* cele şaisprezece puncte ale comitetului central al PPC, pentru revoluţia culturală... Rebelii n-au mai avut nicio reţinere acolo, în piaţă, şi când cei prezenţi n-au fost de acord cu mesajul lor, au izbucnit în accese de ură şi furie.

Berit scutură din cap la această amintire.

— Un efect direct al acelei întâlniri a fost că organizaţiile normale de stânga n-au mai putut vinde *Scânteia* şi *Buletinul de Vietnam* la locurile obişnuite de muncă. Îl găseşti pe Göran al tău?

— Rămân să citesc puţin, spuse Annika şi îşi trase un taburet.

— Ştii unde mă găseşti dacă e ceva, zise Berit şi părăsi încăperea, lăsând-o în încăperea plină de praf.

•

Anne Snapphane pluti pe coridor în direcţia dreptunghiurilor luminoase ale uşilor, pe lângă containere cu aparate de copiat şi lăzi de carton. Se simţea cuprinsă de însufleţire.

Învinsese! Cele trei mari case de filme independente fuseseră de acord să respecte înţelegerea verbală pe care o făcuseră şi să-şi vândă filmele către TV Scandinavia.

Unul dintre bărbaţii de la cea mai mare casă dezvăluise, în plus, presiunile pe care familia proprietară le făcuse pentru a-i determina să renunţe: în afara boicotului total al producţiilor acestor case de filme, în ce privea distribuţia şi finanţarea, trebuia ca ele să fie pregătite pentru un control drastic al întregii lor activităţi. Toate afacerile caselor de filme urma să fie cercetate şi criticate, indiferent care era obiectul lor. Actorii care acceptau propuneri din partea lor aveau să fie supuşi unor campanii de defăimare, ziariştii aveau să-i critice şi să ceară demisia şefilor.

— Nu-mi plac deloc metodele mafiote, spuse şeful casei de filme, care, de fapt, se întâmpla să fie născut în Sicilia şi nu se lăsa intimidat aşa de uşor.

„Acum aţi dat de dracu', blestemaţilor", se gândi Anne şi auzi pocniturile dopurilor de şampanie.

Se aşeză pe scaun şi îşi puse picioarele pe masă.

TV Scandinavia avea să funcţioneze. Suedia nu era o republică bananieră. O singură familie nu era mai presus de libertatea cuvântului.

Trase sertarul de jos al biroului şi scoase de acolo o sticlă de whisky nedeschisă, o cântări în mână şi răsuci dopul. Fredonă o melodie veche, nu merita să sărbătorească puţin?

Telefonul începu să sune şi o făcu să tresară. Vârî repede sticla la locul ei în sertar, îl închise şi îl încuie înainte de a ridica receptorul.

— Ce-ai făcut ieri cu Sylvia?

Vocea lui Mehmet era înşelător de blândă, dar Anne îl cunoştea, ştia că în spatele liniştii clocotea de mânie.

— Întrebarea e, mai degrabă, ce dracu' făcea ea la grădiniţa fiicei mele, spuse Anne şi lumea se sfărâmă dintr-odată în bucăţi.

Furia şi disperarea înnegurau cerul de deasupra.

— Nu ne-am putea comporta ca nişte oameni maturi? spuse Mehmet şi tonul vocii lui crescu.

— Şi ce plan matur aveaţi ieri? Trebuia să vin la grădiniţă şi să constat că Miranda nu mai era acolo? Ce trebuia să cred? Că Miranda fugise de mine şi că o preferase pe Sylvia? Sau că fusese răpită?

— Acum eşti ridicolă, spuse Mehmet, iar glasul îi sună tensionat.

— Ridicolă? strigă Anne în receptor şi se ridică de pe scaun. Ridicolă? Cu ce dracu' vă ocupaţi voi, în familia voastră fericită? Mai întâi, vii acasă la mine şi îmi spui că tu şi muierea ta vreţi custodia copilului meu, apoi ea încearcă să o fure de la grădiniţă, despre ce e vorba? O campanie de teroare?

— Linişteşte-te, spuse Mehmet şi receptorul deveni acum rece ca gheaţa, dogoarea se transformă în dispreţ şi gerul îi lovi timpanul, făcând-o să încremenească.

— Du-te dracului! zise ea şi puse receptorul jos.

Rămase nemişcată, uitându-se la telefon. Dar sună din nou, după acelaşi număr de secunde cât i-ar fi luat să apese butonul redial.

— Acum Miranda e numai a ta? Ce s-a întâmplat cu toate idealurile tale despre responsabilitatea comună? Cu teoriile tale melodramatice despre paternitate, despre copilul care aparţine colectivului şi nu individului?

Anne Snapphane se aşează din nou pe scaun, simţind că era târâtă într-o mizerie în care nu bănuise niciodată că va nimeri, în mlaştina urât mirositoare a amărăciunii şi a relei-voinţe, în care se clocesc cele mai diabolice planuri, iar ea nu-i putea rezista, era deja acolo, gata să se scufunde în adâncul nisipurilor mişcătoare, şi dacă s-ar fi împotrivit, n-ar fi făcut decât să cadă mai repede la fund.

— Dar, spuse ea. Cine a trădat? Cine a plecat? Cine încearcă să pună beţe în roate? La naiba, nu eu!

— Sylvia a plâns ieri toată seara, n-am putut s-o opresc, spuse Mehmet şi vocea lui căpătă ceva plângăreţ şi mustrător, care o făcu pe Anne să-şi piardă controlul.

— Dumnezeule! strigă ea. Eu sunt vinovată că e cu nervii la pământ?

Mehmet respiră adânc, potrivindu-şi tonul pentru un atac frontal.

— Sylvia a spus că ai jignit-o şi vreau să ştii un lucru, Anne Snapphane: dacă îmi distrugi familia, nu ştiu ce sunt în stare să fac.

Anne simţi cum plămânii i se golesc de aer.

— Mă ameninţi? spuse ea. Nu eşti în toate minţile? Cât de jos poţi să cazi? Te-a zăpăcit de tot?

Distanţa creştea pe linie, şi când Mehmet vorbi din nou, era la ani-lumină de acolo.

— Înţeleg, spuse el. Dacă aşa vrei...

Şi dispăru, dialogul se întrerupse, împrejurul ei aerul dospea şi clocotea. Se aplecă deasupra biroului şi începu să plângă.

•

Când urcă treptele redacţiei, Annika se simţi cuprinsă de nelinişte. După răsfoitul prin hârţoage nu se alesese cu altceva decât cu haine murdare şi jeanşi prăfuiţi. Anii ’60 şi curentele lor politice nu erau tratate cu prea mult interes în presa acelei perioade, în fiecare zi apărea un nou ziar, atunci ca şi acum, cu

anunţuri care trebuia vândute şi titluri care trebuia născocite şi cercetări de poliţie care trebuia efectuate.

În plus, designul ziarului şi calitatea imprimării erau îngrozitoare în anii aceia. Era bucuroasă că nu apucase acea perioadă.

Deşi, fiecare epocă are idealul ei, se gândi ea şi se îndreptă către cuşca de sticlă. Puteai trăi într-un timp la fel de bine ca într-un loc, şi anii ’60 nu i s-ar fi potrivit.

Dar anii 2000 i se potriveau?

Auzi telefonul şi grăbi pasul.

— Mi s-a spus că m-ai căutat, zise Hans Blomberg, arhivarul de la *Norrlands-Tidningen.*

— Ce bine că suni, spuse Annika şi închise uşa în urma sa. Cum te simţi?

O secundă de tăcere.

— De ce întrebi?

Ea se aşează pe scaun, simţind resemnarea din vocea lui.

— Recepţionera mi-a spus că ai fost bolnav, şi m-am neliniştit.

— Oooo, grija femeilor tandre, spuse Hans Blomberg şi vocea lui sună aşa cum şi-o amintea Annika.

Zâmbi. Îl vedea stând acolo în jacheta lui de lână, la biroul lui vechi cu panoul de afişaj deasupra, cu un desen de copil şi îndemnul de a rezista până la pensionare.

— Nu-i nimic serios, sper, spuse Annika şi se întinse pe scaun.

— Nu, nu, nu, zise arhivarul. Numai vechile probleme obişnuite. Am depăşit data de valabilitate, stai în frigider încă două zile înainte de a fi aruncat, dar nimeni nu te consumă, stai şi te acreşti, şi ocupi locul alimentelor proaspete, dar lucrurile se aranjează. Aşa se întâmplă cu toată lumea în zilele noastre.

Zâmbetul ei dispăru la aceste cuvinte, tonul era zeflemitor, dar frustrarea se simţea.

— Ei, lasă, spuse Annika veselă şi se hotărî să ignore amărăciunea din vocea lui. Pentru mine eşti ca un vin vechi.

— Ah, fetele din Stockholm ştiu să preţuiască un bărbat adevărat. Cu ce pot ajuta doamnă?

— O întrebare generală despre ceva şi mai vechi. Caut informaţii despre un tânăr din Sattajärvi, care a locuit în Luleå la sfârşitul anilor ’60, lucra probabil pentru Biserică. Göran Nilson îl chema.

— E mort? întrebă Hans Blomberg şi scrijeli ceva cu creionul.

— Nu cred, răspunse Annika.

— Atunci să-i lăsăm pe morţi la o parte. Ce vrei să ştii?

— Orice. Că a câştigat un concurs de dans, că a demonstrat împotriva imperialismului, că s-a însurat, că a jefuit o bancă.

— Göran Nilsson, ai spus? Nu puteai să găseşti un nume mai obişnuit?

— Am căutat peste tot, dar n-am găsit nimic, zise Annika.

— Poate să dureze câteva minute, spuse el, şi asta fu sentinţa zilei.

Annika avu timp să se uite pe site-uri şi să citească despre toate vilele de vânzare din Stockholm. Se opri la o casă fantastică, nou-construită pe strada Vintervik din Djursholm, care se vindea pentru modesta sumă de nouă milioane. Îşi aduse cafea şi vorbi puţin cu Berit, îl sună pe Thomas pe mobil şi îi lăsă un mesaj lui Anne Snapphane înainte de a auzi telefonul sunând.

— Trebuie să spun că în viaţa mea am avut lucruri mai uşor de găsit, spuse el şi oftă greu. Poţi ghici câţi Göran Nilsson avem în arhivă?

— Şaptezeci şi doi şi jumătate, răspunse Annika.

— Exact, aprobă Hans Blomberg. Şi singurul din Sattajärvi pe care l-am putut găsi era într-un anunţ matrimonial în biserică.

Annika ridică din sprâncene şi simţi cum optimismul o părăsea.

— Anunţ matrimonial? Ăsta era un lucru pe care preotul îl făcea în biserică înainte ca lumea să se căsătorească, pe la 1800, nu?

— Nu ştiu exact, dar anunţul matrimonial în biserică a fost obligatoriu până prin anul 1973. Dar, aşa e, căsătoria trebuia anunţată în biserică trei duminici la rând înaintea nunţii, spre plăcerea enoriaşilor.

— Şi de ce scrie despre asta în ziar?

Hans Blomberg reflectă.

— Aşa era pe timpul acela, exista o vinietă specială. Decupajul e din 29 septembrie 1969, vrei să-ţi citesc?

— Da, mulţumesc, spuse Annika.

— „Asistentul parohiei Göran Nilsson, născut în Sattajärvi, stabilit în Luleå, şi studenta Karina Björnlund, născută şi stabilită în Karlsvik. Cununia va avea loc în primăria din Luleå vineri 20 noiembrie la ora 14.”

Ea lăsă creionul să zboare peste foaia de hârtie, pentru a apuca să scrie tot, simţind cum pielea i se făcea de găină, şi începu să respire greu, Dumnezeule mare, nu poate fi adevărat.

Se strădui să nu se înfierbânte prea tare, nu încă, nu putea fi sigură până nu verifica.

— Eşti mulţumită? întrebă Hans Blomberg.

— Foarte, spuse Annika răguşit. Mii de mulţumiri.

— Poţi să mă suni oricând, draga mea.

Închiseră. Annika fu nevoită să se ridice de pe scaun, *yes*! Capul îi bubuia, simţea pulsul bătându-i în urechi. Fugi afară, în redacţie, către secţia de sport, bubuitul se potoli, se reculese şi îşi dădu seama că încă nu avea nimic, nu încă. Luă o ceaşcă de cafea din automat şi se grăbi către Berit.

— De unde e ministrul culturii? întrebă ea.

Berit îşi ridică privirea de la monitorul computerului, cu ochelarii pe vârful nasului.

— Norrbotten, spuse ea. Luleå, cred.

— Nu din Karlsvik?

Berit îşi scoase ochelarii şi îşi lăsă mâinile să-i cadă pe genunchi.

— Nu ştiu, spuse ea. De ce întrebi?

— Unde locuieşte acum?

— Afară, la nord de oraş, undeva.

— Căsătorită?

— Sambo[52], spuse Berit, niciun copil. Ce vrei să afli?

Annika se legănă pe picioare, scuturând brusc din cap.

— O informaţie, numai, spuse ea, un vechi anunţ matrimonial pe care trebuie să-l verific.

— Anunţ matrimonial? repetă Berit, dar Annika ieşi din încăpere fără să-i mai explice.

Se îndreptă către biroul său cu privirea în depărtare, închise uşa după ea, se aşeză şi privi în gol până pulsul i se linişti. Apoi îşi ridică mâinile şi îşi lăsă degetele să alunece pe tastatură şi să scoată adevărul la lumină.

Începu cu www.regeringen.se[53] şi încărcă un document în format PDF, cu informaţii despre şefa Ministerului Culturii. O fotografie a Karinei Björnlund, zâmbind strâmb, îi răsări în faţă,

[52] Pereche necăsătorită care trăieşte ca soţ şi soţie şi care, în Suedia, are aceleaşi drepturi ca o pereche căsătorită.

[53] Site-ul oficial al guvernului suedez.

apoi o descriere a domeniilor pentru care era responsabilă: patrimoniul cultural, arta, cuvântul tipărit, radio, televiziune şi comunitatea religioasă.

Din partea cu informaţii personale află că era născută în 1951, copilăria şi-o petrecuse în Luleå, iar acum era stabilită în Knivsta împreună cu partenerul său.

Nimic despre Karlsvik, se gândi Annika şi intră pe pagina Infotorg.

Căută „Karina Björnlund Knivsta” şi obţinu un rezultat, o femeie născută în 1951. Dădu clic pe „informaţii mai vechi” şi ajunse la parohia în care se născuse.

La sud de Luleå.

Annika îşi simţi dintr-odată inima grea.

Îşi muşcă buzele, palmele o mâncau, trebuia să caute mai departe. Părăsi Infotorg şi intră din nou pe Google, tastă „karlsvik sud Luleå” şi obţinu nouăsprezece rezultate. Primul era un istoric despre ajustorul de ferăstraie Olof Falk (1758-1830) de la fabrica de cherestea din Hällesträm, din actualul district Norrfjäden, situat în Piteå. Căută pe pagină şi-l găsi pe unul dintre urmaşii ajustorului, o anume Beda Markström, născută în 1895, stabilită în Karlsvik, în sudul oraşului Luleå.

Căută harta şi găsi localitatea.

Karlsvik era o mică aşezare în apropiere de Luleå, de partea cealaltă a râului.

Se lăsă pe spate, începând să se gândească. Pielea capului începu s-o strângă, gura i se uscă, simţi înţepături în buricele degetelor.

Îşi notă câteva lucruri într-un carnet şi formă numărul de interfon al redactorului-şef.

— Ai timp câteva minute?

•

Aerul din sala de conferinţe a Consiliului Comunal de la etajul şapte era sufocant. Mirosul de cafea şi tutun se amesteca vag cu cel de transpiraţie pe care îl emanau bărbaţii de vârstă medie, îmbrăcaţi în sacouri de lână. Thomas îşi şterse fruntea. Fără să-şi dea seama, vârî degetul în nodul cravatei şi trase; simţea că nu mai poate respira.

Aceasta era prima întâlnire oficială a grupului congresului, ceea ce însemna că ierarhiile şi structurile nu se stabiliseră încă. Pe parcursul întâlnirii, bătaia prietenească pe umăr se

transformase în încercări de marcare a propriului teritoriu şi Thomas aprecie că va trebui să suporte încă o şedinţă-maraton înainte de a se întâmpla ceva constructiv.

La congresul comun al consiliilor comunelor şi consiliilor judeţene din Suedia, care avea loc în iunie la Norrköping, trebuia dezbătută o problemă importantă: eventuala fuziune. Tema comună generală a congresului era cetăţeanul şi viitorul.

Thomas îşi deschise larg ochii şi se uită peste programul congresului.

Nu scăpa. Sophia se ţinea de el peste tot. Auzea zgomotul pantofilor ei cu tocuri înalte printre documente şi teancuri de hârtii trimise reprezentantului Consiliului Judeţean.

Thomas se rezemă de scaun, ascultă directivele pisăloage ale directorului şi privi în jurul său, la participanţi.

Sophia, într-un taior în dungi, de culoarea cretei, bluză de mătase, dinţi albi şi păr cu miros de măr, ceva mai încolo, lângă fereastră.

Sophia, în sutien de dantelă şi buze întredeschise, aplecată deasupra carnetului de însemnări.

Sophia, fără chiloţi, călărind aparatul de proiecţie.

Îşi drese glasul şi scutură din cap, obligându-şi mintea să se întoarcă la realitate.

Mai încolo, lângă latura scurtă a mesei cu design special, stătea directorul responsabil cu informarea, care era şi preşedintele grupului de proiect şi care îi şoptea ceva conducătorului de proiect. Ambii, responsabili cu formalităţile şi administraţia, îşi turnară cafea în ceşti şi se grăbiră să se servească din plăcinta cu cremă de vanilie. Ceilalţi şefi se plasaseră lângă fereastră, unde îşi presau sacourile de spătarele scaunelor şi încercau să nu arate plictisiţi.

Realitatea lui. Realitatea Sophiei.

Şi un gând care îl îngheţă:

Ce făcea Annika acum? Ce ştia el despre realitatea ei?

Fără să înţeleagă cum sau să audă ce se spusese, şedinţa luă sfârşit cu zgomot de scaune trase şi exclamaţii de uşurare. Se reculese şi, fără să-şi ridice privirea, îşi strânse hârtiile.

— Samuelsson, spuse o voce deasupra sa şi el se uită repede în sus. Cum funcţionează colaborarea la Consiliul Comunal?

Thomas se ridică, dădu mâna cu directorul responsabil cu informarea, simţind cum creierul îi înţepenea şi cuvintele i se uscau: ce naiba să răspundă la asta?

— Nicio problemă, spuse el şi înghiţi în sec. Funcţionează destul de bine.

— Niciun conflict?

Îşi trase mâna pentru a ascunde transpiraţia care începea să i-o umezească.

— Atâta timp cât avem acelaşi scop şi un şir de actori independenţi în proiect, funcţionează minunat, răspunse el şi se întrebă singur ce voise să spună.

— Sophia Grenborg cum e?

Întrebarea îi goli plămânii de aer; deschise gura şi încercă să respire.

— A, se auzi spunând, ştii tu, poţi avea încredere în ea. Puţin plicticoasă. Clasa de sus, n-a avut greutăţi în viată...

— Am vrut să spun, cum e să colaborezi cu ea. Reprezintă cu succes interesele Consiliului Comunal?

Thomas simţi, spre indignarea sa, că roşise: ce greşeală de neiertat!

— E vorba să nu laşi garda jos, spuse el. Nu trebuie lăsaţi să preia conducerea, o anumită tensiune se simte acum, înaintea congresului...

Directorul dădu din cap gânditor.

— Înţeleg, spuse el. Ai putea să aduni la un loc şi să rezumi experienţele tale, pe de o parte din teritoriul tău actual, dar, înainte de toate, în legătură cu problema regionalizării, cât mai repede cu putinţă?

— Sigur, răspunse Thomas şi îşi trecu palma peste cravată. Precizează-mi directivele tale şi o fac imediat.

Directorul îl bătu uşor pe umăr.

— Aşa te vreau, spuse el şi ieşi.

Camera se goli de oameni. Thomas rămăsese la urmă şi îşi închidea geanta-diplomat. Una dintre secretare deschisese larg o fereastră şi lăsase să intre aerul. Thomas simţi la picioare şi pe sub sacou curentul rece.

Cum funcţiona colaborarea cu Consiliul Comunal? Sophia Grenborg, cum era ea, de fapt?

Thomas alungă acest gând, îşi luă geanta şi se îndreptă hotărât către lifturi. Câţiva şefi stăteau şi vorbeau în timp ce

aşteptau. Le zâmbi repede şi continuă să meargă către scara de serviciu.

Coridorul care ducea la camera sa era cufundat în întuneric, modelele tapetului de pe perete erau accentuate şi deformate de lămpile care răspândeau lumina şi umbra ca nişte fântâni arteziene. Se grăbi să intre în cameră, închise uşa şi se prăbuşi pe scaunul din spatele biroului.

Aşa nu mai putea continua. De ce lăsase lucrurile să meargă atât de departe? Tot ce construise atâţia ani era pe cale să se dărâme, încrederea de care se bucura în familie şi la serviciu s-ar fi destrămat dacă aventura lui ar fi fost descoperită. Privirea i se opri pe fotografia Annikăi împreună cu copiii, pe care o pusese pe birou, într-o ramă de argint şi pe care o făcuse vara trecută la petrecerea mătuşii, care împlinea şaptezeci de ani. Imaginea nu era conformă cu realitatea. Copiii erau îmbrăcaţi elegant şi puţin încordaţi, Annika purta o rochie lungă până la genunchi, care cădea bine şi îi îndulcea formele corpului, altfel uşor ascuţite, şi îşi împletise părul, care stătea nemişcat pe spate.

— Asta spune mult despre cum ai vrea tu să apărem în ochii celorlalţi, spusese Annika când văzuse ce fotografie alesese el.

Thomas nu răspunsese, nu intenţiona să înceapă o asemenea discuţie, care n-ar fi dus nicăieri.

Pentru el era important cum era văzut de ceilalţi, asta era adevărat. Să ignori impresia pe care o produci în jurul tău era o atitudine iresponsabilă şi prostească. Annika gândea exact invers.

— Nu poţi fi iubit de toată lumea, spunea ea. E mai bine să iei atitudine şi să accepţi asta decât să-i linguşeşti pe oameni.

Îşi trecu degetul pe rama de metal mată, se opri o clipă în dreptul sânului rotund al Annikăi.

Soneria puternică a interfonului îl făcu să tresară.

— Ai o vizită la recepţie, Sophia Grenborg de la Consiliul Judeţean. Vii jos s-o iei?

Simţi cum începe să transpire.

— Nu, spuse el. Găseşte şi singură. Dă-i drumul sus.

Puse receptorul jos, se ridică de pe scaun şi se îndreptă către uşă, o deschise, privi încăperea ca şi cum n-ar mai fi văzut-o niciodată. Se hotărî să rămână în picioare, rezemat de birou, cu braţele încrucişate şi să asculte zgomotul de pe scară. Nu auzi

decât bătăile puternice ale propriei inimi; încercă să înţeleagă ce simţea, dar nu găsi decât o confuzie.

Nu ştia. Era plin de aşteptări, dar îi era ruşine. Iubea cu pasiune şi dispreţuia.

Tocurile tropăiră într-un fel în care numai cele ale ei o făceau, paşii stârneau ecouri pe coridorul pustiu, erau veseli şi uşori.

Sophia împinse uşa şi intră în cameră. Ochii îi străluceau, aveau o timiditate şi o şovăială care nu puteau fi ţinute în frâu de torentul de voinţă care se revărsa din ei.

Thomas se îndreptă către ea, stinse lumina şi o trase lângă el, în acelaşi timp în care închise uşa cu piciorul. O sărută sălbatic şi disperat, gura ei era caldă, mâinile lui îi căutau sânii, ea îi cuprinse fesele.

Răsuflând precipitat, se dezbrăcară în grabă şi se întinseră pe tăblia biroului; Thomas dădu la o parte cu o mişcare tot ce stătea pe masă. Ea se aşeză deasupra lui şi îi căută privirea, buzele fremătătoare. Thomas pătrunse în ea, îşi dădu capul pe spate şi închise ochii în timp ce ea începu să se mişte ritmic. Valurile leneşe îi făcură corpul să se relaxeze. Când orgasmul se apropie, deschise larg ochii şi se trezi în faţă cu chipul Annikăi din fotografia de pe birou, trist şi resemnat, înaintea întâlnirii de care nu putuse scăpa, cu familia.

Nu putu să-şi împiedice strigătul care se ridică din el.

În tăcerea care urmă auzi din nou susurul monoton al instalaţiei de ventilare, scârţâitul cablurilor din casa liftului, un telefon care suna neîntrerupt.

— Nu suntem normali, îi şopti Sophia în ureche, iar el nu se putu abţine să nu râdă, nu, la naiba, nu erau normali, o sărută şi se ridică.

Îşi aranjară hainele repede şi febril, chicotiră, încercară să se găsească pe întuneric. Apoi se lipiră unul de altul, zâmbindu-şi ochi în ochi.

— Îţi mulţumesc pentru astăzi, spuse Sophia şi îl sărută pe bărbie.

Thomas îi găsi gura şi-i muşcă uşor buzele.

— Şi eu îţi mulţumesc, şopti el.

Sophia îşi puse mantoul, luă geanta de jos şi tocmai se pregătea să plece, când se opri brusc:

— O, spuse ea. Era să uit de ce am venit.

Thomas se aşează pe scaun şi se rezemă de spătar, simţind nevoia imperioasă de somn care-l copleşea întotdeauna după ce ejacula. Sophia îşi puse geanta-diplomat pe birou, o deschise şi scoase un teanc de hârtii cu logoul Departamentului de Justiţie.

— Am stat puţin cu Cramne acum, după-amiază, şi ne-am uitat peste prima variantă a planului de acţiune, spuse ea şi îi zâmbi cu o expresie nevinovată.

Thomas simţi cum faţa i se crispează şi nevoia de somn dispăru.

— Ce? spuse el. Eu trebuia să fac asta.

— Cramne m-a sunat să-mi spună că nu te-a găsit, pentru că erai într-o şedinţă. Ai putea să-l citeşti în seara asta şi să mă suni mâine-dimineaţă?

Thomas se uită la ceas.

— Trebuie să iau copiii, spuse el. Nu ştiu dacă apuc în seara asta.

Sophia clipi şi se schimbă la faţă.

— Sigur, zise ea, şi vocea îi deveni mai joasă şi mai ascuţită. Sună-mă când poţi.

Se întoarse, ieşi din cameră şi închise uşa în urma sa. Thomas rămase pe scaun şi simţi umezeala din chiloţi.

Cum funcţiona colaborarea cu Consiliul Comunal? Sophia Grenborg, cum era ea, de fapt?

Se aplecă repede în faţă, mototoli documentul cu planul de colaborare şi îl aruncă la coşul de gunoi. Lăsă hârtiile Sophiei Grenborg de la Departamentul de Justiţie lângă paharul cu creioane şi părăsi camera.

•

Picioarele Annikăi aproape amorţiseră pe scaunele incomode din faţa biroului lui Anders Schyman, când redactorul-şef deschise în sfârşit uşa şi o lăsă să intre.

— Am zece minute, spuse el şi îi întoarse spatele înainte ca Annika să apuce să răspundă ceva.

Se ridică, încercă să-şi dezmorţească picioarele şi se simţi ciudat de indispusă. Cu paşi nervoşi pe podeaua care scârţâia, urmă spatele lat al lui Schyman şi intră în biroul lui, stresată de graba cu care fusese întâmpinată. Se lăsă pe unul dintre scaunele destinate vizitatorilor şi îşi puse însemnările peste un fel de diagramă care acoperea biroul lui.

Redactorul-şef se întoarse agale la locul său, se aşeză pe scaunul care pârâi şi se rezemă de spătar.

— Nu renunţi la ideea de terorism, concluzionă el şi îşi împreună mâinile pe abdomen.

— Am făcut rost de informaţii destul de fierbinţi, spuse Annika şi îşi aţinti privirea în carnetul de însemnări, descoperind că nu era la pagina bună.

Luă repede hârtiile şi începu s-o caute febril pe cea cu rezumatul pe care îl făcuse. Schyman oftă.

— Mai bine povesteşte-mi, spuse el, iar Annika puse carnetul pe genunchi.

Se lupta cu o senzaţie de ameţeală; i se părea că se afla pe puntea unei corăbii.

— Teroristul se numea Göran Nilsson, spuse ea. Născut în Sattajärvi, în Tornedalen, în 1948. Tatăl lui era predicator lestadian.

Luă din nou carnetul şi începu să-l răsfoiască.

— S-a mutat la Uppsala pentru a studia teologia când avea nouăsprezece ani. S-a înrolat în mişcarea rebelilor în primăvara anului 1968 şi a devenit maoist. Nu şi-a terminat studiile, ci s-a mutat înapoi în Norrbotten şi a avut o slujbă în cadrul Bisericii. A intrat în grupul maoist din Luleå sub numele de cod Ragnwald şi se pare că s-a îndepărtat de religie tot mai mult. Pentru că s-a căsătorit. Într-un fel sau altul, a fost amestecat în atentatul de la F 21, chiar dacă poliţia nu crede că a fost prezent acolo. A dispărut din Suedia pe 18 noiembrie 1969 şi de atunci nu s-a mai auzit de el. Nunta lui, care trebuia să aibă loc vineri 20 noiembrie la primăria din Luleå, deci la două zile după atentat, a fost anulată.

Schyman dădea încet din cap.

— Apoi a plecat în Spania şi a devenit ucigaş de profesie în ETA, continuă el şi se uită cu coada ochiului la ziarul care stătea deschis pe o măsuţă lângă birou.

Annika ridică mâna, mişcându-şi picioarele pentru a-şi găsi echilibrul.

— Dar F 21 este lucrul cel mai interesant.

— Mi s-a părut că ai spus că poliţia l-a scos din calcul, că nu el a făcut asta.

Ea înghiţi în sec şi dădu din cap.

— Deci, cine a aruncat avionul în aer? spuse Anders Schyman pe un ton neutru, în timp ce îşi mişca nerăbdător mâinile.

Annika rămase tăcută câteva clipe înainte de a continua.

— Karina Björnlund, ministrul culturii.

Niciun muşchi nu se clinti pe chipul redactorului-şef. Îşi ţinea mâinile împreunate, ca mai înainte, peste nasturii de la cămaşă, ochii îi erau ficşi, dar aerul din cameră deveni dintr-odată de nerespirat.

— Presupun, spuse Schyman după o tăcere infinit de lungă, că urmează o argumentaţie coerentă şi temeinică la afirmaţia asta.

Annika încercă să râdă, dar nu putu scoate decât o chicoteală silită.

— De fapt, nu, spuse ea, dar ministrul e principalul subiect.

Schyman se aplecă repede în faţă, se ridică de pe scaun sprijinindu-se de birou şi începu să se plimbe prin cameră, fără s-o privească.

— Nu ştiu dacă vreau să ascult aşa ceva, spuse el.

Annika se ridică pe jumătate pentru a-l urma. Simţi cum toată camera se învârte, se prăbuşi înapoi şi luă de jos carnetul de însemnări.

— La locul infracţiunii s-au găsit urme de pantofi mărimea treizeci şi şase, spuse ea. Trebuie să fi aparţinut unui copil sau unei femei, şi dintre aceste două variante, cea cu femeia e mai credibilă. Femeile nu sunt aproape niciodată teroriste singure. Doar împreună cu bărbaţii lor. Ragnwald a plănuit lovitura, logodnica lui a înfăptuit-o.

Schyman îşi întrerupse plimbarea neliniştită prin cameră şi se întoarse către ea.

— Logodnică?

— Trebuia să se căsătorească, asistentul parohial Göran Nilsson din Sattajärvi şi Karina Björnlund din Karlsvik, în parohia din sudul oraşului Luleå. Am verificat toate perechile cu aceste nume şi am găsit informaţii cu privire la trecutul lor din registrul naţional de evidenţă a persoanelor. Nu există decât ei doi.

— Teroristul şi ministrul culturii?

— Teroristul şi ministrul culturii.

— Trebuia să se căsătorească la două zile după atentat?

Annika dădu aprobator din cap. Văzu că şeful nu-şi putu ascunde uimirea şi simţi cum pământul căpăta tot mai multă stabilitate sub picioarele ei.

— De unde ştii asta?

— Dintr-un anunţ matrimonial din *Norrlands-Tidningen,* publicat cu patru săptămâni înaintea atentatului.

Anders Schyman îşi încrucişă braţele pe piept, se legănă pe călcâie şi privi către fereastra întunecată care dădea spre ambasada rusă.

— Eşti absolut sigură că în toamna lui 1969 Karina Björnlund plănuia să se mărite cu un bărbat care avea să devină ucigaş de profesie?

Ea răspunse cu un „da” răguşit, iar Schyman îşi continuă raţionamentul.

— Şi, pentru că era îndrăgostită, ministrul nostru ar fi distrus proprietatea statului, ar fi omorât un recrut şi ar fi rănit un altul?

— Nu ştiu, dar e cel mai logic, spuse Annika.

Şeful se întoarse la scaunul său şi se aşeză încet.

— Câţi ani avea atunci?

— Nouăsprezece.

— Locuia împreună cu tipul acela?

— Era înregistrată încă la adresa părinţilor ei din Karlsvik.

— Cu ce se ocupa?

— În anunţ scria că e studentă.

Anders Schyman luă un pix şi scrise ceva în colţul unui grafic.

— Ştii, spuse el şi îşi ridică privirea către Annika, e cea mai mare aiureală pe care am auzit-o vreodată.

Lăsă pixul jos, zgomotul plasticului care căzu pe hârtie se amplifică şi stârni un ecou în tăcerea camerei, podeaua se deschise şi Annika simţi cum începea o cădere liberă.

Schyman se ridică din nou, se apropie şi se aplecă spre ea.

— Sunt bucuros, spuse el, că ai venit la mine cu aceste informaţii şi nu te-ai dus la altcineva, pentru că sper că n-ai pomenit nimănui despre prostiile astea, nu-i aşa?

Annika simţi cum căldura îi urca în obraji şi cum capul i se învârtea.

— Nu, şopti ea.

— Nici lui Berit? Nici lui Jansson? Nici bunicii tale?

— Bunica e moartă.

El o studie câteva secunde de aproape, apoi îşi îndreptă spatele.

— Bine, zise. Din clipa asta, nu mai ai nimic de-a face cu terorismul. Nu mai dedici niciun minut Karinei Björnlund sau vreunui blestemat de Ragnwald sau vreunei explozii din Luleå sau din altă parte, ai înţeles?

Annika se lăsă pe spătarul scaunului pentru a-i evita respiraţia, care ajunsese din nou aproape.

— Dar, spuse ea, n-ar merita să merg mai departe şi să verific măcar?

Anders Schyman o privi cu o surprindere în care se ghicea neplăcerea şi pe care Annika o resimţi ca pe o usturime în gât.

— Că teroristul cel mai urmărit din Suedia în ultimele trei decenii ar fi o adolescentă dintr-un sat din Norrbotten, care, locuia la mama şi la tata şi care a devenit ministrul culturii într-un guvern social-democrat?

Annika respira repede, cu gura deschisă.

— N-am vorbit nici măcar cu poliţia...

— La naiba, cu atât mai bine!

— ... Ei ar fi trebuit s-o interogheze, poate există o explicaţie firească...

Un semnal ascuţit al interfonului o făcu să se oprească.

— Herman Wennergren e aici, spuse secretara.

— Roagă-l să intre.

Schyman lăsă butonul telefonului şi se uită la Annika. Femeia simţi cum privirea lui trece prin ea şi se opreşte în dreptul fustei.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre asta, spuse el. Du-te acum.

Annika se ridică şi se miră că era în continuare întreagă, îşi luă carnetul cu mâini pe care le simţea străine, îşi aţinti privirea pe uşa care părea capătul unui lung tunel.

Înaintă împleticindu-se.

•

Anders Schyman văzu uşa care se închidea în spatele Annikăi Bengtzon şi simţi dezamăgirea ca pe o arsură în stomac.

Ce dureros, Annika Bengtzon, care fusese atât de meticuloasă şi ambiţioasă! Îşi pierduse minţile de tot! Nu mai avea niciun control asupra realităţii şi se refugiase într-un fel de fantezie cu terorişti în cancelaria guvernului şi ucigaşi plătiţi printre membrii partidului de centru din Östhammar.

Simţi nevoia să se aşeze. Roti scaunul astfel încât să-şi vadă propria imagine reflectată în sticla întunecată a ferestrei şi încercă să distingă contururile complexului de beton care se întindea sub steagul rusesc.

Care erau îndatoririle lui de şef în cazul acesta? Ar trebui să-l informeze pe medicul personalului? Era Annika Bengtzon un pericol pentru sine însăşi şi pentru alţii?

Simţi că se sufocă în scaunul de birou.

Nu observase tendinţe sinucigaşe sau violente. Singurul lucru pe care îl ştia cu siguranţă era că articolele ei nu mai puteau fi luate în serios şi el era plătit să gestioneze asemenea lucruri. Bengtzon avea nevoie să fie controlată cu mai multă atenţie decât altă dată, atât de el, cât şi de şefii de ediţie.

„Păcat”, îşi zise el din nou. Fusese o ziaristă pricepută, foarte eficientă în ceea ce priveşte culegerea de informaţii.

Uşa se deschise şi Herman Wennergren intră fără să bată, ca de obicei.

— Ce noroc să alegi războaiele pe care le poţi câştiga, spuse cu oboseală în glas preşedintele comitetului de conducere şi îşi lăsă geanta-diplomat pe canapea. Mi-ai putea comanda o cafea?

Anders Schyman se aplecă, apăsă butonul interfonului şi o rugă pe secretară să aducă două ceşti. Apoi se ridică şi se îndreptă spre canapeaua pe care se aşezase Wennergren cu paltonul pe el, nesigur ce-i va aduce vizita neanunţată.

— O zi proastă pe câmpul de bătălie? spuse el şi se aşeză de partea cealaltă a mesei.

Preşedintele începu să se joace cu încuietoarea genţii-diplomat, bătând cu unghiile, fără să-şi dea seama, în metalul ei.

— Pierzi şi câştigi, spuse el. Pot să-ţi dau o veste bună. Se pare că voi câştiga în numele tău. Vin chiar acum de la o şedinţă despre pregătirea alegerilor din TU[54], unde te-am propus ca nou preşedinte de la începutul anului viitor. Cel de acum n-a prea făcut treabă şi cu toţii am fost de acord că trebuie schimbat. Propunerea mea a întâmpinat surprinzător de puţine proteste. Nimeni nu a avut nimic împotrivă, nici editorii, nici directorii.

Wennergren părea sincer mirat.

[54] Prescurtare de la Tidningsutgivarna – Asociaţia Editorilor Suedezi.

— Poate că n-au reacţionat din pricina şocului, spuse Schyman în acelaşi timp în care secretara intră cu tava plină cu cafea şi prăjituri.

— Nu cred, zise preşedintele şi luă o prăjitură înainte ca tava să aterizeze pe masă. Şeful te-a numit „capitalist colectiv”. Ce crezi că a vrut să spună cu asta?

— Depinde de tonul vocii, dacă era pozitiv sau negativ, şi ce încărcătură îi atribui singur acestei aprecieri, spuse Schyman şi trecu peste întrebare.

Herman Wennergren bău încet din ceaşca de porţelan, cu buzele răsfrânte şi degetul mic ridicat.

— E posibil ca grupările celelalte să-şi adune forţele, spuse el şi luă o înghiţitură. Nu deschidem încă şampania victoriei, dar cred că-i pot convinge să te aleagă preşedinte al Asociaţiei Editorilor. Şi când eşti acolo, la prima şedinţă a conducerii, aş vrea să aduci în discuţie o problemă specială, de cea mai mare importanţă pentru familia proprietară.

Anders Schyman se rezemă de spătarul scaunului şi păstră o mină neutră, în acelaşi timp în care o certitudine creştea în el, în toată claritatea ei evidentă: se gândiseră să-l prefacă în arma familiei proprietare în liga aparent nepărtinitoare şi nepolitică reprezentată de Asociaţia Editorilor.

— Aşa deci, spuse Schyman cu voce moale. Care problemă?

Wennergren muşcă dintr-un biscuit.

— TV Scandinavia, spuse el şi scuturâ câteva firimituri de pe reverul hainei. O să lăsăm capitalul american să intre în eterul nostru fără să aibă loc nicio dezbatere?

„Al doilea război”, se gândi Schyman. „Cel care e pe cale de a fi pierdut. Bătrânul e cu adevărat îngrijorat.”

— Cred că asta se discută peste tot, zise el, neştiind dacă ar fi trebuit să se înfurie sau doar să se prefacă a nu înţelege.

— I-auzi, spuse Herman Wennergren şi îşi şterse degetele cu un şerveţel. Câte articole a scris *Kvällspressen* despre asta?

În loc să ridice vocea, Anders Schyman se îndreptă către biroul său şi se aşeză pe scaun.

Familia proprietară nu făcuse niciodată până atunci presiuni pentru a-l obliga să scrie despre subiecte care priveau interesele ei economice. Dintr-odată, pricepu cât de mare şi de sensibilă era problema canalelor de televiziune americane pentru ei.

— Condiţia pentru a mă bucura de respect în Asociaţia Editorilor este să păstrez o linie critică şi independentă faţă de familia proprietară în orice situaţie, spuse el şi luă în mână un creion, fără să-l folosească.

— Desigur, aprobă Herman Wennergren; se ridică şi el, îşi luă geanta-diplomat şi îşi încheie paltonul. O linie independentă, bineînţeles, văzută din afară. Dar tu nu eşti prost, Schyman. Ştii pentru cine lucrezi, nu?

— Pentru jurnalism, spuse Anders Schyman şi simţi cum indignarea îi creştea. Pentru adevăr şi democraţie.

Herman Wennergren oftă puţin obosit.

— Bine, bine, spuse el. Dar ar trebui să înţelegi ce miză este în joc. Cum naiba să scăpăm de TV Scandinavia?

— Să avem grijă să nu capete permisiunea de a transmite, răspunse Schyman.

Wennergren oftă şi mai sonor.

— Bineînţeles, spuse el. Dar cum? Am încercat totul. Guvernul e de neînduplecat. Acest consorţiu american îndeplineşte toate criteriile pentru a avea acces la reţeaua de transmisie digitală. Propunerea va fi luată în discuţie săptămâna viitoare în parlament, iar Ministerul Culturii nu va schimba condiţiile numai pentru că noi vrem asta.

— Atât de repede? întrebă Schyman. Atunci se va decide totul?

— Toate discuţiile sunt gata de mult, dar ştii cum e ministrul Björnlund. Greu cu ea să dea drumul la ceva, şi niciodată la timp. Am verificat la biroul de presă al guvernului, încă n-a primit niciun text.

Schyman privi în jos, la masa de lucru şi într-un colţ văzu cuvintele pe care le mâzgălise acolo în timp ce se hotăra cât de dur să se poarte cu Annika Bengtzon.

Karina Björnlund logodită teroristul Ragnwald, aruncat în aer avion F-21????

Se uită la ele şi simţi cum presiunea creştea.

Cum voia el să arate situaţia din mass-media suedeză în viitor?

Voia ca mijloacele suedeze de comunicare în masă să-şi continue lunga tradiţie în privinţa problemelor de democraţie şi libertate de exprimare? Sau le putea lăsa să se sufoce sub greutatea unui colos de divertisment global şi ahtiat după

dolari? Putea el, cu conştiinţa împăcată, să pună într-o situaţie riscantă *Kvällspressen, Ziarul de Dimineaţă,* agenţiile de publicitate, canalele de radio şi televiziune, numai pentru a ţine întotdeauna cu dinţii de un soi de etică mută şi stereotipă? O etică pe care nimeni nu avea să ştie vreodată că o promova şi cu ce preţ?

Şi, în cele din urmă, era pregătit să-şi sacrifice propria carieră?

Anders Schyman îl privi pe Wennergren.

— Există un lucru, spuse el. Ceva ce Karina Björnlund nu ar dori să ajungă la urechile publicului.

Herman Wennergren ridică interesat din sprâncene.

•

Lapoviţa iernii o întâmpină pe Annika cu o nepăsare batjocoritoare, făcând-o să respire cu greutate. Uşile batante se închiseră în spatele ei şi zgomotul se amestecă preţ de câteva clipe cu cel al mecanismului îngheţat. Îşi duse mâna la ochi pentru a evita lumina de la sigla ziarului. În faţa ei se întindea strada şi lumea, masivă şi impenetrabilă; simţea că se prăbuşeşte pe dinăuntru. Cum să fie în stare să mai facă un pas? Cum avea să ajungă acasă?

... *e cel mai mare rahat pe care l-am auzit vreodată*... *sper că n-ai pomenit nimănui de prostiile astea*...

Undeva, în creier, îngerii îşi acordau partiturile îndurerate, niciun cuvânt, numai tonuri ajungeau până la ea prin veacuri de deşertăciune.

Din clipa asta, nu mai ai nimic de-a face cu terorismul. Nu mai dedici niciun minut Karinei Björnlund sau vreunui blestemat de Ragnwald...

Cum putuse greşi atât de mult? Era pe punctul de a înnebuni de tot? Ce se întâmplase cu creierul ei? Era din cauza tunelului? Ceva se rupsese şi nu mai putea fi reparat?

Îşi duse mâinile la urechi, închise ochii pentru a închide îngerii afară, dar nu făcu decât să-i ţină prizonieri, îşi aveau locul în creierul ei, se mutaseră în conştiinţa ei şi îşi rosteau consolările lipsite de sens.

Nu mai merge. Nu mai vreau.

Telefonul începu să sune în geantă; Annika închise ochii şi simţi vibraţiile răspândindu-se printre carnete de însemnări şi pachete de gumă de mestecat, printre absorbante şi căptuşeala

groasă a gecii. Îi dădeau o senzaţie de căldură în stomac. Aşteptă nemişcată până încetară.

Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre asta...

În jurul ei, oraşul păru că încremeneşte; zgomotul traficului dispăru, fantome umede începură să bântuie în lumina felinarelor, picioarele i se desprinseră de pământ, se înălţă şi pluti peste treptele de piatră ale intrărilor, către garaj, deasupra covorului îngheţat de iarbă, pe lângă refugiul de ciment.

— Annika!

Se prăbuşi pe pământ cu o izbitură, trase adânc aer în piept şi se trezi chiar în faţa uşilor de la intrare care scârţâiau, vântul îi zburlea din nou părul, scuipa şi se răstea.

— Grăbeşte-te, eşti udă leoarcă.

Vechea Toyota verde a lui Thomas se oprise lângă intrarea garajului; Annika o privi uimită, ce făcea aici?

Atunci îl văzu şi pe el, făcându-i semne cu mâna, prin portiera deschisă din partea şoferului, părul blond ud şi lipit de cap, paltonul cu pete de umezeală; privindu-i ochii zâmbitori, zbură peste asfalt şi petice de gheaţă şi se cufundă în îmbrăţişarea lui infinită.

— Ce bine că ai primit mesajul, spuse el şi o conduse în jurul maşinii, către scaunul pasagerului, continuând să vorbească în timp ce deschidea uşa şi o ajuta să intre. Am încercat să te sun pe mobil, dar n-ai răspuns, aşa că i-am spus portarului că trec şi te iau. Am cumpărat ceva bun şi mă gândeam că am putea... dar ce ai? Te simţi bine?

Annika respira uşor, cu gura pe jumătate deschisă.

— Cred că mă îmbolnăvesc, şopti ea.

— Atunci să mergem acasă, să te bagi în pat, nu-i aşa, copii?

Ea întoarse capul, îi văzu pe micuţi aşezaţi pe scaunele lor, pe bancheta din spate, şi zâmbi fără putere.

— Bună, dragilor! Vă iubesc.

Miercuri, 18 noiembrie

Bărbatul mergea cu paşi ezitanţi prin faţa recepţiei campingului, corp aproape dezintegrat şi gând care fulgera. Dar se simţea drept şi puternic. Picioarele sigure, aşa cum şi le amintea, muşchii se încordau şi se relaxau. Îşi umplu plămânii cu aer, abia simţi junghiul din torace când diafragma îşi adaptă forma. Aerul era atât de ciudat, de mult uitat, ca un cântec pe care l-ai cântat când erai copil şi pe care apoi l-ai uitat, dar îl auzi deodată în depărtare, în ecoul unui aparat de radio.

Cu simţurile în alertă, se gândi el şi se opri. *Rece, în expectativă.*

Îşi ridică privirea şi se uită la cer printre fulgii răzleţi care cădeau parcă fără voie la pământ, legănându-se haotic în aer.

Venise acasă pentru a se reuni cu familia sa. Nu avusese nicio aşteptare în ce privea ţara, ţinuturile şi natura ei, ştiind că morile capitalismului măcinaseră cultura şi infrastructura. De aceea bucuria revederii fu atât de neaşteptată, casele chircite şi drumurile acoperite de zăpadă, cerul şi tăcerea pustie a brazilor. Chiar şi schimbările erau sigure; ştiuse că hotărârea atinsese culmi nebănuite cât fusese departe.

Se îndreptă către locul unde odată locuise fata: o căsuţă de muncitor gata să cadă, cu apă rece şi closet în fundul grădinii; se întrebă dacă nimerise bine. Nu era atât de uşor să ştie. Împrejurimile Karlsvikului se schimbaseră, exact aşa cum se temuse, dar cum nu-şi putuse imagina. Pe întinderea din marginea satului, pe care afinele creşteau într-un covor gros în vara lui 1969 şi în care se tăvălise împreună cu Karina până ajunseseră într-un muşuroi de furnici, se ridica acum un colos de tablă în dungi albe şi albastre care se dorea cea mai mare sală polivalentă din nordul Europei. Nu avea nevoie să se convingă.

La râu, unde se jucaseră printre ruinele cheiului şi depozitele de cherestea, se construise un camping de patru stele, cu grupul aparţinător de căsuţe, unde se cazase acum.

Simţi deodată în aerul rece al iernii mirosul apei care susura, curgând către Bottenviken, văzu cu ochii minţii oraşul, pe malul celălalt, reziduurile de la fabrica de cherestea, care zăceau în

grămezi de-a lungul malului. Se întreba dacă mai erau acolo. Dacă pinii de pe povârnişul abrupt al prăpăstiilor nu căzuseră, în cele din urmă, în apă.

Mergea înainte, drept şi hotărât, pe străzi bine curăţate de zăpadă, acoperite de un strat subţire de gheaţă, amestecat cu pietriş şi ace de brad. Canturile lăsate de plug pe margine erau drepte şi ordonate, casele care îl înconjurau îi erau străine, nu şi le amintea.

Totul fusese renovat conform ambiţiei pitoreşti atribuite doar elitei culturale şi înaltei funcţionărimi. Multe case muncitoreşti îşi recăpătaseră culoarea iniţială – roşie sau galbenă dar într-o versiune de plastic. Ornamente de tâmplărie străluceau albe în lumina cenuşie a zilei, iar în locul ferestrelor vechi de lemn se putea vedea acum tâmplărie scumpă. Împreună cu leagănele colorate din parcul pentru copii, cu aspectul ordonat al staţiilor de colectare a deşeurilor şi cu podeţele bine întreţinute, locul inspira un sentiment de falsitate şi decadenţă.

Era pustiu şi mort. Un câine schelălăia, o pisică sări dintr-o curte, ceva mai încolo, dar Karlsvik nu trăia, satul nu era decât o oglindă cu funcţia de a-i reflecta pe oamenii care locuiau acolo şi care se vedeau în ea fericiţi.

Dar îşi alungă gândul, amintindu-şi că viaţa oamenilor obişnuiţi stătea în mâinile marilor afacerişti, atunci ca şi acum.

Ajunse pe strada Disponent şi recunoscu imediat casa, faţada roşie şi ademenitoare, ca buzele umede ale unei târfe; privirea îi fu atrasă imediat de fereastra ei de la etajul al doilea. Obloane verzi, o antenă pe acoperiş, ca o insectă gigantică.

Fata lui, propriul lui Lup Roşu.

Femeile îl consideraseră întotdeauna timid şi retras, un amant măsurat şi prudent. Numai cu Karina fusese un năvalnic. Numai cu ea sexul se înălţa deasupra eroticului, îl făcea să vadă dragostea ca pe miracolul care, de fapt, era. Cu ea şi cu prietenii ei îşi construise o familie, şi de-a lungul anilor şi secundelor care se năpustiseră peste el, aceasta îl însoţise peste tot şi întotdeauna.

Ea nu voise să-i vorbească.

Când o căutase, îl respinsese. Dezamăgirea îi ardea sufletul, ea, care fusese steaua lor scânteietoare. Fusese botezată cu acel nume mândru, pentru că voiau să sublinieze sorgintea nordică a grupului, erau comunişti din împărăţia Lupului. Se

considerau ca o parte a poporului chinez, nimic nu-i împiedica să promoveze dispariţia graniţelor în lupta pentru libertate.

Dar ea se lăsase înşelată de dulceaţa îmbătătoare a puterii, îi întorsese spatele, iar acum era rândul lui să întoarcă spatele casei ei părinteşti şi să o lase în urmă. Merse cu pas săltat până la străduţa din dreptul campingului, se opri lângă un morman de zăpadă şi privi printre pinii subţiri.

În depărtare se zărea ce mai rămăsese din primul combinat siderurgic din Norrbotten. Văzu ruinele ascuţite ivindu-se din zăpadă, epava aspiraţiei umane de a-şi domina propria soartă.

Istoria combinatului era scurtă şi violentă. Mai multe sute de oameni lucrau aici la începutul secolului, înnobilau minereul de fier exploatat din împrejurimi, foloseau materia primă din zona lor şi asta nu se putea termina decât într-un singur fel.

Patronii din sudul Suediei cumpăraseră fabrica după Primul Război Mondial, o goliseră de maşini, vânduseră locuinţele muncitorilor şi aruncaseră, literalmente, în aer tot combinatul.

Pentru unii era normal să arunci lucruri în aer. Dar nu şi pentru alţii.

Un junghi îl străfulgeră din nou, simţi că tremura. Efectul medicamentului era pe cale să treacă, ar fi trebuit să se întoarcă la cabană. Deodată fu din nou conştient de mirosul său; devenise mult mai puternic în ultimele zile. Se indispuse la gândul prafului nutritiv uscat cu care era silit să trăiască, nu era o viaţă demnă.

Astăzi se împlineau exact trei luni de când i se comunicase diagnosticul.

Încercă să alunge gândul şi continuă să meargă înainte, către fabrică.

Singurul lucru care mai rămăsese acolo erau magaziile, marile construcţii ale ruşinii care în timpul războiului fuseseră puse la dispoziţia nemţilor; aceştia păstraseră în ele material de război şi alimente. Arme, conserve şi legume uscate, pe care le luau pe drum către Norvegia sau Rusia. Treizeci de bărbaţi din sat lucraseră aici, tatăl Karinei fusese unul dintre ei. Ea susţinuse întotdeauna că munca în serviciul nemţilor îl făcuse pe tatăl său să se refugieze în alcool.

Pretexte, *se gândi el. Omul are o voinţă. Poate să aleagă sau să refuze orice, în afară de moarte.*

Şi el alesese, iar alegerea sa fusese lupta împotriva imperialismului, cu moartea ca mijloc de exprimare, cu moartea ca instrument împotriva celor care îşi oprimau şi subjugau fraţii şi surorile.

Fraţi şi surori, se gândi el.

Crescuse fără fraţi, dar, în cele din urmă, reuşise să-şi clădească o familie. Să-şi încropească un grup al său, singurul pentru care fusese vreodată responsabil, singurul pe care îl dezamăgise.

Durerea se localizase în stomac, iresponsabilitatea îi afectase corpul şi i-l îngreunase. Se întoarse la camping şi se îndreptă cu paşi chinuiţi către recepţie.

Ce fel de tată era? Îi părăsise pe cei care aveau nevoie de el şi îşi luase lumea în cap când simţise focul sub tălpi.

Pantera Neagră, se gândi el şi se opri, pentru a-şi trage sufletul, lângă terenul de minigolf, acoperit în întregime de zăpadă, îi lăsase pe copiii pierduţi să vină la el. Moştenitorul şi fiul lui cel mare, cel mai neliniştit şi nestăvilit dintre ei, cel mai puţin îngăduitor, Pantera, care îşi luase numele după luptătorul american pentru libertate. În grup se iscase o discuţie despre asta, să urmezi un exemplu american era un act contrarevoluţionar, susţinuse cineva. Pantera pleda pentru contrariu: să ai acelaşi nume cu un critic al Americii era un lucru pozitiv pentru lupta împotriva lacheilor capitalismului.

El nu intervenise, îi lăsase pe ceilalţi să se certe. Când văzuse că nu se puteau înţelege, îşi spusese părerea, ţinuse partea Panterei.

Simţi o greutate dureroasă în piept când îşi aminti cum tânărul revoluţionar se schimbase. Fără conducătorul lui, Pantera Neagră ar fi devenit o umbră şi nu o forţă.

Ceilalţi copii urmaseră alte căi şi eşuaseră departe de idealurile lor. Cel mai rău ajunsese Tigrul Alb. La vârsta adultă, Tigrul era atât de diferit de băiatul înalt şi subţire pe care şi-l amintea, încât aproape că bănuia că fusese înlocuit cu altcineva.

Se îndreptă încet către cabana sa, cea mai mică dintre toate, de tip Rälsen. Se plimbase pe aici împreună cu Tigrul Alb în acea vară şi, deodată, îl văzu păşind din nou alături de el, băiatul care-şi alesese acel nume pentru că albul era puritatea, curăţenia, iar tigrul întruchipa forţa tuturor felinelor.

„Avusese inima curată”, se gândi bărbatul, dar astăzi inima lui e la fel de neagră ca fabrica de oţel pe care o conduce.

În spatele ferestrelor zărea oameni ce se ocupau cu îndeletniciri umane inutile. Beau cafea, planificau, puneau la cale strategii duşmănoase împotriva concurenţilor şi visau la plăceri sexuale. Cabanele erau aproape pline, vizitatori ai unuia dintre târgurile din mastodontul de tablă, lucru care îi convenea. Nimeni nu i se adresase de când venise, după vizita de la Uppsala.

Se opri în faţa cabanei sale, simţi că se legăna pe picioare, curând puterile aveau să-l părăsească. Ultimii doi copii îi apărură în faţa ochilor.

Leul Libertăţii îşi primise numele de la ceilalţi, deoarece câţiva din grup consideraseră că cineva trebuia să simbolizeze solidaritatea cu Africa, şi Leul însuşi nu era în stare să aibă idei măreţe. Convingerile băiatului erau bune, dar avea nevoie de un conducător puternic pentru a găsi drumul cel bun. Hotărâseră împreună să facă în aşa fel încât Leul Libertăţii să ragă peste întreg acel continent oprimat şi să elibereze masele.

Leul Libertăţii fusese cel care avusese cea mai mare nevoie de el şi lui îi mersese cel mai rău în viaţă.

Voi avea grijă de tine, fiule, se gândi el şi intră în camera îngustă.

Se aşeză pe scaunul de lângă uşă şi se descălţă cu greu. Diafragma îl durea, simpla aplecare în faţă îi provocă o greaţă puternică.

Icni şi se rezemă de spătarul scaunului, închise ochii o clipă.

Cea de-a doua fiică a sa, Câinele Care Latră, avea limba ascuţită, şi prin anii ’60 nu fusese uşor să ai de-a face cu ea, dar multe se întâmplaseră de atunci. Ar fi fost interesant s-o întâlnească. Poate că era unul dintre cei care meritau cel mai mult moştenirea.

Se îndreptă către dulap şi verifică dacă sacul marinăresc era acolo.

Joi, 19 noiembrie

Uşa de la intrare se închise cu o izbitură şi tăcerea se lăsă în apartament. Annika era din nou singură. Stătea în pat, cu capul cufundat în pernă şi genunchii traşi la bărbie, plapuma udă de panică şi de nelinişte. Îngerii îngânau în fundal, monoton şi fără vlagă.

Astăzi trebuia să se ridice din pat, cel puţin pentru a-i lua pe copii de la grădiniţă. Se întâmpla rar să fie bolnavă; Thomas nu ştia să aibă grijă de ei, să-i ducă şi să-i aducă, să gătească, să le citească înainte de culcare. Dar acum era nevoit s-o facă, era mereu indispus şi iritat, lucru care îi dădea Annikăi mustrări de conştiinţă.

Se cuibări mai adânc sub plapumă.

Există şi lucruri mai rele, se gândi ea. *Copiii să se îmbolnăvească. Thomas să mă părăsească. Ziarul să dea faliment. Să fie război în Irak. Toate acestea sunt mai rele. Asta nu e nimic*.

Dar era ceva. Semăna cu o gaură mare în care se prăbuşise credinţa în profesia ei.

Avusese încredere în Schyman. Crezuse în puterea lui de judecată.

Ceva se întâmplase, cu el sau cu ea. Poate cu amândoi. Poate depindea de toată acea poveste, poate era prea mult pentru ei.

Sau poate se smintise acolo, în tunel.

Înţelegea că putea fi o alternativă verosimilă.

Era pe cale de a pierde contactul cu realitatea?

Îşi trase plapuma pe cap şi lăsă gândul să se apropie. Se opri lângă ea, se aşeză comod pe pernă, şi când îl privi, văzu că nu era periculos.

Asta era povestea, şi ea avea dreptate.

Ceva era adevărat aici. Schyman poate să fi avut dreptate în alte dăţi, dar nu şi acum.

Annika aruncă plapuma la o parte şi respiră adânc. Se ridică şi, goală, se grăbi către baie, se spălă pe dinţi şi făcu un duş.

Apartamentul era pustiu fără Thomas şi copii; se opri în pragul uşii de la bucătărie şi se uită la dezordinea rămasă în urma lor

după micul dejun, fără s-o vadă. Ascultă liniştea, pe care n-o percepea niciodată când erau cu toţii acasă, iar ea avea o altă funcţie decât cea de a fi o persoană ca oricare alta. Când devenea o parte din ceva mai mare decât ea însăşi, lucrurile neînsemnate nu mai aveau putere s-o ajungă. Ca Responsabilă Universală asupra Vieţii, numai urletele ca Mâncare şi Plasture şi Unde E Tigrul erau în măsură să ajungă până la ea.

Acum nu era decât eul său aflat în concediu medical, un reporter consumat, cu dată de valabilitate depăşită, şi nuanţele se năpustiră peste ea, o făcură să asculte cu uimire mută.

Frigiderul murmura surd şi constant, cu o jumătate de ton mai jos decât ventilatorul din tavanul apartamentului de alături. De undeva pătrundea miros de prăjeală, probabil de la vreun restaurant din cartier care îşi încingea grătarele şi sobele de gătit, pentru a pregăti Prânzul Zilei. Autobuzele din staţia de pe strada Hantverkar oftau şi icneau, sirenele unor maşini de pompieri staţionate lângă parcul Kronoberg răsunau mai tare sau mai încet.

Deodată se simţi cuprinsă de panică.

Nu mai rezist.

Toţi muşchii corpului i se contractară şi deveniră ca de piatră, sunetul şi aerul dispărură.

Nu-i niciun pericol, se gândi ea. *E numai o senzaţie. Nu mă voi sufoca, dimpotrivă, respir prea repede, va trece, trebuie doar să aştept, linişteşte-te.*

Podeaua veni mai aproape de ea, îi apăsa coapsele şi coatele, în timp ce ea îşi aţinti privirea într-un punct de sub maşina de spălat vase.

Sunt anulată ca om, se gândi ea, o certitudine care făcu sunetul şi culorile să se întoarcă. *Schyman nu m-a desfiinţat numai ca reporter, mi-a luat şi demnitatea de om. N-a mai făcut asta niciodată. Trebuie să fie obligat de o dorinţă neaşteptată de a fi acceptat. Eu nu sunt acceptată. Nu e în stare să se lupte cu mine chiar acum, l-ar costa prea mult.*

Se ridică, văzu că se lovise la genunchi. Pielea o înţepa, semn că respirase prea repede şi avea prea mult oxigen în corp.

Atacurile de panică dispăruseră de mai mulţi ani. După ce se născuseră copiii, nu mai avusese niciunul, până când Atacatorul o luase ostatică. Acum veneau la intervale regulate, cu aceeaşi desfăşurare violentă şi înspăimântătoare ca înainte.

Mă întreb dacă ar trebui să încep să iau pilule antidepresive, se gândi ea.

Ştia că Anne Snapphane avea o cutie mare în dulăpiorul din baie.

Dar nu sunt decât fantezii, se gândi ea. *Sunt îngrozită de propriii demoni. Nu sunt decât fantome ale creierului, scoate bagheta magică în lumină, lasă-i să iasă, priveşte-i, confruntă-te cu ei şi vor dispărea.*

Rămase cu mâna sprijinită de maşina de spălat vase şi simţi cum pulsul începe să se stabilizeze.

Ştia că avea dreptate. Exista o legătură între Ragnwald, ministrul culturii, atentatul de la F-21 şi moartea băiatului, a jurnalistului şi a politicianului.

Înţelesese, de asemenea, foarte bine, că nu mai avea voie, sub niciun motiv, să cerceteze această afacere.

Nu vreau să mai aud un singur cuvânt despre asta.

În timpul serviciului, da, se gândi ea. *Dar, când sunt acasă, bolnavă, nu se pune la socoteală.*

Intră în dormitor, se îmbrăcă, se întoarse în bucătărie şi îşi făcu o cafea, fără să strângă după Thomas şi copii, împinse numai farfuriile murdare într-un colţ al mesei şi se aşeză cu ceaşca de cafea, caietul de însemnări şi un pix luat de la Consiliul Comunal.

Avea nevoie să afle mai multe despre terorist şi ministrul pentru a putea vedea totul într-un context mai larg. Avea internet acasă, dar prin intermediul unui modem vechi. Thomas voise să instaleze internet broadband, însă ea se împotrivise, considera că el stătea şi aşa prea mult în faţa computerului.

Verifică registrele bisericii, scrise ea, *trecutul şi părinţii.*

Cere documentele publice ale ministrului, începe cu poşta, apoi călătoriile, activitatea de reprezentare, declaraţiile, registrele de locuinţe, registrele de firme şi aşa mai departe.

Citeşte despre ETA şi lestadianism.

Privi scurta listă.

Ajunge pentru astăzi.

Luă telefonul şi întrebă la informaţii despre numărul parohiei din Sattajärvi. Descoperi că aşa ceva nu există. Întrebă despre toate parohiile din teritoriul Pajala şi primi, în afară de numerele din Pajala, şi altele, din Junesuando şi Tärendö.

Sattajärvi aparţinea de Pajala.

Göran Nilsson era născut la 2 octombrie 1948, ca unicul copil al lui Toivo şi al Elinei Nilsson. Mama fusese înscrisă în cartea bisericii la 18 ianuarie 1945, ca loc de naştere era trecut Kexholm. Perechea se căsătorise la 17 mai 1946. Tatăl murise în 1977, mama în 1982.

Annika notă şi mulţumi.

Kexholm?

Se văzu totuşi nevoită să intre pe internet.

Käkisalmi, care se mai numea şi Kexholm, era situat lângă gura de vărsare a râului Wuoksen în Ladoga, în peninsula Karelia, nu chiar atât de departe de vechiul oraş suedez Viborg.

În actuala Rusie, cu alte cuvinte.

Găsi un site al Consiliului Judeţean din Luleå şi citi acolo o lungă istorie a ţinutului.

În toamna lui 1944, Karelia a fost invadată de ruşi şi tot teritoriul a fost golit de locuitori. Patru sute de mii de oameni au fugit în Finlanda şi unii mai departe, în Suedia.

Privi ecranul computerului.

Epurare etnică, se gândi ea. *Fenomenul e vechi, numai noţiunea e nouă.*

Însemna asta ceva? Avusese vreo importanţă că mama teroristului fusese alungată din casa ei de soldaţii ruşi?

Nu era sigur. Poate.

Ieşi de pe internet şi sună la parohia din Nederluleå. Era întotdeauna mai uşor să facă astfel de cercetări la telefon când nerăbdarea ei nu era atât de evidentă.

Karina Björnlund se născuse la 9 septembrie 1951, ca al doilea copil din trei al perechii Hilma şi Helge Björnlund. Părinţii ei se despărţiseră în 1968, mama se recăsătorise şi locuia pe strada Stor în Luleå. Tatăl murise. Fraţii se numeau Per şi Alf.

Deci, ce spunea asta?

Nimic.

Mulţumi asistentului parohiei şi se ridică neliniştită, se plimbă de colo-colo prin apartament înainte de a lua din nou telefonul şi a suna la *Norrlands-Tidningen.*

— Hans Blomberg e liber, spuse vocea indispusă a telefonistei.

— Nu-i nimic, fă-mi legătura cu arhiva, spuse Annika repede, înainte de a auzi încă o peroraţie răutăcioasă despre UE.

O voce tânără de femeie răspunse.

— Ştiu că şefii au hotărât să colaborăm cu *Kvällspressen,* dar nu ne întreabă nimeni dacă avem timp, spuse ea surescitată. Pot să-ţi dau parola noastră, să intri direct şi să cauţi singură în arhivă.

Ar trebui să se calmeze puţin dacă nu vrea să ajungă ca Hans, se gândi Annika.

— Ceea ce caut nu există, cred, în computer. Caut cele mai vechi documente pe care le aveţi despre Karina Björnlund.

— Cine? Ministrul culturii? Despre ea avem kilometri întregi de articole.

— Cele mai vechi. Mi le-ai putea trimite prin fax?

— Cât? Primii o sută?

Annika se gândi puţin.

— Primii cinci.

Auzi cum aerul era expirat în receptor, un oftat adânc.

— OK, dar nu înainte de prânz.

Închiseră. Annika intră în bucătărie şi strânse farfuriile murdare, se uită în frigider şi văzu că putea pregăti pentru cină piept de pui în lapte de cocos.

Îşi puse apoi cizmele şi paltonul.

Trebuia să iasă, trebuia să respire.

Dintr-un 7-Eleven de pe strada Fleming cumpără o porţie de spaghete cu ciuperci şi bacon, încălzită în cuptorul cu microunde, şi o mâncă încet, cu o lingură de plastic, în timp ce traversa podul Kung către oraş.

Aruncă recipientul gol într-un coş de gunoi, la intersecţia străzii Vasa cu strada Kung, începu apoi să meargă repede către Hötorget, dar odată ajunsă pe strada Drottning, îşi încetini paşii. Era singura stradă pietonală cu iz continental a Stockholmului, cu amestecul ei de rai şi iad, cu pictorii de stradă, trubadurii, târfele şi cerşetorii îngheţaţi, care umpleau locul liber dintre spaţiile comerciale, ghirlandele de Crăciun şi străzile laterale. Se lăsă înghiţită de mulţime şi inima i se umplu de duioşie; era împinsă înainte de şuvoiul de oameni şi se simţi cuprinsă de melancolie. Le privea pe mamele posomorâte, cu cărucioarele lor care scârţâiau şi se legănau, grupurile de femei tinere şi frumoase, din cartierele de emigranţi, cu tocurile lor înalte şi voci limpezi, scăpate, în sfârşit, de sub supravegherea de acasă, cu părul fluturându-le peste gecile descheiate şi bluzele mulate, bărbaţii importanţi cu genţi-diplomat, băieţii din Östermalm cu

frizuri îngrijite, haine Canada Goose şi i-ul nazal, turiştii, vânzătorii de cârnaţi, afişele cu diverse oferte, nebunii şi consumatorii de droguri. Se lăsă dusă de ei, trasă în mijlocul lor, poate avea să-şi găsească o casă în fântâna lor primitoare.

— Nu-i fata cu Atacatorul? Nu-i ea? Uită-te acolo! În tunel, am văzut-o la televizor...

Nu se întoarse. Ştia că şoaptele vor înceta, *cel care stă suficient de mult pe mal îi va vedea pe cei mai mulţi dintre duşmanii săi trecând,* în curând nimeni n-avea să-şi mai amintească de Atacatorul din tunel, iar ea avea să fie un om printre ceilalţi, un fulg gri legănându-se încet în căderea lui către mâlul de pe fund, nevăzut de nimeni.

Se opri în faţa uşii de sticlă de la numărul 16, una dintre intrările discrete ale clădirii guvernului. Toate cadrele ferestrelor erau din cupru lustruit, iar în spatele ochiurilor de sticlă şi al palmierilor bine îngrijiţi din ghivece se zărea recepţia, după un perete de sticlă blindat, unde stătea un paznic în uniformă.

Annika împinse două uşi, lăsă pietrişul de pe cizme să cadă pe pardoseala de marmură şi se îndreptă către paznic. Simţindu-se ca o intrusă, ciocăni uşor în microfonul din faţa ghişeului închis.

— Funcţionează, spuse bărbatul mai în vârstă, din spatele ghişeului.

Annika îl văzu muşcându-şi buzele şi auzi sunetul venind din stânga, printr-un difuzor invizibil.

— Ce bine, spuse ea, încercând să zâmbească şi aplecându-se în faţă, spre microfon.

— Aş dori să citesc lista de corespondenţă a Karinei Björnlund.

O spusese, spionul era aici, se pregătea să caute în coşul de gunoi şi în cutia poştală.

Bărbatul ridică un receptor şi apăsă pe câteva butoane.

— Aşază-te acolo şi aşteaptă, îl sun pe arhivar.

Se îndreptă către micul vestibul, trei canapele cărămizii, un steag al UE şi unul suedez, un suport design, cu teancuri de broşuri, o statuie de metal, reprezentând un copil. O fetiţă, poate.

Rămase în picioare şi privi statuia: putea fi de bronz?

Făcu un pas mai aproape. Cine era fetiţa? Pe câţi spioni curioşi îi mai văzuse venind şi plecând?

— Scuză-mă. Tu eşti cea care vrea să se uite prin corespondenţa ministrului?

Îşi ridică privirea şi o întâlni pe cea a unui bărbat de vârstă medie, cu perciuni şi părul lung prins într-o coadă de cal.

— Da, zise Annika. Eu.

Întinse mâna, dar nu-şi spuse numele. Documentele oficiale publice puteau fi văzute, conform principiului de transparenţă, de oricine, fără să trebuiască să se legitimeze, o lege pe care o glorifica prin a o folosi de câte ori avea ocazia. În plus, asta o scutea să se jeneze, măcar nu ştiau cine era.

— Pe aici.

Trecură prin două uşi şi printr-un culoar cu linii diagonale, apoi luară liftul până la etajul al şaselea.

— La stânga, spuse bărbatul.

Pardoseala de marmură fusese înlocuită de linoleum.

— Pe scară în jos.

Parchet uzat de stejar.

— Aici e biroul meu. Ce vrei să vezi?

— Totul, spuse Annika şi îşi scoase paltonul, hotărâtă să continue cu spionajul până la sfârşit; aruncă sacoşa şi hainele groase pe fotoliul din colţ.

— OK, zise bărbatul şi deschise un program pe computer. Karina a primit 668 de scrisori de când e ministru, de aproape zece ani. Am întreaga listă aici.

— Ai putea s-o imprimi?

— Lista de anul ăsta?

— Toate listele.

Pe chipul arhivarului nu se mişcă niciun muşchi. Porni imprimanta.

Ea îşi lăsă privirea să-i alunece de-a lungul foilor: data înregistrării, numărul de înregistrare, data la care a sosit, data documentului. Apoi numele celui care a avut grijă de scrisoare, al celui care a scris-o, cu adresă, o descriere a conţinutului şi, în cele din urmă, măsurile care se luaseră.

„Hotărâre”, citi ea, „ad acta.”

— Ce înseamnă ad acta? întrebă.

— Niciun răspuns, zise bărbatul cu coadă de cal, întors către ea. Arhivat, fără să se fi luat vreo măsură. Pot fi îndemnuri şi urări de succes sau scrisori prolixe de la vreunul dintre cei care obişnuiesc să scrie regulat.

Studie cu privirea rândul cu subiectul scrisorilor: o invitaţie la Festivalul de film de la Cannes, o cerere de fotografie semnată,

o solicitare de a salva o editură ameninţată de faliment, cinci întrebări de la clasa a VIII-a B din Sigtuna, invitaţie la cina Nobel din primăria Stockholmului, pe 10 decembrie.

— Unde sunt toate aceste scrisori şi e-mailuri, fizic?

— Cele pe care le citeşti acum sunt recente, aşa că se găsesc la cei care au grijă de ele.

Primi pagina a doua şi se uită la primul rând.

Răspuns la o petiţie a TU despre modificările dreptului televiziunilor digitale de a transmite.

Canalul lui Anne Snapphane, se gândi ea.

— Aş putea să mă uit la asta?

Arhivarul îşi îndreptă spatele, se uită la textul pe care ea i-l pusese în faţă şi îşi potrivi ochelarii.

— Atunci trebuie să iei legătura cu persoana care o are, spuse el şi îi arătă numele de sub data documentului.

Răsfoi mai departe, răspunsul la petiţie apărea des.

Ajunse la un document înregistrat în ultimele zile.

Data de înregistrare: 18 noiembrie.

Expeditor: Herman Wennergren.

Subiect: cerere de întâlnire pentru discutarea unei probleme urgente.

— Ce-i asta? spuse Annika şi puse hârtia în faţa bărbatului.

El citi tăcut câteva secunde.

— Un e-mail, spuse el. A venit joi-seară, a fost înregistrat ieri.

— Vreau să ştiu ce scrie în el.

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu pot să te ajut, vorbeşte cu cel care se ocupă de asta. Altceva?

Annika se întoarse cu spatele, continuând să răsfoiască; era cuprinsă de o iritare ciudată.

De ce trebuia preşedintele conducerii *Kvällspressen* să vorbească atât de urgent cu ministrul culturii marţi după-amiază?

Încercă să-şi alunge neliniştea.

Expeditor: anonim.

Subiect: desen cu un dragon galben.

Hotărâre: ad acta.

Citi rândul din nou.

— Ce-i asta? spuse ea, aplecându-se în faţă şi arătând. Aşteptă până când bărbatul îşi puse ochelarii şi se uită.

— O scrisoare anonimă, spuse el. Primim multe din astea. Mai mult fragmente de prin ziare sau păreri aiurite.

— Mulţi dragoni galbeni?

El râse.

— Nu aşa de mulţi.

— Unde e scrisoarea?

— Le adun aici, într-un dosar.

Arhivarul îşi scoase ochelarii şi se întinse după o mapă închisă la culoare pe care scria „Biroul guvernului: scrisori anonime”. O deschise şi scoase scrisoarea de deasupra.

— Le păstrăm un an în dosar, cinci ani acolo sus şi apoi le trimitem la arhiva centrală. Fiecare plic se ştampilează pe spate.

Ţinu pliculeţul în mână şi o lăsă să citească.

Ştampilat la 31 octombrie, acelaşi an.

— Ce conţine?

— Cred că dragonul.

Scoase o foaie de hârtie format A4, împăturită în patru, o desfăcu şi i-o arătă Annikăi.

— Nu înţeleg de ce a fost trimis aici, spuse el, dar poate că expeditorul l-o fi considerat un document cu valoare culturală.

Era, într-adevăr, un dragon mic, în mijlocul unei coli albe de hârtie, desenat de o mână nesigură şi colorat cu cerneală galbenă.

Un semnal se declanşă în creierul Annikăi şi ea îl resimţi fizic.

Văzuse de curând unul identic, dar unde?

— Pot să primesc o copie? întrebă ea.

În timp ce bărbatul ieşi pe coridor să facă o copie, Annika luă plicul şi îl cercetă. Adresat ministrului culturii, Karina Björnlund, Stockholm, La Suède.

Se uită mai îndeaproape la timbru.

Paris, le 28 Octobre.

Ragnwald locuise, se pare, în partea franceză a Pirineilor în ultimii treizeci de ani. Putea să existe o legătură, dar unde mai văzuse desenul?

Închise ochii şi încercă să se concentreze.

Deschise ochii şi ciuli urechile.

Îl auzi pe arhivar vorbind cu cineva pe coridor, ceva mai departe.

Se uită prin încăpere şi descoperi un post-it lipit în partea de jos a monitorului.

Se apropie de computer, se aplecă şi încercă să desluşească literele mici.

Karina direct, şi un număr sub cel al centralei departamentului, apoi cuvântul *mobil,* urmat de un număr din reţeaua GSM.

Se uită la combinaţia de cifre, 666 66 60.

De două ori numărul diavolului, apoi un zero.

Era o întâmplare sau spunea ceva despre Karina Björnlund?

— Te mai pot ajuta cu ceva?

Annika tresări şi îşi îndreptă spatele, se întoarse şi clipi jenată.

— Mai târziu, poate, spuse ea şi luă teancul de cópii, documente primite timp de zece ani de ministrul culturii.

Se îndreptă uşurată către lift.

•

Mehmet apăru în pragul uşii de la biroul lui Anne Snapphane. Energiile negative radiau ca o aureolă în jurul capului său. La vederea lui, Anne simţi din reflex o bucurie intensă, care îi izbucni din stomac şi ajunse până la rădăcina părului.

— Trebuie să lămurim lucrurile, spuse el. Acum, înainte de a apuca să devină atât de încinse încât să n-o mai putem face niciodată.

Bucuria nu voia să dispară, întârzia într-un imn care se stingea treptat şi care spunea: E aici! Însemn mult pentru el!

Şi Anne îl văzu sprijinindu-se de uşă cu toată acea nonşalanţă elegantă pe care ea o iubea atât de mult, frumosul ei bărbat de care îi era dor nopţile, când se trezea înfierbântată. Împinse scaunul rotativ, se ridică încet.

— Şi eu vreau asta, spuse, şi-i întinse mâna.

Prefăcându-se că n-o vede, Mehmet se încăpăţână să privească în jos.

— Sylvia a fost în concediu medical toată săptămâna, spuse el cu voce joasă şi încrâncenată.

Bucuria căzu şi se sparse. Anne auzi clinchetul cioburilor.

— Nu eu am fost cea care a plecat, spuse ea cu voce tăioasă.

Mehmet îşi ridică mâinile ca şi cum ar fi vrut s-o oprească.

— Trebuie să trecem de stadiul ăsta, spuse el. Nimeni nu-i de vină, vina e a tuturor şi a nimănui. Între noi lucrurile nu mai funcţionau, până aici ar trebui să fim de acord.

Confruntarea la care era obligată îi umplu ochii de lacrimi. Anne oftă adânc înainte de a răspunde.

— Eu consider că funcţionau, spuse ea.

— Dar nu şi eu, zise Mehmet. Adică nu mai mergea. Dacă două persoane vor să-şi trăiască viaţa împreună, trebuie să se înţeleagă asupra acestui lucru, nu-i aşa?

Anne închise ochii câteva clipe, apoi înălţă capul şi încercă să zâmbească.

— Sclavia e abolită, vrei să spui?

Mehmet făcu câţiva paşi spre mijlocul camerei.

— Anne, spuse el pe un ton implorator, şi zâmbetul ei păli. Dacă nu putem să stabilim o comunicare normală acum, vom rămâne cu o datorie care va dura veşnic. Şi, până la urmă, Miranda va fi cea care va plăti cel mai scump. Nu-i putem face asta.

Ea îşi apăsă buricele degetelor de tăblia mesei şi îşi privi pantofii.

Revelaţia creştea de la tălpi, prin stomac şi, mai departe, se rostogolea către creier; văzu dintr-odată lumea din perspectiva lui, înţelese ce era important pentru el.

Miranda, fiica lui. Noua lui femeie şi copiii. Ea nu mai exista în conştiinţa lui în acest fel, duioşia se consumase şi dispăruse, acum ea nu era decât un rău necesar, cineva cu care el împărţise odată un copil şi un pat, un reziduu dintr-o viaţă trecută, cu care trebuia să se confrunte tot restul zilelor sale.

Autocompătimirea de sine ameninţa s-o sufoce; un sunet subţirel şi jenant îi ieşi din gâtlej. Respiră adânc, fără zgomot, de câteva ori.

— Dar te iubesc, doar, spuse fără să-l privească.

Mehmet se apropie şi o îmbrăţişă. Anne îi înconjură mijlocul cu braţele, îşi sprijini capul de gâtul lui şi izbucni în plâns.

— Te iubesc atât de mult, şopti.

Mehmet o legănă încet, îi mângâie părul şi o sărută pe frunte.

— Ştiu, spuse el încet. Înţeleg că doare, şi îmi pare rău. Iartă-mă.

Anne Snapphane deschise ochii, simţind cum o lacrimă îi cursese şi atârna de vârful nasului.

— Nu are niciun rost să ţinem cu dinţii de mândria asta blestemată, spuse el pe un ton blând. Crezi că poţi lăsa totul în urmă şi merge mai departe?

Anne îşi şterse nasul cu dosul palmei.

— Nu ştiu, şopti ea.

•

Când se întoarse acasă, Annika găsi în fax cinci hârtii. Îşi lăsă hainele groase într-o grămadă pe jos în hol. Oricum trebuia să ia copiii de la grădiniţă în curând.

Se aşeză pe taburetul de lângă măsuţa din hol, pe care tronau teancurile de plicuri cu plăţile curente, răsfoi repede printre foile din fax şi văzu că femeia de la arhiva *Norrlands-Tidningen* i le trimisese în ordinea în care fuseseră publicate.

Conform primei, Karina Björnlund făcuse atletism de performanţă în adolescenţă. Articolul era un referat din CN, prescurtare despre care Annika bănui că venea de la Campionatul de Norrbotten sau Campionatul de Norrland. Fotografia era neclară, iar Annika trebui să şi-o apropie de ochi pentru a o desluşi pe fata zveltă cu coadă de cal, purtând numărul 18 pe piept, care alerga victorioasă către fotograf, cu braţele ridicate şi cu un buchet de flori în mână. Pe chipul ei se putea citi o euforie care exista şi acum, treizeci şi cinci de ani mai târziu. Karina Björnlund avusese succes, câştigase la toate probele din campionat şi i se prevăzuse un viitor strălucit.

Dintr-un anume motiv, lista cu corespondenţa ministrului păru şi mai suspectă.

Annika puse fotografia cu atleta sub celelalte hârtii şi răsfoi mai departe.

A doua foaie era un articol despre clubul de dresaj canin din Karlsvik, unde golden retriverul Bamse şi stăpâna lui Karina Björnlund împreună cu alţi cinci câini şi stăpânii lor se pregăteau pentru expoziţia de la sfârşitul săptămânii din sala sporturilor. Fotografia era mai mică decât cea precedentă şi nu se puteau vedea decât dinţii albi ai ministrului şi limba întunecată a câinelui.

A treia era datată 6 iunie 1974 şi consta dintr-un grup de fotografii de la absolvirea cursului de secretariat medical de la Universitatea din Umeå. Karina Björnlund era a treia din stânga, pe rândul cel mai de sus. Annika îşi plimbă privirea peste grupul omogen din imagine, numai femei, nicio străină, cele mai multe cu tunsoare paj şi bretonul într-o parte, aranjat cu föhnul, ca o aripă, deasupra uneia dintre sprâncene.

A patra foaie era şi cea mai mică, o însemnare din 1978, la rubrica *Nume & noutăţi,* în care Consiliul Judeţean din

Norrbotten anunţa angajarea Karinei Björnlund ca secretară la cabinetul aceluiaşi consiliu.

A cincea era un referat de la o şedinţă publică a consiliului, în toamna lui 1980, care părea să fi fost furtunoasă. Fotografia înfăţişa patru bărbaţi care stăteau şi discutau aprins colaborarea dintre diversele instituţii din domeniul sănătăţii, cu gesturi ample şi, probabil, voci ridicate. În fundal stătea o femeie cu o fustă înflorată, privire sceptică şi braţe încrucişate.

Annika trase hârtia mai aproape şi citi textul cu caractere minuscule de sub fotografie:

Membrul Consiliului Judeţean, Christer Lundgren, a apărat punctul de vedere al politicienilor în problema unui nou spital central în Norrbotten, în discuţiile purtate cu sindicatul medicilor şi grupul de acţiune „Ai grijă de sănătate”. *Secretara lui, Karina Björnlund, ascultă*.

OK, se gândi Annika şi lăsă foaia pe masă. Aşa şi-a început cariera. A primit o slujbă la Christer Lundgren care, cu timpul, a devenit ministrul comerţului exterior, l-a prins de turul pantalonilor şi l-a urmat în lift, până sus, în clădirea guvernului.

Luă din nou foaia în mână, văzu că fusese publicată pe pagina douăzeci şi doi, care, de obicei, se află la sfârşitul unui ziar local, citi titlul şi introducerea, în care era vorba despre procesul luării de decizii, îşi plimbă privirea pe text şi se opri la fotografia autorului articolului, jos, în colţul din dreapta.

Hans Blomberg, reporter al Consiliului judeţean.

Clipi, se uită din nou.

Sigur, el era, o variantă mult mai tânără şi mai zveltă a arhivarului de la *Norrlands-Tidningen.*

Pufni pe nas, văzu dintr-odată trecutul arhivarului, la fel de clar cum vedea masa roşie din hol. Unul ca el exista la toate ziarele, un reporter conştiincios, dar lipsit de fantezie, care se ocupa cu Lucruri Importante, deciziile politice şi dezvoltarea societăţii, unul dintre aceia care scriau texte plicticoase şi aduceau în apărarea lor gravitatea misiunii, dispreţuindu-i pe cei care scriau cu angajament şi entuziasm jurnalistic. Probabil fusese şef de sindicat o perioadă, luptase pentru toate cazurile pierdute, dar niciodată pentru cei ca Annika, pentru că aceia se descurcau întotdeauna.

Iar acum stătea în arhivă şi număra zilele până când chinul avea în sfârşit să se termine.

Drăguţul de Hans, se gândi ea şi se uită la ceas.
E timpul să-i aduc pe pisoiaşi.

•

Ellen se repezi către ea cu braţele deschise, Tigrul atârna în mâna ei stângă. Bucuria pe care o simţi Annika degajă dintr-odată atâta căldură, încât ceva se topi, imaginea ciorapilor, a codiţelor de şoricel, a rochiţei roşii cu inima în carouri pe burtă făcu ceva dur şi ascuţit să cedeze şi să dispară.

O prinse pe fetiţă din fugă, rămase uimită de încrederea totală a copilului, îi mângâie picioarele şi braţele drepte, umerii moi şi spatele îndărătnic, îi inspiră profund moliciunea divină a părului.

— Am făcut o maşină pentru dulciuri, spuse Ellen şi luptă să se elibereze, o luă pe Annika de un deget şi o trase către Snickis.

Din carton şi lipici, fetiţa construise un aparat în care se introduceau dulciurile printr-o parte şi cădeau într-un castron, pe partea cealaltă, trecând prin diverse tuburi şi deschizături. Annika avea în geantă o gumă de mestecat, probară dacă maşina funcţiona şi constatară că aproape funcţiona, guma nu se rotea prea bine şi nu parcurse tot drumul, dar căzură de acord că era o invenţie fantastică care trebuia încercată metodic, cu dulciurile de sâmbătă.[55]

— Îi arătăm lui tata, spuse copilul şi îşi luă avânt ca să ridice creaţia de carton, partea de sus se clătină îngrijorător din încheieturile ei de lipici şi Annika se repezi în faţă s-o susţină.

— N-o luăm cu noi astăzi, zise ea şi prinse la timp cartonul, pentru că trebuie să mergem în oraş să-i cumpărăm pantofi lui Kalle. Şi atunci maşina de dulciuri nu poate veni cu noi, pentru că se strică.

Puse aparatul înapoi pe masa de lucru, gura fetiţei se deschise, ochii i se umplură de lacrimi, buzele începură să-i tremure.

— Dar, zise ea, tata nu poate s-o vadă.

— Ba da, spuse Annika şi se aplecă spre ea. Maşina stă foarte bine aici, o luăm mâine. O poţi colora puţin?

Ellen îşi privi picioarele, scutură din cap, aşa încât codiţele de şoricel dansară.

---

[55] În Suedia, copiii primesc dulciuri o dată pe săptămână, sâmbăta.

— Ce codiţe drăguţe ai! exclamă Annika, apucă un papuc şi o gâdilă pe fetiţă la ureche. Cine le-a făcut?

— Lennart! spuse Ellen, pufni pe nas şi îşi trase umărul în sus pentru a scăpa de gâdilătură. El m-a ajutat cu maşina de dulciuri.

— Vino, să-ţi găsim fratele, spuse Annika şi lupta se termină, Ellen îşi puse salopeta, căciula şi mănuşile şi îşi aduse singură aminte să-l ia acasă pe Tigru.

Şcoala lui Kalle se afla pe strada Piper, două cvartale mai încolo. Annika ţinea mâna caldă a fetiţei într-a sa, în timp ce făceau slalom printre bălţi şi cântau „Cântecelul de vară al micuţei Ida”, o formulă magică şi o rugăciune pentru vreme mai bună.

Băiatul stătea pe o pernă mare şi se uita concentrat într-o carte despre „Pelle cel Fără Coadă”[56]. N-o văzu pe Annika în clipa în care aceasta se aplecă spre el şi îl sărută pe creştet.

— Mama, spuse el, unde e Uppsala?

— La nord de Stockholm, spuse ea. De ce întrebi?

— I-am putea vizita odată pe Pelle şi pe celelalte pisici?

— Sigur, spuse Annika şi îşi aminti că la Uppsala se organizau plimbări pe urmele pisicilor lui Gösta Knutsson[57], printre biserici, castel şi universitate.

— Ea e cea mai drăguţă, spuse băiatul, puse degetul pe o pisică albă şi silabisi rar: Ma-ja Grädd-nos[58].

Annika clipi.

— Ştii să citeşti? întrebă ea mută de uimire. Cine te-a învăţat?

Băieţelul ridică din umeri.

— Pe computer, spuse el. Altfel nu poţi să te joci.

Băiatul se ridică, închise cartea şi o puse înapoi pe raft, apoi o privi hotărât.

— Cizme, spuse el. Mi-ai promis. În cele vechi intră apă.

Ea zâmbi, îl prinse de cracul pantalonului şi îl trase către ea. Îl îmbrăţişă, el râse şi luptă să se elibereze; Annika îi suflă în ceafă.

— Luăm autobuzul până la Galerie, spuse ea. Du-te şi îmbracă-te. Ellen e afară şi aşteaptă.

---

[56] Personaj dintr-o serie de cărţi pentru copii de Gösta Knutsson.

[57] Autorul unei serii de cărţi pentru copii *Pelle cel Fără Coadă.*

[58] Maja Nas de Frişcă.

Autobuzul unu sosi în acelaşi moment în care ajunseră în staţie şi găsiră locuri în spate, toţi trei.

— Kaki, de soldat, spuse Kalle. Nu mai vreau albastre, numai bebeluşii au cizme albastre.

— Eu nu sunt bebeluş, spuse Ellen.

— Bineînţeles, kaki, spuse Annika. Dacă găsim.

Coborâră în Kungsträdgården, se grăbiră să treacă strada printre maşinile care împrăştiau apa din bălţi, stropindu-i pe trecători. Când ajunseră în centrul de cumpărături, îşi scoaseră căciulile, mănuşile şi fularele şi le îndesară în sacoşa Annikăi. Într-un magazin de pantofi de la etaj, găsiră o pereche de cizme kaki de cauciuc, căptuşite, de mărime potrivită, cu carâmb înalt şi detalii reflectorizante. Băiatul refuză să şi le mai scoată din picioare, Annika plăti şi le luă pe cele vechi în pungă.

Ieşiră la timp. Ellen se încălzise şi începea să scâncească, dar tăcu în frigul şi întunericul de pe strada Hamn şi continuă să meargă liniştită, cu mâna în cea a Annikăi. Ea luă şi mâna lui Kalle pe trecerea de pietoni din faţă de la NK[59], se concentră pe evitarea cascadelor de apă murdară care veneau de sub roţile maşinilor, când silueta unui bărbat care ieşea din magazin îi atrase atenţia.

Dar e Thomas, se gândi ea fără să fie conştientă de concluzia sa. *Ce face aici? Nu, îşi zise apoi, nu-i el*.

Bărbatul făcu doi paşi în faţă şi trăsăturile feţei i se luminară de la felinarul pe sub care trecea, ba da, el era!

Chipul ei se destinse într-un zâmbet larg, bucuria caldă, care topea lucrurile, reveni, ieşise probabil să cumpere cadouri de Crăciun! Deja!

Râse în sinea ei: Thomas era aşa un fanatic al Crăciunului, anul trecut începuse să le cumpere din septembrie, îşi amintea cum se înfuriase când ea le găsise în fundul dulapului şi se întrebase ce pachete erau acelea şi ce căutau acolo.

Un duş violent de mâzgă îi împroşcă deodată şi Ellen scoase un ţipăt, Annika îi trase din reflex pe copii înapoi şi strigă revoltată în urma taxiului. Când îşi ridică din nou privirea, nu-l mai zări pe Thomas; îl căută în mulţime şi îl localiză din nou. Îl văzu cum se întoarse către cineva, o femeie cu păr blond şi mantou lung se apropie de el, el o cuprinse de mijloc, o trase către el şi o sărută, o tăcere înfricoşătoare se aşternu dintr-

[59] Nordiska Kompaniet, un mare magazin din Stockholm.

odată, toţi ceilalţi dispărură, Annika rămase în loc şi privea printr-un tunel lung la al cărui capăt stătea bărbatul ei care săruta o femeie blondă cu o fierbinţeală care o făcu să se frângă pe dinăuntru.

— Mama, e verde.

Dar ea nu se mişcă, oamenii o îmbrânceau, le vedea feţele care îi vorbeau, dar vocile lor erau mute, îl văzu pe Thomas îndepărtându-se şi dispărând, cu braţul în jurul umerilor femeii blonde, mergeau încet înainte, cu spatele la ea, absorbiţi în intimitatea lor şi, curând, dispărură înghiţiţi de marea de oameni.

— Nu mergem, mama? Acum e roşu iarăşi.

Ea îşi privi copiii, feţele lor ridicate către ea, cu ochii limpezi şi întrebători, remarcă propria gură deschisă. Înghiţi un ţipăt, îşi încleştă maxilarele cu un clănţănit zgomotos din dinţi, privi traficul.

— Imediat, spuse ea cu o voce ca venind de sub pământ. Trecem data viitoare.

Se făcu verde, autobuzul veni, trebui să stea în picioare tot drumul până în piaţa Kungsholm.

Copiii cântară în casa scărilor, melodia îi era cunoscută, dar n-o putea identifica, nu găsi cheia bună şi trebui să încerce de mai multe ori. Kalle întrebă dacă avea voie să rămână încălţat cu noile sale cizme şi ea îi răspunse că avea voie, dar că trebuia să le şteargă bine, lucru pe care el îl făcu, băieţelul ei drag.

Intră în bucătărie, luă telefonul şi formă numărul lui de mobil, dar robotul era cuplat, îl închisese, doar mergea cu braţul în jurul taliei unei femei blonde undeva în Stockholm şi nu putea răspunde când îl chema ea.

Sună la serviciu şi la Arnold, partenerul lui de tenis, dar nimeni nu răspunse nicăieri.

— Ce mâncăm?

Kalle stătea în uşă, cu cizmele sale noi.

— Pui cu cocos şi cu orez, spuse ea.

— Cu broccoli?

Ea scutură din cap, simţi cum panica îi dă târcoale şi se prinse cu putere de chiuvetă. Privi în ochii băiatului şi hotărî să nu se înece.

— Nu, spuse ea. Castane, bambus şi porumb.

Chipul lui se relaxă, zâmbi şi făcu un pas spre ea.

— Ştii, mama, mi se clatină un dinte. Uite!

Ea îşi întinse mâna, văzu cum tremura, puse degetul pe dintele din faţă şi constată că se clătina tare.

— O să-ţi cadă în curând.

— Atunci primesc un ban de aur de la zâna Măseluţă, spuse Kalle.

— Atunci primeşti un ban de aur de la zâna Măseluţă, spuse Annika mecanic şi se întoarse cu spatele, simţind nevoia să se aşeze.

Măruntaiele i se întăriseră într-o grămadă grotescă de lame de ras şi bucăţi de gheaţă; se tăia în ele când respira. Masa din bucătărie se legăna lent, în voia talazurilor unei mări agitate, *n-are niciun rost,* cântau ele, *n-are niciun rost.* Şi îngerii le ţineau isonul de undeva, din spate, într-un acompaniament plângăreţ: *dragoste de vară frumoasă ca iarna, flori de miere*...

Simţi deodată nevoia să verse. Se repezi la toaleta din spatele bucătăriei şi îşi goli stomacul, pastele de la 7-Eleven, pe jumătate digerate, îi făcură bucăţi gâtlejul şi lacrimile începură să-i curgă.

Apoi se aşeză gâfâind pe scaunul de toaletă, mirosul greu îi blocă creierul.

Dincolo de soare dragoste veşnică, cântau îngerii din toţi rărunchii.

— Gura! strigă ea şi trânti capacul de la toaletă.

Intră cu mişcări repezi şi necontrolate în bucătărie, tăie bucăţi toate ingredientele pentru cină, se fripse la flacăra aragazului când puse orezul la fiert, se tăie când curăţă pieptul de pui şi când mărunţi ceapa, mâinile îi tremurau când deschise cutiile cu lapte de cocos, porumb şi castane asiatice.

Să nu fi văzut bine? Era posibil. Thomas arăta ca mulţi alţi bărbaţi suedezi, înalt, blond, lat în umeri şi cu un început de burtă. Fusese întuneric şi la mare distanţă, poate că nu el fusese cel care stătuse acolo cu femeia blondă. Se sprijini de aragaz, închise ochii şi respiră adânc de câteva ori.

Poate că nu fusese el. Poate că nu văzuse bine.

Îşi îndreptă spatele, îşi relaxă umerii, deschise ochii şi auzi uşa deschizându-se.

— Tata!

Strigătul de bucurie al copiilor şi îmbrăţişările strânse de bun venit, vocea lui profundă care exprima un amestec de încântare

şi prudenţă; ea îşi fixă privirea asupra hotei de deasupra aragazului şi se întrebă dacă avea să vadă ceva pe chipul lui care să-i dea răspunsul.

— Bună! spuse Thomas în spatele ei, sărutând-o uşor pe ceafă. Cum te simţi? Mai bine?

Arăta ca de obicei.

Arăta ca întotdeauna.

Sacou gri-închis, jeanşi albaştri, cămaşă gri-deschis, cravată lucioasă de mătase.

Ochii îi erau aceiaşi, puţin obosiţi, părul bogat şi sârmos deasupra sprâncenelor închise la culoare.

Annika îşi dădu seama că încetase să mai respire şi trase adânc aer în piept.

— Aşa şi-aşa, spuse ea. Ceva mai bine.

— Lucrezi mâine?

Annika se întoarse cu spatele, amestecă în mâncarea de pui, ezită.

— Nu, spuse ea. Am vomat mai devreme.

— Numai să nu ne molipseşti pe toţi, zise Thomas şi se aşeză la masa din bucătărie.

— Cum ţi-a mers la slujbă astăzi? îl întrebă şi puse cratiţa cu mâncare pe masă.

Thomas oftă şi deschise ziarul în faţa sa, astfel că Annika nu-i mai putea vedea ochii.

— Cramne de la Justiţie e o adevărată pacoste, spuse el. Multă vorbă şi puţine fapte. Eu şi tipa de la Consiliul Comunal trebuie să facem tot, în timp ce el culege laudele.

Annika se opri cu castronul de orez în mână, rămase acolo şi privi primul titlu de pe prima pagină a ziarului: ceva despre proiectul de lege de la cultură care avea să fie prezentat săptămâna următoare.

— Consiliul Comunal, spuse ea. Cum o cheamă, că am uitat?

Thomas se mişcă şi unul dintre colţurile ziarului se îndoi. Annika îi întâlni privirea pentru o secundă înainte ca el să îndrepte din nou ziarul.

— Sophia, spuse el. Sophia Grenborg.

Annika privea portretul ministrului culturii, care ilustra articolul.

— Cum e?

Thomas citea şi întârzie câteva secunde cu răspunsul.

— Ambiţioasă, spuse el apoi, şi te poţi baza pe ea. Încearcă de multe ori să facă lobby pentru Consiliul Comunal pe socoteala noastră. Poate fi al naibii de enervantă.

Thomas împături ziarul, se ridică şi îl aruncă pe pervazul ferestrei.

— Aşa, spuse el, îi aduc pe copii. Nu vreau să mai ratez tenisul săptămâna asta.

Şi se întoarse în bucătărie cu câte un copil strigând şi râzând sub fiecare braţ, îi puse pe scaunele lor, se uită la dinţii care se clătinau, admiră cizmele cele noi, glumi despre codiţele de şoricel şi ascultă poveştile despre maşina de dulciuri şi promisiunea de a-l vizita pe Pelle cel Fără Coadă la Uppsala.

Nu sunt decât închipuiri, se gândi ea. *N-am văzut bine.*

Încercă să râdă, dar nu reuşi să alunge apăsarea din piept.

Nu era el. Era altcineva. Noi suntem familia lui şi el ne iubeşte. Nu i-ar dezamăgi niciodată pe copii.

Care mâncară repede, pentru că nu voiau să piardă Bolibumpa[60].

— Foarte bun, mulţumesc pentru masă, spuse Thomas şi o sărută uşor.

O ajută să strângă, mâinile li se atinseră şi privirile li se întâlniră.

Nu m-ar părăsi niciodată.

Puse detergent în maşina de spălat vase şi o porni, el îi luă capul între mâini şi îi cercetă chipul cu o mină îngrijorată.

— E bine că stai acasă încă o zi, spuse el. Eşti palidă.

Ea îşi coborî privirea, îi îndepărtă mâinile.

— Mă simt puţin obosită, spuse şi ieşi din bucătărie.

— Nu mă aştepta, zise Thomas în urma ei. I-am promis lui Arnold să bem în sfârşit berea aceea în seara asta.

Ea simţi cum încremeneşte într-un bloc de gheaţă, piatra ascuţită ca o lamă de ras i se roti în piept. Rămase pe loc; îşi auzi inima bătând.

— OK, zise şi-şi recăpătă controlul asupra propriilor muşchi, puse un picior în faţa celuilalt şi reuşi să ajungă în hol, să intre în dormitor şi să se lase pe pat. Îl auzi cum căuta în dulap sacoşa de sport şi racheta de tenis, cum strigă „la revedere”, răspunsul neinteresat al copiilor şi propria sa tăcere.

Remarcase ceva neobişnuit la ea?

[60] Emisiune de televiziune pentru copii.

Reacţionase el într-un fel special?

Inspiră adânc, lăsând aerul să-i iasă încet din plămâni.

Dacă se gândea bine, în ultimul an ea fusese puţin ciudată. Thomas n-ar fi avut motiv să reacţioneze chiar în seara asta.

Se ridică, înconjură patul şi ajunse la telefon.

— Thomas a spus că eşti bolnavă, zise Arnold în receptor, singurul dintre vechii prieteni ai lui Thomas care o acceptaseră. Te simţi mai bine?

Annika înghiţi în sec, şopti ceva.

— Înţeleg că nu a putut să joace în seara asta, când eşti atât de bolnavă. Dar asta e a doua săptămână la rând.

Annika simţi că se prăbuşeşte. Podeaua de sub ea se transformă într-o gaură mare şi neagră şi ea plutea în spaţii infinite.

— Trebuie să-mi fac rost de un alt partener dacă lipseşte tot timpul, sper că şi tu înţelegi.

— Poţi să mai aştepţi puţin? spuse Annika şi se lăsă pe pat. El apreciază meciurile voastre atât de mult!

Arnold oftă iritat.

— Sigur, zise el, dar Thomas e un tip atât de şovăitor. Nu se poate hotărî niciodată pentru ceva şi să-şi ia răspunderea acestei hotărâri. Dacă ai rezervat un anume timp pentru tenis toată toamna, nu se poate să nu-ţi pese de el şi să nu-l foloseşti.

Annika îşi acoperi ochii cu mâna, lăsându-şi inima să bată la turaţie maximă.

— O să-i spun, zise ea şi închise.

Trebuie să fi trecut ceva vreme, pentru că, deodată, copiii se aflau la ea în pat, câte unul de fiecare parte, cântau ceva şi ea îngâna împreună cu ei. Undeva, în spate, îngerii ţineau isonul.

Sunt copiii mei, se gândi ea. *Nu mi-i va putea lua niciodată.*

— Acum, spuse ea, e timpul să mergem la culcare.

Îi duse în camera lor şi le citi o poveste pe care n-o înţelese, îi înveli, îi sărută, merse prin casă şi stinse toate luminile. Se aşeză lângă fereastra din camera de zi şi sprijini ziarul, pe care Thomas îl aruncase acolo, de sticla rece ca gheaţa. Simţi aerul rece care venea de sub izolarea proastă, ascultă scârţâitul balamalelor. Înlăuntrul său era mută şi liniştită, sub greutatea pietrei care o măcina.

Apartamentul pândea în întuneric, în spatele său. Felinarul care se legăna în stradă arunca umbre galbene pe pereţi; de afară, fereastra ei se vedea ca o gaură neagră.

Ascultă, încercă să desluşească respiraţia copiilor, dar nu şi-o auzi decât pe a sa. Şi-o ţinu, pentru ca auzul să-i străbată mai departe, dar galopul propriei inimi acoperea orice alt zgomot, şuvoiul sângelui care gonea, se repezea îi bolborosea în cap.

Infidel, se gândi ea. *Sven a fost întotdeauna infidel.*

Refuzase să recunoască asta în toţi acei ani, iar singura dată când protestase, Sven o lovise în cap cu un cleşte. Din reflex, îşi duse degetele la mica cicatrice de pe frunte; aproape că nu se mai vedea şi nu se mai gândea la ea decât foarte rar.

Era obişnuită cu infidelitatea.

Îl văzu în faţa sa, prima ei dragoste, prietenul din copilărie, logodnicul, vedeta sportivă. Sven Mattsson, care o iubea mai mult decât orice pe lume, Sven care o adora atât de mult, încât nimeni nu avea voie să se apropie de ea, în afară de el, şi atunci nu pentru a vorbi cu ea, iar ei nu i se permitea să se gândească la altcineva, la nimeni, în afară de el. Orice altceva era sancţionabil, iar el sancţionase până în ziua în care stătuse în faţa ei, lângă furnalul fabricii din Hälleforsnäs, cu cuţitul de vânătoare în mână.

Annika îşi alungă din minte acea imagine, la fel cum făcea şi cu coşmarurile, visele îngrozitoare care se reîntorseseră după noaptea din tunel, bărbaţii din *Studioul şase*[61] care discutau ce aveau să facă cu ea, Sven cu cuţitul lui plin de sânge, pisica ei care zbura prin aer, cu măruntaiele atârnându-i afară.

Şi acum Thomas era infidel.

În clipa aceea se afla, probabil, într-un pat împreună cu blonda Sophia Grenborg, poate o penetra chiar acum sau stăteau îmbrăţişaţi.

Privi umbrele galbene, îşi propti picioarele în parchetul camerei de zi, podeaua nou raşchetată pe care o lăcuise singură de trei ori, îşi încrucişă braţele pe piept şi se sili să respire liniştit. Apartamentul îi răspunse cu un optimism calm.

Ce era pregătită să sacrifice pentru a-şi salva viaţa?

Avea o alternativă. Trebuia doar să se hotărască.

---

[61] Un alt roman al Lizei Marklund care o are ca protagonistă pe aceeaşi Annika Bengtzon.

Revelaţia o făcu să-şi coboare umerii, respiraţia îi deveni imediat mai uşoară, se îndreptă către computer şi intră pe internet. În întuneric, căută „Sophia Grenborg din Stockholm”. Obţinu o grămadă de rezultate.

Femeia pe care o văzuse în faţă la NK împreună cu Thomas avea treizeci de ani sau ceva mai puţin. Sigur nu mai mult de treizeci şi cinci.

Annika limită căutarea după acest criteriu.

Ca reprezentant al Consiliului Comunal în grupul de proiect privind politicienii ameninţaţi, nu putea fi mai tânără de douăzeci şi cinci.

Le elimină pe toate cele care erau născute după 1980.

În continuare prea multe rezultate.

Intră pe site-ul Consiliului Comunal şi căută printre angajaţi.

Îşi scria numele cu „ph”.

Cât de inutil, ridicol şi caraghios!

Înapoi la celălalt site.

Sophia Grenborg. Nu era decât una singură. Douăzeci şi nouă de ani. Locuia pe Öfre Östermalm şi se născuse în parohia Engelbrekt. Nemaipomenit!

Imprimă pagina şi ieşi de pe internet. Cu foaia în mână, sună poliţia şi îi ceru ofiţerului de serviciu o copie după poza de paşaport a persoanei Sophia Grenborg.

— Zece minute, spuse obosit poliţistul.

Se asigură că Ellen şi Kalle dormeau şi ieşi în noapte.

Începuse să ningă. Fulgi umezi se materializau pe fondul gri murdar al cerului şi îi cădeau pe faţă. Toate zgomotele coborâseră cu o jumătate de ton, lovindu-i timpanele cu şovăială.

Se grăbi în ninsoarea care se înteţea; lăsa urme ude în spatele ei pe trotuar.

Intrarea în sediul central al poliţiei din Stockholm se afla pe strada Berg la numărul 52, la două sute de metri de poarta sa. Se opri în faţa porţilor înalte, apăsă butonul interfonului şi, când i se deschise, intră în culoarul care ducea la intrarea propriu-zisă.

Fotografia nu venise; se aşeză şi aşteptă câteva minute, conform instrucţiunilor pe care le primi printr-un difuzor.

Nu-i nevoie să dau explicaţii, se gândi ea. *N-am nevoie de nicio scuză.*

Primi plicul şi nu mai putu aştepta nicio secundă pentru a vedea dacă avusese dreptate, aşa că întoarse spatele poliţistului de la recepţie şi smulse din plic fotografia polaroid.

Ea era.

Nicio îndoială.

Sophia Grenborg.

Bărbatul ei umbla prin oraş şi o săruta pe Sophia Grenborg.

Puse fotografia înapoi în plic şi se întoarse acasă la copiii săi.

•

Margit Axelsson crezuse toată viaţa sa în forţa interioară a omului. Era încredinţată că fiecare persoană avea puterea de a influenţa, era vorba doar despre voinţă şi angajament.

În tinereţe crezuse în revoluţia mondială, crezuse că masele vor fi eliberate şi vor arunca de pe umerii lor jugul imperialismului, în timp ce imnurile ar fi răsunat în toată lumea.

Îşi îndreptă spatele şi cuprinse sala cu privirea.

Astăzi ştia că poţi acţiona pe scară mare sau pe scară mică. Ştia că în fiecare zi contribuise, în munca sa cu copiii de la grădiniţă, la viitorul lor colectiv, care era răspunderea tuturor, dar şi aici, în sala de ceramică a casei de cultură din Pitholm.

Asociaţia de instruire culturală a muncitorilor considerase întotdeauna că cei care primiseră partea cea mai mică din resursele societăţii puteau fi compensaţi prin studii, activităţi culturale, cursuri şi spectacole. Era ceea ce ea numea dreptate.

Cercul de studiu era un exerciţiu de democraţie. Pornea de la premisa că fiecare om are capacitatea şi voinţa de a se dezvolta, de a-i influenţa pe alţii şi de a-şi asuma o responsabilitate, că fiecare om era, în sine, o resursă.

Şi vedea cum participanţii se înmulţeau, atât cei tineri, cât şi cei mai în vârstă. Când învăţau să modeleze lutul şi să aplice emailul, încrederea în sine şi înţelegerea pentru părerile altora creşteau şi, odată cu asta, capacitatea de a influenţa activ ceea ce se întâmpla în societate, în jurul lor.

Ea îşi aminti de asta în timp ce stătea lângă sculptura sa.

Cu greşelile tinereţii trebuia să trăiască până la sfârşitul zilelor sale. Nicio zi nu trecuse fără ca liniştea să nu-i fie tulburată de gândul la consecinţele acţiunilor sale trecute. Perioade îndelungate impactul era mic şi superficial, viaţa şi munca funcţionau ca un bandaj peste sentimentul ei de vinovăţie. În

alte zile se putea ridica din pat paralizată de furie din pricina propriei netrebnicii.

Acele zile deveniseră mai puţine cu anii. Totuşi, o consumau, ştiuse întotdeauna că vina care îi îngreuna sufletul avea să-i fie fatală. Nu se gândea numai la greutatea trupului, la lăcomia cu care mânca pentru a se consola, ci şi la uzura psihică, la incapacitatea de a preveni angoasa. Era adesea bolnavă, avea o imunitate neobişnuit de deficitară.

Şi acum, el se întorsese.

În toţi aceşti ani avusese coşmaruri, îşi întorsese speriată capul pe străduţele întunecate, crezând că se afla în spatele ei, iar acum el era aici cu adevărat.

Nu reacţionase atât de puternic cum crezuse că o va face.

Nu strigase, nu leşinase, remarcase doar că pulsul îi crescuse şi că începuse să se simtă uşor ameţită. Se lăsase încet pe scaunul din hol, cu dragonul galben în mână, semnalul lui copilăresc şi înspăimântător că trebuia să se întâlnească în locul obişnuit.

Ştia că avea s-o caute. Voia mai mult decât o întâlnire de grup, ca altădată. Dragonul galben era doar un memento, un mod de a trezi Fiara la viaţă. Îl contactase deja pe Pantera Neagră, ştia asta, pentru că Pantera o sunase pentru prima dată după treizeci de ani şi îi povestise, o întrebase ce părere avea despre reîntoarcerea Dragonului.

Ea nu făcuse decât să pună jos receptorul. Nu spusese niciun cuvânt, ci închisese şi trăsese telefonul din priză.

Nu scapi niciodată, se gândi şi privi sculptura pe care nu era în stare s-o termine, copilul şi capra, şi comunicarea ancestrală dintre ei, ceea ce se situează deasupra cuvintelor şi viziunilor şi se bazează pe înţelegere şi sensibilitate intuitivă. Nu putea să exprime acest lucru, şi în seara asta era sigură că nu va progresa.

O durea spatele; se mişcă greoi spre învelitoarea umedă care împiedica lucrarea să se usuce şi să crape. O înfăşură în jurul sculpturii, ca de obicei, o fixă cu centurile. Îşi scoase şorţul, îl atârnă împreună cu ale celorlalţi şi intră în camera cuptoarelor pentru a-şi spăla lutul de pe mâini. Apoi se plimbă şi verifică ce făcuseră elevii, dacă îşi acoperiseră lucrările, dacă sculpturile terminate nu se uscau prea repede, culese câteva unelte de metal rămase pe jos. Încărcă apoi cuptorul pentru ziua

următoare, lăsând loc pentru grupa de vineri în partea cea mai de sus.

Se opri în uşă şi ascultă liniştea. Ca de obicei joia, rămăsese ultima. Îşi schimbă pantofii, îşi puse hainele groase, trase uşa după ea şi încuie cu legătura zornăitoare de chei.

Coridorul din faţa ei era slab luminat şi plin de umbre întunecate.

Nu-i plăcea întunericul. Până la incidentul de la baza aeriană, asta n-o îngrijorase niciodată, dar după aceea strigătele şi vâlvătaia începură s-o urmărească într-un fel care făcea noaptea ameninţătoare.

Începu să meargă pe lângă sala de olărit, tâmplărie şi trenuleţele electrice. Ajunse la capătul coridorului, coborî cu grijă scara care scârţâia, trecu pe lângă cafenea şi bibliotecă. Verifică uşile, erau încuiate.

Uşa de la intrare, ca de obicei, se deschidea greu din cauza frigului. Îşi adună puterile şi reuşi s-o închidă cu un icnet, apoi încuie cu vădită uşurare. Respiră adânc de câteva ori înainte de a-şi începe călătoria alunecoasă către casă. La fiecare şedinţă a conducerii, propunea presărarea de nisip pe gheaţa scărilor, propunerea îi era acceptată şi portarul informat.

Se sprijini încordată de bara de metal şi reuşi să iasă în stradă, cu aburii respiraţiei ieşindu-i din gură. Când ajunse pe trotuar, îi tremurau genunchii.

Ninsoarea era grea şi deasă, cădea tăcută şi liniştită în aerul nemişcat. În timpul serii temperatura scăzuse şi avea să continue să scadă pe măsură ce ninsoarea se împuţina.

Zăpada proaspătă scârţâia sub cizmele de cauciuc. Îşi luă avânt pe trotineta pentru zăpadă şi alunecă spre strada principală.

Mişcarea era plăcută. Îi lipsea mobilitatea din tinereţe aproape la fel de mult ca liniştea sufletească de atunci. Durerea de spate se înrăutăţea întotdeauna la început, pentru ca apoi să cedeze complet înainte de a ajunge acasă.

Ar trebui să mă plimb mai mult, se gândi ea.

Ninsese pe treptele de la intrare, dar îi era frig la picioare şi se hotărî să lase măturatul în seama lui Thord. Îşi şterse zăpada de pe cizme pe covoraşul de rafie de la intrare, descuie şi intră în hol.

Era atât de flămândă, încât simţea că nu mai rezista nici măcar o secundă fără mâncare.

Îşi scoase cizmele, se dezbrăcă, intră în bucătărie şi deschise frigiderul.

Făcuse o salată cu ou şi creveţi înainte de a pleca de acasă, o luă, se aşeză la masă şi începu să înfulece. Rămase apoi gâfâind şi cu sufletul gol, cu privirea aţintită către chiuvetă, simţind cât de obosită era.

A doua zi trebuia să deschidă prima grădiniţa şi, de aceea, să se trezească la cinci şi jumătate, dacă voia să ajungă.

Trebuie să mă culc, se gândi ea fără să se mişte.

Stătea ţintuită în întunericul bucătăriei, când telefonul începu să sune.

— Eşti încă în picioare? Ştii că trebuie să te culci.

Zâmbi vocii grijulii a soţului.

— Chiar acum eram pe drum, minţi ea.

— Cum a fost în seara asta?

Ea oftă uşor.

— Tinerei nu-i ajunge niciodată atenţia pe care i-o dai, are nevoie mereu de încurajări.

— Şi sculptura?

— Nimic.

Câteva clipe de tăcere.

— N-ai auzit nimic? întrebă Thord.

— Auzit?

— De la ei.

Ea scutură din cap.

— Nu.

— O să vin acasă pe la două. Nu mă aştepta.

Ea zâmbi din nou.

— Chiar acum mă gândeam...

Închise şi urcă încet scara către etaj. Umbra răşchirată a unui mesteacăn încărcat de zăpadă măturâ pereţii în farurile unei maşini care trecea pe stradă. Era, oricum, norocoasă. Fetele crescuseră, erau sănătoase şi conştiente de ţelul lor în viaţă, oameni de nădejde care adoptaseră valorile de bază, importante într-o societate. Şi Thord, lozul ei câştigător în viaţă.

Mângâie cu degetul fotografia de nuntă care atârna la loc de cinste în holul de la etaj.

Se spălă pe faţă şi pe dinţi, se dezbrăcă şi ieşi din nou în hol. Împături hainele şi le puse pe un scaun lângă măsuţa de servit.

Tocmai apucase să-şi tragă cămaşa de noapte pe cap, când bărbatul ieşi din dulap. Arăta exact aşa cum şi-l amintea, dar cu câteva kilograme în plus şi cu părul mai alb.

— Tu eşti! spuse ea consternată. Ce faci aici?

Nu era speriată. Nici măcar când el îşi ridică mâinile înmănuşate către ea. Panica veni când simţi că nu mai are aer şi creierul fu atins de şocul adrenalinei. Camera se rostogoli, văzu cum tavanul se boltea peste ea şi faţa lui venind mai aproape, mâinile ca turnate în jurul gâtului.

Niciun gând, niciun sentiment.

Numai muşchii relaxându-i-se şi căldura neaşteptată din chiloţi.

Vineri, 20 noiembrie

Thomas intră în apartament ca un străin. Fusese plecat departe un timp îndelungat şi nu ştia dacă va mai găsi drumul înapoi. Mansarda de pe strada Grev Ture din Östermalm era cu mulţi ani-lumină în urma sa, acum era acasă, o percepea prin toţi porii şi asta îl făcu să simtă o uşurare cu totul ieşită din comun.

Acasă, acolo unde locuia.

Apartamentul arăta ca de obicei; se auzea respiraţia liniştită a copiilor lui care dormeau. Aerul era rece de la curentul care venea pe sub ferestre şi acelaşi miros de mâncare era răspândit peste tot. Îşi atârnă paltonul în cuier, puse racheta şi geanta de sport pe podeaua din hol, îşi scoase pantofii. Îşi privi propria minciună, acolo, jos, unde stătea, echipamentul de tenis nefolosit, prosopul uscat.

Înghiţi în sec şi alungă vinovăţia din conştiinţa sa. Se îndreptă în vârful picioarelor către camera copiilor, se aplecă peste ei, peste micile lor guri deschise şi pijamalele cu animale nostime.

Asta era realitatea. Mansarda din Östermalm era rece şi previzibilă, mobilele arătau o ospitalitate studiată. Apartamentul Sophiei Grenborg era albastru şi aseptic, al lui era cald şi galben, cu felinare legănătoare şi copii adormiţi.

Intră în dormitor, simţind că paşii îi deveneau tot mai grei. Se opri în uşă şi îşi privi soţia.

Adormise de-a curmezişul patului, cu ciorapii, puloverul şi chiloţii pe ea, gura deschisă, exact ca a copiilor. Genele îi aruncau umbre lungi pe obraji, respira adânc şi liniştit.

Îşi plimbă privirea pe corpul ei ferm, cu forme ascuţite, musculos şi puternic.

Sophia Grenborg era atât de albă şi de moale, gemea mereu când făceau dragoste.

Deodată fu cuprins de un total şi neaşteptat sentiment de ruşine. Simţi o greaţă teribilă, se dădu înapoi şi o lăsă acolo, dormind de-a latul patului, fără plapumă.

Ştie, se gândi el. *Cineva i-a povestit.*

Se aşează la masa din bucătărie, îşi puse coatele pe genunchi, îşi trecu degetele prin păr.

Nu e posibil, se gândi el. *N-ar dormi atât de liniştit dacă ar şti.*

Oftă greu.

Ştia că va fi nevoit să se culce lângă ea fără să poată adormi, să-i asculte respiraţia şi să dorească un păr cu miros de măr şi ţigări mentolate.

Se ridică în întuneric, confuz, se lovi de chiuvetă, nu-i era dor, nu-i aşa?

Sau îi era?

•

O mână mică şi lipicioasă o mângâie pe Annika pe obraz.

— Bună, mami!

Clipi în lumină, iar pentru o secundă nu ştiu unde era. Dar imediat descoperi că dormise pe jumătate îmbrăcată, îşi ridică privirea şi o văzu pe Ellen stând aplecată deasupra sa, cu codiţe de şoricel şi unt de arahide în jurul gurii.

Buzele i se destinseră într-un zâmbet larg.

— Bună, iubito!

— Stau acasă astăzi.

Annika o mângâie pe fetiţă pe obraz, îşi drese glasul şi zâmbi.

— Nu se poate, te iau după gustarea de după-amiază, spuse ea, apoi se ridică şi o sărută pe Ellen pe obraz.

— Înainte de gustare.

— E vineri, deci e îngheţată astăzi.

Fetiţa reflectă.

— După, spuse ea şi fugi afară.

Thomas îşi vârî capul în dormitor, chipul lui obişnuit, cu ochii obosiţi dimineaţa şi părul ciufulit.

— Cum te simţi?

Ea îi zâmbi şi închise ochii, se întinse ca o pisică.

— Bine, cred.

— Trebuie să plecăm acum.

Când deschise ochii, el dispăruse.

Astăzi nu mai aşteptă să o copleşească tăcerea, se afla deja la duş când uşa de la intrare se închise. Se spălă pe cap, îşi tunse vârfurile despicate şi îşi unse picioarele cu loţiune. Îşi dădu cu rimel, îşi făcu manichiura şi îşi alese un sutien nou. Puse de cafea, îşi făcu un sandvici, pe care ştia că nu-i va fi uşor să-l mănânce.

Apoi se aşează la masa din bucătărie şi simţi imediat angoasa asaltând-o, crescând ca nişte nori de fum negru, otrăviţi. Fugi, lăsă pe masă cafeaua, sandviciul şi o cutie deschisă de iaurt şi se îndreptă împleticindu-se către uşă.

Afară ninsoarea încetase, dar cerul era cenuşiu. Ace de gheaţă erau purtate de vântul care bătea de-a lungul străzilor şi trotuarelor, pătrunzându-i în piele. Nu desluşi nicio culoare, lumea i se înfăţişa în alb-negru, piatra ascuţită i se învârti în piept.

Sophia Grenborg. Strada Grev Ture.

Ştia unde se afla, Christina Furhage locuise acolo.

Fără niciun gând, începu să meargă.

•

Faţada era vopsită în galben şi încărcată de stucaturi, ţurţuri de gheaţă atârnau de părţile mai proeminente. Balconaşele păreau ca nişte ghemotoace pe pereţii laterali, ferestrele străluceau, poarta de intrare, într-o nuanţă închisă de maro, era ornamentată cu modele florale incrustate în lemn.

Îi îngheţaseră picioarele şi urechile, începu să tropăie pe loc şi îşi înnodă fularul mai strâns în jurul gâtului.

Aristocraţie care se scaldă în lux, se gândi ea şi se îndreptă către intrare.

Interfonul era unul modern şi nu era indicat unde anume stătea fiecare locatar. Se lăsă pe spate şi privi în sus, ca şi cum ar fi putut să vadă unde avea apartamentul Sophia Grenborg; ninsoarea îi intră în ochi şi o făcu să lăcrimeze.

Trecu pe partea cealaltă a străzii şi se aşeză în poarta de vizavi, îşi scoase mobilul, sună la informaţii şi ceru numărul Sophiei Grenborg de pe strada Grev Ture, apoi rugă să i se facă legătura direct. Dacă Sophia avea telefon cu afişaj, numărul ei nu avea să se vadă.

Annika privea clădirea – undeva acolo, înăuntru, suna un telefon lângă un pat în care, astă-noapte, se aflase bărbatul ei.

După al cincilea semnal robotul se cuplă şi Annika ascultă veselia frivolă din vocea femeii, fără să respire.

— Bună, sunt Sophia, nu pot răspunde acum, dar…

Annika închise; vocea îi suna în urechi, pieptul o apăsa.

Se întoarse la poartă şi încercă mai multe butoane, până când o doamnă în vârstă răspunse.

— Sunt de la electricitate, spuse Annika. Trebuie să citesc contorul din pivniţă. Îmi puteţi deschide?

Încuietoarea se deschise cu un clic; Annika împinse poarta care alunecă pe balamalele bine unse.

Casa scărilor era îmbrăcată în marmură galbenă şi neagră, iar lambriurile din stejar lustruit, închis la culoare, străluceau în lumina lămpilor de cupru. Un covor gros, albastru-închis, înghiţea orice zgomot.

Annika îşi plimbă degetele peste suprafaţa din lemn, în timp ce se îndrepta către panoul de afişaj de lângă lift.

Sophia Grenborg trona singură pe tot etajul şase.

Începu să meargă încet, fără zgomot, aproape plutind, şi urcă scările până la mansardă.

Uşa de la intrare era mai modernă decât celelalte din imobil. O uşă albă, securizată, în mijlocul unui perete înalt de cărămidă.

Annika se apropie şi citi numele femeii pe tăbliţa de metal, cu picioarele depărtate unul de altul bine înfipte în pardoseală. Pieptul i se mişca ritmic, piatra tăia şi sfârteca. Apoi scoase din nou mobilul şi sună iar la informaţii, rugând să i se facă legătura cu Consiliul Comunal.

— O caut pe Sophia Grenborg, spuse ea.

Vocea care răspunse era la fel de veselă precum cea a robotului.

— Mă numesc Sara şi sun de la ziarul *Landstingsvärlden,* spuse Annika şi privi tăbliţa de metal. Mă întreb dacă ai avea timp să răspunzi la câteva întrebări aşa, înainte de Crăciun.

Sophia Grenborg râse, şi râsul ei sună ca un ciripit.

— Aaaa, spuse ea, desigur...

— Ce-ţi doreşti de Crăciun? întrebă Annika şi îşi trecu palma peste uşa Sophiei.

Femeia râse din nou.

— Un sărut de la iubitul meu, spuse ea, deşi n-ar strica nici puţină sare de baie.

Privirea Annikăi se întunecă şi un văl negru îi acoperi creierul.

— Iubitul? spuse ea cu o voce surdă. E soţul?

Din nou râsete.

— E secret până una-alta. *Landstingsvärlden,* ai spus? Da, e un ziar bun, aveţi articole bune, de interes pentru noi. În ce număr vor apărea?

Annika închise ochii, îşi trecu palma pe frunte, casa scărilor începu să se legene, o mişcare vălurită care mergea din perete în perete.

— Ce să apară?

— Întrebările! Va fi înainte de Crăciun?

Se văzu nevoită să se aşeze jos; se rezemă cu spatele de uşă.

— Nu ştim încă, depinde de anunţuri.

Avea *Landstingsvärlden* anunţuri? Nu ştia.

Se făcu tăcere în receptor; Annika ascultă sunetul respiraţiei celeilalte femei.

— Daaa, spuse, dacă asta e tot...

— Şi pe mine mă cheamă Grenborg, zise Annika. Crezi că suntem rude?

Acum râsul nu mai venea din inimă.

— Nu ştiu, cum ai spus că te cheamă?

— Sara, spuse Annika. Sara Grenborg.

— Din ce ramură a familiei provii?

Se înşela sau accentul Sophiei devenise mai studiat?

— Cea din Sörmland, spuse Annika.

— Noi venim din Österbotten, de la herghelile din parohia Väse. Eşti strănepoata lui Carl-Johan?

— Nu, spuse Annika. A Sofiei Ecaterina.

Deodată simţi că nu mai era în stare s-o mai asculte nicio secundă pe afurisita de Sophia Grenborg şi închise în mijlocul propoziţiei.

Rămase în tăcere până când pulsul i se linişti, ţinându-şi mâna pe uşa Sophiei Grenborg.

Închise ochii şi se concentră la scara rece, îi ascultă vocea, o văzu stând în biroul ei elegant de la elegantul Consiliu Comunal, citind articolele din *Landstingsvärlden.* O femeie atât de fragilă şi în acelaşi timp atât de bine adaptată, atât de apreciată încât propriul ei bărbat nu se sfiise s-o sărute în faţă la NK, o femeie care era tot ce ea nu avea să fie niciodată.

Părăsi clădirea fără să se uite în urmă.

•

Bărbatul se trezi cu cuvertura roşie care-i gâdila nările. Pufni şi icni până când durerea din stomac ajunse la creier. Tavanul de lemn se legăna încet. Îşi mută privirea aţintind-o în peretele din placaj, respiraţia i se tăie de îndată ce simţi propria halenă. Mirosul era pe cale să câştige bătălia.

La mort est dans cette ville[62], se gândi el şi gâfâi.

Văzu chipul doctorului plutind deasupra lui, ca în acea zi în care se trezise din anestezie, fălcile încordate şi privirile care îl evitau; fusese informat despre alternative şi consecinţe şi înţelesese imediat.

Neoperabil şi netratabil. Trei până la şase luni de viaţă de la stabilirea diagnosticului. Timpul care îi mai rămăsese avea să însemne dureri, greaţă, dificultăţi de alimentaţie, scădere în greutate, stare generală proastă, oboseală, anemie. Tratamentul consta din medicamente împotriva greţii şi băuturi energizante.

Ştia că va slăbi, aproape că va putrezi de viu. Mirosul avea să devină tot mai pregnant, prietenul lui, doctorul, îl sfătuise să nu încerce să-l ascundă cu parfum sau loţiune de ras. N-ar fi ajutat.

Acum privea în jurul său prin cameră, peste chicinetă, lambriurile de pe pereţi, ţoalele colorate de cârpă de pe podea, încerca să găsească un punct nemişcat. Se fixă la fereastră; în deschizătura dintre perdelele grele se zărea ziua albastră şi rece. Lumea se linişti încetul cu încetul şi el începu să respire mai uşor, alunecă în starea de vis, în care limitele realităţii se ştergeau.

— Sunt de la Clubul de navigaţie Bojen şi vreau să rezerv o sală de studiu până marţi, la ora 19, se auzi singur spunând, cu un ecou ciudat care răsună undeva în spatele lui. În faţa lui stătea bibliotecara de pe strada Namnlösa, cu catastiful ei mare alături, pe masă. Ştia că ea nu-l mai credea, pentru că nu putea fi şi navigator, şi pescar, şi colecţionar de fluturi, şi genealog.

Toţi cei care veneau la întâlniri aveau nume de cod, nume obişnuite ca Greger, Torsten sau Mats. Alegerea lui, Ragnwald, fusese întâmpinată cu strâmbături din nas, nu era popular să faci pe grozavul, dar el *era* grozav, măcar asta înţelegeau cu toţii în Melderstein[63].

Râse uşor şi gâlgâit în lumea lui pe jumătate reală şi se întoarse la conac, în vara fierbinte a lui 1969, când lumea stătea pregătită pentru marea revoluţie şi ei erau gata, se antrenaseră pentru lupta armată, puseseră paznici să patruleze prin tabără zi şi noapte. Grupul cioplea beţe în jurul focului, discuta cum se duce un război de gherilă, exersa autoapărarea.

---

[62] Moartea se află în acest oraş. (în lb. franceză, în original).

[63] Mică localitate lângă Luleå, în nordul Suediei.

În Norvegia, rivalităţile dintre activiştii de stânga şi ceilalţi fuseseră mult mai puternice decât în Suedia. O librărie a radicalilor fusese aruncată în aer, cu toţii erau convinşi că în curând avea să vină rândul lor şi că nu va trebui să se lase duşi ca mieii la tăiat.

Era ciudat că aleseseră tocmai Melderstein pentru a se antrena, deoarece regimul conacului era religios. Dar, fiindcă îl rezervase în calitatea sa de asistent de parohie din Luleå, nimeni nu pusese la îndoială motivele sale şi ţinuseră în voie însufleţite întâlniri maoiste în bisericuţa din apropiere.

Se simţi pătruns de armonia perfectă pe care o trăise în acele zile, îşi aduse aminte cum capacitatea sa de a-şi aminti toate citatele îi asigurase un loc în conducere, deşi participanţii veneau din toată ţara. Noaptea exersau lupta şi supravieţuirea. Acolo o întâlnise pe ea. Pe Lupul Roşu.

Zâmbi către tavan, se lăsă dus departe de valurile legănătoare, îi văzu chipul blând şi corpul subţire.

Era atât de tânără, cu nişte ochi atât de mari şi îl privea ca pe un Maestru. Nimeni altcineva nu avea o experienţă atât de mare ca a lui, acumulată din mişcarea rebelilor. Tronul nu-i era ameninţat şi chiar dacă fata nu făcuse altceva decât să-şi urmeze prietena în tabără, fără să înţeleagă despre ce era vorba, devenise până la urmă implicată, un Slujitor al Revoluţiei, mai repede decât îndrăznise el să spere. O făcuse pentru el.

De dragul lui.

Karina, care îl sărutase în spatele bisericii din Melderstein – îşi amintea şi acum gustul gumei ei de mestecat.

Se răsuci în pat.

La Clubul de navigaţie Bojen constituiseră celule în care hotărau unde vor locui sau vor lucra oamenii. În apartamentul din Örnnäset şi în schimbul de noapte de la gară. În căsuţe în Svartöstaden şi cu sarcini de la comună. Organizau greve, acţionau prin intermediul asociaţiei de locatari, al sindicatului sau conform teoriei politice maoiste despre frontul popular, mişcările populare, dar totul mergea prea încet, argumentau prea mult, asociaţia pescarilor se umplu de autorităţi false care, toate, îşi iubeau propria voce. Popularitatea mişcării aduse cu ea nenumăraţi revoluţionari de jucărie care veniseră doar pentru fete şi bere. După Melderstein, atmosfera deveni încărcată. Doi dintre tovarăşii săi îl concurau la putere şi, în curând, li se

alăturară şi alţii. Îşi luă familia şi plecă. Lăsă comunismul de provincie în plata Domnului şi îşi formă o grupare proprie cu gândul la adevărata preluare a puterii.

Cuţitul i se răsuci din nou în stomac; cancerul de stomac, neobişnuit acum în Europa, lovea orbeşte. Operaţie pentru a decide dacă e tratabil sau nu. Simptome de ulcer, şi la gastroscopie îţi găseşte o eroziune ulceroasă şi o suspiciune de tumoare, care se confirmă la un examen anatomopatologic. Deschizi pacientul, găseşti metastaze pe organele din jur şi închizi abdomenul din nou. Metastaze în plămâni, schelet şi creier, avea să se topească pe zi ce trecea, organele nu mai făceau faţă din cauza tumorii prea mari.

Trei până la şase luni.

Deodată îşi văzu tatăl stând lângă pat şi începu să gâfâie greu. Crampa îi contractă căile respiratorii şi se târî îngrozit până la perete.

— Păcatul originar! tună vocea de deasupra sa şi se rostogoli prin cameră, ricoşând dintr-un perete într-altul. Te acuz! Consider că eşti vinovat de păcatul lui Adam şi al Evei!

Şi biciul se ridică şi îl lovi în diafragmă, o convulsie violentă îl făcu să vomite praful energizant pe pernă. Vocea tatălui crescu şi umplu camera ca o orchestră simfonică distonantă.

— Trebuie să-ţi iei viaţa de la început, copil blestemat, eşti plin de răutate, neascultător şi cu Diavolul în tine.

Încercă să protesteze, să ceară îndurare, acelaşi cântec pe care îl cântase toată copilăria, *Tată, te rog, Tată, ai milă,* dar biciul cădea şi îi lovea gura. Durerea îi făcu respiraţia să înceteze câteva clipe.

— Necuratul trebuie alungat din inima ta şi sufletul tău veşnic trebuie salvat, să se ridice la Ceruri.

Biciul se ridică încă o dată şi el îl privi pe bărbatul care plutea sub tavan, în uniforma sa uzată de predicator, şi ştiu că mântuirea se apropia.

— Tată, spuse el şi simţi voma în gât şi sânge curgându-i din nas. Mama n-a mai avut şi alţi copii. Ştii de ce?

Tunetul din cameră se potoli când tatăl tăcu, privirea de jăratic păli şi biciul se opri.

— Am rămas singur, îi şopti el tatălui, şi tu nu ai înţeles niciodată de ce. Dumnezeu ştie că l-ai urmat îndemnul de a

umple pământul, dar n-a mai urmat niciun copil. N-ai înţeles niciodată?

Tatăl plutea în expectativă sub tavanul de lemn, cu buzele palide.

— I-a avortat cu ajutorul femeii lapone din Vittangi, gâfâi el, fraţii şi surorile mele, a lăsat-o pe femeia laponă să-i ciopârţească pântecele, mai degrabă decât să-i lase pe mâna ta să-i biciuieşti la sânge, până vei scoate păcatul originar din ei.

Şi biciul se năpusti şi îl nimeri în cap, şi pământul deveni pustiu.

•

Annika îşi aruncă hainele de stradă într-o grămadă pe jos, în hol, strânse de pe masă micul dejun rămas nemâncat şi îşi aşeză computerul pe ea. Intră pe internet şi studie organizarea Consiliului Comunal, notând pe spatele ziarului secţiile pentru Democraţie & Politica Sănătăţii, Economie & Descentralizare şi Secţia de Finanţe Internaţionale.

Se gândea intens, cu mâna la gură.

Ar fi trebuit să ajungă. Trei secţii diferite, care, probabil, nu comunicau prea bine între ele. Trei şefi înghesuiţi la acelaşi nivel.

Respiră adânc de câteva ori şi formă numărul centralei telefonice a Consiliului Comunal. Începu prin a întreba de şeful secţiei pentru Democraţie şi Politica Sănătăţii.

— Bună ziua, spuse şi îşi drese glasul, mă numesc Annika Bengtzon şi sun de la ziarul *Kvällspressen*...

Şeful cel stresat o întrerupse.

— Trebuie să te îndrum către responsabilul nostru cu presa, care poate răspunde la toate întrebările.

Îşi auzea bătăile puternice ale inimii, spera să nu se audă la capătul celălalt al firului.

— Da, spuse ea, înţeleg, dar problema mea nu e de natura asta. Din păcate.

Tăcere uimită.

— Ce? făcu bărbatul. Ce vrei să spui?

Annika închise ochii şi spuse cu voce hotărâtă:

— Vreau să precizez că nu te voi cita, că nu sunt pe cale de a scrie vreun articol despre asta, încă. Vreau doar să aflu şi să clarific nişte informaţii care au apărut când am cercetat o parte din activitatea voastră.

Stresul se transformă în surprindere şi suspiciune când şeful răspunse.

— Ce vrei să spui? Care activitate?

— Este vorba despre neregulile financiare din cadrul unuia dintre proiectele voastre.

Auzi cum bărbatul se aşeza.

— Nereguli finan...? Nu înţeleg...

Annika îşi opri privirea pe instalaţia de ventilaţie a bucătăriei.

— Nu mă gândesc, aşa cum am spus, să te citez încă. Vreau doar să discut anumite lucruri şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă această convorbire ar rămâne între noi. Nu voi pomeni niciodată despre discuţia cu tine şi tu nu ai voie să pomeneşti niciodată despre discuţia cu mine.

Tăcere.

— Despre ce-i vorba?

— Nereguli financiare din proiectul cu politicienii ameninţaţi, spuse Annika. Cel pe care îl aveţi în colaborare cu Consiliul Comunal şi Departamentul Justiţiei.

— Politicienii ameninţaţi?

— Grupul care va lucra pentru combaterea violenţei asupra politicienilor. Vreau să subliniez că noi considerăm proiectul ca fiind foarte important şi, după cum am înţeles, merge înainte, dar există o problemă cu partea financiară.

— Habar nu am despre ce vorbeşti.

Annika aşteptă, lăsând tăcerea să se aştearnă câteva clipe.

— Aha, spuse ea în cele din urmă, înţelesesem că vrei să elucidezi această problemă...

Şeful se înfurie.

— Ce vrei să spui? Ce problemă? Cine a spus că se petrec nereguli aici?

Annika răspunse cu voce limpede.

— Presupun că nu vrei să cercetezi ce surse am. Ar fi, după cum ştii, o încălcare a legii. Mă fac că n-am auzit ultima întrebare.

Tăcerea se lăsă din nou.

— Nu poţi să-mi povesteşti? întrebă şeful din nou. Despre ce este vorba?

Annika inspiră adânc, apoi vorbi pe un ton jos, confidenţial.

— Conform sursei mele, s-a extras o sumă mult prea mare dintr-un cont al vostru pentru membrii grupului care se ocupă

de acest proiect. Reprezentantul vostru ar fi umflat cheltuielile comune, pentru a ascunde cheltuielile private.

— Sophia Grenborg? spuse şeful consternat. E posibil ca ea să fi comis frauda?

— Nu ştiu, zise Annika, mă întreb doar dacă m-ai putea ţine la curent cu rezultatul cercetării. Nu-ţi cer să faci publice cheltuieli care nu mă privesc, ci numai să-mi povesteşti dacă sau când vă hotărâţi pentru o reclamaţie la poliţie.

Şeful îşi drese vocea.

— O asemenea reclamaţie nu va fi făcută prea curând, spuse el. Trebuie, desigur, să facem o cercetare internă detaliată mai întâi. Vom lua legătura cu inspectorii noştri de îndată.

Annika închise ochii şi înghiţi în sec.

Îi ură şefului succes şi puse receptorul în furcă.

Rămase apoi în tăcere şi se întrebă cât timp ar fi trebuit să aştepte înainte de a începe următoarea convorbire.

Nu trebuie să aştept deloc, se hotărî ea.

Ridică receptorul şi formă numărul şefului de la secţia de Economie & Descentralizare; începu tatonând cu întrebări despre hotărârile Consiliului Comunal în legătură cu eventualele societăţi fictive deţinute de angajaţi. Când bărbatul se înfurie şi era pe cale să-i închidă telefonul în nas, ea întrebă dacă cercetaseră de ce Sophia Grenborg, una dintre angajatele lor, declarase numai un câştig de 269 900 de coroane pentru anul trecut.

Şeful rămase stupefiat.

— Consiliul Comunal se finanţează din impozite, zise Annika. Ţi se pare normal că angajaţii Consiliului Comunal încearcă să scape de impozite?

Bărbatul nu putea răspunde decât într-un singur fel:

— Sigur că nu.

Ea promise să revină pentru a vedea cum mergea ancheta internă.

Apoi se ridică şi simţi că muşchii picioarelor se contractaseră, provocându-i o durere intensă în partea din spate a coapsei. Greutatea din piept se rotea şi tăia în carne vie, ascuţişul ei metalic se răspândise în tot corpul şi ameninţa s-o paralizeze.

Îşi masă picioarele până începură s-o asculte din nou, îşi încălzi în cuptorul cu microunde o ceaşcă de cafea şi dădu cel de-l treilea telefon, de data aceasta şefului de la Finanţe

Internaţionale. Îl întrebă cum vedea Consiliul Comunal tendinţele de extremism de dreapta la angajaţii săi. Avea o informaţie că unul dintre angajaţi fusese în tinereţe membru al unui grup de extremişti de dreapta, vărul angajatului era condamnat pentru activităţi rasiste şi acum ea se întreba dacă era potrivit ca o asemenea persoană să facă parte dintr-un grup care cerceta violenţa şi ameninţările, printre altele şi ameninţările venite de la extremiştii de dreapta, îndreptate împotriva aleşilor poporului.

Şeful de la Finanţe Internaţionale nu putu să răspundă imediat la întrebare, dar promise o anchetă internă, şi dacă ea suna la directorul Consiliului Judeţean luni sau marţi, ar putea primi un comentariu din partea lui.

După aceea se prăbuşi pe scaunul din bucătărie, simţi cum podeaua se clatină, cum creierul şi articulaţiile nu mai funcţionează.

Făcuse saltul.

Acum trebuia să aibă grijă să aterizeze în picioare.

Duminică, 22 noiembrie

Thomas se întinse după cana cu cafea şi descoperi că era goală. Simţi cum îl cuprinde iritarea şi cum maxilarele i se încleştează, oftă adânc şi îi aruncă o privire soţiei sale, care stătea la celălalt capăt al mesei din bucătărie. Începuse să bea a patra ceaşcă de cafea, înainte ca el să apuce să-şi toarne măcar un strop. Ea nu-i remarcă frustrarea, era adânc cufundată în eseul unui profesor de studii islamice despre cine erau, de fapt, irakienii. Îşi strânsese părul într-un coc la ceafă şi îşi dădea inconştient la o parte o şuviţă care îi cădea mereu în ochi. Halatul de baie în care era îmbrăcată îi stătea lejer pe corp, lăsând să i se vadă pielea strălucitoare.

Thomas îşi întoarse privirea şi se ridică.

— Mai vrei cafea? spuse el ironic.

— Nu, mulţumesc, spuse Annika, fără să-l privească.

Nu sunt decât o mobilă, se gândi el. *Un instrument pe care îl foloseşte pentru a trăi comod şi a scrie ce blestemat de articol doreşte.*

Strânse din dinţi şi umplu cana cu apă. Acasă, în Vaxholm, aveau întotdeauna un fierbător de apă electric, atât în casa părintească, cât şi în cea în care locuise împreună cu Eleonor, dar Annikăi i se părea că era un lucru inutil.

— Încă un aparat! E destulă înghesuială şi aşa. În plus, apa fierbe mai repede pe aragaz decât într-un fierbător.

Avea dreptate, dar nu asta era.

Spaţiul în care el se putea mişca se micşora treptat. Ea ocupa atât de mult loc! Cu cât mai mult ocupa ea, cu atât mai puţin îi rămânea lui.

Înaintea întâmplării cu Atacatorul, nu văzuse asta atât de clar. Totul mergea atunci cu paşi mici, spaţiul lui se reducea încet, fără să remarce, copiii apăruseră, ea fusese avansată la serviciu în postul de şefă şi era clar că trebuia s-o ajute, dar apoi totul devenise ca de obicei, când ea stătuse acasă şi avusese grijă de apartament şi de copii. Acum se vedea din nou înghesuit într-un colţ.

În timp ce apa din cană începu să fiarbă, îşi privi soţia. Forme uşor ascuţite, mică, sâni moi. Vulnerabilă, fragilă şi în acelaşi timp puternică.

Annika îi simţi privirea. Se uită la el fără să înţeleagă.

— Ce? spuse ea.

Thomas se întoarse.

— Nimic.

— OK, zise ea, luă ziarul şi ieşi din bucătărie.

— Annika! strigă Thomas după ea. Mama a sunat şi ne-a invitat la masa de prânz duminică. Am spus că venim, sper că e OK.

De ce întreb? se gândi el. *De ce îmi cer scuze pentru că am acceptat invitaţia părinţilor mei*?

— Ce-ai spus?

Ea se întoarse în bucătărie cu paşi hotărâţi, cu ziarul atârnându-i în mână.

— La ora douăsprezece. Prânz în Vaxholm.

Annika scutură din cap, clocotind de furie.

— Cum poţi accepta o asemenea invitaţie fără să vorbeşti mai întâi cu mine?

Thomas se întoarse din nou către aragaz şi turnă apă în aparatul de cafea.

— Vorbeai la telefon, ca de obicei. N-am vrut să te deranjez.

— Asta mă deranjează şi mai mult, ca să spun aşa. N-am de gând să merg.

Thomas simţi nevoia s-o apuce şi s-o scuture, până când părul i s-ar fi desfăcut din cocul de la spate şi dinţii i-ar fi clănţănit, şi halatul de baie i-ar fi alunecat de pe umeri.

Dar închise ochii şi încercă să se calmeze.

— Nu vreau să-mi stric relaţiile cu părinţii, să ajung cu ei acolo unde eşti tu cu ai tăi.

Auzi fâşâitul ziarului şi înţelese că Annika ieşea din bucătărie.

— OK, spuse ea fără nicio intonaţie în voce, ia copiii cu tine, dar eu nu merg.

— Bineînţeles că mergi, replică Thomas.

Annika intră din nou în bucătărie; Thomas o văzu cu coada ochiului, era goală.

— Altfel? spuse ea. O să-mă dai în cap şi o să mă târăşti de păr prin toată casa?

— Foarte hazliu, spuse el.

— Mă duc să fac un duş, zise ea.

Privirea îi fu atrasă de fesele ei care săltau ademenitor când începu să meargă către baie.

Sophia avea forme mai rotunde şi pielea roz. Pielea Annikăi la soare devenea repede de culoarea măslinei.

E un extraterestru, se gândi Thomas. *O femeie mică şi verde de pe o altă planetă, ţepoasă şi inflexibilă.*

Pop trăi cu un extraterestru?

Îşi alungă gândul şi înghiţi în sec.

De ce complica singur lucrurile?

Exista o ieşire, avea o alegere. Putea să primească înapoi viaţa de care îi era atât de dor, existenţa lângă o femeie moale şi roz, cu însuşiri omeneşti şi păr cu miros de mere, care l-ar primi cu braţele deschise în apartamentul ei.

Dumnezeule, se gândi el, *ce să fac*?

În secunda următoare sună telefonul.

Oh, se gândi el. *E ea. De ce sună aici*? *I-am spus doar să nu sune.*

Un al doilea semnal.

— Nu răspunzi? spuse Annika de la duş.

Un al treilea.

Smulse receptorul cu tâmplele zvâcnindu-i.

— Thomas şi Annika, se auzi spunând singur, cu gura uscată.

— Trebuie să vorbesc cu Annika.

Era Anne Snapphane. Vocea îi suna de parcă era pe cale să se sufoce şi uşurarea lui fu atât de totală, încât o simţi până în testicule.

— Sigur, spuse el dintr-o suflare. O strig imediat.

•

Annika ieşi din cadă, luă un prosop şi lăsă după ea o dâră de urme ude în drum spre telefon. Piatra ascuţită o apăsa în piept, îngerii îngânau neliniştiţi în spatele ei. Evită să-l privească pe Thomas când trecu pe lângă el şi luă receptorul; răceala lui o făcu să păstreze o distanţă de siguranţă.

— Ai citit ziarul de dimineaţă? spuse Anne Snapphane cu voce agitată şi răguşită.

— Eşti mahmură? o întrebă Annika şi împinse la o parte brânza pentru a-şi face loc la masa din bucătărie.

Thomas oftă şi se mută doi milimetri mai încolo.

— Da, dar nu-mi pasă. Björnlund a închis canalul.

Annika împinse şi pâinea.

— Despre ce vorbeşti? spuse ea.

— Ministrul culturii m-a făcut chiar acum şomeră. Scrie în ziar.

Thomas se întoarse demonstrativ.

— Unde? M-am uitat puţin prin el.

— Sus, pe prima pagină.

Annika se aplecă şi trase din faţa lui Thomas prima parte a ziarului, dar el îl smulse iritat.

— Stai puţin, spuse Annika, pot să mă uit? *Björnlund schimbă condiţiile de transmisie digitală.* Şi?

— Conducerea a fost informată astă-noapte, a apucat să ia ultimul avion de la New York şi a aterizat acum o jumătate de oră. A comunicat deja că totul se contramandează. La două şi jumătate va fi o şedinţă formală de conducere în care toate planurile vor fi oprite şi TV Scandinavia se dizolvă. Voi sfârşi ca reporter cultural la Radio Trei Surcele.

— Ce tot spui? zise Annika şi îl împinse pe Thomas cu genunchiul pentru a-şi face mai mult loc. Nu trebuie să te gândeşti la ce e mai rău. De ce nu puteţi emite prin satelit sau prin cablu?

Anne începu să plângă în receptor. Annika înţelese gravitatea situaţiei şi se simţi vinovată.

— Aşteaptă, mă duc la celălalt telefon, spuse ea.

Aruncă receptorul în furcă şi îl împinse din nou pe Thomas când se ridică de pe scaun.

— Ce naiba! făcu el şi mototoli ziarul pe genunchi.

— Nu te deranja, mă duc dincolo, spuse Annika şi fugi în hol, de acolo în dormitor, cu prosopul pe ea, apoi îl lăsă să cadă.

Se vârî sub plapumă şi ridică telefonul de lângă pat.

— Trebuie să se rezolve, spuse ea. Care e problema?

Anne se adună.

— Ţi-am povestit, spuse ea bosumflată.

Annika o întrerupse.

— Ştiu că nu prea te-am ascultat. Pentru mine nu erau decât chestiuni tehnice, ca şi cum eu ţi-aş povesti despre timpul de tipărire şi schimbarea matriţelor. Spune-mi.

Se ridică printre perne, iar Anne respiră adânc.

— Ideea cu TV Scandinavia este sau era să ajungă în toată Scandinavia. Atunci ar fi avut douăzeci şi cinci de milioane de potenţiali telespectatori, deci a zecea parte din populaţia SUA.

Şi pentru a fi recepţionaţi de atât de mulţi, trebuie să fim văzuţi în toate casele din Suedia, iar asta înseamnă că trebuie să emitem prin Teracom. Cei care fac reclamă pe piaţa americană nu sunt interesaţi de un grup prea mic de telespectatori.

— Teracom?

— Societatea de stat, vechiul Televerket, dar între timp a devenit societate pe acţiuni, orientată spre câştig.

Îngerii tăceau, alungaţi de disperarea lui Anne Snapphane. Annika observă că piatra din piept se liniştise; acum îi stătea grea şi rece în spatele coastelor.

— Şi nu mai există şi alte antene de transmisie? Nu aveţi voie să le folosiţi pe ale voastre?

— Glumeşti? Teracom e pe cale să dea faliment, deşi antenele există.

Annika se relaxă şi căută soluţii, fără să se mai gândească la Thomas, Sophia, copii şi Vaxholm.

— Dar cei care au acces la televiziunea digitală sunt foarte puţini, spuse ea, trebuie să ai o cutie din aia... Are o importanţă chiar atât de mare?

— În doi ani nu va mai exista decât transmisie digitală. În SUA reţeaua analogă va fi închisă în 2007, noi cu un an după. Propunerea care va veni de la guvern înseamnă totul. Când piaţa digitală va avea aceleaşi premise ca restul branşei, deci satelit şi cablu, ea va exploda.

Ţipetele exaltate ale lui Ellen pătrunseră în dormitor cu două secunde înainte ca fetiţa să intre alergând, cu Kalle la un metru în spatele ei, mârâind, cu degetele răşchirate, mimând ghearele unui animal înspăimântător.

— Mama, ajutooor! Mă prinde tigrul!

— Nu, spuse Annika, încercând a-l potoli cu un gest al mâinii, care se dovedi a nu avea niciun efect; copiii căzură peste ea în pat, râzând isteric. Nu înţeleg, spuse ea în receptor. Cum se poate ca propunerea guvernului să desfiinţeze canalul?

— Până acum, guvernul a hotărât cine are acces la canalele de transmisie ale statului, atât la transmisiile digitale, cât şi la cele analoge. Cele analoge nu sunt decât trei, iar ăsta e rezultatul unei hotărâri politice: canalele unu, doi şi patru, nu-i aşa?

— Kalle, spuse Annika, Ellen, mergeţi şi vă îmbrăcaţi. Vă duceţi cu tata la bunica şi la bunicul.

— Transmisiile digitale ocupă un spaţiu de transmitere mult mai mic, spuse Anne, aşa că, atunci când cele trei canale analoge se vor închide, va fi loc suficient pentru douăzeci şi cinci de canale digitale noi. Se pare că guvernul a înţeles, în sfârşit, că nu trebuie să controleze cine ce transmite, ci să delege toate hotărârile către departamentul de radio şi televiziune.

— Nu vrem, nu ne place acolo, spuse Kalle şi se erija în purtător de cuvânt al lui Ellen. Nu avem voie să fugim prin casă.

— Bine, bine, zise Annika. Spălaţi-vă pe dinţi şi puneţi-vă haine curate.

— De fapt, toate astea erau cunoscute de mult, spuse Anne Snapphane. Propunerea a fost lansată cu un an în urmă. De aceea conducerea din SUA a hotărât să facă investiţia, dar ziarul de azi dezvăluie că ar exista o clauză în directiva dată departamentului de radio şi televiziune, care înainte nu era acolo.

Annika îi trimise pe copii din cameră şi încercă să se concentreze.

— Şi?

— În timp ce propunerea era analizată de diverse forumuri, exista o hotărâre cu zece puncte pe care companiile de televiziune erau obligate, conform paragrafelor unu, doi şi patru din Legea audiovizualului din 1996. Acum sunt deodată unsprezece puncte.

Annika se lăsă înapoi pe perne.

— Karina Björnlund a înghesuit acolo încă o lege, exact la sfârşit.

— Da, acum, în ultimele zile. A unsprezecea, care sună aşa: „Solicitanţii cu capital străin care transmit parţial în mai multe ţări scandinave, dar nu şi în alte ţări din Uniunea Europeană nu au dreptul de a transmite în reţeaua digitală terestră”.

— Şi asta înseamnă că…?

Îl auzi pe Thomas strigând la copii în bucătărie.

— Toţi cei care îndeplinesc condiţiile vor putea transmite, în afară de noi.

— O lege care vizează direct TV Scandinavia, spuse Annika. Parlamentul n-o va aproba niciodată.

— Ba da, partidul verzilor o susţine.

— Dar, Dumnezeule, de ce?

— Guvernul dă înapoi în privinţa taxelor rutiere. De anul viitor se vor plăti autostrăzile din jurul Stockholmului, numai pentru că ministrul culturii vrea să desfiinţeze TV Scandinavia.

Când răspunse, Annika auzi scepticismul din propria voce.

— Dar nu e normal. De ce naiba să facă asta?

— E o întrebare al naibii de bună, spuse Anne Snapphane.

Apoi începu să plângă fără zgomot.

Thomas urlă ceva în hol şi Ellen urlă înapoi. În larma iscată de copii şi în ecoul disperării care venea pe linia telefonică din Lidingö, îngerii îşi începură cântecul din nou, cuvintele se suprapuneau şi Annika văzu copiile din registrul ministrului stând în faţa sa ca o vedenie.

Cerere de şedinţă pentru discutarea unei probleme arzătoare.

— Ai băut ceva astăzi? întrebă Annika cu o voce atât de puternică, încât acoperi vocile interioare.

Anne se reculese câteva clipe înainte de a răspunde.

— Nu, răspunse ea cu voce nazală, deşi m-am gândit. Mi-am umplut un pahar cu gin, dar l-am vărsat în toaletă. Ajunge, înţelegi?

Disperarea ei părea să se risipească, iar strigătele copiilor din bucătărie încetaseră.

— Mai întâi Mehmet, acum asta. Nu cred că mai rezist.

— Ba da, spuse Annika, îmbracă-te şi vino încoace, dar lasă maşina acasă.

— Nu ştiu dacă sunt în stare.

— Eşti în stare. Thomas şi copiii pleacă în Vaxholm, n-am nimic de făcut toată ziua. Promite-mi că vii.

— Nu mai pot locui aici, nu mai rezist...

Un nou hohot de plâns îi năvăli din gâtlej.

— Blestematul ăla de tip de dedesubt, care se holbează la mine întotdeauna, şi Miranda care stă între noi şi curăţatul zăpezii iarna, naiba să-l ia...

— Vino aici să căutăm o locuinţă pe internet. E timpul să te muţi în oraş, ca orice om normal.

Anne tăcu, respiră adânc în receptor, mai întâi repede, apoi mai rar.

— Trebuie să mă gândesc, spuse ea.

— Ştii unde mă găseşti.

•

Kalle se apropie de Annika lângă uşa de la intrare, încălţat cu noile sale cizme cu petice reflectorizante. Obrajii îi ardeau, ochii îi erau mari şi strălucitori.

— De ce e tata furios pe noi?

Annika se aplecă spre el şi-l mângâie pe obraz.

— Tata e obosit, spuse ea. A muncit mult. Dar o să-i treacă.

Îi zâmbi, încercând să-i transmită calmul şi siguranţa pe care nu le avea.

— Vreau să stau acasă cu tine, spuse Ellen.

Annika îşi întoarse privirea către fetiţa transpirată de cât aşteptase.

— Anne vine la mine, e supărată şi trebuie s-o ajut cu ceva.

— Şi cei mari pot fi supăraţi, spuse Kalle.

Annika fu nevoită să se uite în altă parte pentru a nu izbucni în plâns.

— Ne vedem imediat, zise ea, se ridică şi îşi înnodă mai bine cordonul halatului.

Thomas intră în hol transpirat şi cu părul vâlvoi.

— Ce cauţi? îl întrebă Annika pe acelaşi ton hotărât.

— Telefonul mobil. Nu l-ai văzut?

— Îţi trebuie neapărat?

El o privi ca pe cineva care nu ştia ce spune.

— Ai încercat să suni? spuse Annika.

Expresia privirii se schimbă din dispreţ în uimire. Ea înghiţi în sec, luă telefonul şi formă numărul lui de mobil. Telefonul se auzi cum sună în buzunarul paltonului.

— Mergeţi încet, spuse ea când Thomas îi împinse pe copii în maşină înainte de a închide portiera.

O privire rănită pe deasupra umărului.

Annika rămase cu picioarele îngheţate în curentul care venea pe sub uşă. Era în cădere liberă, cerul se deschidea în faţa sa şi cântecul îngerilor bubuia. Nu ştia că sământa pe care o împrăştiase încolţea şi creştea în minţile şefilor de la Consiliul Judeţean.

Sophia Grenborg, se gândi ea, *Sophia Grenborg, mizerabila dracului,* şi îngerii începură să-şi strige revolta.

Îşi astupă urechile cu palmele, strânse din dinţi şi fugi, departe de uşă, departe de curentul de sub ea, se vârî în pat şi îşi trase plapuma peste cap.

Annika respira cu greu.

Ragnwald, se gândi ea. Stăpânul forţelor divine. Avionul de la F-21. Un tânăr care arde. Dragostea pentru o tânără atletă, membră în clubul de dresaj de câini. Studii de teologie la Uppsala, o conştiinţă trezită sub semnul Maestrului Mao. Moartea ca meserie. Benny Ekland, reporter renumit, împuşcat. Linus Gustafsson, un băiat liniştit, cu gel în păr. Kurt Sandström, politician de la ţară cu picioarele pe pământ.

Aruncă plapuma la o parte, se întinse după telefon şi formă numărul direct al lui Q.

Dacă răspunde, e un semn, se gândi ea şi imediat alungă acest gând. Ce se întâmpla dacă nu răspundea, ce demoni erau atunci puşi în libertate?

Dar el răspunse. Vocea îi suna obosită. Annika se aşeză mai bine în pat şi îngerii începură să cânte.

— S-a mai întâmplat ceva? întrebă ea cu o şovăială în voce.

— Te gândeşti la ceva special?

Ea închise ochii, bucuroasă să-i audă vocea.

— Nu te întrebam dacă ai făcut sex.

— O! spuse Q. Ce ştii tu despre asta?

Ea încercă să zâmbească.

— Prietenul nostru Ragnwald. L-ai găsit?

Q mimă un căscat.

— Serios, spuse Annika şi începu să tragă de cablul telefonului. Trebuie să fi ajuns la vreo concluzie. Kurt Sandström, ce s-a întâmplat cu el?

— E mort.

Annika se rezemă de perne, simţind cum piatra devine mai uşoară şi aproape reuşi să se relaxeze.

— Göran Nilsson din Sattajärvi, spuse ea. Cum poate cineva să dispară timp de treizeci de ani fără ca tu sau Interpolul, sau CIA, sau Mosadul, sau altcineva să-l găsească? Cum e posibil?

Q rămase tăcut câteva clipe lungi.

— N-am renunţat, indiferent ce crezi tu.

— Nu?

Ea privi în tavan.

— Ştiaţi doar că locuieşte în Franţa, cât de greu poate fi? Nu trebuie decât să scoţi aspiratorul şi să apeşi butonul de pornire.

— Poliţia franceză are aspiratoare mari, care absorb fiecare particulă de praf. Dar asta a trecut prin filtru în toţi aceşti ani.

Realitatea deveni clară şi căderea liberă luă sfârşit. Annika plutea lipsită de greutate în liniştea din jur.

— Cum a fost posibil? Dacă e atât de periculos cum bănuiţi, dacă a fost cu adevărat un ucigaş plătit internaţional, care a îndeplinit misiuni în schimbul unor imense grămezi de bani, cum a putut să scape? De ce nu l-a prins nimeni?

— Cât de mari au fost grămezile de bani nu ştim, nici dacă au existat cu adevărat. Poate că a ucis din pură convingere.

— Dar de unde ştiţi că e el?

— În câteva cazuri suntem convinşi, în altele suntem destul de siguri şi în altele doar bănuim.

Annika se simţea în siguranţă acum.

— Dar de ce Ragnwald? A lăsat vreo amprentă? Vreun şerveţel cu ruj de buze la locul faptei?

— Agenţi sub acoperire, spuse Q. Serviciul secret.

— Aha, făcu Annika. Zvonuri şi speculaţii, cu alte cuvinte.

— Acum te prosteşti.

Rămaseră tăcuţi un moment. Ea simţea căldura din piept.

— Deşi e un lucru pe care nu-l înţeleg, spuse Annika atunci când liniştea deveni atât de mare încât începu să se teamă că rămăsese singură pe linie. Cineva trebuie să fi avut posibilitatea să comunice cu el, pentru a-i da însărcinări. Cum dădeau de el?

Comisarul de poliţie ezită câteva secunde.

— *Off the record,* spuse el. Via ETA. Poliţia spaniolă a bănuit în toţi aceşti ani că un doctor din Bilbao e intermediar, dar nu a găsit niciodată probe suficiente pentru a-l acuza. Astea sunt lucruri sensibile în Ţara Bascilor. În cazul în care colegii încep să-i tracaseze în mod deschis pe cetăţenii cinstiţi, toată regiunea poate să explodeze. Doctorul respectiv e un funcţionar de stat cu un comportament ireproşabil, cu familie şi cabinet propriu, profilat pe medicină internă.

— Nu l-aţi putut angaja pe Ragnwald pentru ceva? întrebă Annika. Să-l atrageţi într-o cursă?

O clipă de ezitare.

— Poate că s-au făcut încercări, dar nu ştiu nimic despre asta.

Acolo era deci graniţa pentru cât de deschis putea fi cu ea. Se hotărî să nu-l preseze, îşi frecă picioarele unul de altul şi simţi că sângele începe să-i circule din nou prin corp.

— Dar dacă nu a fost în Franţa, unde a putut fi?

— S-a aflat, desigur, o perioadă destul de îndelungată în Franţa, spuse Q şi se simţea că era din nou pe teren sigur, dar n-a locuit acolo. Credem că n-a locuit nicăieri.

— A stat în cort treizeci de ani?

Oftat scurt, obosit.

— Credem că s-a declarat nord-african, răspunse Q, ca făcând parte dintr-un grup de emigranţi ilegal care colindă ţara în căutare de slujbe sezoniere.

— Muncitori în agricultură? spuse Annika.

— Merg din loc în loc, din ţară în ţară, când recolta e gata de strâns. Locuiesc în barăci sau tabere speciale, pe perioade scurte, zeci de mii de oameni.

Annika dădu din cap, îi vedea în faţa sa, ca în filmul acela al lui Lasse Hallström, cum se chema?

— Şi nimeni nu spune nimic despre celălalt, zise ea.

— Loialitate totală, aprobă Q. Nimănui nu-i pasă dacă vreunul dintre ei dispare câteva săptămâni sau luni, sau pentru totdeauna.

— Nu se miră când apar din nou, completă Annika.

— Nicio întrebare, spuse Q.

— Nicio chirie de plătit, nicio familie de întreţinut.

— Mulţi dintre aceşti muncitori sezonieri au familie, spuse Q. O parte din ei întreţin toate rudele, dar nu şi Ragnwald.

— El culege struguri şi portocale şi în timpul liber împuşcă politicieni.

— Când nu e hamal în port sau miner sau altceva, unde poate fi nevăzut şi, practic, neplătit.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe.

— Dar de ce nu l-aţi arestat acum, când s-a întors în Suedia?

Q oftă adânc.

— Nu-i atât de uşor cum crezi, spuse el. Ucigaşii care omoară orbeşte sunt cel mai greu de prins. De exemplu, Laserman[64] a împuşcat zece persoane din Stockholm, alese întâmplător, timp de un an şi jumătate, înainte de a fi prins. Locuia în mijlocul oraşului, conducea peste tot propria maşină, conversa cu vecinii în casa scărilor, era, cu alte cuvinte, un amator. Tipul cu care avem de-a face acum a omorât patru persoane de care ştim. Nu există nimic care să le lege una de cealaltă în afară de băiatul care a fost martor la uciderea jurnalistului. Felul în care au fost

[64] Criminal în serie suedez.

uciși aceşti oameni diferă. Ekland a fost lovit de o maşină, băiatului i s-a tăiat gâtul. Sandström a fost împuşcat. Nu s-au găsit amprente, probele biologice pe care le-am găsit la locul crimei şi pe care le-am analizat nu sunt identice.

— Dar asta nu e nevoie să însemne decât că şi-a schimbat hainele şi că a purtat mănuşi.

— Da, spuse Q.

— Niciun martor?

— Cel mai bun martor, băiatul, e mort. De atunci nimeni altcineva n-a mai contribuit cu ceva important.

Annika derula în minte ultimele replici.

— Patru, spuse ea. Ai spus patru.

Q păru surprins.

— Ce?

— A mai fost o crimă, răspunse ea. A mai ucis o dată. Nu? Cine?

— Trebuie să fi auzit greşit. Am spus trei.

— Termină, spuse Annika. Cineva a fost omorât în ultimele zile şi rudele au primit un citat din Mao. Sau îmi spui exact ce s-a întâmplat, sau încep să sun peste tot.

Q râse.

— Degeaba mă amenințI, zise el. Dacă cineva ar fi fost omorât, ziariştii s-ar fi învârtit ca vulturii deasupra unui asemenea subiect.

Annika răspunse râsului lui cu o pufnitură.

— Prostii! spuse ea. Nu şi dacă o femeie a fost omorâtă. Bărbatul ei e, probabil, deja arestat, m-ar surprinde dacă ziarul local ar fi publicat măcar vreo notiţă standard.

— Standard?

— „Dispută domestică terminată într-o tragedie.” Total neinteresant, un lucru despre care nu merită să scrii. Spune-mi ce ştii şi putem face o înţelegere.

Tăcerea se lăsă.

— Am mai spus asta, zise el apoi. La naiba, eşti ca o stafie. De unde naiba ştii?

Annika se rezemă pe pernă şi un zâmbet îi înflori pe faţă.

— Şi nu are nicio legătură cu ceilalţi trei?

— Nu, din câte ştim până acum. Margit Axelsson, educatoare în Piteå, căsătorită, două fete mutate de acasă, strangulată în

holul de la etaj, în casa ei. Soţul lucrează în ture şi a găsit-o noaptea, când a venit acasă.

— Şi a fost reţinut imediat?

— Nu. Decesul a survenit înainte de miezul nopţii, şi în timpul acela el stătea în centrala de la F-21 împreună cu colegii săi. A plecat de acolo la 1:30, când şi-a terminat tura.

Annika simţi cum adrenalina îi inundă creierul: se sili să stea dreaptă.

— F-21? Lucrează la F-21? Atunci există o legătură: explozia avionului Draken.

— Am verificat deja. Şi-a făcut serviciul militar la I-19 în Boden şi n-a fost angajat la baza aeronautică decât în 1974. Faptul că locul de muncă al soţului victimei coincide cu locul unui atentat care, eventual, are legătură cu Ragnwald nu ajunge ca să-mi crească pulsul. Dar îl creşte pe al tău.

— Citatul, spuse ea. Cum sună?

— Aşteaptă puţin...

El puse jos receptorul, trase un sertar, căută prin nişte hârtii, îşi drese vocea şi se întoarse.

— *Popoare ale lumii, uniţi-vă şi nimiciţi-i pe agresorii americani şi pe toţi lacheii lor*! *Popoare din toată lumea, fiţi curajoase, îndrăzneţi să luptaţi, să înfruntaţi greutăţile şi să porniţi la luptă val după val*! *Atunci toată lumea va aparţine poporului. Monştrii de toate felurile vor fi nimiciţi.*

Reflectară o clipă în tăcere.

— Monştrii de toate felurile vor fi nimiciţi, spuse Annika. Monştrii. De toate felurile. Inclusiv educatorii.

— Era şi profesoară la Asociaţia pentru Educaţie a Muncitorilor. Ţinea cursuri de împăturire şi aranjare a şerveţelelor şi de ceramică. Nu punem accent prea mare pe citat; nici tu n-ar trebui s-o faci. Colega care îi face profilul crede că el le foloseşte ca pe nişte mesaje, ca nişte urme de buze date cu ruj pe o scrisoare.

— Aţi adus pe cineva de la FBI? întrebă Annika şi îşi coborî picioarele peste marginea patului, tălpile ei calde întâlnind podeaua rece.

— Asta a fost în anii ’70, spuse Q. Facem singuri profilul infractorului de mulţi ani.

— Îmi pare rău, zise Annika. La ce concluzie a ajuns?

— La cea pe care o poţi ghici. Bărbat, mai degrabă în vârstă decât tânăr, mânat de ura faţă de o societate despre care are o imagine parţial falsă, se justifică singur cu umilinţa la care a fost supus. Singur, prieteni puţini, autocunoaştere deficitară, cu o mare nevoie de a se face remarcat, neliniştit, cu greutăţi de a păstra o slujbă, inteligent, puternic fizic. Cam aşa.

Annika închise ochii şi încercă să memoreze detaliile, bănuind că el nu-i spusese totul.

— Dar cum explici citatele? întrebă ea. De ce această marcare a teritoriului?

— Pe undeva, doreşte ca noi să ştim. Se crede superior tuturor celorlalţi şi îşi poate permite mici mementouri despre sine.

— Dragul de Ragnwald, spuse ea. Aproape simt că îl cunosc. Şi gândeşte-te ce s-ar fi întâmplat dacă avionul n-ar fi fost aruncat în aer. Peste trei săptămâni era pe drum către petrecerea Nobel din Sala Albastră.

Îşi dădu seama, din tăcerea surprinsă care urmă, că celălalt nu înţelegea.

— Karina Björnlund, explică ea. Ministrul culturii. Va merge la petrecerea Nobel anul acesta sau, cel puţin, e invitată. Dacă Ragnwald nu era obligat să dispară, s-ar fi căsătorit cu ea.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Q.

— Nu-i sigur că această căsnicie ar fi rezistat, dar dacă ar fi făcut-o...

— Ascultă, spuse Q. De unde naiba ai scos asta?

Annika răsuci firul telefonului între degete.

— Au publicat un anunţ matrimonial, răspunse ea. Căsătoria civilă trebuia să aibă loc la primăria din Luleå la ora 14, vineri, după explozie.

— Nici vorbă, spuse Q. Dacă ar fi adevărat, am şti.

— Anunţurile matrimoniale trebuia făcute publice în vremea aceea. Apăreau în ziar.

— Şi unde e anunţul ăsta?

— *Norrlands-Tidningen.* Am primit un teanc cu articole vechi despre Karina Björnlund. Vrei să spui că nu ştiaţi că au fost împreună?

— O dragoste de adolescenţi, zise Q. Nimic mai mult. În plus, ea a pus punct acestei relaţii.

— Rectificări ulterioare, spuse Annika. Karina Björnlund ar face orice să-şi salveze pielea.

— Ia te uită! exclamă Q. Domnişoara Profiler Amator.

Annika se gândi la e-mailul venit de la Herman Wennergren, cererea de întâlnire pentru discutarea unei probleme importante, apoi propunerea schimbată de ministrul culturii în ultima clipă, aşa încât legea pentru stabilirea normelor de funcţionare a transmisiilor TV digitale să nu includă şi TV Scandinavia, exact cum voia Herman Wennergren, şi singura întrebare care se impunea era ce argument ar fi putut avea reprezentantul familiei proprietare pentru a o convinge.

Annika îşi auzi propria voce rugându-l pe purtătorul de cuvânt al ministrului comerţului exterior să-i transmită acestuia că se impunea un comentariu despre consecinţele afacerii IB[65] şi se auzi singură povestindu-i Karinei Björnlund cele mai mari secrete ale social-democraţiei. Câteva săptămâni mai târziu, Karina Björnlund fusese numită membru al guvernului, total surprinzător.

— Crede-mă, spuse Annika. Ştiu despre ea mai multe decât ştii tu.

— Trebuie să plec, zise Q, iar ea nu avu nimic împotrivă, pentru că îngerii dispăruseră acum, se retrăseseră în cămăruţa lor.

Puse receptorul jos, se repezi la computer şi îl deschise. Îşi trase nişte ciorapi groşi în picioare în timp ce programul se încărca, apoi scrise noile informaţii pe care le aflase în timpul convorbirii.

Cineva sună la uşă. Annika deschise încet, nesigură de ce aştepta de partea cealaltă. Îngerii începură să îngâne cuprinşi de nelinişte, dar se liniştiră repede. Era Anne Snapphane, care stătea gâfâind în casa scărilor, cu buzele albe şi ochii roşii.

— Intră, spuse Annika şi îi făcu loc.

Anne Snapphane nu spuse nimic, ci păşi înăuntru adusă de spate şi mohorâtă.

— Eşti pe cale să mori? întrebă Annika şi Anne dădu afirmativ din cap, se prăbuşi pe bancheta din hol şi îşi scoase bentiţa.

---

[65] Informationsbyrån, serviciu secret de informaţii, aflat sub directa îndrumare a Consiliului Apărării, constituit în 1965, cu însărcinări externe, dar şi în interiorul Suediei, de a culege informaţii despre comunişti şi relaţiile lor cu puteri străine.

— Cam aşa ceva, spuse ea, dar ştii versul ăla din Runaway Train.

— *Tot ce nu te omoară te întăreşte,* spuse Annika şi se aşează lângă ea.

În timp ce caloriferele pocneau, apa de la o toaletă în apartamentul vecin era trasă, autobuzul se oprea şi pleca din staţie, cele două femei stăteau una lângă alta cu privirile aţintite spre dulapul cu ananaşi sculptaţi pe care Annika îi cumpărase de la piaţa de antichităţi din Stocktorp.

— În oraş e întotdeauna zgomot, spuse Anne în cele din urmă.

Annika dădu drumul aerului din plămâni într-un oftat obosit.

— Dar, cel puţin, nu eşti niciodată singur, zise ea şi se ridică. Vrei ceva? Cafea, vin?

Anne Snapphane rămase nemişcată.

— Am terminat cu băutul, spuse ea.

— Aha, e una din zilele alea, nu? spuse Annika şi privi spre curtea de jos.

Cineva uitase să închidă uşa de la anexa unde se aflau tomberoanele şi vântul care sălăşluia printre blocuri o deschidea şi închidea după voie.

— E ca şi cum aş fi fost aruncată într-o groapă fără fund. Cad fără contenire, spuse Anne. A început cu Mehmet şi cu noua lui femeie, apoi discuţia despre Miranda, care ar trebui să locuiască la ei, şi acum, când nu mai am nici serviciu, a dispărut şi ultimul punct de sprijin. Să beau în situaţia asta ar fi ca şi cum aş apăsa pe butonul *fast-forward.*

— Înţeleg ce vrei să spui, zise Annika şi se sprijini de tocul uşii pentru a-şi ţine echilibrul.

— Când merg prin oraş, totul mi se pare atât de ciudat. Nu-mi amintesc să fi fost aşa vreodată. Mi-e greu să respir, totul e atât de cenuşiu. Oamenii arată ca nişte stafii, mă gândesc că jumătate din ei sunt deja morţi, întrebarea e dacă eu însămi mai trăiesc. Cum să rezişti în felul ăsta?

Annika dădu din cap şi înghiţi în sec; uşa de jos se trânti de două ori.

— Bun venit în întuneric, spuse ea. Îmi pare rău că eşti nevoită să-mi ţii tovărăşie.

Lui Anne Snapphane îi luă câteva secunde să înţeleagă gravitatea cuvintelor.

— Ce s-a întâmplat? spuse ea şi se ridică, îşi scoase geaca şi fularul şi le atârnă în cuier.

Se aşeză lângă Annika şi privi spre curtea interioară.

— O grămadă de lucruri, răspunse Annika. La serviciu nimeni nu mai contează pe mine. Schyman mi-a interzis să mai scriu ceva despre terorism. Crede că nu mai sunt în toate minţile după povestea cu Atacatorul.

— Nu mai spune, zise Anne şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Şi Thomas mă înşală, continuă ea aproape şoptind, iar cuvintele se rostogoliră între pereţi, crescură până se înţepeniră în tavan.

Anne o privi cu scepticism.

— De ce crezi asta?

Annika simţi cum gâtlejul i se contractă, înăbuşindu-i cuvintele. Îşi privi mâinile, îşi drese glasul, apoi ridică privirea.

— I-am văzut. În faţă la NK. A sărutat-o.

Anne stătea cu gura deschisă, iar pe chip avea un amestec de scepticism şi îndoială.

— Eşti sigură? Ai văzut bine?

Annika scutură din cap şi îşi privi din nou mâinile.

— Sophia Grenborg o cheamă, lucrează la Consiliul Comunal. Face parte din acelaşi grup cu Thomas, politicienii ameninţaţi, ştii tu...

— La dracu'! făcu Anne. La dracu'! Ce porc! Ce spune? Se fofilează?

Annika închise ochii şi îşi puse palma pe frunte.

— Nu i-am spus nimic, zise ea. Mă gândesc să gestionez asta în felul meu.

— Ce prostii sunt astea? Bineînţeles că trebuie să vorbeşti cu el.

Annika o privi.

— Ştiu că se gândeşte să ne părăsească. Şi că mă minte. Şi, de fapt, m-a mai înşelat şi altă dată.

Chipul lui Anne devenea tot mai uimit.

— Cu cine?

Annika încercă să râdă, dar simţi cum piatra din piept îi împingea lacrimile afară.

— Cu mine, reuşi ea să spună.

Anne Snapphane oftă adânc şi o privi cu ochii ei întunecaţi.

— Trebuie să stai de vorbă cu el.

— Şi apoi, aud îngeri, spuse Annika şi inspiră cu putere. Îmi cântă, uneori îmi vorbesc. De îndată ce mă simt stresată, încep.

Închise ochii şi imită melodiile lor melancolice: *vânturi de vară inima plină de dor crini de ploaie galbenă*...

Anne Snapphane o luă de după umeri şi o întoarse către ea, privind-o cu o expresie severă.

— Trebuie să te duci la un doctor. Auzi, Annika? Nu poţi continua aşa.

Făcu un pas către ea şi o scuturã.

— N-ai voie să cedezi, Ankan, auzi ce-ţi spun?

Annika se eliberă din strânsoarea prietenei sale.

— E OK, spuse ea cu voce joasă. Glasurile dispar când am ceva la care să mă gândesc. Când lucrez, de exemplu. Vrei cafea?

— Ceai verde, răspunse Anne. Dacă ai.

Annika se îndreptă spre bucătărie cu un mers săltat, simţind în stomac dezamăgirea mirată a îngerilor: îi deconspirase. Nu crezuseră că o va face vreodată, erau siguri că puteau să-i cânte, s-o consoleze şi s-o terorizeze la infinit, fără să afle cineva.

Turnă apă în ibric şi porni aragazul.

Dor de alinare, cântară ei acum, cu voci slabe şi singuratice, *fetiţa, iubită rază de soare*...

Trase adânc aer în piept şi se lovi cu palma peste frunte pentru a-i face să înceteze.

Anne intră în bucătărie în ciorapi. Avea culoare în obraji şi o expresie cercetătoare în ochi.

Annika încercă să zâmbească.

— Cred că încearcă mai mult să mă consoleze, spuse ea. Cântă numai lucruri plăcute.

Intră în cămară şi căută cu mâna în întuneric după un ceai care putea fi considerat verde.

Anne Snapphane se aşeză la masa din bucătărie; Annika îi simţi privirea în ceafă.

— Dar nu eşti decât tu însăţi, spuse Anne. Nu înţelegi? Te consolezi singură, ai grijă de copilul care ai fost şi care încă se mai află acolo, înăuntru. Ţi-a cântat cineva asemenea lucruri când erai mică?

Annika respiră adânc şi se abţinu de la un comentariu răutăcios despre psihologii amatori, găsi un ceai japonez pentru arderea caloriilor, pe care îl primise de la cineva la serviciu.

— Te gândeşti serios să te muţi? spuse ea şi se întoarse la apa care începuse să fiarbă în ibric. Îţi recomand Kungsholmen[66].

Anne culese câteva firimituri rămase de la micul dejun şi se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Într-un fel, am crezut că Mehmet se va muta la noi sau că vom continua să ne întâlnim la nesfârşit, înţelegi? Făcea parte din peisaj şi fără el e... nefiresc. Nu e decât neplăcut şi trist, cu blestematul ăla de moş de la etajul de dedesubt, care încearcă să vadă ce am pe sub capot în fiecare dimineaţă când iau ziarul.

— Deci, ce este cel mai important? întrebă Annika şi turnă apă în ceaşcă.

— Miranda, spuse Anne fără să ezite. Deşi înţeleg că nu pot să mă transform în martiră şi să renunţ la tot pentru ea, dar casa din Lidingö n-a însemnat niciodată mare lucru pentru mine. Desigur, îmi place stilul modernist, dar supravieţuiesc şi fără designul interior cel mai potrivit.

— Poţi să-ţi impui şi un pic de art nouveau dacă e nevoie, zise Annika şi puse ceştile pe masă.

— Stilul romantic naţional, chiar. Noroc!

Annika se aşează în faţa ei şi o privi cum sufla în băutura fierbinte.

— Östermalm, deci?

Anne scutură din cap şi se strâmbă când lichidul fierbinte îi arse limba.

— Cât de aproape posibil, încât să nu trebuiască să meargă prea mult de la unul la celălalt.

— Cât de mare?

— Cât de scump, vrei să spui. N-am niciun ban pentru avans.

Îşi băură ceaiul în linişte. Uşa de jos se izbea în răstimpuri. Bucătăria îşi pierdea încet conturul în lumina palidă de iarnă, îngerii murmurau, piatra se răsucea şi durea.

— Să căutăm puţin pe internet? spuse Annika şi se ridică, incapabilă să mai stea pe loc.

Anne îşi sorbi ceaiul şi o urmă la computer.

[66] Cartier din centrul Stockholmului.

Annika se aşează şi se concentră asupra tastaturii, conectându-se la internet.

— Începem cu ce-i mai bun. Un apartament de trei camere cu balcon şi şemineu pe Artillerigatan?

Anne oftă.

Era unul de vânzare, 115 metri pătraţi, la etajul trei, în stare foarte bună, cu bucătărie nouă, baie faianţată, maşină de spălat, vizionare duminică la ora 16.

— Patru milioane? întrebă Anne şi privi ecranul computerului cu ochii mijiţi.

— Trei virgulă opt, spuse Annika, dar cred că o să mai crească dacă se înmulţesc ofertele.

— E aiurea, spuse Anne Snapphane. N-am bani. Cât costă pe lună dacă împrumuţi patru milioane?

Annika închise ochii şi socoti repede în cap.

— Douăzeci de mii, plus întreţinerea minus reducerea de impozit.

— Uită-te la ceva mai mic.

Găsiră unul de două camere la parter, în Vallhalavägen, la un milion şi jumătate.

— Şomeră, spuse Anne şi se aşează greoi pe braţul de la scaunul Annikăi. Părăsită de tatăl copiilor mei, pe jumătate alcoolică şi cu un apartament de două camere la parter. Poţi să cazi mai jos de atât?

— Reporter la Radio Trei Surcele, completă Annika.

— Înţelegi ce vreau să spun, zise Anne şi se ridică. Mă duc să mă uit la cel de pe Artillerigatan. Dau vreun număr de la interfon?

Annika imprimă numărul de la interfon şi numărul de telefon al agentului imobiliar.

— Vii cu mine?

Annika scutură din cap, rămase pe loc şi o auzi pe Anne umblând prin hol, trăgându-şi cizmele şi punându-şi geaca.

— Te sun să-ţi povestesc! strigă ea din uşă şi îngerii începură un cântec de rămas-bun.

Annika se grăbi să intre iar pe internet şi vocile îşi încetară cântecul. Căută casa nou construită de pe Vinterviksgatan din Djursholm[67], care încă era de vânzare pentru şase milioane nouă sute de mii.

[67] Zonă a Stockholmului.

Parchet de stejar în toate camerele, bucătărie deschisă, mozaic bleu mediteranean în ambele băi, grădină cu livadă, pentru mai multe imagini apasă *aici.*

Dădu clic şi aşteptă în timp ce fotografiile se încărcau, imagini din viaţa altor oameni, se uită la un pat dublu dintr-un dormitor alb ca frişca, cu baie *en suite.*

O familie locuieşte aici, se gândi ea, *o familie care s-a hotărât să se mute.* A luat legătura cu un agent imobiliar care a făcut o evaluare, a adus un aparat de fotografiat digital şi a scris un text ridicol de vânzare, a pus totul pe net şi oricine se poate holba în dormitorul lor, le poate aprecia gustul, le studiază împărţirea camerelor.

Acasă, acasă! cântară îngerii. *Să fii acasă*!

Se ridică repede şi se îndreptă către telefon, formă numărul de la informaţii cu degete tremurătoare. Când femeia de la celălalt capăt al firului se prezentă, Annika o rugă să-i dea numărul de telefon al lui Margit Axelsson din Piteå.

— Am un Thord şi Margit Axelsson în Pitholm, spuse operatoarea pe un ton calm. El e inginer, iar ea educatoare, ei sunt?

Annika o rugă să-i facă legătura, aşteptând cu respiraţia tăiată în timp ce telefonul suna. Îngerii tăceau.

Un robot vechi răspunse. Annika auzi vocea unei femei vesele, înregistrată pe o bandă care fusese folosită de multe ori.

„Bună ziua, aţi ajuns acasă la familia Axelsson.”

Bineînţeles, acasă la, aici locuim noi.

„Thord şi Margit nu sunt acasă, iar fetele sunt la facultate, aşa că lăsaţi un mesaj după semnal. O zi bună!”

Annika îşi drese vocea în timp ce robotul pocnea şi pârâia.

— Bună ziua, spuse ea cu voce subţire, după semnalul de pe o bandă undeva lângă Piteå. Mă numesc Annika Bengtzon şi sunt reporter la ziarul *Kvällspressen.* Mai întâi vreau să-mi cer iertare pentru că sun într-un asemenea moment, dar am o problemă specială. Ştiu de citatul din Mao.

Ezită o clipă, nu era sigură că rudele femeii ştiau de celelalte trei scrisori cu conţinut asemănător.

— Îl caut pe Thord, spuse ea. Ştiu că nu tu ai făcut-o.

Tăcu din nou, ascultând bâzâitul monoton al benzii şi întrebându-se cât timp poate sta fără să vorbească înainte ca legătura să se întrerupă.

— În ultimele săptămâni am cercetat explozia unui avion Draken la F-21 în noiembrie 1969, spuse ea. Ştiu de existenţa lui Ragnwald, ştiu că a fost împreună cu Karina Björnlund...

Cineva ridică receptorul la capătul celălalt, schimbarea zgomotului de fond o făcu să tresară.

— Explozia? spuse o voce masculină răguşită. Ce ştii despre ea?

Annika înghiţi în sec.

— Cu cine vorbesc? Thord?

— Ce ştii despre F-21?

Vocea era aspră şi poruncitoare.

— Destul de multe, spuse Annika şi aşteptă.

— Nu poţi să scrii în ziar fără să ştii, zise bărbatul. Nu poţi.

— Nici n-am s-o fac, spuse Annika. Sun din alte motive.

— Care?

— Citatul, printre altele, răspunse Annika. *Popoare ale lumii, uniţi-vă şi nimiciţi-i pe agresorii americani şi pe toţi lacheii lor*! *Popoare din toată lumea, fiţi curajoase, îndrăzniţi să luptaţi, să înfruntaţi greutăţile şi să porniţi la luptă val după val*! *Atunci toată lumea va aparţine poporului. Monştrii de toate felurile vor fi nimiciţi.* Ce înseamnă asta?

Bărbatul rămase tăcut câteva clipe. Dacă n-ar fi auzit un televizor undeva, într-o altă cameră, la celălalt capăt al firului, Annika ar fi crezut că legătura se întrerupsese.

— A mai sunat vreun alt jurnalist? întrebă ea în cele din urmă.

Auzi cum bărbatul înghiţi, un oftat sonor în receptor, care o făcu să depărteze telefonul de ureche câţiva centimetri.

— Nu, spuse el. Aici, sus, la noi, totul e clar pentru ei.

Bărbatul se opri; poate plângea. Annika aşteptă în tăcere.

— Au scris că am fost arestat şi anchetat, dar că mi-au dat drumul din lipsă de dovezi.

Annika încuviinţă tăcută din cap, nimeni nu sună un ucigaş.

— Dar nu tu ai făcut-o, spuse ea. Poliţia e sigură de asta.

Bărbatul trase adânc aer în piept, iar vocea îi tremură când începu să vorbească din nou.

— N-are nicio importanţă aici, sus, spuse el. Vecinii m-au văzut dispărând în maşina de poliţie. În ochii lumii voi fi pentru totdeauna ucigaşul lui Margit.

— Nu şi dacă vinovatul e prins, zise Annika şi auzi că bărbatul începuse să plângă. Nu şi dacă îl vor prinde pe Göran Nilsson.

— Göran Nilson, spuse el şi îşi suflă nasul. Cine e?

Annika ezită: nu era sigură cât ştia bărbatul.

— E cunoscut şi ca Ragnwald.

— Vrei să spui... Ragnwald? făcu bărbatul, scuipând numele. Dragonul Galben?

Annika tresări.

— Iartă-mă, ce-ai spus?

— Îl cunosc, spuse Thord Axelsson cu febrilitate. Nebunul maoist care hălăduia pe aici şi era revoluţionar în Luleå pe la sfârşitul anilor ’60. Ştiu ce a făcut.

Annika luă un creion şi o hârtie.

— Nu i-am auzit niciodată acest nume, Dragonul Galben, spuse ea. Ragnwald era numele sub care era cunoscut în grupările maoiste care obişnuiau să se întâlnească în pivniţa bibliotecii.

— Înainte de Fiara Sălbatică, spuse Thord Axelsson.

Annika se opri o clipă.

— Înainte de Fiara Sălbatică, repetă ea şi notă.

Din nou tăcere.

— Alo? spuse Annika.

Un oftat greu confirmă prezenţa bărbatului la capătul celălalt al firului.

— Fetele sunt aici, spuse el cu gura aproape de microfon. Nu pot vorbi acum despre asta.

Annika se gândi câteva clipe.

— Vin mâine la Luleå cu altă problemă, zise ea. Aş putea trece pe la tine să vorbim fără să fim deranjaţi?

— Margit e moartă, spuse bărbatul şi sunetul ajunse la ea dogit şi deformat. Ea nu mai are de ce să se teamă acum. Dar eu n-o voi dezamăgi niciodată, trebuie să înţelegi asta.

— Nu vreau decât să am o imagine generală, spuse ea. Nu voi scrie nimic despre Margit sau despre altcineva.

Bărbatul oftă din nou şi se gândi câteva clipe.

— Treci mâine pe la prânz. Fetele vor vorbi cu un poliţist atunci, aşa că putem fi singuri.

Annika primi adresa şi descrierea drumului.

Apoi lăsă receptorul să se odihnească în furcă un lung minut. Îngerii tăceau, numai tonul ascuţit îi suna în urechi. Umbrele din cameră erau lungi şi neregulate, tresăreau pe pereţi, luminate de farurile maşinilor de pe stradă.

Trebuie să prezint totul într-un fel rezonabil conducerii redacţiei.

Sună centrala. Avu noroc, Jansson era de serviciu.

— Cum naiba te simţi? întrebă el şi suflă fum de ţigară în receptor.

— Am ceva pe rol, spuse ea. O poveste cu adevărat emoţionantă, un biet bărbat dintr-un cartier de lângă Piteå, a cărui soţie a fost omorâtă şi tot cartierul crede că el e ucigaşul.

— Dar..., spuse Jansson fără să pară prea interesat.

— Cu siguranţă n-a fost el, spuse Annika. Era la slujbă, la şaizeci de kilometri de locul faptei, împreună cu trei alţi colegi, atunci când crima a fost comisă. În plus, poliţia lasă de înţeles că ştie cine e făptaşul, dar pentru el asta nu are nicio importanţă. Vecinii l-au văzut dimineaţa, când a fost luat cu maşina de poliţie şi altă dovadă nu le mai trebuie. Ziarele locale au scris că a fost arestat şi anchetat, dar că i s-a dat drumul din lipsă de dovezi. El va rămâne ucigaşul soţiei sale pentru cei din împrejurimi atât cât va trăi.

— Eh, spuse Jansson, nu ştiu...

— Pune-te în situaţia nefericită a acestui om, zise Annika. Nu numai că şi-a pierdut soţia, pe care o iubea, dar şi credibilitatea în faţa celor printre care a trăit toată viaţa. Cum va putea merge mai departe?

Annika tăcu şi îşi încleştă dinţii.

— Şi bărbatul vrea să vorbească despre asta?

Ea îşi drese glasul.

— Prânz mâine. Pot să sun şi să-mi rezerv bilet?

Jansson oftă demonstrativ.

— Bine, bine, spuse el. La urma urmelor, eşti un reporter independent.

— Şi nici nu e vorba despre terorism, adăugă Annika.

Şeful de ediţie râse puţin jenat.

— Am auzit că Schyman a pus stop, zise el.

— O nouă zi, o nouă rubrică, spuse Annika şi închise.

Apoi formă numărul biroului de voiaj al ziarului, deschis non-stop, rezervă un bilet la avionul de 9:40 către Kallax şi închirie o maşină, nu chiar cea mai mică.

Tocmai terminase convorbirea când uşa de la intrare se deschise şi copiii se repeziră înăuntru, împiedicându-se unul de

celălalt şi ţipând cât îi ţineau plămânii. Annika se îndreptă repede către computer, îl închise şi fugi în hol.

— Mama! Ştii, am primit dulciuri pentru că am fost cuminţi la bunica şi la bunicul, n-am fugit prin casă şi tata a cumpărat o revistă cu mai multe tanti în pielea goală şi pe bunicul îl doare inima şi putem merge în parc, te rugăăăăm?

Annika îi luă pe amândoi de mână, râse şi îi legănă încet; pielea lor era caldă şi mirosea atât de bine.

— Sigur, spuse ea. Aveţi mănuşi uscate?

— Nu-mi plac ale mele, spuse Ellen.

— Găsim altele, replică Annika şi deschise sertarul cu mănuşi.

Thomas trecu pe lângă ea fără să-i arunce nicio privire.

— Mâine plec la Luleå şi voi rămâne acolo toată ziua, spuse ea în timp ce trăgea mănuşile pe degetele fetiţei. Trebuie să-i duci şi să-i aduci.

El rămase în uşa camerei, ridicând din umeri. Arăta de parcă era gata să se întoarcă şi să explodeze; Annika aşteptă răbufnirea, care nu veni.

Thomas continuă să meargă către dormitor, cu ziarele de seară şi revista *Café* sub braţ, şi închise uşa în urma sa.

— Mergem, mama?

— Sigur, spuse Annika şi îşi puse geaca, apoi împinse uşa de la balcon şi luă săniuţa. Mergem.

Luni, 23 noiembrie

În faţa ei se întindea un ţinut nesfârşit şi alb, cu rafale şuierătoare de zăpadă şi un cer albastru, adânc. Stătea goală, cu picioarele înţepenite într-un bloc de gheaţă; vântul rece se încolăcea în jurul ei, îi cresta pielea. Se uita ţintă către orizont: cineva venea către ea, dar nu vedea cine, îi simţea prezenţa ca pe o măciucă în stomac şi îşi miji privirea în vântul tăios.

Şi iată-l venind. O siluetă neclară, într-o nuanţă cenuşie, pe fundalul de catifea, haina lungă i se mişca dintr-o parte în alta, în timp ce mergea, şi ea îl recunoscu, era unul dintre realizatorii de programe din Studioul Şase. Annika încercă să-şi elibereze picioarele din blocul de gheaţă, care acum se prefăcuse în piatră, bărbatul se apropie şi Annika zări cuţitul de vânătoare din mâna lui, era Sven, cuţitul era plin de sânge şi Annika ştia că era sânge de pisică, venea spre ea şi vântul bătea şi ea îl privi în faţă şi văzu că era Thomas, care se opri chiar lângă ea şi-i spuse: *E rândul tău să-i aduci pe copii.*

Annika îşi înălţă capul şi se uită pe lângă el şi îi văzu pe Kalle şi pe Ellen atârnând în cârlige de carne, cu burţile spintecate şi intestinele dând pe dinţară.

•

Annika rămase câteva clipe cu privirea aţintită în tavan, fără să-şi dea seama că se trezise. Venele de la gât îi pulsau, urechea stângă îi ţiuia şi plapuma alunecase de pe ea. Întoarse capul şi văzu spatele lui Thomas înălţându-se şi coborând încet. Annika se ridică în linişte; spatele o durea şi plânsese în somn. Îngerii tăceau.

Cu genunchii tremurându-i, merse tiptil până în camera copiilor, până la căldura lor vie.

Ellen îşi vârâse degetul mare în gură, deşi o ameninţaseră şi o mituiseră pentru a o face să înceteze. Annika prinse mânuţa fetiţei, îi trase degetul din gură, văzu cum gura căută câteva secunde după ceea ce pierduse, înainte ca somnul s-o facă să uite. O privi pe fetiţa adormită – era adorabilă, fără să-şi dea seama de asta – şi simţi un dor intens de acel firesc după care

fetiţa încă se conducea în viaţă. Îi mângâie părul moale, simţindu-i căldura în palmă.

Fetiţa mea mică, fetiţa mea mică, nu are voie să ţi se întâmple nimic, niciodată.

Apoi se întoarse la băiatul care dormea pe spate, în pijamaua cu Batman, mâinile deasupra capului, exact aşa cum dormea şi ea când era copil. Părul blond al lui Thomas şi, deja, umerii lui laţi – semăna atât de mult cu amândoi.

Se aplecă şi îl sărută pe frunte. Copilul inspiră adânc şi o privi printre pleoapele grele.

— E dimineaţă!

— Încă nu, spuse Annika. Mai dormi puţin.

— Am visat ceva urât, murmură el şi se întoarse pe-o parte.

— Şi eu, zise Annika încet şi-l mângâie pe cap.

Se uită la ecranul fosforescent al ceasului; avea să sune peste o jumătate de oră.

Ştia că nu va mai putea adormi.

Intră în camera de zi; curentul de sub ferestre făcea perdelele să se mişte uşor. Se apropie şi se uită prin deschizătură: strada Hantverk se trezea la viaţă, felinarul galben se legăna într-o eternă singurătate printre clădiri. Îşi încălzi picioarele lipindu-le de calorifer.

Intră în bucătărie, porni aragazul, umplu ibricul cu apă, puse patru măsuri de cafea, privi pe fereastră la deşertul îngheţat de piatră al curţii interioare. În timp ce apa începea să fiarbă, termometrul de afară arăta minus 22 de grade. Amestecă în ibric, apoi dădu drumul la radio şi căută P1. Dădu sonorul mai încet şi se aşeză cu ceaşca la masa din bucătărie. Zgomotul radioului alungă demonii din colţ. Annika stătea nemişcată, cu picioarele îngheţate, în timp ce cafeaua se răcea încet.

Thomas intră în bucătărie cu ochii cârpiţi de somn şi părul vâlvoi.

— De ce te-ai trezit aşa devreme? spuse el şi turnă apă în paharul care stătea lângă chiuvetă, apoi bău cu lăcomie.

Annika îşi întoarse faţa de la el şi se uită la aparatul de radio fără să spună nimic.

— Nu-mi răspunde, atunci, spuse el şi se întoarse în dormitor.

Annika îşi ascunse ochii în palme şi începu să respire cu gura deschisă până ce stomacul i se linişti şi putu din nou să se mişte. Vărsă cafeaua în chiuvetă şi se îndreptă către baie. Făcu

un duş fierbinte şi se şterse până când pielea i se înroşi. Îmbrăcă hainele pe care obişnuia să le aibă pe sub costumul de schi, tricoul şi pantalonii termoizolanţi, ciorapi de lână, jeanşi groşi şi o bluză de lână. Căută cheile de la pivniţă, ieşi în strada pustie şi, mai departe, în curtea interioară din spate, coborî scara şi deschise lacătul de la boxa lor.

Bocancii stăteau într-o pungă de Konsum[68], lângă vechile cărţi de şcoală ale lui Thomas. Canadiana ei era prăfuită şi murdară. Atârna acolo singură şi părăsită de când murise Sven. Nu mai avusese nevoie de ea – serile nesfârşite lângă mantinela rece ca gheaţa din jurul terenurilor de hochei erau doar o amintire.

Luă bocancii şi canadiana, le şterse de praf şi le cără până în apartament. Atârnă haina pe umeraş şi o studie cu un ochi critic. Canadiana era destul de urâtă, dar în Piteå era şi mai frig decât în Stockholm.

— Când vii acasă?

Se întoarse şi îl văzu pe Thomas stând în uşa dormitorului şi trăgându-şi pantalonii.

— Nu ştiu, spuse ea, te gândeai să mă aştepţi cu mâncare caldă sau...?

El se întoarse şi dispăru în bucătărie.

Simţi dintr-odată că nu mai putea sta acolo nicio secundă. Îşi puse canadiana, încălţă bocancii şi verifică dacă portofelul, cheile, mănuşile de schi şi căciula erau în sacoşă. Închise uşa încet şi pluti pe scări în jos, îndepărtându-se de copiii pe care îi lăsase în aşternutul cald, iar pieptul i se umplu de dor.

Dragii mei micuţi, voi fi întotdeauna cu voi, nimic rău nu are voie să vi se întâmple.

Merse de-a lungul străzilor care abia se trezeau până la Arlanda Express[69] şi se urcă într-un tren plin ochi.

Mai erau două ore până când decola avionul.

Încercă să bea cafea şi să citească ziarul, dar neliniştea o sfâşia pe dinăuntru; simţea că literele şi cafeina ameninţau s-o sufoce.

Renunţă, se aşeză lângă fereastră şi privi cum aripile avionului erau degivrate.

Refuză să şi-i imagineze pe şefii de la Consiliul Comunal care se adunau pentru şedinţele de astăzi şi se pregăteau să

[68] Lanţ de magazine alimentare în Suedia.

[69] Staţia de trenuri rapide către aeroport.

gestioneze neaşteptata situaţie de criză provocată de unul dintre angajaţii lor.

•

Când motoarele infernale ale avionului făcură roţile să părăsească solul, neliniştea ei se potoli. Avionul nu era plin; avea un loc liber alături, cu o ediţie *Norrlands-Tidningen* lăsat acolo de cineva.

Văzu pământul sclipind îngheţat, tot mai departe cu fiecare secundă.

Se concentră asupra ziarului, încercând să-l răsfoiască.

Locuitorii din Karlsvik cereau suplimentarea numărului de autobuze seara.

Un copil de trei ani, dispărut, fusese găsit în pădure, lângă Rosvik, cu ajutorul unui elicopter cu cameră în infraroşu, şi toată lumea era bucuroasă şi recunoscătoare pentru această intervenţie reuşită a poliţiei.

Greva taximetriştilor ameninţa aeroportul din Kallax după ce discuţiile despre mărirea salariilor eşuaseră şi după neînţelegerile în legătură cu prioritatea la linia de start.

Echipa de hochei din Luleå pierduse acasă cu 2-5 în partida cu Djurgården.

Coborî ziarul şi îşi sprijini capul de spătarul scaunului, închizând ochii.

Trebuie să fi aţipit, pentru că, atunci când îi deschise din nou, roţile avionului rulau pe gheaţă şi asfalt, în apropierea Cercului Polar de Nord. Se uită la ceas: era aproape 11:00. Îşi îndreptă spatele şi se uită pe hubloul avionului, o dimineaţă palidă învăluia ţinutul îngheţat.

Când intră în sala de sosire, aceasta era pustie şi goală. Trecură câteva secunde până înţelese ce lipsea: mulţimea de şoferi de taxi, în uniformele lor, strigând lângă uşa de la ieşire.

Se îndreptă către ghişeul cu maşini de închiriat şi primi cheile.

— Încălzitoarele de motor şi de interior sunt conectate, spuse tânărul şi zâmbi curtenitor. Vei avea nevoie de ele.

Ea îşi coborî privirea şi murmură un mulţumesc.

Gerul uscat şi paralizant de afară o izbi ca un pumn în faţă. Încercă să-şi capete răsuflarea şi să reziste înţepăturilor de cuţit pe care le simţea în gât. Display-ul fosforescent de deasupra intrării arăta minus 28 de grade.

Maşina era un Volvo argintiu, legat de priza unui stâlp electric printr-un cablu gros. Fără încălzitoarele electrice de motor, nicio maşină nu pornea pe un frig ca ăsta.

Se dezbrăcă de canadiană şi o aruncă pe bancheta din spate.

Înăuntru era sufocant şi cald de la încălzitorul de sub scaunul de lângă şofer; începu imediat să transpire în hainele sale termoizolante. Motorul porni pe loc, dar sistemul servo şi roţile se mişcau greu.

Trecu pe lângă avionul de vânătoare ce străjuia intrarea în aeroport, continuă către sensul giratoriu, dar o luă la stânga, către Piteå, şi nu la dreapta, către Luleå. Se uită în jurul său, pentru a vedea dacă recunoaşte locurile: mersese pe acolo cu un taxi cu vreo zece ani în urmă, împreună cu Anne Snapphane.

Vegetaţia de tundră dispăru undeva, în spatele său, şi maşina continuă prin mijlocul unor întinderi care ar fi trebuit să fie terenuri cultivabile. Casele izolate ale fermierilor tronau la marginea pădurii, mari, din lemn, sugerând bunăstare şi putere.

Spre surprinderea sa, ajunse la o autostradă pe care nu şi-o amintea. Uimirea crescu când văzu că nu era niciun alt vehicul pe ea. Încerca un sentiment ireal de izolare care îi tăia respiraţia. Trebui să lupte pentru a putea respira normal. Era cineva care îşi bătea joc de ea? Realitatea îi alunecase printre degete? Era acesta drumul spre infern?

Pădurea fugea pe lângă ea, pe ambele părţi ale şoselei, brăduţi subţiri şi pitici, cu coroane îngheţate. Gerul făcea lumina oblică a soarelui să pâlpâie. Îşi încleştă mâinile pe volan şi se aplecă în faţă.

Perspectiva aici, la Cercul Polar de Nord, era, poate, alta? Sus era jos, dreapta era stânga? Atunci devenea logic să construieşti autostrăzi cu patru benzi prin pădurea arctică, unde nu trăia nimic.

După ce greşi drumul de două ori, o dată când descoperise că se îndrepta către Haparanda, ajunse în centru. În Piteå era liniştit şi tăcut, îi amintea de Sköldinge, un sat între Katrineholm şi Flen, cu un climat din ce în ce mai rece. Diferenţa o făcea strada principală, de trei ori mai lată decât Sveavägen din Stockholm.

Locuinţa lui Margit şi a lui Thord Axelsson se afla în Pitholm, în aceeaşi zonă în care locuiau părinţii lui Anne Snapphane.

Conduse cu grijă pe drumuri înguste cu pietriş, până ajunse la intrarea pe care i-o descrisese Thord.

Casa era una dintr-un şir de construcţii identice, ridicate prin anii ’70, când normele de împrumut la stat pentru construirea de case aduseseră cu sine un tip de casă nemaivăzut până atunci, era epoca acoperişului ascuţit.

Parcă maşina lângă o Toyota Corolla. Maşina era exact la fel ca a lui Thomas. Coborî din Volvo, îşi puse canadiana şi o secundă îşi închipui că locuia acolo, că Thomas o aştepta acolo, înăuntru, copiii mergeau la facultate şi că lucra la *Norrlands-Tidningen.* Respira superficial în aerul rece, privind în sus spre acoperişul care arunca o umbră ascuţită pe stradă.

Anne Snapphane copilărise la mai puţin de o sută de metri de acolo şi prefera să moară decât să se mute înapoi, dar aici era un loc plin de pace şi linişte.

— Annika Bengtzon?

Un bărbat cu părul alb deschise uşa şi scoase capul.

— Intră repede, spuse el, altfel îngheţăm.

Annika pătrunse în micul vestibul şi îi întinse mâna în timp ce îşi scutura zăpada de pe picioare.

— Thord?

Privirea care i-o întâlni pe a ei era întunecată şi inteligentă, chipul plin de tristeţe şi întrebător.

Annika intră într-un hol cu o mochetă cu romburi verzi, care părea să fie din anul 1976. Thord Axelsson îi luă canadiana, o puse pe un umeraş şi o atârnă sub raftul pentru pălării.

— Am făcut cafea, spuse el şi o porni către bucătărie.

Pe masa de lemn erau ceşti de cafea cu farfurioară şi desen înflorat. În mijloc, un coşuleţ cu patru sau cinci feluri de prăjituri mici.

— O, ce bun! spuse Annika şi se aşează pe scaun, cu sacoşa lângă ea.

— Lui Margit îi place să coacă..., spuse Thord şi se opri în mijlocul propoziţiei. Apoi trase aer pe nas, îşi încleştă fălcile şi se întinse după termosul pe care îl pregătise. Zahăr sau lapte?

Annika scutură din cap, incapabilă să vorbească.

Cu ce drept se amesteca în tragediile altor oameni? Cine o însărcinase să risipească timpul acestui om?

Luă linguriţa şi începu să amestece în ceaşcă, fără să-şi dea seama ce face.

— Margit a fost un om bun, spuse Thord Axelsson şi privi pe fereastră. Nu voia să facă decât bine, dar ducea în spate lucruri îngrozitoare, care o apăsau. De aceea a murit.

Thord luă două bucăţi de zahăr şi le dădu drumul în ceaşcă. Îşi încrucişă apoi braţele şi începu din nou să privească afară.

— Mă gândesc încă de ieri, spuse el fără să se uite la Annika. Vreau să povestesc ce s-a întâmplat, deşi nu vreau să întinezi memoria lui Margit.

Ea dădu din cap, încă incapabilă să spună ceva, şi se întinse după carnetul de însemnări din sacoşă. Îşi plimbă repede privirea peste ferestrele bine lustruite şi dulapurile curate, vopsite în oranj, din bucătărie, simţind mirosul detergentului de vase.

— Cum v-aţi întâlnit tu şi Margit?

Bărbatul îşi ridică privirea în tavan, rămase complet nemişcat câteva secunde, apoi se uită către aragaz.

— A venit la mine în Stadspuben[70] din Luleå. Era sâmbătă seara, în primăvara lui ’75. Eram acolo cu câţiva vechi colegi de facultate, ea stătea lângă noi la bar şi a auzit că lucram la baza aviatică.

Thord rămase tăcut câteva clipe, pierdut în amintiri.

— Ea a fost cea care a început să vorbească, continuă el. Interesată, aproape curioasă.

Întâlni privirea Annikăi şi zâmbi ruşinat.

— M-am simţit flatat, spuse el, era o fată frumoasă. Şi inteligentă. Mi-a plăcut de ea imediat.

Annika îi întoarse zâmbetul.

— Locuia în Luleå atunci?

— Da, în zona Lövskatan, urma cursurile de pedagogie pentru educatori. Voia să lucreze cu copiii, spunea întotdeauna că ăsta e viitorul; creaţia era importantă pentru ea încă de atunci, atât în artă, cât şi în viaţă...

Îşi duse mâna la gură şi privi din nou pe stradă.

— Margit era o persoană serioasă, spuse el. Responsabilă şi loială. Am avut noroc.

Tăcerea din bucătărie deveni apăsătoare; se auzea doar ticăitul ceasului. Gerul făcea pereţii să pocnească uşor.

— Ce secret o apăsa? întrebă Annika în cele din urmă.

Thord îşi întoarse privirea către ea.

[70] Numele unei berării.

— Fiara Sălbatică, spuse el cu o forţă nebănuită în voce. Margit a fost activă în tot felul de asociaţii încă din adolescenţă, a fost una dintre cele mai talentate atlete din Norrbotten pe la mijlocul anilor ’60. A intrat devreme în SKP[71].

Atletism, se gândi Annika şi îşi aminti de articolul din *Norrlands-Tidningen.*

— O cunoştea pe Karina Björnlund?

— Sunt verişoare, spuse el. De unde ştii?

Annika tresări şi se uită în jos pentru a-şi ascunde surprinderea.

— Karina Björnlund făcea şi ea atletism, spuse ea. Deci, erau apropiate?

— Margit avea cu trei ani mai mult, era ca o soră mai mare. Ea a sfătuit-o pe Karina să înceapă să facă atletism. Deşi Margit a renunţat mai apoi.

— De ce?

— A intrat în politică. Şi Karina a urmat-o şi acolo...

Annika aşteptă o continuare, dar când aceasta nu veni, întrebă:

— Cine era Fiara Sălbatică?

— Un grup de rebeli, răspunse Thord Axelsson şi îşi frecă fruntea. O celulă care se considera o ramură a organizaţiei principale, Partidul Comunist din China. Părăsiseră maoismul obişnuit şi merseseră până la capăt, cel puţin aşa vedeau ei lucrurile.

— Şi aveau nume de cod? spuse Annika.

El dădu din cap şi amestecă în ceaşcă.

— Nu nişte nume obişnuite, ci nume de animale. Margit era numită Câinele care Latră şi era foarte nefericită din cauza asta. Ceilalţi primiseră nume politice, în timp ce ea avea unul personal. Bărbaţii din grup considerau că ea punea prea multe lucruri sub semnul întrebării, că dezbătea şi critica prea mult.

În bucătărie se aşternu liniştea. Gerul ţinea casa într-un cleşte de fier, iar mirosul de detergent de vase deveni dintr-odată insuportabil.

— Ce a făcut Fiara Sălbatică atât de rău? întrebă Annika.

Thord se ridică, se îndreptă către chiuvetă şi îşi umplu un pahar cu apă, ţinându-l în mână fără să bea.

[71] Sveriges Kommunistiska Parti – Partidul Comunist Suedez.

— Ea nu a uitat şi nu şi-a iertat niciodată asta. A planat ca o umbră peste noi, în toţi aceşti ani.

Puse paharul jos şi se sprijini de maşina de spălat vase.

— Margit mi-a povestit o singură dată, dar îmi amintesc fiecare cuvânt.

Spatele i se încovoie şi bărbatul începu să vorbească monoton şi cu voce joasă.

— Era pe la mijlocul lui noiembrie. Nu prea rece, puţină zăpadă. Au intrat prin spate, prin Lulviken. Nu sunt decât case de vacanţă acolo, aşa că nu era nimeni prin apropiere.

Se uită la Annika cu o privire goală, iar braţele îi atârnau pe lângă corp.

— Margit nu mai fusese niciodată înăuntrul bazei, dar unul dintre băieţi cunoştea bine locul. I-au spus să nu se apropie de hangare, să nu-i simtă câinii.

Annika îşi lua discret notiţe.

— Au fugit peste câmp cam un kilometru. Băieţii aşteptau într-o margine de pădure, ea avea misiunea să ajungă la avionul care stătea pe platou, lângă atelier. A rupt învelitoarea de protecţie, a aprins o petardă şi a aruncat-o în găleata cu restul de combustibil din spatele avionului.

Mirosul puternic de detergent de vase îi înţepa Annikăi nările.

— Când a început să ardă, au apărut doi soldaţi. Margit a început să alerge către gardul din partea de sud şi ei au strigat după ea. Ea s-a aruncat în spatele atelierului şi în clipa aceea totul a explodat.

Annika îşi privi însemnările.

Nu fusese Karina Björnlund. Greşise.

— Unul dintre soldaţi ardea ca o torţă. A urlat până s-a prăbuşit.

Thord Axelsson închise ochii.

— Margit nu şi-a mai amintit cum a ieşit de acolo. După aceea grupul s-a destrămat. Nu s-au mai întâlnit niciodată.

Thord se întoarse la masă, se prăbuşi pe scaun, cu palmele peste faţă; îşi amintea ceva la care nu fusese martor şi care totuşi îi marcase viaţa.

Annika încercă să pună totul cap la cap, dar nu reuşi.

— De ce a explodat avionul? întrebă ea prudent.

Bărbatul îşi înălţă capul şi lăsă mâinile să-i cadă pe masă.

— Ai văzut robotul care se află sub un avion de luptă?

Ea scutură din cap.

— Arată ca o rachetă desenată de Disney. Nu e o bombă, ci un rezervor suplimentar cu combustibil de rezervă. Are pereţii subţiri şi explozia din găleată a făcut o gaură în el.

— Dar de ce stătea avionul pe platou cu rezervorul plin?

— Avioanele de luptă au întotdeauna rezervorul plin când stau în hangar, e mai sigur. Gazele care se degajă din rezervoarele goale sunt mult mai periculoase decât combustibilul. Băiatul... s-a aflat chiar lângă rezervorul suplimentar când combustibilul din găleată a luat foc.

În zidurile casei se auzeau pocnituri, zgomotul crescu şi ricoşă între pereţii bucătăriei. Disperarea atârna ca norii negri printre dulapuri şi lămpi şi Annika fu cuprinsă de o dorinţă intensă de a fugi de acolo, acasă la copii, să-i sărute, să-i mângâie pe obraji, acasă la Thomas, să-l iubească intens cu tot corpul şi cu toată puterea.

— Cine erau cei care au luat parte la asta? întrebă ea.

Thord Axelsson deveni palid; părea gata să leşine.

— Dragonul Galben şi Pantera Neagră, spuse el răguşit.

— Dragonul era conducătorul, Göran Nilsson din Sattajärvi, zise Annika şi un abis se pogorî pe chipul bărbatului. Cine era celălalt?

— Nu ştiu, spuse el. Karina era Lupul Roşu, dar cine erau băieţii nu ştiu.

— Câţi erau?

El îşi trecu palma peste faţă.

— De Pantera Neagră ţi-am spus. Cineva se numea Leul Libertăţii, Tigrul Alb un altul şi Dragonul. Da, atâţia erau. Patru bărbaţi şi două fete.

Annika scrise numele, sesizând cât de ridicole erau, dar nu fu în stare să zâmbească, nici măcar pentru sine.

— Karina nu a fost de faţă în seara aceea?

— Ea sfârşise relaţia cu Ragnwald şi voia să se separe de grup. Margit era furioasă pe ea, considera că îi dezamăgise. Loialitatea era importantă pentru Margit.

O pendulă bătu în camera de zi. Annika se gândi la anunţul matrimonial din *Norrlands-Tidningen.* De ce îl publicaseră dacă nu aveau de gând să se căsătorească?

Îl privi pe bărbatul din faţa sa, povara enormă pe care o purtase împreună cu soţia sa şi care acum era doar a lui.

— Cât timp a trecut până când Margit ţi-a povestit toate astea? întrebă ea cu voce joasă.

— Când a rămas gravidă, spuse Thord Axelsson. Nu era planificat, a fost neglijentă cu pilulele. Dar, când s-a întâmplat, am fost bucuroşi amândoi. Cu toate astea, într-o seară, când am venit acasă, am găsit-o în pat plângând, n-am putut-o opri. Toată seara m-am chinuit să scot de la ea povestea asta. Credea că voi anunţa poliţia. Că o voi părăsi.

Tăcu.

— Dar n-ai făcut-o, constată Annika.

— Hanna a făcut armata la F-21, spuse Thord. E ofiţer în rezervă şi studiază fizica atomică la Universitatea din Uppsala.

— Mai aveţi o fiică, nu?

— Emma locuieşte în acelaşi cămin cu Hanna şi studiază economia.

— S-au descurcat bine, spuse Annika.

Bărbatul privi pe fereastră.

— Da, încuviinţă el. Dar Fiara Sălbatică a fost întotdeauna cu noi. Margit se gândea în fiecare zi la ce făcuse. Şi n-a scăpat.

— Şi tu, spuse Annika. Tu ai mers la serviciu în fiecare zi, ştiind ce s-a întâmplat.

El dădu doar din cap.

— De ce nu a povestit poliţiei? întrebă Annika. N-ar fi fost mai bine să scape de povară?

Bărbatul se ridică.

— Numai dacă ar fi putut, spuse el cu spatele la Annika. Când Dragonul a dispărut, Margit a primit un pachet prin poştă. În el era un deget, degetul unui copil mic, şi un avertisment.

Annika îşi auzi respiraţia agitată; creierul i se goli de sânge şi simţi că e pe cale de a-şi pierde cunoştinţa.

— Nimeni n-a mai spus nimic despre Fiara Sălbatică, niciodată. Margit n-a mai auzit de ei în anii care au urmat. Până acum, în octombrie.

— Ce s-a întâmplat? şopti Annika.

— A primit o convocare, simbolul cu dragonul galben, care îi ordona să meargă la locul lor de întâlnire.

Annika văzu în faţa sa desenul ciudat pe care ministrul culturii îl primise într-un plic ştampilat în Franţa.

— O întâlnire? spuse ea. Când?

Thord Axelsson scutură din cap, se duse la chiuvetă şi luă un pahar, fără să facă ceva cu el.

— Au luat legătura cu ea, unul dintre ei a sunat-o la serviciu, a întrebat-o dacă vine la întâlnire pentru a omagia reîntoarcerea Dragonului. Ea i-a zis să se ducă dracului, i-a zis că îi distrusese viaţa, că regretă că i-a întâlnit.

Umerii bărbatului tremurau.

— După aceea n-au mai sunat-o.

Annika lupta împotriva unei senzaţii de greaţă care creştea şi devenea tot mai obositoare. Înghiţea în sec, îl vedea pe bărbatul din faţa sa plângând, cu paharul lipit de frunte.

— Vreau să fie prinşi, spuse el în cele din urmă şi se întoarse din nou către Annika, cu faţa roşie şi cu o expresie descompusă.

Se lăsă greu pe scaun şi rămase nemişcat câteva clipe. Ceasul ticăia şi mirosul de substanţă antiseptică o învălui pe Annika.

— Margit s-a simţit vinovată până în ultima clipă, spuse el. A plătit toată viaţa. Nu pot merge mai departe în felul ăsta.

— Ai povestit poliţiei?

El scutură din cap.

— Dar voi povesti, spuse el. De îndată ce Dragonul e arestat şi fetele sunt în siguranţă.

— Ce-ai vrea să fac eu? întrebă Annika.

Bărbatul îi aruncă o privire goală.

— Nu ştiu, spuse el. Am vrut doar să povestesc cuiva.

Apoi Se uită pe fereastră şi rămase nemişcat.

— Hanna şi Emma, spuse el. Se întorc. Trebuie să pleci.

Annika se ridică, vârî carnetul şi creionul în sacoşă şi se grăbi să iasă în hol. Îşi puse canadiana. În pragul uşii de la bucătărie, se întoarse şi-l văzu pe bărbat stând împietrit, cu ochi strălucitori.

— Mulţumesc, spuse ea cu voce joasă.

El o privi şi încercă să zâmbească.

— În altă ordine de idei, zise Annika. Ce număr avea Margit la pantofi?

— Treizeci şi şase, răspunse bărbatul.

Îl lăsă la masa de lemn, în bucătăria curată, cu cafeaua nebăută în faţă.

•

Maşina se răcise complet şi Annika nu-şi dădu jos canadiana. O clipă, fu cuprinsă de panică şi avu impresia că motorul nu va porni, că va îngheţa în maşina închiriată, printre casele identice din anii ’70, îngropată pe vecie în secretele familiei Axelsson.

Răsuci cheia cu atâta putere, încât metalul aproape că cedă, motorul porni cu un gâjâit ezitant, ea respiră uşurată şi văzu aburii îngheţând imediat pe parbriz. Dădu cu spatele în stradă şi speră să nu calce pe cineva. Nu-şi curăţase luneta.

Cele două fete trecură pe lângă maşină. Annika încercă să le zâmbească şi le făcu un semn stângaci cu mâna, dar ele nu răspunseră.

Cauciucurile maşinii scârţâiră pe zăpada îngheţată şi Annika porni înapoi către oraş. Greaţa persista, mirosul de detergent îi înţepa nările, gândurile i se învălmăşeau.

Spusese Thord Axelsson adevărul? Exagerase? Îi ascunsese ceva?

Trecu pe lângă liceu, pe lângă biserică şi pe lângă Åhléns[72] şi ieşi din oraş înainte de a fi înţeles că intrase.

N-a încercat să ascundă gravitatea faptei soţiei sale, se gândi Annika, *nici n-a scuzat-o. Dimpotrivă, a constatat destul de lucid că ea dăduse foc combustibilului şi făcuse avionul să explodeze. Nici n-a încercat să descrie totul ca pe un accident.*

Dacă voia să mintă, ar fi făcut-o atunci şi acolo.

Fiara Sălbatică, se gândi ea. *Dragonul Galben, ce invenţie blestemată, ce prostie. Leul Libertăţii, Câinele care Latră, Lupul Roşu, Pantera Neagră, Tigrul Alb. Unde sunteţi voi astăzi*? îşi zise ea şi intră din nou pe autostrada pustie, în direcţia Luleå.

Dragonul Galben, Göran Nilsson, ucigaş plătit, întors acasă. Câinele care Latră, Margit Axelsson, educatoare ucisă. Lupul Roşu, Karina Björnlund, ministru al culturii, care, în momente de panică, face schimbări ale propunerilor guvernului.

Şi voi, ceilalţi? *Trei bărbaţi suedezi de vârstă medie, unde v-aţi ascuns*? *Cât aţi uitat*?

Trecu pe lângă ieşirea spre Norrfjärden, simţi gerul la picioare. Temperatura scăzuse la minus 29 de grade, soarele era pe punctul de a apune şi răspândea o lumină palidă la orizont. Ora două şi jumătate după-amiaza.

Degetul de copil, se gândi ea. *E oare cu putinţă*?

---

[72] Magazin universal în Suedia.

Înghiţi în sec şi simţi nevoia să deschidă geamul câteva secunde pentru a lăsa aerul să intre. Thord nu spusese nimic despre conţinutul avertismentului primit odată cu pachetul, dar nimeni nu suflase vreodată vreo vorbă despre Fiara Sălbatică.

Credea în povestea cu degetul.

Însuşi atentatul, trei persoane care participaseră, Margit şi Göran şi încă un bărbat. Era adevărat?

Măsura pantofilor lui Margit se potrivea cu urma găsită la locul atentatului. Povestea lui Thord Axelsson conţinea detalii care o făceau pe Annika s-o considere veridică, deşi se gândea să verifice posibilităţile teoretice cu ajutorul purtătorului de cuvânt de la baza aeriană. De ce s-ar fi îndoit de informaţiile despre numărul persoanelor care participaseră?

Karina Björnlund nu fusese acolo.

Era nevinovată, cel puţin în ce priveşte atentatul în sine. Putea, desigur, să fi participat la plănuirea lui, poate ajutase cu alte lucruri. Înainte de toate, ştiuse cu siguranţă ce se punea la cale.

De unde ştii? îşi spuse Annika. *Dacă Thord spunea adevărul, Karina putea la fel de bine să nu ştie nimic. Îl părăsise pe Göran şi era pe cale de a se rupe de grup.*

Dar, în acest caz, de ce se expusese şantajului? De ce se lăsase intimidată de Herman Wennergren şi schimbase un proiect de lege?

Şi de ce publicase un anunţ matrimonial în ziarul local dacă nu avea de gând să se mărite?

Dar poate că nu Karina l-a publicat, se gândi ea deodată.

Anunţul era, poate, doar un pas în strategia bărbatului părăsit pentru a se răzbuna sau pentru a o face să se întoarcă.

Annika îşi trecu palma peste frunte, simţi că îi era sete şi buzele îi erau uscate. Trecu pe lângă Ersnäs şi ieşi din nou pe autostradă. Câteva case îngheţate din anii ’30 se desluşeau în întuneric, cu fumul care ieşea drept pe coşuri.

Trebuie să vorbesc cu Karina Björnlund, se gândi ea. *Trebuie să fac în aşa fel încât să nu scape. Va încerca să se fofileze, să mintă, să iasă basma curată cu orice preţ*.

Scoase mobilul din geantă şi văzu că nu avea semnal. Nu fu în stare să se oprească, apoi continuă să conducă spre Luleå şi aşteptă să reintre în civilizaţie.

La ieşirea către Gäddvik, luă din nou mobilul, închise ochii şi revăzu în minte scena: bileţelul de pe ecranul de la computerul arhivarului, numărul de mobil al ministrului culturii. De două ori numărul diavolului, apoi un zero.

Formă 070 666 66 60, se uită o clipă la combinaţia de cifre de pe ecran şi îşi dădu seama că era pe cale să piardă drumul la dreapta.

Ce avea să spună?

Karina Björnlund o să asculte, se gândi. Trebuia numai să dea de ea.

Apăsă butonul de apel, simţind cum telefonul se încălzea, îşi vârî în ureche casca şi micşoră viteza.

— Alo!

Uimită, Annika frână brusc. Telefonul de-abia apucase să sune o dată înainte ca vocea feminină să răspundă.

— Karina Björnlund? întrebă ea şi opri maşina pe marginea şoselei, apoi îşi înfundă şi mai tare casca în ureche.

— Da?

— Mă numesc Annika Bengtzon şi lucrez la ziarul *Kvällspressen*...

— De unde ai numărul ăsta?

Annika îşi aţinti privirea spre faţada unei case vopsite în roşu de Falun şi luă un ton neutru.

— Mă întreb dacă Lupul Roşu l-a întâlnit pe Dragonul Galben în ultimul timp, spuse ea, ascultând zgomotele de pe linie, voci care discutau aprins, un glas metalic al cărui ecou răsuna în fundal, un glas într-un difuzor care anunţa ceva. În secunda următoare, linia muri.

Annika se uită pe ecran. Apăsă pe „redial” şi un robot electronic îi răspunse. Închise fără să mai spună ceva.

Unde se afla Karina Björnlund? Ce era acea voce metalică care striga în difuzor?

Închise ochii şi îşi apăsă vârfurile degetelor pe tâmple.

„Îmbarcarea pentru zborul către Stockholm, poarta numărul cinci.”

Ar fi putut fi asta?

Se anunţa plecarea unui avion, atâta înţelegea.

Dar SK? Nu însemna oare SAS?

Sună la informaţii şi rugă să i se facă legătura cu Scandinavian Airlines System, departamentul pentru clienţi.

Aşteptă treizeci de secunde înainte de a putea vorbi cu cineva.

— SK009 este avionul de după-amiază de la Kallax la Arlanda, spuse funcţionarul de la SAS.

Annika simţi cum adrenalina i se împrăştie prin corp.

Karina Björnlund stătea pe un aeroport la cinci kilometri distanţă şi aştepta avionul de Stockholm sau abia sosise şi îşi aştepta bagajul.

Închise telefonul şi porni mai departe către sensul giratoriu, o luă la dreapta şi alunecă de-a lungul drumurilor reci care duceau la aeroportul din Kallax.

•

Din cauza grevei taximetriştilor, toţi cei care nu aveau maşină proprie erau nevoiţi să ia autobuzul de la aeroport până în centrul oraşului Luleå. Annika văzu coada şerpuind în faţa terminalului, oameni zgribuliţi care se luptau cu gerul şi cu bagajele grele. Era pe cale de a depăşi autobuzul de aeroport când o zări pe Karina Björnlund.

Era ultima la coadă şi îşi aştepta liniştită rândul.

Annika simţi cum gândurile i se învălmăşesc în cap.

Ce făcea, de fapt, Björnlund aici?

Se opri lângă bordură, scoase maşina din viteză şi trase frâna de mână. Se uită la ea şi luă din nou telefonul. Formă numărul departamentului şi ceru să vorbească cu purtătorul de cuvânt al ministrului culturii.

Fu informată că ministrul era liber astăzi.

— Am o întrebare despre proiectul de lege care va fi prezentat mâine, spuse Annika, privind ţintă la femeia din capătul cozii. Trebuie să vorbesc cu ea astăzi.

— Din păcate, nu se poate, spuse purtătorul de cuvânt pe un ton amabil. Karina e plecată din oraş şi nu se întoarce decât diseară târziu.

— Nu-i ciudat că un ministru îşi ia liber exact când un proiect de lege ajunge în parlament? spuse Annika cu o voce joasă, privind blana închisă la culoare cu care era îmbrăcată Karina.

Purtătorul de cuvânt ezită.

— E o chestiune privată, spuse el. Karina a fost chemată la o întâlnire urgentă care nu putea fi amânată. A venit foarte nepotrivit, recunosc. Karina era foarte îngrijorată de plecarea asta.

— Dar ajunge acasă în seara asta?

— Aşa speră.

Ce întâlnire îl putea face pe un ministru să-şi părăsească îndatoririle de serviciu? O rudă bolnavă, un soţ, un copil sau un părinte?

O întâlnire la Luleå, de la care nu putea lipsi, de o importanţă ieşită din comun.

Lupul Roşu.

Întâlnirea care omagia reîntoarcerea Dragonului.

Buricele degetelor începură s-o înţepe, transpiraţia îi curgea pe spate.

— Mulţumesc, spuse ea şi închise.

Depăşi autobuzul, văzu în oglinda retrovizoare cum Björnlund se urca, lăsă autobuzul să treacă pe lângă ea şi îl urmă la o sută de metri în spate.

Chiar înainte de podul Bergnäs se hotărî să-l depăşească.

Stai acolo, înăuntru, se gândi Annika şi privi geamul murdar din spate al autobuzului. *Te îndrepţi către un loc în care nu vrei să fii văzută, dar eu sunt aici.*

Îngerii începură să cânte încet, rar şi trist, *lună de iarnă cristale de gheaţă*...

— Ţineţi-vă gura! strigă Annika şi îşi lovi fruntea cu palma până la durere, iar îngerii dispărură.

Trecu podul, ajunse în oraşul îngheţat, printre mormane de zăpadă şi maşini înţepenite. O luă la stânga la semaforul din dreptul benzinăriei.

Autobuzul se opri în staţia de lângă Hotelul Oraşului. Frână şi se aplecă în faţă pentru a-i vedea pe pasagerii care coborau. Parbrizul se aburi de la respiraţia sa precipitată şi ea încercă să-l şteargă cu mâneca hainei.

O văzu pe Karina Björnlund coborând cu grijă, cu o sacoşă mare, neagră în mână. Annika începu să respire sacadat.

O pungă în care să respir, se gândi ea, dar îşi dădu seama că nu avea niciuna.

În loc de asta, îşi ţinu respiraţia şi numără până la zece. Inima i se linişti.

Începuse să se întunece, dar înserarea era la fel de înceată şi domoală ca zorii dimineţii. O vedea pe Karina Björnlund din Karlsvik îngheţând în staţia de autobuz, o femeie voinică şi negricioasă, îmbrăcată într-o haină de blană, dar fără căciulă.

Lupul Roşu, se gândi Annika şi încercă să-i desluşească trăsăturile feţei în semiîntuneric. I se păru că ochii îi erau neliniştiţi şi trişti.

Ce faci aici?

Mama ei locuieşte pe Storgatan, se gândi Annika. *Poate că vrea să meargă acolo.*

Apoi îşi dădu seama: *dar asta e Storgatan. De ce stă într-o staţie de autobuz*? *Pentru a merge în altă parte*?

Nu intenţionează să o viziteze pe mama ei.

Deodată oglinda retrovizoare străluci orbitor, luminată de farurile unui autobuz de oraş. Annika porni maşina şi o mută câţiva metri mai încolo pentru a face loc autobuzului, trecând pe lângă oamenii care aşteptau în staţie. Văzu în oglindă cum Karina Björnlund îşi luă sacoşa cu mişcări hotărâte şi urcă.

Mă ţin după autobuz să văd unde coboară, se gândi Annika, mai rulă câţiva metri şi descoperi că intrase pe o stradă pietonală. Oamenii se mişcau încet prin faţa maşinii şi o priveau mustrător. Îşi ridică privirea şi remarcă un semn care informa că accesul oricărui vehicul era interzis, în afara transportului în comun. Simţi cum panica o cuprinde din nou; bâjbâi după schimbătorul de viteze pentru a băga maşina în marşarier, văzu cum autobuzul venea alunecând către ea şi trase cât putu de volan, făcând o manevră rapidă.

Autobuzul trecu pe lângă ea şi Annika simţi transpiraţia lipindu-i tricoul de piele. Se gândi că, dacă pierdea urma autobuzului, nu mai avea să ştie niciodată unde se ducea Karina Björnlund.

Autobuzul numărul unu, se gândi ea. *Cel pe care Linus Gustafsson obişnuia să-l ia.*

Svartöstaden.

Către est, în direcţia combinatului.

Se îndreptă spre port şi o luă la dreapta, spre combinatul siderurgic. Trase pe margine şi aşteptă. Dacă nu greşise, autobuzul trebuia să treacă pe acolo.

Câteva minute mai târziu, autobuzul alunecă pe lângă ea, îndreptându-se către Malmudden.

Lövskatan, apucă ea să citească în clipa în care autobuzul o coti la dreapta; nu acolo locuia Margit Axelsson? *Föreningsgatan,* citi ea pe o tăbliţă şi autobuzul continuă printr-o zonă industrială pustie. În întuneric se profila silueta unui

munte enorm şi negru de minereu proaspăt extras din măruntaiele pământului. Către stânga se zăreau rânduri de blocuri identice, din anii ’40, cu două etaje, iar în faţă apărea din întuneric o construcţie industrială gigantică şi părăsită, ce părea să crească într-o parte a muntelui de minereu. Ferestrele întunecate aruncau ameninţări în întunericul de afară, strigăte reci în gerul năprasnic. Urmări autobuzul când strada coti în sus şi la stânga, mergând de-a lungul căii ferate. O ţeavă imensă de oţel trecea pe deasupra şi sub ea părea să stea la pândă un şir de hale industriale dărăpănate, înconjurate de furtunuri, ţevi, cauciucuri, câteva remorci ruginite. Niciun semn de viaţă nicăieri.

Autobuzul semnalizã şi se opri în staţie. Annika frână în spatele unei maşini ruginite, la douăzeci de metri distanţă.

Karina Björnlund coborî, ţinând sacoşa strâns în mână; Annika se ghemui în scaun şi o urmări cu privirea.

Autobuzul porni şi coti din nou pe stradă. Ministrul culturii rămase pe loc, privind către calea ferată, printre aburii respiraţiei. Părea că ezită.

Annika opri motorul şi scoase cheia din contact, aşteptând în maşina încălzită fără a-şi lua ochii de la femeie.

Deodată, Karina Björnlund se întoarse şi începu să meargă în sus, îndepărtându-se de zona industrială.

Annika rămase surprinsă încercă să bage cheia în contact şi îşi muşcă obrazul.

Ar fi trebuit să se dea jos şi s-o urmărească?

S-o ajungă cu maşina şi să se ofere s-o ducă?

Să aştepte şi să vadă dacă se întoarce?

Se frecă la ochi.

Oriunde ar fi mers, în mod sigur Karina Björnlund nu voia sa aibă vreun însoţitor.

Annika deschise portiera, îşi scoase căciula şi mănuşile din sacoşă, trânti portiera la loc şi încuie. Respiră adânc şi se întrebă cum era posibil să trăieşti într-un loc cu o asemenea climă.

Clipi de câteva ori; gerul făcea aerul extrem de uscat, iar ochii o dureau.

Ziua era acum cenuşie şi lumina, atât cât mai era, avea să dispară în curând. Cerul era îndepărtat, senin şi fără culoare, iar câteva stele sclipeau deasupra mormanelor de minereu. Două

felinare aflate ceva mai jos pe stradă răspândeau un mic cerc de lumină slabă la picioarele stâlpului. Karina Björnlund dispăruse în spatele pantei. Nu se vedea nici ţipenie de om. Zgomotul combinatului era purtat de ger de-a lungul liniei ferate; o ajungea din urmă ca o vibraţie înfundată.

Începu să urce cu paşi prudenţi, atentă la mărăcini.

În vârful pantei, drumul cotea brusc la stânga şi ducea înapoi în cartierul de case. În faţă se întindea un drum îngust, curăţat provizoriu de zăpadă şi gheaţă şi marcat cu semnul „accesul interzis vehiculelor”.

Annika se uită în jur, dar n-o mai văzu pe Karina. Făcu apoi câţiva paşi pe drumul privat şi începu să alerge cât putu de repede pe gheaţă şi pietriş. Trecu pe lângă un mănunchi de cabluri electrice, apoi printr-o parcare goală, după care drumul urma din nou linia ferată îngustă. Undeva în faţă se afla combinatul siderurgic.

Alergă mai multe minute, până fu silită să se oprească şi să respire. Tuşi scurt şi sec în mănuşă, apoi clipi pentru a-şi îndepărta lacrimile din ochi şi se uită după Karina Björnlund.

Drumul părea aproape nefolosit; văzu câteva urme de paşi în zăpadă, urme de câine şi de bicicletă, dar nicio Karina.

Deodată îngerii începură să cânte.

Se lovi peste frunte pentru a face vocile să înceteze. Închise ochii şi respiră liniştit câteva secunde şi auzi deodată alte voci, voci de om, care veneau din pădurice aflată ceva mai încolo. Nu înţelegea ce spuneau, auzea doar un bărbat şi o femeie, care vorbeau încet.

Intră sub un viaduct, o şosea sau o cale ferată. Nu-şi dădea seama, nu mai ştia unde se află. Vocile se apropiară, iar în lumina lunii văzu nişte urme care se pierdeau în pădure.

Se opri şi privi printre copaci, aşteptându-se să vadă umbre şi spirite.

— Acum sunt aici, spunea Karina Björnlund. Să nu-mi faci vreun rău.

O voce masculină răguşită, cu accent finlandez îi răspunse.

— Karina, nu trebuie să-ţi fie frică. Nu ţi-am dorit niciodată răul.

— Crede-mă, Göran, nimeni nu mi-a făcut atât de mult rău ca tine. Spune ce vrei şi... lasă-mă să plec.

Annika îşi ţinu respiraţia; simţea un gol în stomac, iar gura îi era uscată ca iasca. Făcu un pas în zăpada călcată, apoi încă unu.

În lumina lunii, văzu pădurea deschizându-se într-o poiană, în mijlocul căreia se afla o construcţie de cărămidă cu acoperiş de tablă şi ferestre ferecate.

În mijlocul poienii stătea ministrul culturii, în haina sa de blană şi, ceva mai departe, lângă casă, un bărbat scund, îmbrăcat într-o manta lungă şi purtând şapcă de piele; avea un sac închis la culoare lângă el.

Göran Nilsson, stăpânul forţei divine, Dragonul Galben.

Annika se uită ţintă la el; o dureau ochii.

Teroristul, ucigaşul plătit, personificarea răului, aşa arăta, deci, adus de spate şi abia ţinându-se pe picioare?

Trebuia să sune la poliţie.

Apoi îşi dădu seama: uitase telefonul în maşină, pe scaunul de lângă şofer.

— Cum poţi să crezi că ţi-am vrut vreodată răul? spuse bărbatul.

Vocea îi răsună ciudat în aerul nemişcat.

— Tu eşti omul care a însemnat cel mai mult pentru mine.

Femeia se mută agitată de pe un picior pe celălalt.

— Am primit mesajele tale, spuse ea, şi Annika înţelese imediat de ce era atât de speriată.

Primise aceleaşi avertismente ca Margit.

Bărbatul, Dragonul Galben, îşi coborî privirea câteva secunde, apoi şi-o ridică din nou şi Annika îi văzu ochii, în lumina slabă străluceau roşii şi neliniştiţi.

— Am venit dintr-un motiv, iar voi va trebui cu toţii să ascultaţi, spuse el şi vocea îi era la fel de rece ca vântul. Vii de departe, dar eu vin de şi mai de departe.

Femeia tremura sub blana groasă, iar vocea îi era speriată; părea gata să izbucnească în plâns.

— Să nu-mi faci vreun rău.

Bărbatul se apropie de ea, iar Annika văzu cum scoase ceva negru şi lucios din buzunarul mantalei.

— N-am să te mai deranjez niciodată, spuse el cu voce scăzută. Asta e ultima oară. Dar trebuie să aştepţi la locul de întâlnire. Am de făcut ceva, mai întâi.

Vântul le biciuia obrajii, zbuciumând coroanele brazilor.

— Te rog, gemu femeia. Lasă-mă să plec.

— Intră, spuse el pe un ton autoritar. Acum!

Karina Björnlund îşi luă geanta de jos şi, cu revolverul îndreptat către ea, intră în clădirea de cărămidă. Göran Nilsson rămase afară, se uită după ea până o văzu dispărând înăuntru, vârî din nou arma în buzunar, apoi se întoarse şi începu să meargă şchiopătând către sacul care stătea sprijinit de perete.

Annika respiră adânc. Auzise mai mult decât avea nevoie. Se întoarse încet pe cărarea bătătorită, ajunse la şosea aruncând o ultimă privire printre copaci, pentru a le putea descrie celor de la poliţie locul exact.

Ceva se mişcă, ceva se îndrepta către ea.

Respiraţia i se precipită; se uită în jur cuprinsă de panică.

La vreo zece metri mai încolo se afla o magazie de tablă, în spatele căreia se zărea un pâlc de brazi tineri.

Annika îşi lăsă picioarele s-o ducă într-acolo, abia atingând zăpada care scârţâia; dădu la o parte crengile ţepoase şi se uită.

Bărbatul apăru în lumina slabă care venea de la calea ferată, trăgând după el sacul ce părea foarte greu.

Rămase nemişcat câteva secunde pe drumul alunecos, apoi îşi duse mâna la stomac şi se aplecă în faţă; aburii îi ieşeau din gură ca la o locomotivă. Annika îşi întinse gâtul pentru a vedea mai bine, crezu că bărbatul avea să cadă.

Dar respiraţia lui se linişti, îşi îndreptă spatele şi continuă să meargă cu paşi nesiguri.

Apoi se uită drept spre locul în care se afla Annika.

Îngrozită, lăsă crengile să cadă la loc, ducându-şi mâna la gură pentru a-şi ascunde respiraţia. Apoi rămase complet nemişcată în întuneric, în timp ce bărbatul venea încet către ea. Zgomotul paşilor lui îi creştea în creier, se apropia tot mai mult şi ea crezu că va striga. Închise ochii şi îl auzi oprindu-se la un metru în spatele ei, de cealaltă parte a cărării cu brazi.

Ceva se auzi. Deschise ochii.

Metal lovea pe metal; Annika îşi ţinu respiraţia şi ascultă.

Bărbatul făcea ceva în magazie. Deschisese uşa. Îl putea auzi gâfâind, simţi că ea însăşi avea nevoie de aer şi inspiră adânc, fără zgomot. În secunda următoare simţi că trebuia să vomite.

Bărbatul puţea. Un miros de putred pătrundea printre ramurile brazilor şi o făcu să-şi astupe din nou gura şi nasul cu palma.

El icnea şi se lupta cu ceva pe partea cealaltă a cărării; loviturile continuară un timp, apoi, dintr-odată, se făcu linişte. Un scârţâit şi apoi un pocnet.

Zece secunde de respiraţii mai uşoare, apoi din nou paşi care se îndepărtau.

Annika se întoarse, dădu la o parte crengile.

Bărbatul era din nou pe drum către pădurice. Sacul de marinar dispăruse.

E în magazie, se gândi ea.

Păduricea îl înghiţi, îl alungă din lumina slabă.

Annika se ridică, trecu repede drumul, ezitând câteva clipe la marginea pădurii.

Se întoarse brusc, începu să meargă fără zgomot pe drumeag, fugi pe sub viaduct, înapoi către clădirea Skanska, traversă parcarea pustie şi simţi că cineva venea către ea.

Se opri, se uită în jur, cu adrenalina inundându-i sângele, se aruncă printre copacii din pădure şi se lăsă pe vine.

Venea un bărbat. Avea capul descoperit, purta jeanşi şi o geacă subţire. După mersul nesigur şi mişcările lui dezordonate, se putea bănui un abuz de alcool de lungă durată. Un beţiv.

Câteva secunde mai târziu, dispăru în spatele clădirii Skanska. Annika ieşi din nou pe drum şi începu să alerge mai departe, fără să se scuture de zăpadă.

Mai întâi nu văzu maşina şi avu un moment de panică înainte de a o descoperi în spatele scheletului ruginit al unui camion. Deschise uşa, se aruncă înăuntru pe scaunul şoferului, îşi scoase mănuşile şi apucă precipitat telefonul. Degetele îi tremurau, nu fu în stare să formeze numărul direct al comisarului Suup.

— Karlsson, serviciul central.

Ajunsese la ofiţerul de serviciu.

— Suup, spuse ea, îl caut pe comisarul Suup.

— A plecat acasă, spuse Karlsson.

Creierul îi era ambalat la turaţie maximă, închise ochii şi îşi trecu palma transpirată peste frunte.

— Forsberg, spuse ea. E Forsberg acolo?

— Care dintre ei? Avem trei.

— De la criminalistică?

— Aşteaptă, îţi fac legătura.

Annika rămase în aşteptare şi se trezi într-un spaţiu cibernetic nedefinit, în care nu existau sunete sau culori.

După trei minute renunţă şi sună din nou.

— Caut pe cineva care se ocupă de moartea lui Benny Ekland şi a lui Linus Gustafsson, spuse ea cuprinsă de panică atunci când Karlsson răspunse din nou.

— Despre ce e vorba? spuse tânărul, neinteresat.

Ea încercă să respire liniştit.

— Mă numesc Annika Bengtzon şi sunt reporter la ziarul *Kvällspressen.* Şi...

— Suup se ocupă de presă, i-o tăie scurt Karlsson. Sună-l mâine.

— Ascultă-mă! strigă ea. Ragnwald e aici, Göran Nilsson, Dragonul Galben, ştiu că e el, se află într-o clădire de cărămidă lângă calea ferată, împreună cu Karina Björnlund, trebuie să veniţi imediat şi să-l prindeţi. Acum!

— Björnlund? spuse Karlsson. Ministrul culturii?

— Da! strigă Annika. Göran Nilsson din Sattajärvi şi cu ea sunt într-o casă de lângă calea ferată, nu pot să explic exact unde, e destul de aproape de un viaduct...

— Ascultă, spuse Karlsson. Te simţi bine?

Annika se opri şi îşi dădu seama că totul suna cât se poate de nefiresc, îşi drese glasul şi încercă să vorbească liniştit şi coerent.

— Ştiu că pare absurd, spuse ea şi încercă să zâmbească. Sun din Lövskatan, nu departe de calea ferată, linia de transportat minereul merge chiar pe aici...

— Lövskatan, da, ştim unde e Lövskatan, spuse poliţistul şi ea îşi dădu seama că răbdarea lui era pe cale de a lua sfârşit.

— Un bărbat pe care îl urmăriţi de mulţi ani s-a reîntors la Luleå, zise Annika, vorbind aproape normal. Îl cheamă Göran Nilsson, şi de când s-a întors în Suedia a comis patru crime, crimele Mao, ştii tu, şi chiar în momentul acesta se află lângă casa asta sau era aici acum câteva clipe, o clădire de cărămidă cu acoperiş de tablă, în pădure, lângă un viaduct...

Poliţistul Karlsson oftă greu în receptor.

— Colega mea preia tura acum, spuse el, o voi informa de îndată ce apare.

— Nu! strigă Annika. Trebuie să veniţi acum, imediat! Nu ştiu cât mai stă aici.

— Ştii ce? făcu poliţistul. Linişteşte-te. Îţi spun doar că o să comunic.

— Bine, spuse Annika şi începu să respire agitat. Aştept aici, în staţia de autobuz, până veniţi, să vă arăt drumul. Stau aici, am un Volvo argintiu.

— Bine, zise poliţistul. Aşteaptă.

Şi închise.

Annika privi ecranul telefonului, un dreptunghi verde fosforescent în întuneric.

Îşi vârî casca în ureche şi formă numărul direct al lui Jansson, la departamentul de ştiri.

— Poate că trebuie să rămân în Luleå în seara asta, spuse ea. Vreau numai să ştiu dacă mă pot caza la City Hotel la noapte, dacă va fi nevoie.

— De ce? întrebă Jansson.

— Se petrec tot felul de lucruri, spuse ea.

— Fără terorism, spuse Jansson. Am primit o săpunealã zdravănă azi-dimineaţă că ţi-am dat voie să pleci în Norrboten iarăşi.

— OK, răspunse Annika.

— Auzi? zise Jansson. Niciun rând blestemat despre vreun terorist blestemat, înţelegi?

Ea aşteptă o secundă înainte de a răspunde.

— Sigur, spuse ea. Nicio problemă. Promit.

— Poţi să stai la City Hotel, spuse şeful de ediţie, pe un ton mai prietenos. Uită-te la filme porno, semnez tot ce vrei. Ştiu cum e, trebuie să schimbi mediul câteodată.

— OK, spuse ea scurt şi închise.

Sună la informaţii şi rugă să-i facă legătura cu City Hotel din Luleå, reţinu o cameră business la ultimul etaj.

Rămase apoi în maşină şi privi pe fereastră. Aburii respiraţiei se transformau în flori de gheaţă pe parbrizul rece.

Nu putea face mai mult. Nu-i rămânea decât să aştepte poliţia.

Nu peste mult timp, totul se va termina, se gândi ea şi simţi cum pulsul i se linişteşte.

Văzu chipul cenuşiu al lui Thord Axelsson în faţa sa, ochii umflaţi de plâns şi jacheta roşie a lui Gunnel Sandström, părul dat cu gel şi ochii atenţi ale lui Linus Gustafsson, şi clocoti de ură şi furie.

În curând vei primi ce meriţi, blestematule.

Simţi că tremura, se gândi o clipă să pornească motorul, dar în loc de asta deschise portiera şi ieşi. Era prea agitată să poată sta într-un loc. Verifică dacă avea telefonul în buzunar, închise portiera şi începu să meargă în sus, spre vârful pantei.

Noaptea arctică pusese stăpânire pe întinderile nemişcate, la fel de aspră şi de neînduplecată ca oţelul produs în furnalele de pe malul mării. Aburii care îi ieşeau din gură pluteau în jurul ei, vălurele uşoare de căldură îngheţată.

E frumos, se gândi ea; privirea ei urmă linia ferată şi se opri la stele.

Auzi motorul unui vehicul în spatele său, se întoarse şi speră că era poliţia.

Era un autobuz de oraş, numărul unu.

Veni către ea şi frână; Annika îşi dădu seama că stătea chiar lângă stâlpul din staţie, făcu câţiva paşi într-o parte pentru a arăta că nu voia să urce.

Autobuzul se opri totuşi la câţiva metri în faţa ei, uşile din spate se deschiseră şi un bărbat solid coborî. Se mişca încet, cu greutate.

Annika făcu un pas către el.

— Hans! spuse ea. Hans, bună, sunt eu, Annika.

Hans Blomberg, arhivarul de la *Norrlands-Tidningen,* se uită în sus şi îi întâlni privirea.

— Ce faci aici? îl întrebă Annika.

— Aici locuiesc, răspunse bărbatul şi zâmbi vesel. Pe strada Tors.

Arătă cu mâna peste umăr către cartierul din spatele său.

— Da? spuse Annika.

Autobuzul porni, ea făcu un pas mai aproape şi îi văzu ochii. În aceeaşi clipă îşi aminti unde mai zărise desenul dragonului galben. Un desen de copil, un dinozaur galben, pe avizierul lui Hans Blomberg de la arhiva *Norrlands-Tidningen.* Făcu inconştient doi paşi în spate.

— Întrebarea e, de fapt, ce faci tu aici, spuse Hans Blomberg.

Autobuzul dispăru în spatele pantei şi bărbatul veni către ea, cu mâinile în buzunare. Se opri în faţa ei şi, în lumina lunii, ochii lui erau aproape transparenţi.

Annika râse nervos.

— Sunt aici cu o treabă şi m-am rătăcit, zise ea. Strada Förening ştii pe unde e?

— Stai pe ea, spuse arhivarul amuzat. Nu aveţi niciun simţ de orientare voi, cei din Stockholm?

— Se terminase când m-au fabricat pe mine, replică ea şi simţi că nu mai era în stare să vorbească.

— Cu cine trebuie să te întâlneşti?

Annika ridică din umeri.

— Am ratat deja întâlnirea, spuse.

— Dar trebuie să intri şi să te încălzeşti, spuse el. Pot să te invit la o ceaşcă de ceai?

Ea căută febril o scuză, dar bărbatului nu-i păsă de ezitarea ei, o prinse cu putere de braţ şi începu să meargă.

— Locuiesc într-un mic apartament de două camere, la parter, spuse el. Nu e chiar atât de luxos, dar ce faci când nu mai ai loc în societatea de consum?

Annika încercă uşor să se elibereze, dar constată că braţul îi era prins ca într-o menghină.

— Nu se întâmplă prea des ca un bărbat ca mine să primească o asemenea vizită, spuse el. Dame drăguţe din capitală.

Îi zâmbi, însă Annika nu-i răspunse.

— Care dintre ei eşti? spuse ea. Pantera, Tigrul sau Leul?

El se uită înainte, fără să pară că ar fi auzit întrebarea, doar o strânse şi mai tare de braţ. Casele erau pe cale să dispară în spatele lor, se apropiau de semnul care indica interzicerea circulaţiei vehiculelor. Annika se uită în jos, către pădurice.

— Şi tu locuieşti acolo, în pădure?

El nu răspunse, şi în clipa următoare Annika se afla din nou în tunel, simţind cum pământul se leagănă; auzi pe cineva respirând puternic şi gâfâit şi înţelese că era ea însăşi.

— Nu, spuse. Nu vreau. Te rog...

Picioarele i se înmuiară şi Hans Blomberg o prinse în braţe, cu un zâmbet.

— Eşti reporter spuse el. Un reporter mic şi curios. Sigur că vrei un subiect de zile mari, nu-i aşa?

Annika văzu ţevile din tunel deasupra capului şi începu să plângă.

— Dă-mi drumul!

Începu să se zbată. Primi o lovitură în cap, şi Sven era acolo şi îi striga ceva şi ea se lăsă în jos, se prăbuşi la pământ, cu mâinile deasupra capului.

— Nu mă lovi!

Lumea se opri, pământul încetă să se mai legene, şi ea îşi auzi respiraţia grea. Se uită încet în sus şi îl văzu pe Hans Blomberg scuturând îngrijorat din cap.

— Deci, cu asta te ocupi, spuse el. Ridică-te. Conducătorul aşteaptă.

Şi Annika porni împleticindu-se, în lumina lunii, cu luminile de la calea ferată legănându-se undeva, în dreapta ei. Îngerii tăceau, acolo unde vocile lor neliniştite cântaseră nu mai era decât o gaură întunecoasă.

Trecură pe lângă clădirea Skanska; faţada acesteia era în întuneric.

— Mergem spre casa din cărămidă, nu-i aşa? întrebă ea. Cea din spatele viaductului.

— Deci, ai găsit deja cartierul general, zise arhivarul pe tonul său jovial. N-a trebuit decât să te furişezi puţin printre tufişuri, nu? Ce inteligent din partea ta! Atunci pot să-ţi povestesc ce ne aşteaptă. Dragonul ne-a convocat din nou. Nu cred că vor veni toţi, unii au dispărut între timp, dar Karina e sigur acolo, şi Yngve, garantat. Nu pierde niciodată o reprezentaţie de calitate.

Arhivarul râse mulţumit. Annika se chinuia să nu verse.

— Sărmanul Yngve, continuă bărbatul, Göran a vrut să am grijă de el, dar ce poate face un bărbat? Ca să ajuţi un alcoolic trebuie să schimbi tot sistemul, iar eu n-am fost în stare. Din păcate, trebuie să recunosc că Yngve nu mai are niciun control asupra realităţii şi asta e trist. Nu mi-am îndeplinit sarcina...

În secunda următoare, Annika auzi un zgomot în spatele său. Privi peste umăr şi fu orbită de farurile unei locomotive diesel gigantice care venea aproape plutind pe linie.

— Drept înainte, spuse Hans Blomberg.

Annika ascultă, privind locomotiva care trecea pe lângă ea, îndreptându-se către oţelărie, trăgând un rând nesfârşit de vagoane pline cu minereu.

Inima îi bubuia în piept; încercă să se vadă din poziţia mecanicului de locomotivă. Era îmbrăcată în negru şi se mişca pe fundalul la fel de negru al pădurii, luminat doar de luna rece.

Încercă să-şi liniştească bătăile inimii, să ghicească până unde se întindea trenul fără a se întoarce, dar nu-i văzu capătul.

Intrară sub viaduct, trenul trecu pe lângă ei, vagon după vagon, trimiţând umbre negre de-a lungul liniei, până dispăru şi ultimul în măruntaiele incandescente ale furnalului.

Annika înghiţi în sec şi văzu că mâinile îi tremurau.

Ajunseră la magazia de tablă în care Göran Nilsson îşi lăsase sacul de marinar; era încuiată.

— În jos şi la dreapta, spuse Hans Blomberg şi o îmbrânci către pădurice.

Ea alunecă şi, pentru a evita căderea, se prinse de crengile unei tufe.

Linişteşte-te, îşi spuse paralizată şi merse mai departe către clădirea de cărămidă.

Ferestrele erau acoperite cu tablă, o scară de lemn, pe jumătate prăbuşită, ducea către uşa întredeschisă de la intrare. Annika se opri, dar primi un ghiont în spate.

— Intră. Nu-i decât un depozit vechi pentru compresoare.

Ea puse mâna pe clanţă şi văzu că se încuia cu două cârlige sudate unul de celălalt, fixate cu un lacăt vechi şi ruginit. O deschise.

De dinăuntru răbufni acelaşi miros insuportabil pe care îl simţise şi în spatele copacilor.

Ragnwald era acolo.

Păşi într-un întuneric compact, clipi şi auzi sunetele respiraţiilor. Înăuntru era rece ca gheaţa, parcă mai rece decât afară.

— Cine eşti tu? spuse Karina Björnlund de undeva din stânga.

— Avem o vizită care ne onorează, zise Hans Blomberg şi o împinse pe Annika în casă, apoi intră şi el şi închise uşa.

Ministrul culturii aprinse o brichetă, o lumină slabă se răspândi în depozit, umbrele care îi căzeau pe nas şi ochi o făceau să arate ca un monstru. Alcoolicul Yngve era lângă ea, iar Göran Nilsson stătea sprijinit de peretele din dreapta. Lângă el se afla un afiş prăfuit cu portretul maestrului Mao.

Annika simţi cum o cuprinde panica, de îndată ce îl văzu pe ucigaşul plătit, ameţeala, înţepăturile bine-cunoscute în buricele degetelor şi amorţeala.

Calm, se gândi ea. *Nu respira repede. Ţine-ţi respiraţia.* Karina Björnlund se aplecă în faţă şi aprinse o lumânare la picioarele sale, lăsă bricheta şi se ridică, ţinând lumânarea în mână.

— Ce-i asta? spuse ea şi îl privi pe Hans Blomberg. De ce-ai adus-o aici?

Puse lumânarea pe o maşină ruginită, probabil un compresor vechi.

Nu sunt singură, se gândi Annika. *Nu e ca în tunel*.

— Daţi-mi voie să fac prezentările, spuse Hans Blomberg, domnişoara Annika Bengtzon, jurnalist de investigaţie la *Kvällspressen.*

Karina Björnlund tresări şi făcu un pas în spate.

— Eşti nebun? spuse ea cu voce tare. Aduci aici un jurnalist? Nu înţelegi la ce mă expui?

Göran Nilsson stătea nemişcat, privirea îi era tulbure şi obosită.

— Asta nu e pentru străini, spuse el surprinzător de clar.

Hans Blomberg, alias Pantera Neagră, trase uşa după el şi zâmbi.

— Domnişoara Bengtzon ştie deja multe despre noi, zise. Stătea aici, afară, n-am putut-o lăsa să plece şi să bârfească.

Karina Björnlund se apropie de Blomberg.

— Ai stricat totul, spuse ea cu voce ascuţită. Tot pentru ce-am luptat în toţi aceşti ani. Lua-v-ar dracu'!

Îşi luă sacoşa şi se îndreptă către uşă. Göran Nilsson intră în cercul de lumină. Annika nu văzu nicio armă. Faţa bărbatului era scofâlcită şi palidă, părea bolnav şi neputincios.

Totuşi, Karina Björnlund se opri la jumătatea scării, speriată şi nesigură.

— Aşteaptă, îi spuse el ministrului şi apoi se întoarse către Blomberg. O iei pe răspunderea ta? Garantezi pentru securitatea grupului?

Annika îl privi pe ucigaş, chipul lui lipsit de vigoare şi replicile împiedicate, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele.

— Nicio problemă, spuse arhivarul entuziasmat. Am eu grijă de ea.

Annika simţi cum picioarele i se transformă în plumb, corpul i se îngreuna şi înţepenea. Auzea înlăuntrul său o tânguire care creştea şi implora, dar care nu ajungea în gât pentru a ieşi.

Dragonul Galben o privi, însă ea nu îndrăzni să respire.

— Aşază-te acolo, în colţ, spuse el şi îi arătă locul.

— Nu putem avea reporteri aici, ar trebui să înţelegeţi asta, zise Karina Björnlund enervată. Nu sunt de acord.

Dragonul îşi ridică mâna.

— Destul acum, spuse el. Generalul nostru e răspunzător.

Îşi vârî mâinile în buzunare.

Arma, se gândi Annika.

— E frig astăzi, spuse el. Voi fi scurt.

Alcoolicul Yngve făcu câţiva paşi în faţă.

— Amuzant, spuse el, dar n-are nimeni ceva de băut?

Hans Blomberg îşi descheie nasturele de sus de la geacă şi scoase din buzunarul de la piept o sticlă întreagă de Absolut Vodka. Ochii lui Yngve se măriră, buzele i se depărtară una de cealaltă într-o expresie de extaz, luă sticla ca şi cum ar fi fost un copil.

— M-am gândit că am putea sărbători puţin, spuse Hans Blomberg şi dădu încurajator din cap.

Yngve rupse învelitoarea de plastic de pe capac cu ochii în lacrimi; Annika privea în podea.

Ce aveau de gând să facă cu ea?

Nu e ca în tunel, nu e ca în tunel.

Karina Björnlund puse din nou sacoşa pe podea.

— Nu înţeleg de ce suntem aici, zise ea.

— Puterea te-a făcut nerăbdătoare, spuse Göran Nilsson şi o privi pe Karina Björnlund cu ochii săi de dragon, aşteptând până văzu că toţi erau atenţi la el.

Apoi îşi ridică încet capul şi privi în tavan.

— Sunt conştient că unii dintre voi aţi fost surprinşi de convocarea mea, spuse el. A trecut mult timp de când v-am adunat ultima oară în felul acesta şi am înţeles că asta a stârnit controverse. Dar nu trebuie să vă fie frică.

O privi pe Karina Björnlund în ochi.

— Nu sunt aici să vă fac vreun rău, continuă el. Sunt aici pentru a vă mulţumi. Voi veţi rămâne singura mea familie şi spun asta fără sentimentalisme.

— De ce ai omorât-o pe Margit, în cazul ăsta? întrebă Karina Björnlund cu vocea îngroşată de frică.

Göran Nilsson scutură din cap, din capul său de dragon, din capul său de stăpân divin, de conducător revoltat.

— Nu asculţi, spuse el. Nu faci decât să vorbeşti. Nu erai aşa înainte. Puterea te-a schimbat cu adevărat.

Hans Blomberg făcu un pas înainte; părea că se săturase de fleacuri.

— Spune-mi ce trebuie să fac, se adresă el conducătorului său. Sunt pregătit de luptă armată.

Göran Nilsson se întoarse către el cu o tristeţe nemărginită în ochi.

— Pantero, spuse el, nu va fi nicio luptă armată. Am venit să mor acasă.

Arhivarul făcu ochii mari şi o expresie bovină i se întipări pe figură.

— Dar te-ai întors, spuse el. Eşti aici, conducătorul nostru, pe care l-am aşteptat atâţia ani. Revoluţia e aproape.

— Revoluţia a murit, spuse Dragonul autoritar. Societatea capitalistă, care-i foloseşte pe oameni ca pe nişte vite, a învins şi, cu ea, ideologiile false: democraţia, libertatea de exprimare, dreptatea în faţa legii, drepturile femeilor.

Hans Blomberg asculta pios, Karina Björnlund părea să se facă tot mai mică odată cu fiecare cuvânt, iar alcoolicul era total absorbit de sticla sa.

— Clasa muncitorilor a fost redusă la o turmă spălată pe creier de societatea imbecilă de consum, spuse el. Nu mai există nicio dorinţă de dreptate. Falsele autorităţi împing poporul în malaxorul de carne, fără să protesteze cineva.

O privi ţintă pe Karina Björnlund.

— Cei de la putere se folosesc de oameni, ca întotdeauna, spuse el şi vocea îi suna clară şi hotărâtă. Ne stoarce ca pe nişte cârpe şi apoi ne aruncă la gunoi. Aşa s-a întâmplat mereu, dar azi guvernele alese de noi le permit celor care cumpără forţă de muncă să ne exploateze la sânge. Am acceptat că e aşa şi am luptat în felul meu. Revoluţie?

Scutură din cap.

— Nu va mai fi niciodată vreo revoluţie. Omul a vândut-o pe coca-cola şi televiziune prin cablu.

Hans Blomberg îl privea cu ochi strălucitori şi disperaţi.

— Dar, spuse el, nu-i adevărat. Te-ai întors, şi cum te-am mai aşteptat! M-am pregătit în toţi aceşti ani, aşa cum mi-ai spus, şi acum sunt gata. Nu e prea târziu.

Göran Nilsson îşi ridică mâna.

— Eu nu mai pot face multe lucruri în viaţă, zise el. Mi-am acceptat condiţia, atât pe cea personală, cât şi pe cea generală, care ne priveşte pe noi toţi. De fapt, nu există nicio diferenţă

între mine şi burghezia mincinoasă. Trăiesc mai departe prin copiii mei şi, în schimb, le las moştenirea mea.

Se clătină, ducându-şi mâna la stomac.

— Nimeni n-o să vă mai poată exploata de-acum încolo, spuse el. Zilele voastre de muncă silnică au luat sfârşit.

— Ce vrei să spui? întrebă Karina Björnlund, care nu mai era la fel de speriată ca înainte.

— Ne va face cadouri, spuse Hans Blomberg şi în vocea lui se simţea neîncrederea. Am nimerit la o împărţire de cadouri de Crăciun. Sau poate la un parastas? Revoluţia e moartă, aţi auzit?

— Termină, Hans! spuse Karina Björnlund şi îl prinse de braţ. Şi Mao e mort. Însăşi China a devenit capitalistă.

— Şi tu ai crezut, zise Hans. Şi tu ai fost revoluţionar.

— Dar, Dumnezeule, exclamă ea, nu eram decât nişte copii! Toată lumea credea în revoluţie. Aşa era pe timpul acela, dar vremurile s-au schimbat de mult.

— Nu şi pentru mine! strigă Hans Blomberg.

Göran Nilsson făcu un pas nesigur către el.

— Pantero, spuse el, ai înţeles greşit.

— Nu! urlă arhivarul şi ochii îi ieşiră din orbite. Nu-mi puteţi face asta! Revoluţia e singurul lucru important!

— Vino-ţi în fire! spuse Karina Björnlund şi scutură iritată braţul arhivarului.

Hans Blomberg îşi trase mâna şi se eliberă. În secunda următoare ridică pumnul şi i-l aplică direct în faţă.

Cineva ţipă, poate ministrul sau alcoolicul, sau Annika însăşi, apoi, într-un acces de furie, arhivarul se întoarse către Göran Nilsson şi îl împinse cu toată puterea în peretele cu afişul lui Mao. Dragonul Galben căzu pe podeaua de beton cu un zgomot de os care se rupe şi un altul, şuierător, scos de plămânii lui.

— Trădători blestemaţi!

Vocea lui Hans Blomberg se sparse. Îşi luă avânt, se repezi asupra uşii, o smuci, apoi o trânti cu aceeaşi putere în urma sa.

Lumânarea pâlpâi şi umbrele începură să tremure.

— Sângerez, spuse ministrul culturii de pe podea, din spatele compresorului. Ajutaţi-mă!

Apoi se instală liniştea şi gerul deveni parcă şi mai năprasnic. Annika bănui blestemele arhivarului prin peretele de cărămidă, dispărând în direcţia căii ferate. Se apropie de Göran Nilsson. Bărbatul zăcea leşinat lângă perete, cu laba piciorului drept

răsucită în afară, într-un unghi nefiresc. Piciorul drept părea mai scurt decât cel stâng. Alcoolicul Yngve privea năuc, legănându-se uşor. Culoarea îi dispăruse din obraji şi dinţii îi clănţăneau. Karina Björnlund îşi dusese mâna la faţă, sângele îi curgea printre degete pe gulerul hainei de blană.

— Am nasul spart, urlă ea. Trebuie să ajung la urgenţă!

Izbucni în plâns, dar încetă imediat din cauza durerii.

Annika se apropie de ea şi îi puse mâna pe braţ.

— Nu-i niciun pericol, spuse ea, cercetând faţa Karinei. Se va vindeca.

— Dar dacă rămâne strâmb?

Annika se întoarse şi se apropie de bărbatul căzut. Mirosea, într-adevăr, îngrozitor.

— Göran, zise ea cu voce ridicată. Göran Nilsson, mă auzi?

Fără să aştepte răspuns, se aplecă, îşi scoase mănuşile şi trase pistolul din buzunarul mantalei. Era greu şi rece ca gheaţa. Cu spatele la ceilalţi, îl lasă să alunece într-unul din buzunarele canadienei. Nu ştia nimic despre revolvere, dar presupunea că era asigurat.

Dragonul Galben gemu adânc, pleoapele palide începură să-i tremure. Annika îşi puse palma pe podeaua îngheţată pentru a vedea cât era de rece, umezeala îi făcu imediat degetele să se lipească de ea. Şi le smulse îngrozită.

— Nu poţi să rămâi aici, îi spuse bărbatului, trebuie să te ridici. Poţi să stai pe celălalt picior?

O privi pe Karina Björnlund.

— Trebuie să plecăm de aici, zise ea. E mai rău decât într-un congelator. Poţi să mă ajuţi să-l duc?

— Dar sunt rănită, se plânse ministrul culturii. Şi de ce l-aş ajuta? Atâta rău mi-a făcut! Nu poate Yngve să-l care?

Alcoolicul se aşezase pe podea, strângând spasmodic în mână sticla pe jumătate băută.

— N-ai voie să adormi aici, îi spuse Annika şi simţi cum aluneca din realitate, iar camera rece ameninţa să o sufoce.

— Dacă ai şti cât am suferit anii ăştia, spuse Karina Björnlund de după compresor. M-am temut în fiecare clipă că cineva va dezvălui că i-am cunoscut pe ţicniţii ăştia. Dar aşa e când eşti tânăr, nu? Ai tot felul de idei năstruşnice, te însoţeşti cu tot felul de oameni.

Göran Nilsson încercă să se ridice, dar nu reuşi decât să se aşeze înapoi cu un strigăt scurt.

— Ceva s-a rupt la şold, şopti el şi Annika îşi aminti fractura de şold a bunicii sale în acea iarnă cu multă zăpadă.

— Mă duc după ajutor, spuse Annika, dar, în aceeaşi clipă, bărbatul o prinse de încheietura mâinii cu o forţă neaşteptată.

— Unde e Karina? murmură el cu o privire tulbure.

— E aici, spuse Annika cu voce joasă, se eliberă, se ridică şi se întoarse către Karina. Vrea să vorbească cu tine.

— Despre ce? Nu avem nimic să ne spunem.

Karina Björnlund respira greu, vocea îi era forţată şi nazală. Făcu câţiva paşi către bărbat şi Annika văzu că nasul îi sângera abundent. Faţa îi era cianotică şi umflată. Annika îi întâlni privirea, citi în ea toată acea confuzie pe care ea însăşi o simţea şi ceva în ea se lumină, nu era singură, nu era singură.

— Stai cu el, spuse Annika şi Karina se apropie de terorist ezitând, dar când se aplecă deasupra lui, el dădu drumul unui strigăt.

— Nu sânge! gâfâi el. Nu vreau să văd sânge!

În creierul Annikăi se produse un scurtcircuit. Ucigaşul plătit, sadicul de meserie, teroristul cu normă întreagă stătea acolo pe podea şi se smiorcăia ca un copil. Se repezi la bărbat şi îl apucă de gulerul mantalei.

— Nu suporţi să vezi sânge, blestematule? Dar să omori toţi oamenii aceia ai suportat!

Capul lui căzu pe spate, închise ochii.

— Sunt soldat, spuse el cu voce slabă. Vinovăţia mea nici măcar nu se apropie de cea a marilor conducători ai lumii libere.

Annika simţi cum o podidesc lacrimile.

— De ce Margit? spuse ea. De ce băiatul?

El scutură din cap.

— Nu eu, şopti el.

Annika se uită la Karina Björnlund, care abia se ţinea pe picioare.

— Minte, spuse ea. Sigur că e el.

— Eu nu-mi lovesc decât duşmanul, zise Göran Nilsson cu voce obosită. Nu prietenii sau oamenii nevinovaţi.

Annika privi nemişcată trăsăturile pline de durere de pe chipul bărbatului, resemnarea şi lipsa lui de interes şi ştiu dintr-odată că spunea adevărul.

Nu el îi omorâse. El nu avea niciun motiv să-i îndepărteze pe Benny Ekland, Linus Gustafsson, Kurt Sandström sau Margit Axelsson.

Cine o făcuse, atunci?

Se scutură. Se ridică pe picioarele nesigure şi se îndreptă către uşă.

Era înţepenită.

Îşi aminti sistemul de închidere de pe partea cealaltă şi revelaţia o izbi ca o lovitură puternică.

Hans Blomberg îi închisese acolo.

Era încuiată într-un congelator, la o temperatură de minus 30 de grade, împreună cu încă trei persoane, dintre care două erau rănite, iar a treia beată criţă.

Hans Blomberg, se gândi ea. *E cu putinţă*?

Şi în secunda următoare tunelul era din nou peste ea, ţevile străbăteau din nou tavanul, simţea în spate greutatea dinamitei şi auzea undeva departe o femeie care plângea, vorbea împleticit şi urla de durere şi disperare şi înţelese că era Karina Björnlund şi că nu era singură, nu era singură.

Părăsi tunelul şi se reîntoarse în realitate, nu avea voie să cedeze, dacă ceda, murea.

E atât de frig, se gândi ea. *Cât poţi să rezişti într-un asemenea ger*?

Respiraţia i se linişti.

În ce o privea, nu era niciun pericol. În canadiana sa, ar fi putut rezista toată noaptea dacă ar fi trebuit. Karina avea haină de blană. Mai rău era cu bărbaţii.

Alcoolicul începuse deja să aibă pleoapele grele. N-ar fi rezistat încă o oră. Teroristul avea haine mai groase, dar era culcat direct pe podeaua de ciment care funcţiona ca un bloc de gheaţă.

Trebuie să ieşim de aici. Acum. Dar cum?

Mobilul!

Un mic strigăt de bucurie îi scăpă din piept, începu să caute febril în buzunarul canadienei şi scoase telefonul.

Niciun semnal.

Îl ţinu la lumina lumânării, încercă diferite puncte din cameră.

Fără rezultat.

Formă totuşi 112, nu se întâmplă nimic.

Nu intra în panică.

Gândeşte.

Karina avea şi ea un telefon. Annika sunase la el cu numai două ore înainte.

— Numărul tău începe cu şase, îi spuse ea ministrului. Asta înseamnă că tu ai Telia. Vezi dacă ai semnal.

— Ce?

— La telefon. Ai un telefon mobil la tine. Doar te-am sunat.

— A, aşa.

Ministrul începu să caute prin sacoşa neagră, scoase telefonul, formă codul, îl ridică în aer.

— N-am deloc semnal, spuse ea uimită.

Annika îşi acoperi faţa cu palmele, simţind cum gerul îi muşcă pielea.

Nu-i nimic, se gândi ea. *Nu-i nimic. Am anunţat deja poliţia. Ar trebui să fie aici dintr-un moment într-altul*.

O studie pe Karina. Femeia avea faţa vânătă şi o expresie revoltată. Se întoarse către alcoolic. În lumina tremurătoare a lumânărilor, buzele îi păreau negre. Tremura de frig în geaca subţire.

— OK, spuse Annika şi îşi obligă creierul să raţioneze. Stăm unde stăm. Este vreo pătură pe-aici? Vreo prelată, material izolant?

— Unde s-a dus Hasse? spuse Yngve.

— Ne-a încuiat? întrebă Karina Björnlund.

Annika făcu o tură prin camera prăfuită. Câteva lăzi de bere, murdărie şi schelete de şoareci.

— Nu putea să încuie uşa, spuse ministrul culturii. Se apropie şi trase de clanţă. Göran are cheia.

— Zăvorul doar îl tragi, spuse Annika. Ce-i aici, de fapt?

Pipăi pereţii, văzu că ferestrele erau bătute în cuie pe dinăuntru, îşi aminti de tabla care le acoperea în exterior.

— E un loc părăsit de peste patruzeci de ani, spuse Karina Björnlund. Tatăl meu lucra la căile ferate. Mă lua aici când eram copil.

— La ce servea?

— Un depozit de compresoare. Au construit altul când s-a făcut linia pentru minereu. Cum ieşim de aici?

— Sunt nişte unelte pe undeva?

— Suntem blocaţi, spuse Karina Björnlund şi Annika văzu că ochii i se umflaseră complet. Dumnezeule, cum ieşim de aici?

Annika înţelese că n-avea să găsească nicio unealtă uitată pe undeva, dispăruseră de mult. Pereţii erau blocuri de beton, uşa nu putea fi forţată.

— Trebuie să ne mişcăm tot timpul, spuse ea. Trebuie să ne încălzim unul pe altul.

Înghiţi în sec, simţi cum panica i se insinua pe sub piele.

Dacă poliţia nu vine?

Dacă ofiţerul de serviciu Karlsson uitase de ea?

Îşi alungă gândul şi se apropie de bărbatul care emana mirosul acela respingător de sub portretul lui Mao. Respira superficial şi şuierat, o dâră de salivă i se prelingea din gură.

— Göran, spuse Annika şi se aplecă deasupra lui, luptând cu mirosul. Göran Nilsson, mă auzi?

Îl scutură de umăr, iar bărbatul o privi cu ochi care nu înţelegeau nimic, buza de sus îi tremura.

— *J'ai très froid*, şopti el.

— *Je comprends,* spuse Annika pe un ton jos şi se întoarse către ministru. Karina, aşază-te aici, lângă Göran, ia-l în braţe şi înfăşoară-l în blana ta.

Ministrul culturii se dădu înapoi până ajunse într-un colţ, în spatele compresorului.

— Niciodată, spuse ea. Pentru nimic în lume. Mi-a făcut atâta rău!

Annika îl privi pe bărbatul de lângă ea, pielea lui palidă, mâinile care tremurau.

Ar fi trebuit, poate, să-l lase să moară?

Nu asta merita?

Îl lăsă pe Göran Nilsson şi se apropie de bărbatul care se sprijinea de perete.

— Yngve, spuse ea. Te cheamă Yngve?

Bărbatul dădu din cap. Îşi pusese mâinile la subsuori pentru a şi le încălzi.

— Vino aici, spuse ea şi îşi descheie canadiana. Vino lângă mine. Acum o să ne plimbăm.

El scutură energic din cap şi strânse în braţe sticla acum aproape goală.

— Dacă nu vrei, nu vrei, zise Annika, îşi încheie canadiana la loc şi se uită către ministru.

— El are o armă, spuse Karina Björnlund. Am putea să o folosim ca să deschidem uşa.

Annika scutură din cap.

— Uşa e de metal. Gloanţele ar putea ricoşa în cameră. În plus, trebuie să nimeresc cârligul de afară pentru a o putea deschide.

— Ferestrele, atunci?

— Acelaşi lucru.

Ar fi trebuit să le spună că anunţase poliţia?

Cum ar fi reacţionat?

— Am ştiut că aşa se va întâmpla, spuse Karina Björnlund. Povestea asta cu Fiara Sălbatică a fost o prostie de la bun început. N-ar fi trebuit să-i urmez când s-a destrămat SKP-ul.

Ministrul culturii scotoci în geantă, scoase un obiect negru de îmbrăcăminte, care putea fi tricou, şi şi-l puse la nas.

— De ce nu? zise Annika şi văzu umbra Karinei dansând pe perete.

— Tu abia te năşteai în anii ’60, spuse Karina Björnlund şi îi aruncă Annikăi o privire rapidă. Nu poate fi uşor pentru generaţia ta să înţeleagă cum a fost atunci, dar, de fapt, a fost fantastic.

Annika dădu încet din cap.

— Îmi închipui, spuse ea. Tu erai tânără şi Göran era conducătorul.

Karina o aprobă.

— Era puternic şi inteligent, continuă ea, cucerea pe toată lumea. Toate fetele voiau să fie cu el, toţi băieţii îl respectau. Deşi ar fi trebuit să renunţ când a fost exclus. A fost o prostie să accept să devin membră în Fiara Sălbatică.

Karina Björnlund se pierdu câteva clipe în amintiri. Annika o vedea tot mai clar.

— Cum se face că nu aţi fost prinşi niciodată? întrebă Annika.

Ministra se uită la ea.

— În ce mă priveşte, n-am făcut niciodată ceva rău, iar Göran era foarte prudent. Comunicam numai prin simboluri, o limbă veche şi uitată, clară pentru oricine dincolo de naţionalităţi, rase şi culturi.

— Niciun protocol de şedinţă? întrebă Annika.

— Nici măcar scrisori sau convorbiri telefonice, răspunse Karina Björnlund. Convocările la şedinţe se făceau cu un desen înfăţişând un dragon galben. Ziua următoare venea o

combinaţie de cifre care comunica data şi ora şedinţei. 23-11-17 însemna 23 noiembrie, la ora 17.

— Aveaţi fiecare propriul simbol?

Femeia dădu încet din cap, ţinând în continuare tricoul la nas.

— Dar numai Dragonul putea face convocări.

— Şi la sfârşitul lui octombrie ai primit o nouă convocare, într-un plic anonim, la minister.

O umbră de teamă se insinuă în privirea ministrului.

— Mi-a luat ceva să înţeleg ce vedeam. Iar când am înţeles, a trebuit să ies şi să vărs.

— Totuşi, ai venit la întâlnire, spuse Annika.

— Nu poţi înţelege, şopti Karina. Mi-a fost atât de frică în toţi anii ăştia. După F-21, când Göran a dispărut, am primit o avertizare prin poştă...

Îşi ascunse faţa în tricou.

— Un deget de copil, spuse Annika şi Karina o privi uimită.

— De unde ştii?

— Am vorbit cu bărbatul lui Margit Axelsson, Thord. Limba simbolurilor a fost limpede.

Karina Björnlund dădu din cap.

— Dacă nu-mi ţineam gura, aveam să mor nu numai eu, ci şi copiii mei, şi cei din jurul meu.

Göran Nilsson gemu pe podea, îşi mişcă neliniştit piciorul stâng.

Annika şi ministrul culturii îl priviră cu ochi goi.

— M-a urmărit, spuse Karina Björnlund. Într-o seară stătea în faţa casei mele din Knivsta[73]. Ziua următoare l-am văzut în spatele unei vitrine din Åhléns[74], la Uppsala. Şi vinerea trecută am primit încă o scrisoare.

— Încă un avertisment?

Ministrul închise ochii câteva secunde.

— Un desen cu un câine, spuse ea, şi o cruce. Am bănuit ce înseamnă, dar n-am îndrăznit să înţeleg.

— Că Margit era moartă?

Karina Björnlund dădu din cap.

— Nu mai ţinusem legătura cu ea, dar m-am gândit la asta toată noaptea şi dimineaţă l-am sunat pe Thord. El mi-a

[73] Cartier din Stockholm.

[74] Magazin universal.

confirmat că Margit fusese omorâtă şi atunci am înţeles exact. Sau vin încoace, sau voi muri şi eu. Aşa că am venit.

O privi pe Annika şi îşi luă tricoul de la nas.

— Dacă ai şti cât de frică mi-a fost! spuse ea. Cât am suferit! Să te temi în fiecare zi că cineva va afla totul! Asta mi-a otrăvit viaţa.

Annika se uită la ea, femeia puternică în blana sa, fata care îşi urmase verişoara, mai întâi în sport, apoi în politică, care devenise amanta puternicului, charismaticului conducător, dar care pusese punct acestei relaţii când el îşi pierduse poziţia.

— Să desfiinţezi TV Scandinavia pentru a ascunde gunoiul sub preş a fost o greşeală gravă, spuse ea.

Karina Björnlund o privi ca şi cum nu înţelesese ce auzise. Tăcerea crescu, devenind grea.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Am e-mailul pe care l-ai primit de la Herman Wennergren, ştiu de ce ai schimbat propunerea de lege.

Ministrul culturii se ridică brusc şi făcu trei paşi repezi spre Annika; ochii săi umflaţi abia se mai vedeau.

— Tu, reporteră blestemată care te bagi unde nu-ţi fierbe oala! strigă ea şi se opri cu faţa sa însângerată lângă cea a Annikăi. Cine te crezi?

Annika rămase pe loc, îi întâlni privirea.

— Ştii tu foarte bine, răspunse ea. Am mai vorbit şi altă dată. E mult de-atunci, vreo zece ani.

— Nu-mi amintesc.

— Am luat legătura cu tine pentru a-ţi cere să comentezi călătoria la Talin a lui Christer Lundgren în noaptea în care Josefin Liljeberg a fost omorâtă. Am afirmat că guvernul s-a lăsat şantajat şi s-a ocupat cu exportul ilegal de arme. Te-am rugat să transmiţi întrebările mele mai departe ministrului comerţului exterior, dar nu te-ai dus la el, ci la prim-ministru, nu-i aşa?

Karina Björnlund se albise la faţă şi o privea pe reporteră ca pe o fantomă.

— Tu erai? murmură ea.

— Ai folosit informaţia pentru a obţine un post de ministru, nu-i aşa?

Ministrul culturii gâfâia şi culoarea îi reapăru dintr-odată în obraji.

— Cum îndrăzneşti?! ţipă ea. Pentru asta te voi da în judecată.

— N-am făcut decât să pun o întrebare. De ce te aprinzi aşa?

— Să vii şi să insinuezi ceva atât de îngrozitor! Vrei să spui că l-am sunat pe prim-ministru la Harpsund şi l-am obligat să-mi dea un post de ministru?

— Aha, făcu Annika, deci l-ai găsit la Harpsund! Cum a reacţionat? S-a enervat? Sau e la fel de practic şi raţional cum spune toată lumea?

Karina Björnlund tăcu.

În secunda următoare, tăcerea fu întreruptă de sticla goală a lui Yngve care căzu pe ciment şi se sparse. Alcoolicul alunecă în stare de inconştienţă de-a lungul peretelui şi se prăbuşi pe podea.

Annika îi întoarse spatele ministrului culturii şi fugi către el.

— Hei! strigă ea şi îl lovi uşor pe obraz. Sus cu tine!

Bărbatul clipi.

— Ce e? murmură el.

Annika îşi scoase canadiana, îl luă de subsuori şi îl ridică în picioare.

— Ţine-te de mine, spuse ea şi înfăşură canadiana în jurul lui. Poţi să-ţi mişti picioarele? Trebuie să ne mişcăm.

— Nu o să scapi aşa uşor, spuse ministrul culturii, dar Annika n-o mai băgă în seamă şi se concentră asupra beţivanului care abia se ţinea pe picioare.

Deodată, Göran Nilsson se mişcă lângă perete, încercă să se ridice, lovi cu piciorul sănătos în aer, cu ochii măriţi, şi încercă să se dezbrace.

— *C'est très chaud,* spuse el şi se lăsă din nou pe podea.

— Îmbracă-te! îi porunci Annika şi încercă să se apropie de el, dar alcoolicul o ţinea de după talie şi refuză să-i dea drumul.

— Auzi, Göran, pune-ţi mantaua pe tine!

Dar bărbatul se prăbuşise sub portretul lui Mao, picioarele îi tresăriră în câteva mişcări spasmodice, apoi se liniştiră. Pieptul i se mişca încet sub cămaşa de in de culoarea osului.

— Trebuie să-l ajuţi, îi spuse Annika ministrului. Pune-i cel puţin haina înapoi.

Femeia scutură din cap şi în secunda următoare lumina se stinse.

— Aprinde-o din nou, spuse Annika şi auzi cum frica îi gâtuie vocea.

— A ars până la capăt, răspunse Karina.

Şi, odată cu întunericul, veni tăcerea. Gerul se ascuţi şi deveni mai uscat.

Annika îşi miji ochii, dar constată că nu vedea nimic. Plutea într-un spaţiu pustiu şi rece, pătrunsă de o singurătate totală. Simţi că nimic, în toată lumea, nu putea fi mai rău. Orice, numai izolare nu.

— Trebuie să ne mişcăm, spuse ea. Karina, nu sta pe loc!

Dar o auzi pe Karina lăsându-se jos şi un acces de plâns sufocat şi spasmodic se ridică din colţul în care se afla.

Femeia plângea, sughiţa şi îşi trăgea nasul, iar Annika şi Yngve se mişcau tot mai încet în camera la fel de rece ca o ladă frigorifică. Îl ţinea în braţe pe bărbatul care tremura, simţea cum membrele îi devin tot mai grele, respiraţia tot mai dificilă; încercă să-l strângă mai tare, dar braţele îi amorţiră.

Responsabilitatea pentru ceilalţi, se gândi ea şi privi în întuneric. *Nimic unul fără celălalt.*

Ellen şi Kalle îi apărură în faţa ochilor, chipurile lor delicate veniră către ea, simţi căldura lor netedă ca o mătase şi mirosul lor dulce.

În curând, se gândi ea. *În curând voi fi lângă voi.*

Ministrul culturii se liniştise, plânsul se pierduse printre pereţii camerei.

Liniştea care îl înlocui era şi mai mare decât cea de dinainte.

Trecură câteva secunde până când Annika înţelese de ce.

Göran Nilsson nu mai respira.

Simţi înţepături în buricele degetelor şi un urlet se desprinse din ea, *panica.*

În secunda următoare, Yngve se prăbuşi în braţele ei. Picioarele lui cedară şi capul îi căzu pe umărul Annikăi.

— La naiba! îi strigă ea în ureche. Nu muri! Ajutor, cineva să mă ajute!

Nu-l mai putu ţine în braţe şi bărbatul căzu la picioarele ei într-o grămadă amorfă.

— Ajutor! strigă ea din toate puterile. Ajutaţi-ne careva!

— Nu există niciun ajutor, spuse Karina Björnlund.

— Ajutor! urlă Annika şi bâjbâi pe întuneric către ceea ce credea că era uşa, nimeri direct în compresor şi se lovi cu genunchiul de metal. Ajutor!

Undeva în spatele său auzi voci difuze şi, pentru o clipă, se temu că primea iar vizita îngerilor. Se vorbea şi se striga, vocile erau cât se poate de omeneşti şi în secunda următoare se auzi un ciocănit clar şi sonor.

— Alo! strigă o voce de bărbat de pe partea cealaltă a peretelui. E cineva acolo, înăuntru?

Ea se răsuci şi privi în întuneric, în direcţia din care venise vocea.

— Da! strigă ea şi căzu peste Yngve. Da! Suntem aici, înăuntru. Suntem încuiaţi! Ajutaţi-ne!

— Trebuie să tăiem un lacăt, spuse bărbatul. Va dura puţin. Câţi sunteţi?

— Patru, răspunse Annika, dar cred că unul a murit. Un altul e pe cale să adoarmă, nu-l mai pot ţine treaz. Grăbiţi-vă!

— Mă duc să aduc unelte, spuse vocea şi atunci Karina Björnlund se trezi.

— Nu! ţipă Karina. Nu mă lăsa! Trebuie să ies de aici, acum!

Annika îl căută pe Yngve, acolo unde zăcea, pe podeaua rece. Respira cu greutate. Îl mângâie pe părul aspru, îşi încleştă maxilarele, se întinse pe ciment, îl trase lângă ea şi îl înveli cu canadiana.

— Nu muri, şopti ea şi îl legănă ca pe un copil.

Rămase aşa până când auzi lampa de sudură tăind lacătul şi uşa deschizându-se. Lumina unui reflector o izbi în ochi.

— Ia-l mai întâi pe el, spuse Annika. Cred că e gata să cedeze.

În clipa următoare Yngve fu ridicat de lângă ea şi pus pe o targă. Apoi dispăru din câmpul ei vizual.

— Cum te simţi? Poţi să stai în picioare?

Ea privi cu ochii pe jumătate închişi către lumină şi nu văzu decât silueta unui poliţist înalt.

— Eu sunt OK, spuse şi se ridică.

Inspectorul de poliţie Forsberg o privi cercetător.

— Trebuie să mergi la spital pentru investigaţii, spuse el. Când crezi că eşti în stare, aş vrea să vorbesc cu tine.

Annika dădu din cap, rămasă dintr-odată fără glas. În schimb, arătând către Göran Nilsson, văzu că mâna îi tremura.

— Tremuri, spuse Forsberg.

— Cred că a murit, şopti ea.

Personalul de pe ambulanţă se întoarse, se îndreptă către Göran Nilsson şi îi verifică pulsul şi respiraţia.

— Cred că şi-a rupt piciorul, spuse Annika. Şi era grav bolnav, era pe moarte.

Îl puseră pe o targă şi îl duseră afară.

Karina Björnlund ieşi din întuneric, sprijinită de un asistent. Faţa îi era descompusă de lacrimi, nasul continua să-i sângereze.

Annika îi fotografie cu privirea imaginea şi o păstră.

Karina Björnlund se opri lângă ea şi îi şopti la ureche.

— Voi povesti totul singură. Poţi să uiţi tot ce se numeşte exclusivitate.

Apoi ministrul ieşi în lumina reflectoarelor, printre maşinile de poliţie şi ambulanţe.

•

Inspectorul de poliţie Forsberg avea un birou dezordonat şi înghesuit, la etajul al doilea al Centrului Juridic. Annika înţepenise pe unul dintre scaunele destinate vizitatorilor, şi când uşa se deschise brusc, tresări şi se ridică dreaptă în scaun.

— Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi. Fără lapte şi zahăr, spuse poliţistul şi îi puse în faţă un pahar de plastic cu cafea fierbinte. Apoi ocoli biroul şi se aşeză pe scaunul său.

Annika luă paharul, se fripse la degete, suflă şi sorbi prudent.

Cafea de la automat, ce putea fi mai rău?

— E un interogatoriu? întrebă ea şi puse paharul deoparte.

Forsberg scotocea prin sertarul său fără s-o privească.

— Audierea martorului, am putea spune. Unde dracu’ l-am pus? Aici!

Trase afară un mic casetofon şi un ghem de cabluri, îşi îndreptă spatele, o privi în ochi şi zâmbi.

— Nu prea eşti friguroasă de felul tău, spuse şi îi susţinu privirea.

Annika îl privi şi ea.

— Ba da, zise. Dar am învăţat să mă îmbrac în felul cel mai contraindicat cu putinţă. Ce fac ceilalţi?

— Ragnwald e mort, aşa cum ţi-ai închipuit. Yngve Gustafsson e internat la terapie intensivă. Temperatura corpului îi era de 28 de grade. Va scăpa. Ştii că e tatăl lui Linus, băiatul care a murit?

Annika îl privi pe poliţist. Simţi cum i se pune un nod în gât şi scutură din cap.

— Şi Karina Björnlund? întrebă ea.

— Faţa bandajată şi degerături la picioare. Ce s-a întâmplat, de fapt?

El se aplecă în faţă şi porni casetofonul.

— Îi dăm drumul de-adevăratelea? întrebă Annika.

El o privi lung câteva secunde, apoi îi căută pe computer datele personale.

— Audierea martorului cu Annika Bengtzon, spuse el, care locuieşte pe strada Hantverkar la numărul 32, în Stockholm, loc – biroul celui care interoghează, convorbirea începe la...

Se uită la ceasul de mână.

— ... ora 22:15. Cum se face că te aflai într-un depozit de compresoare părăsit lângă SSAB din Luleå acum, în această seară?

Ea îşi drese vocea.

— Am vrut să-i iau un interviu ministrului culturii Karina Björnlund şi am văzut-o din întâmplare pe aeroportul din Kallax. Am urmărit-o.

Inspectorul de poliţie o privi şi zâmbi.

— Să-i iei un interviu? Despre ce?

Annika încercă să-i întoarcă zâmbetul, dar îşi dădu seama că nu era în stare.

— Aplicarea noii legi a bibliotecilor.

Poliţistul rămase tăcut, reflectând câteva secunde la răspunsul ei, apoi se aplecă în faţă şi închise reportofonul.

— E mai bine aşa? spuse el.

Annika dădu din cap şi se întinse după paharul cu cafea, pregătită să-i dea o nouă şansă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă poliţistul.

— Să stabilim un lucru de la început, spuse ea, gustă din nou din cafea şi îşi stăpâni o grimasă. Eu sunt jurnalistă. Toate sursele mele sunt protejate prin lege. Tu reprezinţi un organ al puterii de stat şi te faci vinovat de încălcarea legii dacă începi să cercetezi ce ştiu eu şi de la cine.

Zâmbetul bărbatului dispăru.

— Iar eu am o anchetă de făcut. Poţi să-mi povesteşti de ce te aflai la Luleå?

— Aveam o treabă, răspunse ea. M-am gândit că trebuie s-o sun pe Karina Björnlund şi s-o întreb despre relaţia ei cu Ragnwald; am auzit că se afla în aeroportul din Kallax şi am plecat după ea.

— De ce?

— Pentru că n-a vrut să discute la telefon, dacă putem spune aşa.

El dădu din cap şi notă ceva.

— Şi ministrul culturii a făcut o plimbare în pădure, pe lângă calea ferată, iar tu ai urmat-o?

Annika dădu din cap.

— Am mers cu maşina până pe strada Lövsta, Volvoul meu închiriat a rămas acolo.

Forsberg se întinse după o hârtie şi o citi cu fruntea încruntată.

— Am aici un raport, spuse el, din care rezultă că o persoană cu numele tău a sunat la ofiţerul de serviciu la ora 17:12 şi a comunicat că un bărbat urmărit s-ar afla într-o casă de cărămidă, undeva, lângă un viaduct. Recunoşti împrejurarea?

— Tipul de serviciu nu era tocmai Einstein, spuse Annika şi simţi că încă era îngheţată, în ciuda ajutorului pe care îl primise de la personalul ambulanţei. Am încercat să-i explic cât de bine am putut, dar n-am reuşit.

Inspectorul de poliţie studia raportul.

— Persoana care a sunat, adică tu, e descrisă ca incoerentă şi isterică.

Annika îşi privi mâinile roşii şi uscate; nu răspunse.

— Cum l-ai putut identifica pe Göran Nilsson?

Ea ridică uşor din umeri fără să-l privească.

— Karina îl numea Göran, şi eu ştiam că odată, demult, fuseseră împreună.

— Şi pistolul ţi l-a dat de bunăvoie?

— L-am luat din buzunarul lui când s-a prăbuşit...

Deodată simţi că nu mai poate. Se ridică şi făcu câţiva paşi nervoşi prin camera îngustă.

— Fac săpături în povestea asta de două săptămâni. Lucrurile s-au aşezat la locul lor ca piesele de puzzle. L-aţi găsit pe Hans Blomberg?

Annika se opri în faţa lui Forsberg. Poliţistul ezită câteva secunde înainte de a-şi întoarce capul.

— Nu, răspunse el.

— Blomberg ne-a încuiat.

— Am auzit, spuse Forsberg. Şi povestea cu Fiara Sălbatică, explozia avionului de la F-21.

— Pot să plec acum? Sunt moartă de oboseală.

— Avem nevoie de o mărturie mai detaliată despre ce s-a spus şi s-a făcut în camera aceea.

Îl văzu pe poliţist ca şi cum s-ar fi aflat la capătul unui tunel lung.

— Nu-mi amintesc mai mult, spuse Annika.

— Prostii! zise el. Trebuie să povesteşti tot ce ştii înainte de a pleca de aici.

— Sunt reţinută? întrebă Annika. Bănuită de vreo infracţiune?

— Sigur că nu.

— Aşa, spuse Annika. Atunci, am plecat.

— Îţi ordon să rămâi!

— Arestează-mă! replică Annika şi ieşi din cameră.

•

Merse cu un taxi până în strada Lövsta pentru a-şi lua maşina şi plăti cu cardul ziarului, unul dintre privilegiile pe care şi le putuse păstra după ce renunţase de bunăvoie să mai fie şef.

Când taxiul se îndepărtă, rămase pe loc, îşi ridică faţa la cer şi văzu un văl acoperind luna. În secunda următoare un foc de artificii cum nu mai văzuse niciodată se aprinse.

Părea că cineva aruncase un arc de lumină albastră peste cer, o trăsătură de penel cu universul drept artist se unduia cu mişcări învăluitoare, se risipea în cascade de culori fosforescente pe toată bolta cerului. Annika rămase cu gura căscată.

Roz, alb, în cercuri, în spirale, culori şi lumini, şi stele care cădeau unele în celelalte, se intensificau şi dispăreau.

Aurora borealĕ, se gândi ea şi în secunda următoare cerul începu să scânteieze.

Gâfâi şi făcu câţiva paşi în spate, înconjurată de cosmosul gătit de sărbătoare.

E o lume ciudată aici, sus, se gândi ea. *Când pământul e îngheţat, cerul începe să cânte şi să danseze.*

Râse uşor.

Fusese o zi ciudată.

Deschise uşa de la maşină, se aşeză şi vârî cheia în contact. Motorul protestă o clipă, dar, în cele din urmă, se hotărî să colaboreze. Căută în compartimentul pentru acte, găsi racleta pentru gheaţă, coborî şi curăţă geamurile maşinii. Se aşeză din nou, apoi aprinse faza mare.

Vârful pantei, în spatele căruia dispăruse Karina Björnlund, se lumină. Văzu la orizont un arc roz scânteind şi murind şi îşi aminti de magazia pentru cabluri electrice şi de sacul marinăresc.

La mai puţin de un kilometru de aici, se gândi ea.

Puse maşina în mişcare şi începu să ruleze, cu zăpada scârţâind sub cauciucuri, de-a lungul străzii, trecu pe lângă tabla care anunţa interzicerea traficului, pe sub cablurile electrice, prin faţa clădirii Skanska şi a locului gol de parcare. Drumul se îngusta tot mai mult, mergea încet, cu felinarele care învăluiau într-o lumină slabă copacii şi grămezile ţuguiate de zăpadă.

După ce trecu de viaduct, opri şi trase frâna de mână, coborî şi se îndreptă către magazie. Uşa avea o închizătoare cu yală. Apăsă metalul îngheţat al clanţei şi trase.

Uşa se deschise singură şi sacul marinăresc îi căzu pe picioare.

Era greu, dar nu atât de compact cum păruse când bărbatul îl cărase după el.

Annika se uită în jur, simţindu-se ca un hoţ noaptea. Doar stelele şi aurora borealã îi răspundeau. Aburii care îi ieşeau din gură pluteau în jurul său, o împiedicau să vadă.

Orice ar fi fost, asta era moştenirea pe care Ragnwald o lăsa copiilor săi. Îi adunase pentru a le citi testamentul. Îşi ţinu respiraţia şi începu să desfacă nodul care ţinea sacul închis, se ridică şi puse sacul în picioare.

Se uită în el cu inima bătându-i cu putere. Nu văzu nimic, apoi vârî mâna şi scoase o cutie cu medicamente, pe care scria în spaniolă. O puse jos, vârî mâna după următoarea.

Un borcan cu tablete mari, galbene.

Göran Nilsson luase medicamente puternice la sfârşit.

O cutie de supozitoare.

O cutie de capsule roşu cu alb.

Oftă şi mai vârî mâna o ultimă dată.

Un teanc de bancnote de cinci centimetri grosime.

Tresări, privi banii, un murmur ciudat străbătu pădurea.

Euro. Bancnote de câte 100 de euro.

Privi în jurul său: fulgera, iar furnalul numărul doi de lângă calea ferată sufla din greu.

Câte?

Îşi scoase mănuşile şi îşi trecu degetul prin teancul de bani, bancnote complet noi, nefolosite, cel puţin o sută.

O sută de bancnote de o sută.

Zece mii de euro, aproape o sută de mii de coroane.

Îşi puse din nou mănuşile, se aplecă şi scoase încă două teancuri.

Trase în jos marginile sacului. Privi cu gura căscată şi cu respiraţia tăiată conţinutul lui.

Numai teancuri de euro. Sute.

Pipăi sacul, încercă să numere câte teancuri erau acolo.

Multe. Absurd de multe.

Apoi simţi greaţa.

Moştenirea călăului pentru copiii lui.

Fără să se gândească prea mult, apucă sacul şi îl aruncă în portbagajul maşinii.

•

Uşile de sticlă ale hotelului alunecară foşnind. Annika intră, se trezi sub un candelabru mare de cristal şi clipi în lumina puternică.

— Chiar acum a intrat, cred, spuse recepţionera la telefon. Annika Bengtzon?

Annika o privi pe tânăra femeie.

— Tu eşti, nu-i aşa? De la *Kvällspressen*? Ne-am cunoscut acum două săptămâni, când ai fost aici. Şeful tău e la telefon.

— Care dintre ei?

Femeia ascultă.

— Anders Schyman! strigă ea.

Annika îşi puse sacoşa pe umăr şi se îndreptă către recepţie.

— Spune-i că îl sun din cameră.

Zece secunde de tăcere.

— Spune că vrea să vorbească cu tine acum.

Annika se întinse după receptor.

— Ce vrei?

Redactorul-şef vorbea cu voce scăzută. Părea indispus.

— Agenţia de ştiri a ziarului tocmai a trimis o ştire de ultimă oră cum că poliţia din Luleå a spart o celulă de terorişti care a

rezistat timp de treizeci de ani. Că atacul împotriva unui avion Draken pe F-21 este elucidat, că un ucigaş plătit a fost găsit mort şi că un terorist încă este în libertate.

Annika privi cu coada ochiului spre recepţionera curioasă, se întoarse cu spatele şi se îndepărtă cât putu mai mult.

— O! spuse ea.

— Scrie că tu erai acolo când ucigaşul plătit a murit. Că ai stat încuiată împreună cu o parte din gruparea teroristă. Că ministrul culturii Karina Björnlund era membră a acestei grupări. Că tu ai anunţat poliţia, aşa încât au putut fi prinşi.

Annika îşi mută greutatea corpului de pe un picior pe celălalt.

— Nu mai spune! zise ea.

— Ce faci mâine?

O privi pe recepţioneră peste umăr, citi pe ecusonul ei că o chema Linda.

Linda sorta hârtii dintr-un teanc, le punea în altul şi se străduia să pară că nu ascultă.

— Nimic, desigur, spuse ea. Nu am voie să scriu despre terorism, a fost un ordin cât se poate de clar. Îţi ascult ordinele.

— Da, da, spuse redactorul-şef. Dar ce scrii tu? Am anulat tot, până şi poza din mijloc.

Ea îşi încleştă maxilarele.

— Niciun rând. Nu în *Kvällspressen.* Am o grămadă de material, dar, deoarece mi-ai interzis să-l adun, nu-l pot folosi.

Annika remarcă tăcerea scurtă şi surprinsă.

— Acum te prosteşti, spuse el. Ai înţeles greşit totul.

— Iartă-mă, zise ea, dar cine a înţeles greşit toată această poveste?

Ecoul tăcerii răsuna pe linie. Annika ştia că redactorul-şef se lupta cu dorinţa de a o trimite la dracu’ şi de a-i închide telefonul în nas, dar cu atâtea pagini de ştiri complet goale, nu îndrăznea.

— Mă pregătesc de culcare, spuse ea. Ai vrut şi altceva?

Anders Schyman începu să spună ceva, dar renunţă. Îi auzea respiraţia în receptor.

— Azi am primit o veste bună, spuse el apoi, încercând să pară conciliant.

Annika se abţinu să comenteze.

— Da? spuse ea.

— Voi primi postul de preşedinte al Asociaţiei distribuitorilor de presă.

— Felicitări!

— Am crezut că te vei bucura, spuse el. De ce nu răspunzi la mobil, în altă ordine de idei?

— Nu este semnal aici, sus. Noapte bună!

Îi întinse telefonul înapoi recepţionerei.

— Poţi să-mi dai o cameră acum?

Uşa liftului era grea şi Annika trebui să se sprijine de perete pentru a o putea deschide. Coborî la etajul patru, covorul gros îi înghiţi zgomotul paşilor.

Acasă, se gândi ea. *În sfârşit, acasă*.

Camera business se afla în partea stângă; Annika începu să meargă. Coridorul hotelului se legăna încet dintr-o parte în alta, de două ori trebui să se sprijine de perete.

Găsi camera, vârî cardul în uşă, aşteptă clicul şi lumina verde.

Fu întâmpinată de un susur abia perceptibil, câteva raze de lumină pătrundeau printre perdelele trase, locul său pe pământ.

Trase după ea uşa, care se încuie automat, lăsă sacoşa să alunece pe podea şi aprinse lampa din tavan.

Hans Blomberg stătea pe patul ei.

Îngheţă şi încetă să mai respire.

— Bună seara, domnişoară! spuse arhivarul şi îndreptă către ea ţeava unui pistol.

Annika îi privi haina cenuşie şi chipul jovial. Încercă să-şi oblige mintea să funcţioneze din nou.

— Ce mult a durat! Am aşteptat câteva ore.

Annika se dădu câţiva paşi înapoi, bâjbâind după clanţă.

Hans Blomberg se ridică.

— Nici să nu te gândeşti, draga mea, spuse el. Mă cam mănâncă degetul de pe trăgaci.

Annika se opri, îşi coborî braţul.

— Te cred, spuse ea şi vocea îi era luminoasă şi subţire. N-ai ezitat nici până acum.

El pufni uşor.

— Foarte adevărat, spuse. Unde sunt banii?

Annika se apropie cu spatele de perete.

— Ce?

— Banii. Averea Dragonului.

Mintea Annikăi începu să galopeze, gândurile curgeau ca o cascadă, ziua îi trecu repede prin faţa ochilor cu imagini, senzaţii şi concluzii.

— De ce crezi că există nişte bani şi de ce ar trebui eu să ştiu unde sunt?

— Dragă Annika Detectiv Amator care pândeşte prin tufişuri, dacă cineva ştie, atunci tu eşti aceea.

Bărbatul se apropie cu un zâmbet linguşitor. Annika îl privi drept în faţă.

— De ce? îl întrebă ea. De ce i-ai omorât pe oamenii aceia?

El se opri şi îşi lăsă capul într-o parte.

— Doar e război, răspunse. Tu, care eşti jurnalist, nu ştii nimic? Războiul împotriva terorismului. Trebuie să presupună lupta armată din ambele părţi, nu-i aşa?

Râse mulţumit.

— Nu a fost ideea mea, continuă el, dar, dintr-odată, a devenit legitim să înlături dictatori şi autorităţi false. Din ăştia erau mulţi, peste tot.

O privi şi zâmbi.

— Ca jurnalist, Annika, zise el mai departe, ar trebui să cunoşti vechea expresie *sapă acolo unde stai.* Există subiecte peste tot, de ce să treci râul după apă? Acelaşi lucru şi cu autorităţile false. De ce să cauţi mai departe decât e nevoie?

— Şi Benny Ekland era unul dintre ei?

Hans Blomberg se dădu câţiva paşi în spate şi se aşeză din nou pe pat, apoi îi făcu semn cu pistolul să se aşeze la masa de scris. Ea ascultă, se mişcă printr-un aer la fel de gros precum cimentul şi îşi puse canadiana jos, lângă scaun.

— N-ai prea înţeles, spuse arhivarul. Hans Blomberg e doar un nume de împrumut. De fapt, eu sunt Pantera Neagră, n-am fost niciodată altcineva.

Dădu din cap pentru a-şi sublinia cuvintele. Annika se chinuia să găsească ceva care să-l facă să mărturisească mai multe.

— Nu-i chiar adevărat, spuse ea. Ai încercat să fii şi Hans Blomberg. Toate articolele acelea despre Consiliul Comunal care erau întotdeauna publicate pe pagina douăzeci şi doi, jos, ce au fost?

Un fulger de mânie trecu pe faţa lui.

— Un mod de a păstra aparenţele până când Dragonul s-ar fi întors. A promis, şi reîntoarcerea lui ar fi fost semnalul.

Zâmbi din nou.

— Benny a avut grijă să ajung la arhivă. Deşi nu-i port pică, pentru că, în cele din urmă, m-am obişnuit.

Annika îşi înăbuşi o senzaţie de greaţă.

— Dar de ce băiatul?

Hans Blomberg scutură din cap, cu o expresie de tristeţe.

— E neplăcut că a trebuit să dispară, dar războiul seceră multe vieţi din rândul civililor.

— Pentru că te-a recunoscut? Erai prieten cu familia.

Hans Blomberg nu răspunse, zâmbea doar liniştit.

— Kurt Sandström? spuse Annika, simţind un ghem de spaimă în stomac.

— Autoritate falsă, răspunse el. Un trădător.

— Cum l-ai cunoscut?

— Nyland, spuse Hans Blomberg. Băiatul din vecini, era cu un an mai mare. Am fost împreună la Uppsala şi am intrat în mişcare în acelaşi timp. Dar Kurt nu credea cu atâta tărie şi, cu timpul, s-a dat de partea capitalului şi a exploatatorilor, a mişcării ţărăneşti. I-am dat şansa să se mai gândească, dar şi-a ales singur soarta.

Annika se prinse de tăblia mesei.

— Şi Margit Axelsson?

Hans Blomberg oftă şi-şi netezi şuviţele de păr care-i acopereau chelia.

— Micuţa Margit, spuse el, drăguţa partizană a unei lumi mai bune. Ea era întotdeauna bine intenţionată. Păcat că era atât de gălăgioasă şi de încăpăţânată.

— Şi de aceea ai strâns-o de gât?

— A dezertat.

Annika se mută pe scaun; simţea că trebuie să meargă la toaletă.

— N-ai putea să-mi povesteşti, spuse ea, de ce aţi aruncat avionul în aer?

Bărbatul ridică uşor din umeri.

— A fost, de fapt, un test, spuse el. Al loialităţii Câinelui.

— Şi ea a făcut cum i s-a spus?

El zâmbi amintirii.

— S-a înfuriat atât de tare că Lupul s-a retras, încât era în stare de orice. Era dezamăgită, dar ştii cum sunt fetele. Karina

cea populară nu făcea decât să se reguleze cu cel pe care îl voiau toate.

— Dar, spuse Annika, de ce ar fi trebuit să se căsătorească, în cazul ăsta?

Arhivarul izbucni în râs.

— Ai crezut cu adevărat, zise el. Anunţul matrimonial eu l-am fabricat, am vrut să-ţi dau o momeală. Şi ai înghiţit-o, nu?

El se linişti, dădu uşor din cap. Annika se ridică.

— Trebuie să mă duc la toaletă, spuse ea.

Blomberg se ridică în picioare cu aceeaşi repeziciune pe care Annika o văzuse atunci când el se repezise la ministrul culturii în depozitul de compresoare.

— Nici vorbă.

— Atunci fac pe mine.

Bărbatul se dădu un pas în spate, dar ajunse din nou la pat.

— Du-te atunci, dar nu încerca nimic. Lasă uşa deschisă.

Ea ascultă, intră în baie, îşi trase pantalonii şi chiloţii în jos şi se aşeză pe toaletă.

Se privi în oglindă şi văzu în propriii ochi ce avea de făcut.

Dacă rămânea în cameră, murea. Trebuia să iasă cumva, chiar dacă asta presupunea să-l ia pe Hans Blomberg cu ea.

— Cine e Tigrul? întrebă ea când se întoarse în cameră, ascunzându-şi hotărârea în spatele privirii.

Ceva surd şi lasciv se aprinsese în ochii arhivarului, care se aţintiră în partea de jos a abdomenului ei.

— Kenneth Uusitalo, spuse el. Şef de secţie la SSAB. Băiat de treabă, activ în Asociaţia industriaşilor, întocmeşte contracte inumane în Lumea a Treia. Din păcate, a fost plecat un timp mai îndelungat.

Îşi linse buzele.

Annika se întoarse la masa de scris, aplecându-se peste ea.

— Dar, de fapt, spuse ea, nici tu nu eşti mai bun. Nu vrei decât să pui mâna pe banii lui Göran.

Bărbatul se ridică repede, se repezi către Annika şi îi puse pistolul la tâmplă.

— Nu mă lua peste picior! spuse şi trase siguranţa pistolului.

Annika simţi cum groaza îi contractă vezica urinară şi lăsă să curgă picătura care apucase să se mai formeze.

— Spor la vânătoarea de comori, reuşi ea să spună, cu gura complet uscată.

El o privi câteva secunde, coborî apoi arma şi lăsă ţeava îndreptată către podea.

— Ce altceva mai ştii?

— Nu sunt sigură, spuse ea, dar l-am văzut pe Göran Nilsson lăsând un sac marinăresc în cutia unui transformator chiar lângă linia ferată. Ar putea fi acela?

Annika înghiţi zgomotos, iar bărbatul ridică din sprâncene.

— Vai, spuse el, câtă sinceritate!

— Pot să mă aşez?

El se dădu la o parte, iar Annika se prăbuşi pe scaun, cu genunchii tremurându-i.

— Unde e transformatorul ăsta, mai exact?

— Nu departe de viaduct, spuse ea. Lângă un pâlc de brazi.

— Cum de ai văzut?

— Am urmărit-o pe Karina, m-am ascuns şi l-am văzut pe Göran lăsând sacul acolo.

Arhivarul se apropie de ea, îi puse mâna în jurul gâtului, îi suflă în faţă şi o privi drept în ochi.

— Aşa deci, zise el. Cred că spui adevărul. Îmbracă-te!

Hans Blomberg se dădu înapoi, până ajunse la uşă.

— Am pistolul în buzunar. Dacă încerci ceva, nu pleci singură în iad, ci însoţită de fata de la recepţie. Ne-am înţeles?

Annika dădu din cap şi îşi puse haina.

Ieşiră din cameră; coridorul se legăna. În lift, arhivarul se aşează aproape de ea; Annika îi simţi pieptul lipit de sânii ei.

— De unde ai ştiut în ce cameră stau? îl întrebă.

— Simpaticul tău şef mi-a povestit, cred că-l cheamă Jansson.

Liftul se opri cu o smucitură.

— Sunt chiar în spatele tău, spuse arhivarul. Dacă eşti o fetiţă cuminte, domnişoara de la recepţie va avea şansa să mai crească.

Bărbatul se împinse şi mai mult în ea, lăsându-şi mâinile să-i alunece în buzunarele canadienei şi, mai departe, către pântecele ei.

Annika dădu cu piciorul în uşa care se deschise cu violenţă.

Hans Blomberg îşi trase repede mâinile. Într-una din ele ţinea telefonul Annikăi.

— Calm şi cu grijă, şopti el.

Ieşiră în hol. Recepţionera Linda venea dinspre bucătărie vorbind la un telefon mobil. Le zâmbi larg.

Sună la poliţie, încercă Annika să-i transmită telepatic, privind-o cu o expresie intensă, *sună la poliţie*!

Dar tânăra femeie le făcu un semn amabil cu mâna şi intră în camera din spatele recepţiei cu telefonul său.

— Acum ne îndreptăm către ieşire, şopti Hans Blomberg.

Gerul îi muşcă faţa şi simţi din nou pistolul în spate.

— Şi la dreapta, spuse arhivarul.

Ea coti şi începu să meargă aproape împleticindu-se pe trotuar, trecură pe lângă maşina închiriată, cu milioanele lui Ragnwald în portbagaj. Hans Blomberg o trase de mână şi o sili să intre într-un Passat vechi, care stătea parcat în faţa unei librării.

— Nu e încuiată, spuse el. Urcă-te.

Annika se supuse. Scaunul era rece ca gheaţa; bărbatul dădu ocol maşinii şi se aşeză pe scaunul şoferului.

— De unde ai furat-o? întrebă Annika.

— Porsön, spuse Hans Blomberg şi porni fără cheie maşina.

Începură să meargă în jos, către apă, cotind spre calea ferată.

Pentru a treia oară în aceeaşi zi, Annika se îndrepta către zona industrială din Lövskatan.

— Cum ai intrat în camera mea? întrebă ea şi privi în oglinda retrovizoare.

Mult în spate desluşi o lumină care creştea.

Arhivarul râse.

— Un hobby de-al meu, spuse el. Pot să intru unde vreau. Altceva care te mai interesează?

Ea se gândi, închise ochii şi înghiţi în sec.

— De ce ai schimbat de fiecare dată metoda prin care ai ucis?

Bărbatul ridică din umeri, încetini când drumul se îngustă, îşi îndreptă spatele şi privi înainte.

— Am vrut să încerc, spuse el. În tabăra de antrenament din Melderstein, din 1969, Dragonul m-a desemnat ca general. Eu eram cel care trebuia să conducă lupta armată, toată vara am încercat diferite forme de atac şi de ucidere. De-a lungul anilor, angajamentul meu nu s-a stins. Am continuat să mă perfecţionez. Cât mai mergem?

— Până la viaduct, spuse Annika, uitându-se în oglinda retrovizoare şi văzând că lumina se apropiase. Margit Axelsson a primit un avertisment după ce Dragonul a dispărut. Ai primit şi tu unul?

Arhivarul începu să râdă în hohote.

— Dar eu le-am trimis. Toţi au primit câte unul.

— De unde proveneau degetele?

— Un băieţel care fusese călcat de maşină, spuse Hans Blomberg. Am intrat la morgă şi i le-am tăiat. Dar nu fii neliniştită, nu mai avea nevoie de ele.

Annika întoarse capul şi privi pe fereastră până când putu vorbi din nou.

— Dar de ce ai început să omori chiar acum? întrebă ea privindu-l. De ce ai aşteptat atâta timp?

Hans Blomberg întoarse capul către ea şi zâmbi.

— Nu asculţi, spuse el. Revoluţia e aici. Trebuia să vină odată cu reîntoarcerea Dragonului şi acum el s-a întors.

— Göran Nilsson e mort.

Hans Blomberg ridică din umeri.

— Da, da, spuse el şi oftă. Toate autorităţile false mor mai devreme sau mai târziu.

Râse, scoase maşina din viteză, trase frâna de mână, lasă motorul să meargă în ralanti. Se întoarse către Annika şi o privi serios şi îngândurat.

— Dragonul a promis că se va întoarce şi eu am ştiut că nu minţea. L-am aşteptat în toţi aceşti ani. Uneori mi-am pierdut speranţa, dar, în cele din urmă, am învins.

— Chiar crezi ce spui? întrebă Annika.

Bărbatul o lovi cu palma peste faţă.

— Coborâm şi mergem la magazie, spuse el, se întinse peste ea, deschise uşa de pe partea pasagerului şi îşi lăsă mâna să întârzie pe abdomenul ei.

Annika tresări, aruncând o privire în spate.

Nu era încă timpul.

Se întoarse către magazie şi arătă cu mâna.

— Acolo.

— Deschide-o!

Annika se urni din loc, simţindu-şi picioarele ca de plumb.

Nu merge, se gândi ea. *Nu pot*.

Încercă să desluşească un zgomot în spate: i se păru că aude un bâzâit surd. *Nu încă, dar imediat.*

Puse mâna pe clanţă, se chinui să apese, trase, folosi ambele mâini, trase şi mai tare, icni.

— Nu pot s-o deschid, spuse ea şi dădu drumul clanţei.

Lumina se apropiase acum, bâzâitul se auzea clar, amestecându-se cu bubuitul îndepărtat al combinatului siderurgic. *Imediat, imediat, imediat.*

Hans Blomberg se apropie iritat.

— Dă-te la o parte.

Ţinea pistolul în mâna dreaptă, prinse clanţa cu cea stângă şi o apăsă. Uşa se deschise, ochii bărbatului se măriră când se aplecă şi începu să caute prin întuneric. Annika îşi smulse canadiana de pe ea şi începu să alerge.

Se repezi către linia ferată. Alunecă pe traverse, fugind cu picioarele sale de plumb şi strigând fără să audă.

Un glonţ îi trecu vâjâind pe lângă ureche, încă unul, apoi se văzu dintr-odată scăldată în lumina puternică a unei locomotive diesel. Se repezi în faţă; strigând din toate puterile, zbură pe deasupra liniei câţiva metri în faţa locomotivei gigantice, care şuieră. Se prăbuşi grămadă de partea cealaltă. Locomotiva trecu duduind pe lângă ea cu încărcătura sa nesfârşită, ridicând un zid lung de un kilometru între ea şi Hans Blomberg.

Se ridică în picioare şi începu din nou să alerge în direcţia de unde venea tunetul îndepărtat, către semnalul roşu din vârful furnalului numărul doi. Se târî în susul unui povârniş, pe lângă un depozit de cărbune, cuţite îi tăiau plămânii; ceva mai departe strălucea o tăbliţă:

Västra Vakten.

Marţi, 24 noiembrie

Thomas lăsă ziarele de seară pe birou, apoi îşi scoase paltonul şi îl puse pe umeraş. Când atârnă umeraşul de cârligul fixat pe uşă, se uită peste umăr la ele. Chipul serios al Annikăi îl privi de pe prima pagină a ziarului, prima ei fotografie ataşată textului introductiv al articolului, de la povestea cu Atacatorul, în care arăta mai obosită şi mai tristă.

Reporter de la Kvällspressen *a demascat o grupare teroristă,* striga titlul. Pulsul îi crescu în clipa când se aşeză lângă ea şi îi trecu degetul peste obraz.

Soţia sa, mama copiilor săi era unică, nu numai pentru el.

Deschise ziarul: articolele despre cum investigaţiile Annikăi spărseseră celula teroristă din Norrbotten ocupau jumătate de ziar.

După primele articole, pe paginile şase şi şapte, se afla o fotografie mare, luată din aer, undeva deasupra Golfului Finic, în care un om fugea într-un cerc luminat. Titlul suna astfel:

Urmărirea unui terorist azi-noapte pe mare – un ucigaş în serie a fost localizat de elicopterul poliţiei cu ajutorul camerei cu infraroşii.

Un articol lung descria cum un bărbat din Luleå a omorât cel puţin patru oameni în ultimele săptămâni. Jurnalista Annika Bengtzon a dat alarma în Västra Vakten la SSAB, poliţia a înconjurat zona Lövskatan, ceea ce l-a făcut pe bărbat să fugă pe gheaţă. Din fericire, poliţia avea un elicopter dotat cu o cameră cu infraroşii, deoarece căutase un copil de trei ani dispărut cu o zi în urmă. Thomas răsfoi mai departe.

Ajunse la un articol despre cum Annika stătuse încuiată într-un depozit pentru compresoare părăsit, lângă calea ferată din Luleå, împreună cu membrii grupării teroriste Fiara Sălbatică, apoi cum reuşise să anunţe poliţia înainte de a fi luată prizonieră, cum îi salvase viaţa pensionarului Yngve Gustafsson, încălzindu-l cu propria căldură.

La această propoziţie Thomas simţi o împunsătură în partea de jos a abdomenului şi se văzu nevoit să înghită în sec, lăsă la o parte textul şi se uită la fotografii.

O imagine reuşită a Annikăi în redacţie.

Sub ea se afla o fotografie a unei căsuţe de cărămidă roşie.

Îşi netezi părul şi trase puţin de cravată.

Annika fugise de ucigaş aruncându-se în faţa unui tren cu minereu, alergase aproape un kilometru până la SSAB şi dăduse alarma la Västra Vakten. Reporterul Patrik Nilsson scrisese articolul, Annika însăşi era intervievată şi nu spunea decât că se simţea bine şi era bucuroasă că totul se sfârşise.

Thomas respira zgomotos. Era nebună, ce era în capul ei? Cum se putea expune unor asemenea pericole, când îi avea pe ei – pe el şi pe copii?

Trebuia să stea de vorbă cu ea despre asta, aşa nu mai putea continua.

Paginile următoare erau pline de articole cu declaraţiile ministrului culturii Karina Björnlund despre cum fusese atrasă în Fiara Sălbatică, un grup maoist din Luleå, la sfârşitul anilor ’60. După ce Björnlund părăsise grupul, direcţia ideologică a acestuia începuse să deraieze, devenind violentă, lucru pe care ea îl regreta. Ministrul încerca să descrie un anumit spirit al timpului, o dorinţă de dreptate şi libertate care depăşise limitele. Prim-ministrul aprecia sinceritatea ei şi îi acorda sprijinul său total.

Adevărul despre atacul de la F-21 se găsea în articolul următor. Ucigaşul în serie acum prins aruncase o grenadă din dotarea armatei într-un vas cu combustibil şi, în acest fel, provocase explozia.

Thomas sări peste text după ce citi introducerea şi rândurile de sub imagini.

În paginile următoare se vorbea despre ucigaşul plătit Ragnwald, unul dintre cei mai lipsiţi de scrupule terorişti din ETA, care păcălise poliţia şi serviciile secrete din întreaga lume timp de trei decenii. Murise îngheţat în depozitul de compresoare, în timp ce Annika şi ceilalţi nu putuseră decât să asiste neputincioşi.

Privi fotografia neclară a unui bărbat tânăr, brunet, slab, cu trăsături blânde.

Apoi iar se vorbea despre Annika, o recapitulare a muncii şi faptelor ei, asemănătoare cu cele publicate după povestea cu Atacatorul, chiar dacă acum noaptea din tunel aparţinea trecutului.

Îşi puse palma peste chipul ei din ziar, închise ochii.

I se păru că simţea căldura venind din hârtie.

Eşti cu mine, se gândi el.

În secunda următoare sună telefonul şi Thomas ridică receptorul cu un zâmbet.

— Trebuie să te văd, spuse Sofia Grenborg şi izbucni în plâns. S-a întâmplat ceva îngrozitor. Vin sus la tine acum.

Pentru o clipă se simţi cuprins de panică, gâtlejul i se îngustă, terorişti, ucigaşi plătiţi, oameni îngheţaţi.

Apoi îşi reveni, groaza Sophiei nu era a Annikăi. Îşi drese vocea şi se uită la ceas, căutând un motiv să scape.

— Consiliul se întruneşte peste un sfert de oră, spuse el şi se ruşină de propria minciună.

— Sunt la tine peste cinci minute.

Sophia închise, iar Thomas rămase pe loc, nehotărât.

Vineri fusese veselă pentru că răspunsese la o anchetă din ziarul *Landstingsvärlden,* cu întrebarea ce cadou îşi dorea de Crăciun.

— Am răspuns – pe tine, şoptise ea şi îl sărutase uşor pe ureche.

Thomas se uită la prima pagină a ziarului *Kvällspressen,* unul dintre cele mai mari ziare din Nord, la soţia sa, care demascase o grupare teroristă, schimbase realitatea, în timp ce el şi colegii lui încercau s-o îmblânzească şi s-o administreze. Ea făcuse ceva concret în timp ce el ridica perdele de fum.

Telefonul sună din nou, un semnal intern de la recepţie.

— Ai o vizită.

Se ridică şi se apropie de fereastră. Privi peste cimitirul de jos, cu copacii plini de chiciură. Ridică din umeri într-o încercare de a scăpa de senzaţia de nemulţumire.

După câteva clipe, Sophia Grenborg intră în birou, cu faţa plânsă şi nasul umflat. El se apropie şi o ajută să-şi scoată haina.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat, spuse ea printre suspine şi scoase o batistă din geantă. Nu înţeleg ce i-a apucat.

Thomas o mângâie pe obraz şi încercă să zâmbească.

— Ce s-a întâmplat?

Ea se aşează pe scaunul pentru vizitatori şi îşi duse batista la gură.

— Conducerea vrea să mă mute, zise şi începu să respire sacadat. Administrator la Secţia de siguranţa traficului.

Îşi lăsă capul în jos, iar umerii i se zguduiră de plâns încă o dată. Thomas făcu nehotărât câţiva paşi, se aplecă deasupra ei, ezită.

— Sophia, spuse el, draga mea, te rog...

Ea se stăpâni şi îl privi cu o disperare neprefăcută.

— Şi cât am muncit! spuse. Am mizat totul pe slujba asta timp de cinci ani. Cum mă pot înjosi în felul ăsta?

— Eşti sigură că nu e o avansare? spuse Thomas; se aşeză pe birou şi îi puse mâna pe umăr.

— Avansare? repetă ea. Am pierdut bonusul pentru conducătorul de proiect şi se aşteaptă de la mine să fac singură curăţenie în biroul meu acum, după-amiază, înainte de a mă muta într-un birou comun la marginea Stockholmului.

Thomas o mângâie pe umăr, inspirându-i mirosul de măr.

— Cum au justificat chestia asta?

Sophia începu să plângă din nou, iar el se ridică şi închise uşa mai bine.

— Te rog, spuse şi se aplecă spre ea, dându-i la o parte şuviţele de păr care îi căzuseră pe faţă. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Sophia se adună şi îşi şterse nasul.

— O să rezolvăm, spuse Thomas. Povesteşte-mi acum.

— M-au chemat la conducere, începu ea, m-am bucurat, desigur. Am crezut că mă anunţă că voi face parte din grupul executiv sau măcar din unul dintre comitete. Dar uite ce a venit în loc de asta.

— De ce oare? întrebă Thomas.

Ea scutură din cap.

— Au spus că e un pas în reorganizarea de dinaintea unirii cu voi şi apoi m-au trimis afară. Thomas, nu mai înţeleg nimic. Ce se întâmplă?

El o sărută pe frunte, o mângâie pe păr, se uită la ceas.

— Ştii, draga mea, spuse, trebuie să mă grăbesc la şedinţă şi nu am nicio relaţie la Consiliul Comunal...

Cuvintele rămaseră suspendate în aer; ea îl privea cu ochi mari.

— Nu poţi să faci nimic?

Thomas o mângâie pe obraz.

— Pot să încerc. Ai să vezi că se rezolvă.

— Crezi? spuse ea şi se ridică.

Thomas o urmă şi trase în piept parfumul de măr al părului ei.

— În mod sigur, spuse şi îi aduse haina.

Sophia îl sărută uşor înainte de a se întoarce şi de a se lăsa îmbrăcată.

— Nu poţi să vii la mine în seara asta? şopti ea. Pregătesc ceva italienesc.

El simţi cum începe să transpire între omoplaţi.

— Nu în seara asta, spuse repede. Soţia mea a venit acasă. N-ai citit ziarul?

Făcu apoi câţiva paşi, se apropie de birou şi luă ziarul. Privi fără să vadă ochii căprui ai Annikăi.

— A demascat o grupare teroristă, citi Sophia cu uimire şi neîncredere. Cu ce se ocupă soţia ta, de fapt?

Thomas privi fotografia din ziar înainte de a răspunde.

— A fost şefa redacţiei de criminalistică, dar nu mai avea deloc timp pentru familie. Acum e jurnalist de investigaţie, se ocupă de abuzurile instituţiilor şi de scandalurile politice. La demascarea grupării ăsteia teroriste a lucrat în ultimele săptămâni.

Puse ziarul pe birou, cu fotografia în sus, remarcând mândria din propria-i voce.

— Trebuia să vină ieri, dar a intervenit asta. Zboară către casă acum, după-amiază.

— Aha, spuse Sophia. Atunci înţeleg că eşti ocupat în seara asta.

Ieşi fără să mai spună nimic şi el rămase uimit de uşurarea pe care o simţea.

•

Privirea Annikăi se odihnea pe întinderea de dincolo de fereastra trenului Arlanda Express. Câmpuri îngheţate şi gospodării ţărăneşti înzăpezite îi treceau prin faţă fără să le vadă.

Se luminase de ziuă, în timp ce ea cântărise şi analizase metode şi consecinţe, structurase şi formulase certitudini şi argumente.

Articolul era gata, în carnetul ei de însemnări.

Acasă, se gândi ea. *Nu e neapărat nevoie să fie un loc sau o casă, e cu totul altceva*.

Închise ochii şi se gândi încă o dată la hotărârile pe care le luase.

Unu. Textul va fi publicat.

Doi. Apartamentul de pe strada Hantverkar fusese locuinţa ei timp de peste zece ani. Asta nu însemna că era „acasă” pentru ea. Lui Thomas nu-i plăcuse niciodată să locuiască în centru, pentru el ar fi fost o uşurare să se mute.

E vorba despre a câştiga, se gândi ea. *E vorba despre a fi mai puternic. Adversarul nu trebuie să aibă nicio şansă.* Ea nu trebuia să fie o alternativă. Thomas nu mizează niciodată pe un pierzător.

Telefonul începu să-i vibreze în buzunarul interior al canadienei, îl scoase şi văzu că era Q care suna de la numărul său privat.

— Felicitări! spuse şeful Comisiei Naţionale de Criminalistică.

— Pentru ce? spuse Annika.

— Am auzit că ţi-ai recuperat telefonul mobil.

Ea zâmbi extenuată.

— De la amicii tăi rapizi ca fulgerul din Luleå. Hans Blomberg îl avea în buzunarul pantalonilor când a fost prins în larg, pe gheaţă. Cu ce te pot ajuta astăzi?

— M-am gândit la un lucru, spuse el. La bani.

— Ce bani? zise Annika.

— Banii lui Ragnwald. Un sac cu euro.

Annika privi clădirile industriale din tablă albastră pe lângă care trecea cu 150 de kilometri pe oră.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti, spuse ea.

— Cum i-ai găsit?

Annika închise ochii, lăsându-se legănată de tren.

— Am făcut o plimbare în timpul meu liber. M-am împiedicat de un sac cu bani pe care cineva l-a pierdut. L-am lăsat la poliţie, la secţia de obiecte găsite. Mai eşti curios să afli ceva?

— Asta e opera de-o viaţă a lui Ragnwald, spuse comisarul. A omorât pentru bani o viaţă întreagă şi n-a folosit niciun şfanţ să şi-o facă mai uşoară. De aceea n-a fost prins niciodată. I-a adunat în seiful doctorului din Bilbao şi i-a scos acum o lună.

Annika se uită din nou pe fereastră.

— Aşa deci, spuse ea. Mă întreb unde au dispărut.

— Poate că i-a pierdut? Într-o magazie de transformatoare?

— Poate, dar nimeni nu ştie sigur.

Poliţistul râse puţin resemnat.

— Ştii ce sumă era?

— Bănuiesc că în jur de douăsprezece milioane.

— Aproape paisprezece; o sută douăzeci de milioane de coroane.

— O!

— Nimeni nu a anunţat banii dispăruţi. Dacă nimeni nu-i revendică timp de şase luni, revin celui care i-a găsit.

— Dar? spuse Annika.

— Dar, continuă Q, deoarece procurorul-şef din Luleå bănuieşte că banii provin din activităţi ilegale, se gândeşte să-i confişte.

— Amin! spuse Annika.

— Aşteaptă. N-am terminat. Pentru ca tu să nu trebuiască să te lupţi pentru ei, procurorul-şef a hotărât să-ţi dea o recompensă obişnuită de zece la sută.

Se făcu tăcere în vagon şi Annika văzu un mall şi o seră cum rămân în urmă.

— E adevărat? întrebă ea.

— Trebuie să ai răbdare o jumătate de an. Apoi banii sunt ai tăi.

Annika socoti în cap, încurcându-se în zerouri.

— Ce se întâmplă dacă îi revendică cineva?

— Trebuie să descrie obiectul în care se aflau banii când au fost găsiţi, să descrie locul unde au fost găsiţi şi, desigur, de unde îi are. Îţi plac banii?

— Nu în mod deosebit, răspunse Annika. De fapt, e foarte palpitant când nu-i ai.

— Foarte adevărat.

— În altă ordine de idei, continuă Annika şi deschise ziarul de pe scaunul de lângă ea. Cine a spus că Blomberg a fost cel care a aruncat în aer avionul de la F-21?

— El singur a recunoscut. De ce? Ai alte informaţii?

Annika îl văzu pe Thord Axelsson în faţa ochilor, chipul care se întunecase din pricina atâtor secrete de-o viaţă.

— Nu, nu, zise ea repede, mă întrebam numai cum s-a întâmplat...

— Hm, spuse Q şi închise.

Annika rămase cu telefonul în mână, cântărindu-l între degete.

Douăsprezece milioane opt sute de mii.

Coroane. Aproape treisprezece milioane de coroane.

Treisprezece.

Peste o jumătate de an.

Îi va revendica oare cineva? Ar fi putut să facă asta? Cine ar putea descrie sacul în care au fost găsiţi, locul unde au fost găsiţi?

Numai Ragnwald şi ea. Nimeni altcineva.

Şi cine ar putea ridica mâna să spună: banii ucigaşului plătit sunt ai mei?

Treisprezece milioane de coroane.

Formă numărul lui Anne Snapphane.

— Cum a fost apartamentul din strada Artilleri?

Anne respiră adânc, proaspăt trezită din somn.

— Cât e ceasul?

— Nu ştiu cât şi-un sfert. Ţi-a plăcut?

— Curată pornografie, orgasm deja din casa scărilor.

— Fă-le o ofertă. Poţi împrumuta patru milioane de la mine. Am găsit o grămadă de bani.

— Aşteaptă, trebuie să mă duc la toaletă...

Annika auzi cum telefonul se izbea de ceva, probabil de noptiera lui Anne în casa din Lidingö, văzu centrul oraşului îngrămădindu-se, cu faţadele sale de piatră şi străzile pline de maşini, trombe de gaze de eşapament şi mulţimi de oameni.

— Peste trei minute trenul va intra în Staţia Centrală, anunţă o voce metalică.

Annika îşi puse canadiana pe umeri.

— Ce-ai spus? întrebă Anne în receptor. Ai găsit bani?

— N-aş vrea să strig asta în gura mare, dar voi primi câteva milioane ca recompensă până la vară. Poţi să iei patru şi să te muţi în Östermalm.

Îşi muşcă buza, aşteptă, nimeni nu avea voie să ştie exact ce sumă urma să primească.

— Nu eşti normală.

Trenul încetini, liniile începură să se ramifice.

— OK, spuse Annika. Atunci îl cumpăr eu şi tu îl poţi închiria de la mine.

— Nu te cred, replică Anne.

Annika se ridică, îşi săltă sacoşa pe umăr.

— N-ai citit ziarele?

— Doar ştii că m-ai trezit din somn.

— Scrie în *Kvällspressen* următoarea chestie: Karina Björnlund nu are de gând să-şi dea demisia; rămâne ministrul culturii.

— Despre ce vorbeşti?

— E greşit, zise Annika şi încercă să-şi ţină echilibrul când trenul se opri cu o smucitură. Va demisiona mâine.

— Ce? De ce?

— Trebuie să cobor acum...

Închise, coborî pe peron şi începu să meargă spre ieşirea dinspre Kungsbron. Aerul era rece, dar nu ca în Luleå; îl inspiră cu aviditate. Sacoşa i se izbea de spate şi simţea pământul solid sub picioare.

Trebuia să cumpere de mâncare, să listeze articolul, să-l trimită prin e-mail lui Schyman şi să-i ia pe copii devreme de la grădiniţă. Ar fi putut să facă prăjituri, să închirieze un film şi să-l vadă împreună în timp ce îl aşteptau pe Thomas. Poate o pungă de chipsuri, măcar pentru acea ocazie, şi o sticlă mare de cola. Să pregătească o cină bogată şi să facă un sos bearnez adevărat.

Ajunse pe Kungsbron, merse mai departe pe strada Fleming. Îngerii tăceau. În spaţiul pe care îl ocupaseră până atunci exista acum loc pentru gânduri adevărate. Folosi asta pentru a se odihni.

Poate că plecaseră pentru totdeauna.

Poate că plecaseră şi se ascunseseră pentru un timp.

Cel mai important e să ai un loc în care să te simţi acasă, se gândi ea.

•

Thomas coborî din autobuz în faţa porţii şi privi în sus, spre faţada clădirii.

Toate ferestrele apartamentului lor erau luminate. Văzu o stea de advent şi o lampă de Crăciun în fereastra camerei de zi, simţind în piept o căldură binefăcătoare.

Ce bine că ea era din nou acasă!

Alergă cu paşi uşori pe scări, sună vesel la sonerie. Înainte de a deschide uşa, pentru a fi întâmpinat de bucuria copiilor, îi auzi.

— Tata!

Săriră în braţele lui, îi arătară desene, povestiră despre excursia cu grădiniţa şi despre filmul pe care îl văzuseră în seara asta, despre chipsuri şi cola, întrebară de computer,

povestiră că Ellen făcuse salata şi Kalle o ruladă cu cremă de unt, pe care aveau s-o mănânce la desert.

Thomas se dezbrăcă, puse deoparte geanta-diplomat, îşi desfăcu nodul cravatei şi intră în bucătărie.

Annika prăjea carne şi deschisese fereastra.

— Ce bine că ai venit, mâncăm imediat.

El se apropie şi o luă de după umeri, o sărută pe ceafă, îi simţi fesele ferme, o încolăci cu braţele.

— Trebuie să fii mai prudentă, îi şopti. Nu înţelegi cât însemni pentru noi?

Annika se întoarse, îl privi în ochi, îl sărută uşor.

— Am ceva plăcut să-ţi povestesc, îi zise. Stai jos.

El se aşeză la masa frumos aranjată, îşi turnă apă minerală şi căută cu privirea ziarul de dimineaţă.

— Am găsit o locuinţă, spuse ea şi puse tigaia care încă sfârâia pe suport. În Djurholmen. Nou-construită, la numai şase milioane şi jumătate.

Thomas îi privi obrajii îmbujoraţi.

— Ce? făcu el.

— Vedere la mare, răspunse Annika, să poţi vedea marea din nou. Pe strada Vintervik, ştii unde e? Grădină mare, cu pomi, parchet de stejar în toate camerele, spaţiu deschis între bucătărie şi camera de zi, mozaic bleu-mediteraneean în ambele băi, patru dormitoare.

Ochii ei erau strălucitori, dar ceva negru şi tulbure mocnea acolo, înlăuntru, şi Thomas simţi un fior rece pe şira spinării.

— De unde luăm banii ăştia? întrebă el şi îşi fixă privirea pe coşuleţul de pâine, rupse o bucată şi o mestecă.

— Ellen şi Kalle, haideţi la masă! strigă Annika şi se aşeză în faţa lui. Am găsit o grămadă de bani, voi primi o recompensă considerabilă.

Thomas se opri din mestecat şi o privi uimit.

— Cum adică, ai găsit?

Annika îi zâmbi fără să clipească.

— Şapte milioane.

Thomas îşi încreţi fruntea.

— Ce ai găsit?

— Un sac cu bani.

— Bani?

Annika zâmbi şi dădu din cap.

— Nu poate fi adevărat, spuse el şi puse bucata de pâine pe masă. Sau?

— Trebuie să mă duc până la redacţie după ce mâncăm, spuse ea şi luă cu furculiţa un cartof copt. Mă întorc târziu.

— Nu-i nimic, zise Thomas. Te aştept.

Ea se aplecă şi-l mângâie pe păr şi pe obraz.

— Nu, spuse.

— Şapte milioane, murmură Thomas. Unde le-ai găsit?

Copiii năvăliră în bucătărie şi începură să se bată pentru locul de lângă Annika.

— Îţi povestesc mai târziu, îi spuse ea prin semne.

— Şi câştigăm destul de mult pe apartamentul nostru, zise Thomas.

Annika se ridică şi aduse sosul. Thomas se simţi cuprins de un sentiment ameţitor, totul părea neverosimil, Annika era o femeie de pe o altă planetă. Nu exista nimic flexibil sau negociabil la ea – era directă şi intransigentă.

Următorul gând lovi de nicăieri.

Nu mai există nimeni ca Annika.

Certitudinea îi făcu pieptul să se încordeze, cuprins de ceva ce se putea numi fericire.

•

Annika stătea în faţa biroului lui Anders Schyman, cu o senzaţie de leşin în trup. Zgomotele din redacţie erau estompate şi împrăştiate, cei care lucraseră peste zi plecaseră acasă şi echipa de seară nu se trezise complet. Corpurile de iluminat de pe peretele coridorului aruncau pete neregulate care dansau pe podea.

Locul său de muncă. Un mediu căruia îi aparţinea, în care era acasă.

— Poţi să intri acum, spuse secretara lui Schyman, ieşind din cămăruţa sa, îmbrăcată şi gata de plecare.

Annika se ridică tremurând, intră în biroul redactorului-şef şi închise uşa după ea.

Redactorul-şef stătea la biroul său şi se uita la pagina scrisă pe care o avea în faţă. Era roşu şi fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare.

Ea păşi în cameră cu mişcări stângace, privi foaia. Era, bineînţeles, articolul ei. Se aşeză cu spatele ţeapăn şi drept.

— Ce înseamnă asta? spuse el fără s-o privească, încercând să sune îngrijorat într-un fel dispreţuitor.

Annika se uită la el cu aceeaşi senzaţie neplăcută în corp; oboseala îi pulsa în tâmple.

— Am scris un articol care va apărea în ziarul de mâine, spuse ea cu o voce lipsită de orice tonalitate.

El luă un creion şi ciocăni pe coala de hârtie.

— Nu poate fi o noutate pentru tine că eu sunt cel care răspunde pentru ce se publică în ziar, spuse. Hotărârea dacă articolul va fi publicat sau nu îmi aparţine.

Annika înghiţi în sec.

— Şi?

— Şi eu spun nu, continuă el.

Annika se strădui să rămână impasibilă.

— Atunci mă duc în altă parte.

— Nu poţi, spuse Anders Schyman.

— Sigur că pot, zise ea repede. *Arbetaren* n-ar ezita. A publicat articolele lui Vilhem Moberg[75] despre corupţia sistemului judiciar din anii ’50. Mi-ar lua imediat articolul.

— Îţi interzic!

— Libertatea de exprimare, zise Annika. Ai auzit de asta? Cuvântul liber, democraţie? Dacă patronul meu direct, deci *Kvällspressen,* spune nu unui articol pe care eu l-am scris, am dreptul să-l dau altcuiva.

Annika simţi cum pulsul îi creşte. Atmosfera era apăsătoare din pricina atitudinii sceptice şi dezaprobatoare a lui Anders Schyman. Urmară câteva secunde de tăcere.

— Am primit un telefon foarte neplăcut astăzi, spuse el. Cine e Sophia Grenborg?

Podeaua se deschise sub Annika; începu să respire greu, simţind cum culoarea îi dispare din obraji.

— De ce? întrebă ea.

— De unde o cunoşti?

— E... colega soţului meu.

— Aha, spuse Schyman şi o licărire îi apăru în ochi. Deci, lucrează cu soţul tău. Îndeaproape?

Gândurile Annikăi se învârtejeau.

— A sunat aici? întrebă şi auzi singură cât de agitată îi suna vocea.

---

[75] Scriitor suedez (1898-1973).

— Nu ea, spuse Schyman, ci şeful ei de la Consiliul Comunal. Ştii despre ce vorbesc?

Annika scutură din cap, cu gura uscată.

— Mi-a spus că ai sunat şi ai insinuat diverse lucruri despre femeia asta la diverse secţii ale consiliului. E adevărat?

Annika inspiră adânc.

— Am primit câteva informaţii, răspunse ea.

Anders Schyman dădu din cap şi privi în jos către biroul său, ciocăni din nou cu creionul.

— OK, spuse el. Ai primit informaţii că această femeie a înşelat fiscul, a fost extremistă de dreapta şi a delapidat?

Annika îşi încleştă mâna pe braţul scaunului; convorbirea luase o întorsătură la care nu se gândise şi pentru care nu era pregătită.

Dădu din cap.

— Cât de apropiată profesional a fost de soţul tău?

— Nu foarte apropiată, făceau parte din acelaşi grup de lucru.

— Multe ore suplimentare? întrebă Schyman şi se aplecă spre ea. Multe seri în care au lucrat peste program?

Annika îşi îndreptă spatele.

— Destul de multe, spuse ea.

Tăcerea se întinse mare şi grea în cameră.

— Te-au verificat la Consiliul Comunal, numai aşa, ca să ştii. Au înţeles că n-ai intenţionat decât să arunci cu noroi. Totuşi, femeia trebuie să plece. Ştii de ce?

Annika se uită la Schyman, ameţită şi confuză: Sophia trebuia să plece? O concediau? Dispărea?

— Se vor uni cu Consiliul Judeţean la primăvară, spuse redactorul-şef şi vocea îi era rece. Nu îndrăznesc să rişte o campanie de calomniere în *Kvällspressen* chiar acum, pentru nimic în lume. O criză de credibilitate ar pune în pericol acest proiect la care au lucrat patru ani.

Redactorul-şef simţi că trebuie să se mişte: se ridică de pe scaun, înconjură camera, apoi se întoarse către ea.

— Crezi că nu înţeleg? zise. S-a apropiat prea mult de bărbatul tău, nu-i aşa? Cât de mult? Au făcut dragoste în patul tău?

Annika îşi puse mâinile la urechi şi închise ochii.

— Termină! strigă ea.

— Cum îndrăzneşti? îi strigă el direct în faţă. Cum îndrăzneşti să foloseşti poziţia ta la ziar pentru lucruri de felul ăsta?

Annika îşi lăsă mâinile în jos şi deschise larg ochii.

— Cine vorbeşte! spuse ea cu un glas sugrumat.

Faţa lui Anders Schyman tremura de ură şi mânie: se uita direct în ochii ei ca şi cum voia să găsească o explicaţie.

— Nu mergi nicăieri cu articolul ăsta! spuse el în cele din urmă, îşi îndreptă spatele şi se întoarse la locul său. În clipa în care textul părăseşte redacţia, mă duc la poliţie şi te reclam!

Annika simţi cum creierul îi explodează şi se pulverizează, îşi apropie faţa de a lui şi îl văzu cum se retrage.

— Bine, spuse ea. Eu ştiu întotdeauna cum să mă descurc. Pentru că, ştii ceva? Eu sunt cea care are dreptate. Nu pot să pierd.

— I-auzi! zise el. Ce-ai să-i spui bărbatului tău când poliţia te va aresta pentru calomnie şi abuz în serviciu? Cum va reacţiona el când va afla de ce ai fost dată afară? Cine va primi custodia copiilor? Şi ce crezi că se va întâmpla cu slujba ta? Doar nu crezi că poţi rămâne aici după ce ţi-ai publicat articolul în *Arbetaren.*

Annika simţi cum adrenalina îi inundă sângele; îşi desprinse privirea de la el, înconjură biroul şi se aşeză în faţa lui.

— Şi ce crezi că se va întâmpla cu tine? spuse ea cu voce scăzută. Crezi că vei rămâne pe scaunul ăsta după ce voi povesti exact cum s-a întâmplat totul, inclusiv despre ameninţarea că mă vei zdrobi din cauza încercării mele disperate de a-mi salva căsnicia? Îţi închipui că vei mai avea vreun pic de credibilitate când vor afla că ai oprit articolul care dezvăluia cel mai groaznic abuz de putere din mass-media? Cum foloseşti tu informaţiile nepublicate ale unui ziar despre un ministru cu scopul de a şantaja, pentru a distruge o societate concurentă? Şi cum va fi cu Asociaţia Editorilor? Crezi că vei mai deveni preşedinte? Te-ai ars, Schyman. E posibil ca eu să cad, dar tu vei cădea mult mai rău.

El o privea, iar Annika simţi cum ochii îi ard.

Ceva întunecat şi abisal se mişca acolo, înlăuntru, umbre de lăcomie şi ambiţie într-un amestec murdar. O conştiinţă curată, formată şi deformată de ani şi experienţă. Când gândurile şi problemele erau turnate în capul redactorului-şef, ele nu curgeau direct prin conducte drepte, ci săltau şi se încolăceau

prin jgheaburi săpate de experienţe anterioare, dar drumul lor era în continuare logic.

Anders Schyman era trecut prin multe. Era pregătit să facă tot ce era nevoie pentru ca el şi copiii săi de suflet să scape basma curată.

Se văzu nevoit să zâmbească.

— Şi ce se va întâmpla dacă dăm drumul articolului? spuse el cu voce joasă şi cu îndoiala în gâtlej.

Annika simţi cum urechile îi iau foc.

— *Kvällspressen* îşi întăreşte poziţia de ultim bastion al libertăţii de exprimare, spuse ea, alungând toate speculaţiile despre cât de justificată este existenţa acestui ziar. Doar noi ne îngrijim de adevăr şi democraţie. Fără noi, n-ar fi decât barbarie.

— Formă fără conţinut, spuse el.

— Depinde de cum prezentăm lucrurile, răspunse Annika. Vom fi crezuţi dacă noi înşine vom crede în noi.

Schyman se văzu nevoit să se aşeze, se întinse după o sticlă cu apă minerală şi bău, apoi se uită la ea pe sub sprâncene.

— Mă păcăleşti, spuse el. N-ai face asta niciodată ziarului.

Annika reflectă un moment.

— Nu altă dată, spuse ea, dar acum n-aş ezita s-o fac.

— Ai înnebunit, zise Schyman.

Ea se aşeză pe birou, îşi puse coatele pe genunchi, îşi împreună mâinile şi se aplecă în faţă.

— Ştii, spuse cu voce joasă, e posibil să ai dreptate, dar nu ştim decât noi doi. Dacă încerci să mă opreşti să public articolul, motivând că sunt nebună, nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia.

El scutură din cap.

— Dacă doar mă gândesc să dau drumul articolului, zbor de nu mă văd, spuse şi Annika abia dacă îi recunoscu vocea.

— Dar nu înţelegi cât de mult greşeşti? zise ea. Dacă procedăm cum trebuie, vei rămâne lipit de scaunul ăsta pentru totdeauna.

Schyman o privi, dar abisul dansa acolo, înlăuntru, o luptă între umbre.

— Gândeşte-te, zise ea şi simţi cum ochii i se îngustează. Spunem exact cum este, toată povestea, cum am aflat despre Karina Björnlund că a fost membră a unei grupări teroriste, cum eu ţi-am povestit ţie, tu i-ai povestit preşedintelui comitetului de conducere, el i-a trimis un e-mail ministrului şi i-a cerut o

întâlnire urgentă, am numărul de înregistrare în e-mail, cum el a folosit informaţiile noastre, ale tale şi ale mele, pentru a o şantaja să schimbe un proiect de lege şi să închidă un canal de televiziune care ameninţa interesele patronilor. Dar acum noi dezvăluim adevărul, în ciuda tuturor ameninţărilor, tu ai stat în picioare, tu eşti responsabil de apariţia articolului şi viitor preşedinte al Asociaţiei Editorilor, tu ţi-ai asumat răspunderea, în ciuda tuturor presiunilor.

— Nu ţine, spuse el încet.

Annika zâmbi uşor.

— Ba da, replică ea, şi ştii de ce? Pentru că e adevărat.

— Nu merită riscul, o contrazise Schyman.

— Dacă nu pentru adevăr, atunci pentru ce merită să rişti? Pentru ce existăm? Pentru a înlesni câştigul familiei proprietare sau pentru a apăra democraţia?

— Nu e chiar aşa de simplu, replică Schyman.

— Greşeşti, spuse Annika. E chiar aşa de simplu.

Se ridică, îşi luă geanta şi o atârnă pe umăr.

— Acum plec, spuse.

— Dar nu e decât un amărât de canal comercial american, zise Schyman.

— N-are nicio importanţă, spuse Annika.

Văzu cum spatele i se încovoie.

— Aşteaptă, o opri el şi ridică mâna. Nu pleca. Doar nu vorbeşti serios.

Annika se clătină puţin pe picioare.

— Ba da, spuse ea.

Tăcerea se răspândi în jurul ei, mare, grea şi întunecată. Rămase la jumătatea drumului şi îl privi, văzu îndoiala năpustindu-se peste el.

— Patronii pot interzice toată ediţia, spuse bărbatul.

— Adevărat, aprobă Annika.

— Deci, nu trebuie să existe nicio scurgere de informaţii.

— Exact, spuse ea.

— Atunci nu putem vorbi despre asta în redacţie.

Ea nu răspunse, lăsă concluziile ameţitoare să aterizeze în capul lui.

— Toată treaba trebuie făcută aici, înăuntru, continuă el. Asta înseamnă tu şi eu. Ştii să redactezi?

— Destul de bine.

Schyman închise ochii şi îi acoperi cu palmele câteva secunde.

— Despre câte pagini vorbim?

Annika simţi uşurare.

— Patru spread-uri, spuse ea. Plus prima şi articolul de fond.

El rămase tăcut şi se gândi un răstimp ce păru o veşnicie, înainte de a începe din nou să vorbească.

— Sun la tipografie şi le spun să mute jumătate din secţiunea de ştiri.

— Pagini suplimentare? întrebă Annika.

— Ajung două plăci, spuse Schyman, opt pagini.

— E cineva la tipografie care-şi poate ţine gura?

— Bob. El va aranja plăcile. Cât de repede te descurci în Quark?

Annika lăsă sacoşa pe podea.

— Nu prea repede.

Ea îi privi ochii; concentrarea trăsese un văl de hotărâre şi siguranţă peste ei.

— Va fi o noapte lungă, spuse el.

— Ştiu, încuviinţă Annika.

virtual-project.eu